

ДЖЕСИКА АДАМС БУМЕРАНГ НА ЛЮБОВТА

Превод от английски: Ивелина Пухалева, 2001

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Между двацет и осмия и двацет и деветия си рожден ден Хари Гилби получи покани за петнайсет сватби.

— А сега трябва да ходя и на днешната — оплака се Хари на родителите си по време на закуската. — И забелязал ли е някой, че в тези овесени ядки се мотаят някакви странни парченца?

— Това не е просто поредната сватба, Хари. Това е сватбата на брат ти — заяви гордо баща му. — И началото е само след около три часа, така че не е зле да се приготвиш. Може ли и аз да си хапна от ядките, или си наложил запор върху кутията?

Хари вдигна поглед и изведнъж осъзна, че в този безбожно ранен за него час родителите му са облечени с абсолютно еднакви бели мъхести домашни халати. От колко време ли я карат така еднакво? Едва сега си даде сметка, че от години не ги е виждал преди единайсет сутринта. Като се опитваше да не издава смущението си от току-що направеното откритие, той напълни чашата си с гъсто черно кафе от каната с надеждата, че горещата пара и ароматът на кофеин ще му помогнат да се събуди.

— Единственото, което правя напоследък, е да ходя по сватби — отново се оплака Хари. — Трябва ли да се впечатлявам от тази, само защото е на Ричард?

Усещаше махмурлука от снощното ергенско парти на брат си; дори още беше с дрехите, с които си легна, когато се прибра посред нощите.

— И може ли все пак да намалите малко това радио?

— Времето — възпротиви се баща му и махна с ръка към увеличеното до краен предел радио. — Трябва да чуем какво ще е времето в деня на сватбата.

— Да бе, и сега като тръгнат да изреждат прогнозата за цяла Австралия: Дънду, Гундагай, Кури-Кури, Скоун — тук Хари направи кисела физиономия — Бакхус Марш, Димбула, Чинчила... Нужно ли е

да чуем дали ще вали или не от единия до другия край на страната, за да могат да си направят сватбата в градината?

— Ако ти се струва, че непрекъснато някой се жени, то си е от възрастта — поде майка му, като понамали все пак звука на радиото. — И е съвсем естествено. Когато човек приближава трийсетте като теб, започва да се замисля за семейство и улягане.

Хари удостои последните й думи с кисела физиономия, предизвикана отчасти от гадния вкус на овесените ядки.

— Деби Хари мина трийсетте, но така и не се омъжи.

— О, не, не започвай пак старата песен за Деби Хари. Не и тази сутрин. Не мога да слушам отново за нея — срязва го остро мисис Гилби.

Хари се почувства засегнат и задъвка мълчаливо сухите ядки, докато родителите му си прехвърляха един на друг страници от сутрешния вестник. Всеки път, когато опираше ръката си до покривката на масата, дланта му леко потреперваше, което му достави удоволствие. Колко беше хубаво да можеш да демонстрираш наяве влошено здравословно състояние, когато не се чувстваш добре.

— Я, вижте — възкликна майка му, взирайки се в написаното на първа страница. — Бил Гейтс загубил всичките си пари.

— Ясно — въздъхна Хари. — Нямам право да говоря за Деби Хари, но пък вие може да говорите за Бил Гейтс.

— Да, ама ние не говорим за него непрекъснато — натякна баща му.

— И не сме си окачили негов постер на тавана в спалнята, на който той е в секси дрешки и се облизва сладострастно — добави майка му многозначително.

Хари се направи, че не ги чува, и си сипа втора чаша силно кафе. Махмурлукът го гонеше толкова яко, че при всяко сдъвкване на поредната лъжица овесени ядки имаше усещането, че някой пили с ножче в главата му.

— Както и да е, не смятам, че проблемът ти е в сватбите, на които те канят напоследък — обобщи най-неочаквано мисис Гилби, поглеждайки Хари над ръба на картонената кутия с мляко.

— Просто си мислех, че хората приключват със сватбите до двайсет и петата си година — продължи да се оплаква Хари с препълнена уста. — Мислех си, че това е възрастта, след която би

трябвало да се откажат от подобна щуротия. Но тази година сватбите се леят като потоп. Всеки, който не го е направил до двайсет и петата си година, е решил да го направи сега. В това число и Ричард, на когото на всичкото отгоре му е за втори път. Имам предвид, че за втори път се обвързва толкова сериозно.

— Трябва да тръгвам за фризьорката — заяви майка му, поглеждайки часовника си. — Сара сигурно вече е там. Милото момиче, на крак е от шест сутринта.

Хари поцъка с език, опитвайки се да изрази съжаление за „милото момиче“ — все пак ставаше дума за бъдещата съпруга на брат му, следователно за член на собственото му семейство, не че кой знае колко разбираше какво точно означава това.

— Между другото, Хари, непременно ела и ти в салона — допълни майка му. — Нали не смяташ да се появиш на тържеството с такива бакенбарди?

— Тия космати израстъци, които отглеждаш, са вече неконтролируеми — веднага се обади и баща му.

— Това не са космати израстъци — отвърна му Хари с тежка въздишка.

— А какво са според теб?

— Бакенбарди. Космати израстъци можеш да кажеш, че имат ония, мустакатите, от филма по Чарлз Дикенс, дето го дават в неделя вечер по Ей Би Си. Аз имам бакенбарди — повтори натъртено, — и при това са много шик.

На Хари страшно му се искаше родителите му да излязат нанякъде. Не бе свикнал да закусва заедно с тях. Въпреки че обитаваше туристическата каравана, паркирана в градината зад тяхната къща, обикновено закусваше сам — ако изобщо закусваше. Все още не можеше да преглътне еднаквите им халати.

— Не забравяй да се подпишеш на картичката за Сара и Ричард — напомни баща му. — Дължиш ми двеста и петдесет долара за хладилника.

— Купили сме им хладилник? Но Ричард вече си има хладилник! — възкликна Хари.

— Сара и Ричард си поискаха нов — вдигна рамене бащата.

— И се усмихвай — сръга сина си мисис Гилби, докато раздигаше празните чинии от закуската, преди двамата с баща му да

излязат от кухнята. — Искам на снимките всички да сте усмихнати.

Когато най-накрая излязоха (точно тогава Хари с ужас забеляза, че освен с еднакви халати, двамата носят и еднакви пантофи), той можа да допие млякото от картонената кутия на спокойствие. Помисли, че то може и да му помогне да заспи, а за да издържи сватбената церемония този следобед, определено имаше нужда да дремне поне малко, въпреки че в неговия случай най-добре би му подействало да изпадне в състояние на пълна кома. Ергенското парти на Ричард почти го довърши, макар че не представляваше нищо особено — прекараха цялата нощ в кръчмата, като се наливаха едно след друго с двойни уискита и се обзалагаха как се казват седемте джуджета.

Помествайки любимата котка на родителите си, Хари се настани удобно на дивана във всекидневната и затвори очи. Помисли си, че докато майка му се върне от фризьорския салон, сигурно вече ще е набрал енергия за бурни танци и рокендрол. Докато се сгушваше на възглавниците, омекотени допълнително от рижавите косми на котката, Хари си мислеше за предстоящия ден. На трийсет и пет години Ричард щеше да се ожени за втори път, а Хари все още дори не бе правил предложение на някоя жена — като изключим онзи случай, когато се напи до безпаметност на едно коледно парти и предложи брак на някаква овца в женски образ, която обаче също беше пияна и не го прие.

А при Ричард се бе получило толкова лесно. Просто отиде на някаква конференция в Лондон и там се запознал с една блондинка — впоследствие тя бе представена на семейството като Сара, — която се опитвала да измери някакъв прозорец и той ѝ предложил да държи единия край на метъра. После мадамата го завела на обяд в някакъв шикозен ресторант, за който само тя знаела и където сандвичите с пилешко, печено на скара, били много добри — или нещо такова. После Ричард я поканил на кино — гледали „Титаник“ — и... дрън-дрън — помисли си Хари. Лесна работа. И само след шест месеца — ето ти и сватба. Защо никога не се получаваше така лесно и при него?

Притиснал с ръце главата си, която се цепеше от болка, Хари се въртеше на дивана, опитвайки се да се намести възможно най-удобно. Реши, че просто не вярва в сватбите. В това се състоеше и целият проблем — в днешно време не може да спечелиш любовта на жена, ако не си се примирил с традицията на сватбите, а той не беше от тия. В

Комптън се празнуваха около трийсетина сватби годишно при население три хиляди души, както можеше да се прочете на табелата край пътя на влизане в града. Едва сега обаче Хари си даде сметка, че напоследък поне половината от сватбите са на негови бивши съученици, на приятели от някогашната му музикална банда или на хора, с които беше играл крикет навремето.

Ходеше по сватбите, защото нямаше друг избор. В края на краищата, при тази нищо и никаква численост на населението в Комптън да имаш колкото се може повече гости на подобна церемония бе въпрос на престиж. Той обаче винаги задрямваше по време на църковната служба, губеше пасажа от Евангелието, от който се четеше в момента, или се улавяше, че мислите му се реят във всички други, само не и в правилната посока, като се чудеше например: „Как, по дяволите, тя ще издържи да гледа косматия му гръб през следващите петдесет години от живота си?“. Понякога, когато се чувстваше вече наистина крайно отегчен, се разведряваше, като започваше да си представя насъбралите се хора без никакви дрехи.

Хари се протегна уморено на дивана и извика в съзнанието си спомена за последните две сватби, на които присъства през миналия уикенд. На първата майката на булката бе боядисала пуделите си в бонбонено розово. Размахвайки букета си от гладиоли като камшик, булката се появи пред църквата в карета с коне. В резултат на ентузиазма ѝ на кочияш, циците ѝ бяха почти напълно изскочили от деколтето на девствено бялата ѝ рокля, а при почерпката поднесоха гигантски омар, върху който бяха нахлупили хартиен бял приплеснат цилиндър като на майстор готвач.

На втората сватба сестрата на един от гостите изсвири на органа в църквата рокбаладата *Дамата в червено* и всеки получи като подарък халба за бира, на която бяха изрисувани преплетени влюбени сърца и датата на паметното събитие. Хари спипа младоженеца да повръща в своята халба, въобразявайки си, че никой не го вижда.

Като си спомняше за всичко това сега, Хари стигна до извода, че за него най-ужасното и при двете брачни церемонии беше мисълта за плашещата неизвестност какво ли ще е да правиш секс с един и същ човек до края на живота си — на което всъщност се обричаха и четиримата младоженци. Почувства се виновен, защото знаеше, че

трябва да се радва на щастието им, но пък не можеше да отрече факта, че сватбите го депресираха.

Хвърли едно око на котката, която скочи на гърдите му, и се помести малко, за да ѝ направи място. След малко тя вече започна да се заиграва с ризата му, като забиваше леко ноктите си и пъргаво отскачаше назад. По неизвестни за Хари причини семейството му наричаше тази котешка игра теглене на ресни.

— Престани да теглиш ресни от гърдите ми — изсумтя Хари, но котката не му обърна никакво внимание.

Хари осъзна, че дотолкова не му е останала и капчица енергия, че дори не може да си спомни името котката, още по-малко пък да намери сили да я бутне на пода. Пък и знаеше, че само след минути тя също щеше да се унесе в сън. „Точно като мен само след десетина секунди“, помисли си Хари миг преди да потъне в безпаметство, отпуснат блажено върху възглавниците.

Два часа по-късно се събуди от шума на необуздан смях, който идваше откъм кухнята. За пореден път си зададе въпроса защо всичките приятели на родителите му са толкова шумни — дали пък хората, прескочили петдесетте, автоматически не губят контрол над гласа си? Определено можеше да каже, че жените създават повече проблеми от мъжете. Когато се съберяха жени, слушането на разговора им приличаше повече на плейбек от концерт на хеви метъл група. „Ужасен, пронизващ, неподдаващ се на описание шум, без конкретна форма и без определен край“, мислеше си Хари. В устата си усещаше вкус на прокиснало мляко — вероятно от закуската — и умираше от жажда.

Прозявайки се, поотмести котката, която доста смущаващо бе решила да навре любвеобилно муцунката си точно в слабините му. Като я пусна на пода забеляза, че родителите му явно бяха чистили, докато е спал. През отворената врата към кухнята се виждаше, че там вече няма и следа от сутрешната бъркотия, а върху кухненската маса бяха струпани купища подаръци, издигащи се като огромна пирамида. Не можеше да повярва на очите си като видя хартията, която някои хора бяха използвали за опаковане на подаръците си — нашарена с конски подкови, камбанки и мънички фигурки на булки и младоженци. Доста му напомняше за стила от петдесетте години, и то не от най-добрата им част.

— Събуди ли се вече? — надникна баща му иззад вратата.

Домашният халат бе сменен с костюм и вратовръзка, а пантофите — с нещо като туристически обувки, за които си спомняше, че веднъж навремето бе взел назаем от баща си, за да участва в едно тематично парти по филми на ужасите.

— Колко е часът? — прозя се той отново.

— Толкова, че е крайно време да се стегнеш за тържеството — предупреди го със сериозен тон мистър Гилби. — Майка ти е готова и облечена, брат ти току-що тръгна за града да вземе леля ти и чичо ти. Ще се върне след половин час. Между другото...

— Да?

— Какво си пил, гипс ли?

Когато баща му се скри зад вратата, Хари се погледна в огледалото на вратата на гардероба. Около устата му имаше широка ивица засъхнало мляко, което му придаваше вид на Марсел Марсо. И — о, ужас! — видя отстрани на носа си малка бяла пъпка. Изстискването ѝ щеше да бъде първият му жест на внимание към младоженците през предстоящия голям ден. Като направи опулена физиономия срещу огледалото, Хари реши да я остави за финал. Имаше реална опасност приятелите на семейството да нахлуят всеки момент и да го сварят как си изстиска пъпка на лицето, което неминуемо щеше да му навлече поредните антиХари опявания.

Не можеше да повярва, че в ден като днешния родителите му могат да имат такова лошо настроение. Сигурно е заради Ричард, реши накрая Хари. Вероятно никак не им е лесно да приемат втора сватба на най-големия си син — особено когато първата се оказа такава порнография. Примигвайки едва-едва от болка, Хари отново стисна главата си с две ръце. Винаги когато го налягаше махмурлук, в съзнанието му изплуваше представата за една много специална желязна скоба за пристягане на глави. Помисли си мрачно, че вече така бе свикнал с нея, че някой ден ще трябва да вземе и да я изобрети.

Залитайки към ергенската си бърлога в градината зад къщата, Хари се спъна в изкуствената трева и с удивление забеляза, че докато е спал, някой бе разпънал там две гигантски бели шатри. Почувства появата им като нахлуване в личното му пространство — винаги бе смятал, че градината е негова територия, защото караваната, която обитаваше, се намиреше там.

Хари живееше в нея вече пет години, главно за да не дава грешни пари за безбожно високи наеми, ами да ги спести и с тях да плати в брой първата си собствена къща. Засега обаче караваната бе неговият дом и никак не му стана приятно изведнъж да я завари свряна между бели шатри, целите окичени с панделки. С отвращение си помисли за поразителната прилика на околната обстановка с тази от *Деня на трифидите*, липсваха само чуждопланетните форми на живот с поклащащи се антенки, заменени от огромните сватбени шатри.

— След пет минутки да си готов, Хари! — провикна се майка му от прозореца на кухнята.

— Какво? — отвърна ѝ той, като се направи, че не я е разбрал.

Невероятно — и от двайсет метра разстояние се чуваше пронизителният шум от разговора между нейните приятелки.

— Побързай! — долетя отново гласът ѝ, след което тя затръшна прозореца.

Ако бяха закичили с бели панделки и караваната му, щеше да ги изпокъса наред. Но за щастие не бяха стигнали чак дотам. Веднъж озовал се в своето си царство, Хари заключи вратата зад гърба си, в случай че някой от шумните приятели на родителите му объркаха посоките.

Както винаги, родителите му бяха използвали цялата топла вода в къщата. Пусна душа и докато чакаше да потече отново топла вода от бойлера, Хари успя да се съблече с една ръка, а с другата да премахне досадната пъпка отстрани на носа си.

— Ти си страхотно секси парче — говореше самоуверено на образа си в огледалото. — Убийствено секси парче.

Какво ли имаше предвид баща му, наричайки бакенбардите му „космати израстъци“? Самоуспокояваше се, че при подходяща светлина може успешно да мине за по-млада версия на Ник Кейв — нищо че е един НН, който пазарува от най-обикновен супермаркет.

С песен на *Блонди* на уста, както обичаше да влиза под душа, Хари остави студената вода да облива лицето му на силни струи, а докато чакаше да потече топлата, насапуниса енергично подмишниците си с *Ледър*. Чудеше се дали Том вече се е приготвил — все пак на неговите плещи тегнеше задължението на кум. Хари реши, че в ден като днешния най-доброто нещо на живота му в караваната е възможността да си вземе душ, да се облече и като излезе от вратата

си, да попадне направо на церемонията в собствената си градина. Бедничкият Том живееше доста далеч оттук.

Отново се сети за ергенското парти на Ричард от предишната нощ и се разсмя на глас при спомена за смехотворните опити на Том да изреди имената на всичките седем джуджета. Напълно безуспешно. Според Хари проблемът на Том бе в това, че по рождение си беше някак замечтано отнесен. Личеше си по очите му. Струваше му се, че жените подлудяват дори само от цвета им — яркосини, но някак винаги нефокусирани, като телевизор със зле настроена картина.

Том не попадеше в кръга на най-близките му приятели, но беше най-добрият приятел на Ричард. Все пак всички заедно играеха крикет, а по времето, когато Том все още пиеше, двамата с Хари често прекарваха следобедите на брега на реката, където изпиваха невероятни количества бира и междувременно ловяха пъстърва.

Когато най-сетне топлата вода потече, Хари отвъртя червеното кранче докрай и спря синьото. Обеща си, че един ден ще си направи душ, който не изисква толкова сложна тактика за смесване на топлата и студената вода. За да поддържа притока на топла вода в банята на скромното си жилище, Хари трябваше да положи значителни усилия и най-малко на три пъти да отвъртва и завъртва кранчетата.

Когато в крайна сметка усети по гърба си неспасяемо студена струя, Хари се отказа от по-нататъшни опити. След малко обаче водата стана толкова смразяващо ледена, че му се наложи да се отмести от душа. Напипа меката розова хавлия, подарък от майка му, подсуши се набързо и започна изпълнения с удоволствие сложен процес да си избира какво да облече. Нахвърляше дрехите една след друга на леглото и като отхвърляше ризите една след друга, се замисли разсеяно какво ли щеше да облече Ричард. Почти бе сигурен, че Сара ще избере костюма вместо него. Ричард беше безнадежден случай, когато ставаше дума за облекло.

В крайна сметка Хари се отказа от лилавите панталони, белия колан и ризата на ярки цветя и предпочете кафявия костюм от изкуствена материя, който си бе купил наскоро от една разпродажба в Хобарт за петнайсет долара, като го съчета с оранжева риза от мачкан плат. И въпреки че костюмът му стоеше фантастично — с него приличаше на милиардер, повел кинозвезда на коктейлно парти, — трябваше да си признае, че вони на примесен с пот тежък мъжки

одеколон и котешка урина. За да компенсира тези недостатъците, Хари си изми повторно зъбите. Поне дъхът му щеше да ухае на свежа мента.

Най-накрая, като намъкна любимите си кубинки, се почувства готов за тържеството. Напусна домашната си крепост и внимателно заключи вратата, дори провери дали завесите са плътно дръпнати, така че никой любопитко да не може да види плакатите на любимата му Деби Хари. Тръгна направо през тревата към по-голямата шатра в градината и искрено се учуди, като установи, че едва ли не е последният пристигнал на тържеството. Навсякъде беше тъпкано с народ.

— Можете ли да ми кажете колко е часът? — прошепна учтиво в ухото на една жена от задните редици.

Оказа се, че е почти пладне — за малко да закъснее фатално.

Хари си намери място, достатъчно далеч от родителите си, и се стовари на пластмасовия стол, взет под наем за тържеството, опитвайки се да се отпусне. Стана още по-лошо — вече бе започнал да се поти. Забеляза, че в негово отсъствие баща му бе поел озвучаването, което означаваше, че щеше да го подбере веднага щом го види, защото по предварителна уговорка музиката трябваше да се осигурява от Хари. По случай тържеството родителите му бяха застлали градината с изкуствена трева, която бе започнала леко да завонява. Някой бе пропуснал да се погрижи да няма досадни мухи в шатрата и сега три такива потъркваха крачетата, настанили се върху бялата панделка, украсила стола на Хари. Денят се очертаваше да бъде ужасно горещ, типично за съботен следобед през ноември. По това време на годината температурата в Австралия можеше да достигне и до трийсет градуса. А вътре в шатрата сигурно минаваше четирийсет.

Хари прегледа набързо програмата на сватбеното тържество, оставена на седалката на стола, и в същия миг си спомни последния път, когато все още вярваше в институцията на брака — на възраст единайсет години. Тогава почти всички класове бяха заведени организирано да гледат на видеозапис сватбата на принц Чарлз и принцеса Даяна на огромен екран в близкия бар, използван обикновено за предаване на репортажи от футболни мачове. Хари и тогавашното му гадже имаха места на първия ред.

Деветгодишното момиченце — с щръкнали предни зъбки и с гръцкото име Мариана Ксантексенидис — го държеше за ръката,

когато принцеса Даяна и принц Чарлз се целунаха вече като младоженци на балкона на Бъкингамския дворец. В този момент Хари се видя във въображението си облечен в костюм, в църквата, редом с Мариана — жената на своите мечти.

„Как само се менят времената“, помисли си сега и се почувства стар и преситен, въпреки че трийсетгодишнината му все още бе доста далеч. Припомни си погребението на принцеса Даяна, гледано по телевизията от жителите на целия град, които се бяха струпали пред същия гигантски екран на местния бар. Може би точно това го бе превърнало в циник. Върху британското кралско семейство можеше да се стовари вината за какво ли не.

Мариана Ксантексенидис също присъстваше на сватбата на Ричард, но Хари не знаеше предварително, че и тя е поканена. Хвърли ѝ крадешком един поглед — седеше тихо и кротко в другия край на шатрата заедно със съпруга и с двете си деца, спокойно отпуснала ръце в скута си. И двамата често посещаваха банката, където Хари работеше. Децата им също имаха щръкнали предни зъбки.

Хари не съжаляваше, че се е разделил с Мариана Ксантексенидис. Дори още на девет години тя му правеше неприятно впечатление със своята пасивна агресивност и патологична склонност към насилие. Хари бе присъствал и на нейната сватба. Всъщност можеше със сигурност да се каже, че е бил на сватбата на почти всички от присъстващите на днешната сватбена церемония. Животът в Комптън течеше толкова бавно и мудно, че хората нямаха никакъв проблем да си резервират час и място за сватбено тържество три часа предварително, да не говорим пък за три месеца. Още не съществуваше сигурен начин да откажеш покана за сватба, въпреки че самият той неколккратно бе опитвал да се измъкне под различни предлози от задължението да присъства, не помогна дори твърдението му, че храни кръв и е на смъртно легло — изпробвано на два пъти.

И макар че днешната церемония беше в чест на брат му, Хари осъзна, че има все същите проблеми. Изпитваше тих ужас от традиционните брачни клетви, които се произнасяха в този случай — никога не вярваше на хората, които се вричаха един на друг във вярност до гроб, — а после му се повръщаше дори само при мисълта за марципана върху сватбената торта.

Неприятното усещане от стягащите го боксерки се засилваше и в един момент съжали, че не е облякъл някои по-широки. Дали не можеше да се измъкне от „големия ден“ на собствения си брат? Копнееше да избяга в своята бърлога и отново да се преоблече. Родителите му обаче никога нямаше да му простят, ако си тръгнеше точно в този момент, но за него по-важното беше, че не можеше да понесе да гледа как Ричард надява брачната халка на новата си съпруга.

Сара си беше съвсем наред, всъщност дори много добре. Типична лондончанка с типично английско име — и с най-белите зъби и най-русата коса, които някога бе виждал. Защо просто не си живееш заедно? Не му ли стигаше на Ричард горчивият опит от първия път? Тогава Хари беше само на петнайсет години и с любопитство наблюдаваше как брат му крачи гордо редом до първата си бъдеща съпруга Бронте. Събитието се състоя в катедралата в Хобарт, беше озвучено от орган и гайди, а после имаше почерпка с пушена съомга. „Дори само това е достатъчно доказателство, че бракът е жив майтап“, помисли си Хари. Въпреки цялата тогавашна шумотевица съвместният им живот удържа едва десет години.

Също като принц Чарлз и принцеса Даяна Ричард и Бронте си бяха обещали взаимно какво ли не и доколкото Хари си спомняше, Господ беше призван за свидетел. Сватбените подаръци не отстъпваха по нищо на кралските; подариха им абсолютно всичко — от електрически уред за варене на яйца до легло с воден матрак. А сега, петнайсет години по-късно, Ричард повтаряше всичко отначало, но с различен пръстен и с различна жена. Хари с мъка сдържаше напирания скептицизъм.

Пъхна ръка под мишницата си, опитвайки се да установи дали потта не е избила по ризата му. Каква гадост, беше избила! Издебна момент, когато никой не го гледаше, и надникна крадешком под лявата си мишница. Платът на костюма преливаше в любимия му цвят — шоколадовокафяво, — точно както го харесваше. За пореден път се увери, че оранжевата риза пасва идеално на десена на костюма, но тъмното петно от потта се виждаше съвсем ясно. Внимателно надигна ръка, както пиле повдига крилото си. Уф, ето го това издайническо петно! Все едно да си покажеш кръпката на гащите, както би се изразила майка му.

Оказа се страшно трудно да си най-хладнокръвният човек на нечия сватба, когато в същото време ти е адски горещо. Започна да се върти на стола си, опитвайки се да огледа по-добре костюма на брат си. Май на Сара не ѝ бяха разрешили да се намеси в избора, защото според Хари Ричард носеше същия черен костюм, същата бяла риза и същата черна вратовръзка, с които отпразнува и първата си сватба през 1985 година. Единствената разлика бе в това, че тогава брат му изглеждаше почти като Гордън Геко от *Уолстрийт*. Този път поне мязаше на нормално човешко същество. „Вероятно защото сега не е използвал гел за коса“, помисли си Хари. Гелът за коса остана в историята като проклятието на осемдесетте години.

За момент Хари спря отново погледа си на Мариана Ксантексенидис, която не беше помръднала от мястото си в другия край на шатрата. Когато през 1984 година тя се появи в дискотеката на Комптън *Блу лайт* с такова невероятно количество гел върху косата, той едва се съдържа да не протегне ръка, за да се увери, че не е изкуствена. Носеше на шията си огромен кръст в стила на Мадона и смело се разхождаше с оголен пъп. Хари сбърчи чело, замисляйки се дали пъпчето ѝ изпъкваше навън или се вдлъбваше навътре. Май беше навън, реши накрая той.

Ето, пак ставаше същото. Чак потрепери, като го осъзна. Пак се оставяше да го завладеят мисли за други неща — например за оголения пъп на Мариана Ксантексенидис, — точно когато трябваше да мисли единствено за сватбата. Или за вечната любов. Или поне за собствения си брат.

Хари забеляза как Ричард се суети и оглежда на входа на шатрата. До него стоеше Том, чийто поглед разсеяно се рееше някъде в далечината — както обикновено впрочем. Къде обаче беше Сара? Без съмнение си позволяваше кралско закъснение.

Хари се размърда неспокойно на стола си и реши да хвърли един поглед на програмата за сватбата, поне да провери кога се очакваше тържественото пристигане на Сара. Оказа се доста трудно изобщо да разчете каквото и да било, тъй като върху буквите имаше посипано нещо златисто блестящо, сякаш вълшебна фея се беше изплюла върху красиво украсената брошура. Хари отново се понамести. Кой знае защо столът го караше да се поти и усещаше, че е седнал върху нещо твърде неудобно — с изумление откри, че става дума за една Библия.

Измъкна я изпод задника си и я хвърли на тревата до себе си, но в същия миг улови укоризнения поглед на баща си.

Направи се, че не е забелязал неодобрението му и впери очи в белите платна, които служеха за стени на шатрата — мечтаеше си за Деби Хари. Изобщо не му пукаше, че на закуската родителите му категорично я отрекоха. Нямаше да се остави да му втълпят да мисли за Деби според техните допотопни разбирания за подходящо и стилно облекло.

Деби и Крис Стейн така и не си дадоха труда да застанат пред брачния олтар — а я ги вижте докъде стигнаха. Заедно създадоха *Блонди* — най-великата рокендролска банда на всички времена. Пак заедно написаха *Сърце от стъкло* — най-великата песен в историята на човечеството. Естествено, Хари посрещна със задоволство раздялата на Деби и Крис. Струваше му се, че сега вече Деби е свободна... за него, разбира се. Може би вече бе настъпил подходящият момент да пише на Деби. Отново.

Хари бе чел по Интернет как по-възрастните прочути и богати американки налагат нова социална мода по отношение на компаньоните си — „нещо повече от зализан млад красавец“. Харесваше му как звучи това „нещо повече“. Доколкото разбираше, същината на тази нова тенденция беше, че някой като него, банков чиновник в Комптън, Тасмания, Австралия, спокойно можеше да бъде избран от някоя страхотна мацка като Деби Хари от Манхатън, Ню Йорк, Америка. Подразбираше се естествено, че става дума за връзка, основаваща се на взаимното уважение. Разликата между двамата партньори е само в това, че неговият годишен доход е около два процента от нейния. Но пък Хари се надяваше, че духовният, сексуалният и интелектуалният стимул, които е в състояние да предложи на Деби, ще го реваншират достойно. Е, поне винаги можеше да се пробва.

Всичките гаджета на Хари — ако въобще можеха да се нарекат гаджета — бяха все по-младички от него. Точно в този момент се усещаше готов за предизвикателството на „нещо повече от зализан млад красавец“. Страшно му беше писнало от малокалибрениите сутиени на двайсетгодишните хлапачки.

Ричард продължаваше да се озърта нервно, сякаш очакваше всеки момент да се случи нещо. Хари дори го съжали. Достатъчно му

беше неудобството да понася целия Комптън да го зяпа, без да издаде притеснението си от забавянето на церемонията.

Хари се почуди дали пък няма нещо, свързано с Ричард. Беше ли закъсняла и Бронте толкова много на първата му сватба? Доколкото си спомняше, всичко в онзи прекрасен ден мина като по вода. Бронте дойде навреме, по-късно всички си спомняха нейния брачен обет, който бе дала пред свещеника, дори храната беше много хубава. Единственият гаф, който се получи на онова празненство, бе с косата на Хари.

Тъй като косите му покриваха раменете, когато Ричард тръгна да се жени за пръв път, родителите му почти довякоха на сватбата чичо му Франк, пенсиониран фризьор, натоварен с бойната задача да се справи с четината му преди началото на церемонията.

И досега си спомняше думите, с които го подмами чичо Франк: „Само ще я скъсим с два-три сантиметра, после ще я подсушим и ще изглежда идеално чиста“. Вместо това обаче чичо Франк старателно го нави на такива ситни масурчета, че после на всички снимки приличаше на Бони Тейлър. На всичкото отгоре Бронте го беше накарала да облече и шотландска карирана поличка, разперена като ветрило. При спомена за тогавашната ситуация направо потъна в стола си от срам.

Оглеждайки се около себе си секунда по-късно, Хари искрено се учуди, че Бронте я няма. Знаеше, че Сара и Ричард са ѝ изпратили специална покана, а от нея все още нямаше и следа. „Няма начин да не я забележи човек сред тълпата“, помисли си Хари. Бронте имаше невероятно секси задник.

По-хубаво, че я няма, реши най-накрая Хари. Винаги създаваше неописуеми драми. Когато Бронте и Ричард се разделиха, всичко стана сред такава шумотевица, че съвсем спокойно можеше да се филмира за големия или за малкия екран и после да се излъчва с долби звук и безплатна бира в продължение на три ноци.

След като Бронте официално връчи обратно на Ричард брачната халка, напусна го и се върна при родителите си в Мелбърн, брат му остана да живее при него за около месец. Но тъй като караваната се състоеше ни повече, ни по-малко от една стая, тоалетна, колекция плочи на *Блонди* и електрически чайник, Ричард беше принуден да спи на пода върху стелка за баня.

Хари отхвърли бързо-бързо последната си разсейваща мисъл и се зачуди кой ли още липсва в днешния тъй важен ден, освен Бронте и апетитното ѝ дупе. Под покрива на шатрата сякаш се беше събрала цяла Тасмания. Можеха да се видят хора, дошли чак от Станли и Йерихо специално за случая.

Мнозина водеха със себе си и своите четирикраки любимци. Тъй като голяма част от жителите на Комптън познаваха Ричард от практиката му като ветеринарен лекар, явно смятаха, че кучетата — неговите пациенти — също бяха визирани в поканата. На двора можеха да се видят далматинци и всякакви по-дългокраки или по-късокраки породи, увесили езици до земята, които оставяха посланията си буквално навсякъде из градината. Хари се загледа в семейния рошльо Макс, който бе полегнал точно пред входа на шатрата и разперил широко рунтавите си лапи старателно ближеше чатала си.

— Макс — изсъска му Хари предупредително.

Но кучето не му обърна никакво внимание.

Изведнъж си спомни, че той отговаря за музиката на празненството и че се очакваше да поеме щафетата от баща си. А тъй като Сара закъсняваше безобразно, записът на Ричард на *Четирите годишни времена* звучеше вече за незнайно кой път — след като вече нееднократно бяха изслушали подходящите за случая *Пролет* и *Лято*, в момента най-сетне бяха стигнали до *Есен* и Хари зачака с надежда *Зима*-та, защото си мислеше, че ако подкарат още веднъж топлите сезони, ще настъпи глобално музикално затопляне и умствено размекване.

Изведнъж усети потупване по рамото. Обърна се и видя Ричард.

— Можеш ли да ми направиш една услуга? — едва чуто прошепна брат му.

— Да събера краката на кучето ли? — показва жив интерес Хари.

— Не, опитай се да пуснеш музиката. Нали ти трябваше да се грижиш за озвучаването?

— Татко не може ли да си продължи да го прави? — попита Хари. — Струва ми се, че досега доста добре се справяше.

— Напусна пулта — изсъска Ричард в ухото му, като с едно кимване посочи градината. — Тръгна да търси Сара. Вече всички търсят Сара.

И в следващия миг Ричард вече го нямаше до стола му. Сякаш се изпари. Хари зяпаше брат си, както между другото го зяпаха и всички останали, докато той полагаше неимоверни усилия да напусне със спокойна и уверена крачка шатрата, като му личеше, че едва се сдържа да не хукне навън. Хари си помисли, че бедничкият му брат изглежда много смешно — като патица, която отива на джогинг. Том забърза след него.

Зад гърба си чу нечие подсвирване и коментар, че булката закъснява вече с двацет и пет минути. И къде всъщност се губеше Сара?

Хари за пръв път виждаше брат си толкова нервен. Обикновено се възхищаваше на Ричард за олимпийското му спокойствие. Дори когато страстите се нажежаваха до червено, той оставаше невъзмутим и философски настроен.

Изведнъж на Хари му хрумна невероятна идея: „Брат ми, дзен-ветеринарят на Комптън“. Може би щеше да успее да напише песен за това. Само трябваше да намери рима за Комптън — вечния проблем.

Започна да бърника из вътрешните си джобове за някоя касетка, с която да замести *Четирите годишни времена*. Все трябваше да има нещо подходящо за случай като днешната сватба. С малко повече късмет можеше и да успее да изрови „Най-доброто на Блонди“.

Сега вече всички започнаха да шушукат за Сара и Ричард. Хари долавяше сподавените коментари зад гърба си, а пред себе си виждаше как жените си свалят шапките и — от жегата ли, от завладяващата ги досада ли — започват да се чешат, където не ги сърби... същински горили.

Хари зарови отново из касетките по джобовете си с надеждата да открие спасителен лайтмотив за една сватба, която явно беше на път да се провали. Първата, която извади, се оказа негова собственоръчна компилация на няколко стари тасманийски банди, които много харесваше — *Фиш Джон Уест Риджект*, *Миддайвърс*, *Снийкърс*, *Деф Лепърс* и *Ърнест Боргоан*. Но някак си все му се струваше, че това няма да се хареса на множеството. Според скромната му преценка на госпожите с капелите би им харесала музика от типа на *Дамата в червено*.

Явно последната касетка в джоба му щеше да бъде на *Блонди*. Естествено, така си и беше. Хари стана от мястото си като почти се

препъна в Библията, останала да лежи в краката му, и тръгна към озвучителната техника, разположена до една от страничните стени на шатрата. Върху голямата уредба бяха оставени две обложки на касети, надписани с почерка на баща му: на едната се четеше „Музика при влизане на булката“, а на другата — „Музика при излизане на булката и младоженеца“. „Голяма работа си, татко“, помисли си Хари.

От говорителите се носеха някакви ужасни и оглушителни хрипове. Беше ги взел под наем със значителна отстъпка от една смрадлива хипарска банда от дълбоката провинция на Хобарт, но вече започваше да съжалява. „Дали акустиката нямаше да е по-добра на открито?“, чудеше се Хари и усещаше как започва да се паникьосва. Това бяха единствените тонколони, с които разполагаха, пък и си правеше сметка да ги използва и за по-нататък — например за собствената си банда.

На почерпката, предвидена за четири часа, за първи път пред публика щеше да свири неговата банда — *Докопахме палките на „Блонди“ и ще пробием с тях*. Осем месеца след този техен първи джиг щяха да имат още един. Хари не беше съвсем сигурен дали сватбата на брат му можеше да се нарече джиг в онзи смисъл, който попгрупите влагаха в това понятие, но при всички случаи искаше всичко да е точно.

Докопахме палките на „Блонди“ и ще пробием с тях идеално заместваше липсващото гадже в живота на Хари. В момента цялата му страст намираще отдушник в музиката. Но пък съществуването му щеше да е далеч по-лесно, ако изпитваше поне малко страст и към Пипин, втория член на бандата му. Оказа се обаче много трудно да разпали подобни чувства у себе си към тази бисексуална жена с вълнена шапка. Особено пък като се имаше предвид, че хич не я биваше да върти палките.

А те бяха съвсем истински — наистина бяха барабанните палки на *Блонди*. Клем Бърк ги беше хвърлил в тълпата на концерта им в Мелбърн през 1978 година и по някакво чудо Хари успя да ги грабне, пхна ги в училищните си панталони и излетя от залата, следван от майка си, която яростно размахваше ръчната си чанта, за да им проправи път сред пънкарите. Хари затвори очи и вкуси отново онзи незабравим миг на слава и трепетни емоции. Билета си за концерта беше спечелил на една томбола по радиото, така че в деня на концерта,

веднага след училище, двамата с майка му се качиха на самолета за Мелбърн и след два часа бяха там. Но Хари се връщаше толкова често към тези си спомени, че в момента леко му доскучаха. Така че предпочете да се опита да подремне на стола си.

В същото време навън в градината мислите на Ричард бяха заети изцяло със Сара. Като се почесваше по тила — новата му прическа бе прекалено къса и го боцкаше, — той се оглеждаше с нескрита тревога, но от бъдещата му булка нямаше и следа. Закъсняваше вече близо половин час, но не можаха да я открият нито вкъщи, нито в оранжерията, а на всичкото отгоре не беше оставила и никакво съобщение. Дори собствените ѝ родители не я бяха виждали от момента, когато сутринта тръгнала за фризьорката. Майка ѝ и баща ѝ бяха отседнали в хотел в града и имали уговорка с нея да закусят заедно, когато се върне, но тя така и не се появила и оттогава никой не я беше виждал и не знаеше къде може да е.

— Всяко нещо с времето си — не спираше да повтаря бащата на Сара всеки път, щом Ричард му се изпречеше пред погледа.

„Ако го кажеш още веднъж — мислеше си Ричард, — ще те фрасна с първото по-тежко нещо, което ми попадне подръка в градината.“ Все още не можеше да реши кой го дразни повече — дали родителите на Сара, които се тръшкаха, че губели дъщеря си, или собствените му родители — за това, че не успяваха да проумяят как тъй е изчезнала от техния дом.

— Невероятно! — тюхкаше се бащата на Сара. — Тук е почти един часът следобед, а там, в Англия, на практика е два часът сутринта, но вчера.

— Наистина невероятно! — промърмори Ричард в знак на съгласие, макар че изобщо не проумяваше защо ги приказва човекът тия работи.

Спомни си за Англия, където се бяха запознали преди няколко месеца, и си помисли, че тогава родителите на Сара бяха далеч по-нормални. „Сигурно е от жегата“, помисли си Ричард. Явно, че откакто са кацнали в Тасмания, се чувстват като паднали от друга планета.

Изведнъж Том улови погледа на Ричард и му се усмихна с леко намигване. „Благодаря ти, Господи, благодаря ти, че Том е до мен“, помисли си Ричард и от това сякаш му стана малко по-спокойно. Добре, че се сети да предложи именно на Том да му бъде кум на

сватбата. Родителите на Ричард се съмняваха, че ще приеме, защото го смятаха за отнесен във всяко отношение. Но на Ричард му стигаше и това да го вижда край себе си. Някак си всичко изглеждаше по-нормално, когато и Том се навърташе наоколо.

— Сигурен ли си, че е претърсено всяко кътче на градината? — попита за пореден път бащата на Сара. — Може и да е припаднала някъде. Я каква жега е.

Родителите на Ричард, току-що присъединили се към притеснената групичка роднини, която тръгна да претърсва дори храсталациите край пътя, поклатиха глави.

— Погледнахме навсякъде — каза майката на Ричард.

— Сигурно се е върнала от фризьорката, качила се е да се преоблече и така сме се разминали, докато ние се мотяхме в градината — обади се отново бащата, опитвайки се да намери някакво логично обяснение.

— Цяла сутрин вратата на стаята ѝ беше затворена и нея със сигурност я нямаше вътре — въздъхна майка ѝ. — Искам да кажа, че на постоянните ми почуквания не отговаряше никой и аз си помислих, че дори да е там, по-добре да не ѝ досаждам.

Докаран почти на предела да си изпусне нервите, Ричард пъхна ръце в джобовете на панталоните си и предпочете да направи кисела физиономия, вместо да каже нещо, за което после ще съжالياва.

— Нали разбираш, мислехме си, че тя се е обадила на теб по телефона — подхвърли майката на Ричард към сина си. — Решихме, че ти знаеш къде може да е отишла.

С тежка въздишка Ричард поклати съкрушено глава:

— Аз пък разчитах на вас. Бях прекалено зает с превозването на половината от гостите от града дотук.

— Ами онези сините преносими тоалетни кабинки, които сте сложили в градината? — намеси се майката на Сара. — Може да се е заключила в някоя от тях и да не може да излезе.

Родителите на Ричард се спогледаха в недоумение. Очевидно бащата и майката на Сара съвсем бяха мръднали. По едно време, когато бяха с гръб, бащата на Ричард му смигна и направи комична имитация на кенгуру с разперени във въздуха лапи и опулени очи. Това беше семейният код на Гилби за всякакви намеци от рода на „явно съвсем са изперкали“ и Ричард прекрасно го разбра. Едва прикривайки

усмивката си, той си наложи все пак да забие поглед във върха на обувките си.

— Мисис Кенеди имаше предвид, че Сара може да е в някоя от онези синички преносими кабинки, които си наел за тържеството — поясни Ричард на баща си, който вече бе престанал с комичните жестове и отново гледаше жена си сериозно. — Тоалетните се намират точно зад втората оранжерия, където са паркирани всички коли.

Ричард си помисли, че идеята не е никак за подценяване. Кой знае, може пък Сара наистина да е там. Поне със сигурност не беше на никое друго място и въпреки че сините кабинки се намираха много далеч, той прецени, че на бърз ход може да отиде и да се върне за петнайсетина минути. Това беше по-добрият вариант, отколкото да седи и да се пържи на този пек, опитвайки се да философства на тема колко е часът сега в Англия.

— Ще отида да проверя — каза Ричард. — Човек никога не знае, може пък да ѝ е прилошало или нещо подобно, или да е решила да се поразходи.

— Искаш ли да дойда с теб? — предложи Том, като отметна с небрежен жест падналата над очите му коса. Явно се опитваше да бъде полезен с нещо, но Ричард поклати отрицателно глава.

— Ти се погрижи за гостите, моля те — на свой ред му предложи той, макар че му бе доста трудно да си представи как Том ще се погрижи за толкова много хора.

— Ами ако се появи тук? — прекъсна ги нейната майка.

— Връщам се веднага — Ричард махна припряно с ръка и тръгна, като подхвърли на Том: — Просто се погрижи всички да получат разхладителни напитки или каквото там искат. А, и още нещо. Би ли проверил какво става с Хари и неговата музика?

На Ричард вече не му пукаше за нищо и пое направо през тревата с новите си черни обувки — впрочем те и без това му стяхаха. Погледна за милионен път часовника си — още малко и щеше да стане един. Хората се бяха събрали в двете опънати в градината шатри, за да видят пристигането на булката, тоест на Сара. Вместо това обаче бяха принудени да се задоволят с музикалния подбор на Хари, който започваше да прекалява с превъртането на касетката на *Блонди*. Пълна катастрофа! От Хари се очакваше да знае най-добре какво ще се хареса на гостите. Но и той също закъсня, въпреки че караваната му се

намираше едва ли не между шатрите. До ушите на Ричард достигаше гласът на Деби Хари, която пееше своята песен *Сърце от стъкло*.

*Имах някога една любов,
за диамант я мислех аз.
А какво излезе то?
Изпари се като газ.
Беше ми дал сърце от стъкло.
Фалш бе тази любов,
а уж сияеше като злато.
Адски кофти измама —
не диамант, а сърце от стъкло.*

„Браво, чудесен избор за сватбена музика, идиот такъв“, мислеше си гневно Ричард и скърцаше със зъби от яд. Много по-лесно му беше да се сърди на Хари, тъй като не беше в състояние да насочи гнева си към Сара. Сърцето му се свиваше от притеснение, че може да ѝ е прилошало или да се е изгубила — изобщо да ѝ се е случило нещо лошо, — и тази тревога бе направо непоносима. Продължаваше да върви, дори беше забравил, че краката го болят от тесните обувки. Съжаляваше, че не бе настоял Сара да си покани шаферка за сватбата — някоя близка приятелка, която поне щеше да е винаги край нея. Но не настоя и Сара пристигна от Лондон съвсем сама. Твърдеше, че на приятелките ѝ ще им е достатъчно да видят видеофилма от сватбата и албумите със снимки. Помисли си, че в този случай пък присъствието на родителите ѝ е съвсем излишно, но веднага се опита да пропъди тази мисъл, защото не трябваше да забравя, че това бе и техният голям ден.

До слуха му внезапно достигна шум, някъде зад гърба му. Ричард бързо се обърна. Сара? Неее, Макс! Е, зарадва се да го види все пак. Беше израснал с Макс и присъствието на кучето до него го поуспокои. Кой знае, може пък да успее да надуши следата на Сара.

Ричард и Макс вървяха редом. Ричард си мислеше с надежда, че ето, всеки миг може да чуе някой да извика, че са я намерили. Не можеше да си позволи да се поддаде на паниката. В един момент дори му мина абсурдната мисъл, че Бронте може да се е обадила на Сара и в

качеството си на негова бивша съпруга да е успяла някак да разстрои бъдещата му съпруга. Нищо чудно това да се окажеше причината за изчезването ѝ. В ума му изплува ужасната, сковаваща цялото му същество представа, че сега Сара е на летището, с опакован багаж и в очакване на първия самолет, който да я отведе обратно в Англия.

ВТОРА ГЛАВА

Свита на кравайче, Сара придърпа колената си още по-плътно до брадичката и се опита да поеме дълбоко въздух, за да преодолее надигания се пореден пристъп на прилошаване. По сватбената ѝ рокля имаше кафяви петна, отбелязали се там, където беше коленичила на пода в странната пластмасова кутийка, наречена преносима тоалетна, която бе избрала за скривалище. В един момент реши, че ще ѝ се наложи да напусне това си убежище и да се добере до банята в къщата. На всяка цена трябваше да си измие зъбите — вече на три пъти беше повърнала и усещаше устата си като дъното на нацвъкана клетка на вълнисто папагалче.

Чувстваше се отчайващо самотна и изпитваше непреодолимото желание Лиз да бъде до нея в този момент. Ако приятелката ѝ не беше бременна, щеше да стане нейна шаферка — но служителите от *Бритиш Еървейз* нямаше да я пуснат на борда на самолета в това състояние. Сара въздъхна и опря брадичка върху коляното си. Естествено, имаше и други приятелки, които можеха да прелетят от Лондон до Тасмания. Започна да прехвърля наум различни имена и физиономии. Но се оказа, че откакто скъса с бившето си гадже миналата година — последното ѝ гадже, преди Ричард да се появи в живота ѝ, — по-голямата част от общите им приятели застанаха на негова, а не на нейна страна. А имаше чувството, че и малкото, които я подкрепиха, не заслужаваха нейното доверие в този момент. Половината от тези общи „приятели“ след това така и не намериха време дори да се отбият в дома ѝ, за да изпият по едно кафе. А да ги моли да прелетят половината свят, за да присъстват на сватбата ѝ — никога нямаше да си позволи да го направи. Щом им е било толкова сложно да хванат метрото и да дойдат да я видят в Лондон, как можеше да очаква, че ще я удостоят с честта да издържат два̀сет и четири часовия полет до Австралия?

Сега бившето ѝ гадже и апартаментът в лондонския квартал Батърси ѝ изглеждаха отдалечени на светлинни години. Ричард и

новият живот, който ѝ предлагаше, разместиха приоритетите в нейния живот, въпреки че едва преди два месеца бе стъпила за първи път в Австралия.

„Странно — мислеше си Сара, — защото си спомням съвсем ясно, че в главата ми не зазвъняха тържествени камбани, когато Ричард се появи в живота ми.“ При първата им среща, на някаква скучна конференция на брега на Темза, тя държеше в ръка папка, пълна с документи за застраховки, и стъваем метър, готова да измерва прозорци. Тогава забеляза, че Ричард е симпатяга, мил и любезен австралиец, но с това като че ли се изчерпваха всичките ѝ впечатления. В продължение на дни обаче Лиз ѝ досаждаше с опиявания, че трябва да му се обади, да го покани на вечеря и на разходка из забележителностите на Лондон.

— Ако видя рицар на бял кон да мине покрай мен, в никакъв случай няма да го изпусна — натякваше ѝ тогава Лиз.

— О, престани да слушаш само хормоните си — опонираше ѝ Сара, — ти си бременна, значи пристрастна. Освен това той не може да бъде моят рицар, защото трябва да се върне у дома си, в Австралия.

„Е, върна се, само че и аз заминах с него“, спомни си Сара. Всичко стана някак неусетно. Доста странен начин да се влюбиш в някого, но в един момент Сара забеляза как започва да се заседява в книжарниците и да разлиства наръчници и пътеводители за Австралия, да се заглежда по снимките със слънчеви плажове и кенгурата, като все по-често се улавяше, че се пита дали всичко това е за нея или не.

А тъй като Ричард беше толкова потресаващо типичен австралиец — дори в странните обрати на речта, които използваше, — тя бързо осъзна невъзможността да отдели представата си за него от идеята, че ще се премести да живее в друга страна. Много скоро връзката им и шансът да започне нов и съвсем различен живот на другия край на света станаха едно неразривно цяло.

А ето къде попадна накрая. Сара си мислеше, че вече е посвикнала с малкия град и с провинциалния начин на живот — с това например че имаха един-единствен магазин за обувки, на чиято витрина бяха изложени по няколко еднакви чифта високи гумени ботуши (за мъжете) и ниски платнени пантофи (за жените) или че всички непрекъснато говореха и се тревожеха какво ще е времето, без изобщо да забелязват, че го правят. Свикваше и с досадните насекоми,

мухите, комарите и невероятната жега, дори с това, че наричаха саката на костюмите жакети, а елеците — сака. Свикна дори със странните неща, които се продаваха едновременно в магазинчето на ъгъла — едни до други бяха изложени например препарирани буревестници и кифлички с различен пълнеж, ванилови пръчици и паяци от декоративна смола.

„Бързо — помисли си Сара панически, като усети, че стомахът ѝ се преобръща за пореден път, — сети се за нещо друго!“ При мисълта за мазните на вид буревестници и за ваниловите пръчици с вкус на боровинка отново ѝ се повдигна. Наведе глава между присвитите си колене. Нямаше представа дали това ще помогне, но друго в момента не можа да измисли.

Пое си дълбоко дъх и в следващия миг съжали, че го е направила. Въздухът в тоалетната кабинка беше тежък, спарен, напоен с боровата миризма на дезинфектиращ препарат. Сара разтри очи. Поне това можеше да си позволи. Така и така, щом ще се появява отново пред гостите, ще ѝ се наложи да мине повторно цялата процедура по гримирането.

Обстоятелството, че можа въобще да си помисли — поне за частица от секундата — за появяване в градината на собствената си сватба, възвърна отчасти самообладанието и самоконтрола ѝ. „Щом разсъждавам по този начин, значи съм добре — реши Сара. — Може би всичко ще бъде наред.“

Никога не се бе чувствала толкова раздвоена. Когато навремето отказа цигарите, бе усетила в себе си сякаш две личности — лошата и добрата Сара. Но сега ставаше дума за още по-големи крайности.

Сара се разхлипа, обгърна колената си по-силно и впери невиждащ поглед в сребърния годежен пръстен, за който си бе мечтала седмици наред. Какъв кошмар само! Също като някаква налудничава, сбъркана приказка — поне досега. Най-много се притесняваше от самата себе си — откакто се любиха с Ричард за първи път през юни и когато през юли нещата взеха да стават по-сериозни, тя все още не успяваше да се почувства достатъчно обвързана.

— Никога не съм искала... — успя да си каже на глас, но после напълно изпусна нервите си и зариди безутешно, заровила лице в ръцете си.

Никога не беше плакала толкова много и толкова безнадеждно. Също като малко дете.

Недалеч от нея Ричард заслони очите си с ръка срещу слънцето и продължи към паркинга, придружаван неотстъпно от Макс, който крачеше бодро до него с изплезен език. Сега вече Ричард мислеше само за Сара. До този момент единствената му грижа бяха нейните родители и стълпотворението от двеста души гости, събрани в градината в шатрите, принудени да слушат отново и отново *Блонди* и нищо друго, освен *Блонди*, почти загубили надежда, че ще дочакат появата на булката. Сега всичко това му се струваше дребно и незначително. Все едно бе извъртял някакъв бинокъл пред очите си в ръка и в обсега му се беше появила Сара.

Ричард спря за миг, за да изчака Макс, привлечен от нещо интересно в храсталаците отстрани. И чу съвсем ясно — някакъв странен мяукащ звук, който се открояваше сред песента на птиците.

Почти тичешком стигна до вратата на тоалетната точно навреме, за да чуе как Сара — или някой друг, но не, трябваше да е Сара — повръщаше.

— Скъпа?

Чувайки гласа му, Сара се сви още повече в сватбената си рокля. Странно, сега ѝ беше ужасно тясна, а ясно си спомняше, че сутринта ѝ облече без никакви проблеми. Сигурно от топлината се беше издула като балон.

— Ммммм — гласеше лаконичният ѝ отговор.

Докато изчакваше търпеливо отвън, Ричард чу шумоленето на роклята ѝ, последвано от пускането на водата. Зачуди се къде ли отива всичко това, което се насъбира в контейнера на преносимите тоалетни — сигурно направо в местната екосистема, попремесено с отровно син дезинфектант. До него Макс размахваше нетърпеливо опашка.

А после вратата се отвори и тя се появи на прага. Бяла като платно, измъчена и изпита. Това определено не беше Сара, която битуваше в представите на Ричард за този ден. Устните ѝ бяха почти сини, под очите си имаше големи тъмни кръгове, разрошената ѝ коса падаше безразборно върху лицето ѝ.

— Обичам те — изстреля Ричард мигновено. Сега повече от всякога беше убеден в това.

— О, Господи! — промълви Сара и отново избухна в сълзи.

Ричард я взе в прегръдката си и така силно я притисна до гърдите си, че усети дребните перлички, с които бе декорирана роклята ѝ. Беше отслабнала страшно много през последните няколко седмици и той още не можеше да свикне с леко променения ѝ външен вид. Но ухаеше все така неповторимо — винаги на един и същ парфюм — *Коко Шанел*. Сара зарови лице в гърдите му, докато в същото време Макс направо танцуваше от радост в тревата около тях.

— Съжалявам — изхлипа Сара.

— Всичко е наред. Добре ли си?

— Не, не съм — поклати тя глава. И продължи да я поклаща, както я беше отпуснала върху рамото му, докато накрая не реши, че трябва да се отдръпне от него.

— Какво има? — потърси той погледа ѝ.

— Голяма съм глупачка — промълви с усилие Сара.

— Не си глупачка, глупачето ми.

Ричард я хвана за ръката и я накара да седне на тревата до него. Поседяха така няколко минути, както винаги с Макс помежду им. През последните няколко седмици не спираха да се майтапят, че Макс е винаги между тях — дори в леглото.

— Ще го направя — каза след известно време Сара.

И за първи път Ричард усети, че го полазват ледените тръпки на страха. Не, беше нещо дори повече от страх. Но какво? Сърцето му сякаш падна в панталоните и се сблъска с либидото, което пък беше тръгнало нагоре. Опита се да определи това свое усещане. Сладострастно желание — да, той винаги желаше страстно Сара, — но този път примесено с мрачен ужас. Точно така.

Сара го хвана за ръката. „Поне ноктите ми са наред“, помисли си тя, поглеждайки надолу към ръцете си. Сълзите са безсилни да размажат и розовия лак на ноктите.

— Ще го направя, Ричард — повтори тя, вглеждайки се в очите му с поглед, който беше отчасти отчаяние и отчасти любов.

Това му напомни за бездомните кученца, които бе виждал — изоставени от стопаните си из храстите на обществените паркове и градинки, а после милостиво подслонени и „осиновени“ от други хора. Още малко и щеше да се разплаче. Но тя го изпревари. Сара поклати глава и каза:

— Аз съм луда, голяма глупачка. Искрено съжалявам.

— Проява на нерви — отбеляза Ричард колебливо.

Използването на медицински подход и терминология към нещата от живота обикновено му помагаше да се чувства малко по-уверено. Това бе област, която познаваше добре. Но този път не успя да преодолее безпокойството си.

— Къде беше през цялото време? — попита неуверено. — Не тук, надявам се?

Сара поклати глава и въздъхна тежко.

— Просто си играех на криеница. Ще ти разкажа след време — опита да се пошегува тя.

— Е, надявам се, че ще е след много дълго време — направи опит да ѝ върне шегата той. Макс ги изостави, хуквайки към една заешка дупка, която бе зърнал в тревата.

— Колко ли е часът? — въздъхна тя отново.

— Няма значение.

— Всички ли ме чакат? Мама и татко добре ли са?

— За тях не бери грижа.

За да накара Сара да се отпусне и да не се притеснява, че е закъсняла, Ричард се излегна небрежно на тревата, подпря се на лакти и опъна краката си, без да му пука как ще изглежда след това черният му сватбен костюм.

— Впрочем роклята е страхотна.

Тя му отвърна с усмивка. Съвсем забрави, че всъщност това е сватбената ѝ рокля — вълшебната, държана в голяма тайна рокля, за която се носеха само слухове и непотвърдени описания.

Внезапно се сети за дъха в устата си.

— Чувствам се като парцал — отбеляза тя.

Ричард се размърда, за да ѝ помогне да стане.

— Не, не, искам да кажа, че воня ужасно... на повръщано. Не ми се повдига вече. Просто не смятам, че ухае на рози.

— Хайде да отидем в къщата и там ще се измиеш.

— Да, добре.

— И повече не се притеснявай за нищо. Изглеждаш прекрасно. Изглеждаш...

За миг Ричард видя бъдещата си съпруга във възможно най-добрата светлина, окъпана от слънцето, чиито лъчи караха да блестят още по-силно нейните руси коси и очертаваха светъл ореол около

изящната ѝ главица. Слънцето придаваше на косите ѝ цвят на злато и дори обувките на фините ѝ крачета го караха да замълчи в благоговение. Какво ли се криеше в тези малки финтифлюшки на краката ѝ? От Сара се излъчваше невероятна женственост, неустоим чар, който никога не изчезваше — долови го и се остави да бъде завладян от него още при първата им среща, когато беше облечена в строг черен костюм и бяха наблъскани в огромната зала за конференции, разположена на брега на Темза.

— Изглеждаш приказно — каза ѝ той.

Сара отново го хвана за ръката.

— Да, но с ужасни зъби. Мисля, че си прав, наложително е да се измия. Хайде, Макс! Макси! — подвижна Сара на кучето.

Тримата заедно — мъж, жена и куче — се върнаха в градината. „Скоро ще сме съпруг, съпруга и семейно куче“, помисли си Сара. Отново усети да я полазват ледени тръпки. Какво пък, колкото по-бързо свърши всичко, толкова по-добре.

В градината свариха родителите си, скупчили се на сянка под дървото, с чаши леден чай в ръка.

Сара заговори първа.

— Готова съм вече. Съжалявам, наистина много съжалявам. Беше ми лошо... — и махна с ръка към преносимите тоалетни. Едва произнасяше думите.

— Отравяне с храна — обяви авторитетно бащата на Ричард — помислихме си и за това. Сигурно е от скаридите снощи.

— Ах, тези проклетите скариди — присъедини се и Ричард.

— А ние се чудехме дали не е заради лещите, които си сложи, за да не носиш очила — обади се и майката на Ричард. — На някои хора не им влияят добре.

Сара въздъхна.

— Както и да е, по-добре да отида до банята да си оправя грима.

И се отправи към къщата.

След няколко чаши чай и обширна дискусия, разгоряла се извън шатрите, на Ричард му се струваше, че според родителите им има много голяма вероятност Сара да се откаже от сватбата. Все пак се опита да не забелязва многозначителните погледи, които си разменяха помежду си.

— Ще се видим след малко — подвикна той след Сара, а родителите им не я изпускаха от погледа си, докато се отдалечаваше към къщата. Настъпи минута тишина и после изведнъж всички вкупом отново заговориха.

— По-добре отиди с нея — каза бащата на Ричард.

— Ще занеса чашите — майката на Сара стана и ги събра от земята, както бяха оставени направо върху тревата.

— В такъв случай, ще се видим след малко — каза Ричард.

— Тц, тц — обади се бащата на Сара, като погледна часовника си, — ако сега бяхме в Англия, щяхме да сънуваме вече третия си сън под топлото електрическо одеяло, включено на трета степен.

Минути по-късно, вече вътре в къщата, Сара се усети, че говори на отражението си в огледалото в спалнята на родителите на Ричард. Обикновено трябваше да си е пийнала солидно, преди да е способна на подобно нещо.

— Налага се да сложа още фон дьо тен върху предишния — говореше Сара на огледалото.

После напръска обилно предната част на роклята си с *Коко Шанел* — беше купила флакончето от безмитната зона на летище *Гетуик*, — пръсна и отзад малко, колкото да има баланс на аромата.

— Това вече трябва да впечатли Ричард — каза отново на отражението си. — Винаги ми повтаря, че пестя парфюма.

От известно време това бяха първите ѝ думи, които звучаха поне малко като на булка, или поне на обвързана жена — независимо че бяха отправени към едно огледало, една стена и калъп сапун.

Оправи роклята си, опита се да не мисли за тъмните петна отзад и излезе от къщата. Прекоси алеята и се върна в градината, където всички очакваха да започне почти несъстоялата се сватба.

Едва когато стигна до входа на шатрата, се заслуша в музиката и разпозна *Сърце от стъкло* на *Блонди*.

Имах някога една любов,

Изпари се като газ.

Уж сияеше като злато.

Тотално сляпа бях аз.

Не диамант бе неговата любов,

а фалшиво сърце от стъкло.

Сара беше израснала с тази песен, защото една от учителките ѝ я пускаше непрекъснато в часовете по аеробика, но никога досега не се бе вслушвала в текста ѝ. В този момент ѝ се струваше, че думите се леят от шатрата с големи, дебело изписани черни букви. „Защо бяха пуснали точно тази песен?“, чудеше се тя. Изведнъж ѝ просветна: Хари! Разбира се, кой друг! На него бяха прехвърлили задължението да се грижи за озвучаването.

Баща ѝ стоеше точно на входа на по-голямата шатра, забил поглед във върховете на обувките си, като се опитваше да не обръща внимание на Макс, който се вреше в краката му. При тази жалка гледка на Сара ѝ се прииска да се втурне към него, да го грабне за ръката и тичешком да минат по пътеката до импровизирания олтар, само и само да го отърве от мъката му. Но в крайна сметка го хвана под ръка по всички правила на ритуалния обред, точно както я съветваха в книгите, и бавно запристъпва до него към центъра на шатрата.

Естествено, беше се поупражнявала няколко пъти предварително, но сега, в най-тържественния момент, изживяването се оказа далеч от патетиката на „сухите тренировки“, които беше правила в хола на апартамента си в Батърси под звуците на Моцарт.

С крайчето на окото си Сара виждаше гостите и веещите се в ръцете им програми за сватбеното тържество, явно използвани вместо ветрила. Защо се остави на майката на Ричард да я убеди да посипе брошурките със златист прах? В тази жега идеята ѝ се струваше съвсем не на място. „Смешна работа — помисли си Сара, — винаги съм имала страхотни идеи каква да бъде сватбата ми, но понеже всичко стана толкова бързо, така и не осъществих никоя от тях.“ Вперила поглед право пред себе си, тя се опитваше да не забелязва треперещите пръсти на баща си, нито шушукането на гостите зад гърба им.

И в следващия момент го видя. Том.

Той бе единственият човек в шатрата, когото наистина копнееше да види — и единственият, когото знаеше, че не бива да гледа.

„О, Господи, ето го, тук е“, мислеше си Сара, а стомахът ѝ се сви болезнено при вида на русите му коси, по които го разпозна в гръб.

„Искам го, желая го, копнея по него“, блъскаха се мислите в главата ѝ.

После си каза: „Веднага престани, глупачко такава, та той ти е кум!“.

ТРЕТА ГЛАВА

Месеци след това може би най-яркият спомен на Сара от деня на сватбата беше свещеникът, който според нея приличаше на Хилъри Клинтън. Но в известен смисъл и това също беше благословия. След като той прочете Шекспировия сонет, който двамата с Ричард си бяха избрали, тя спокойно се съсредоточи върху набитите му прасци, които удивително ѝ напомняха за тези на американската президентша. А когато дойде моментът Том да поднесе венчалните халки, тя прехвърли вниманието си към гъстите вежди на свещеника, които също напомняха за Хилъри.

Говореше се, че Том ще прочете някаква поема по време на церемонията, но той си запази правото да го направи по-късно, в началото на приема. Сара му беше благодарна за това. Да слуша поемата на Том по време на бракосъчетанието щеше да ѝ дойде прекалено много. Достатъчно се напрягаше и притесняваше от неговата близост, за да понесе и гласа му.

Налагайки си да не поглежда към Том, което се оказва трудна задача, защото сега той стоеше по-близо до нея от всеки друг път, Сара впери поглед в цветята. Тя бяха удивителни — най-огромните тигрови лилии, които беше виждала през живота си. Но не след дълго се улови как приплъзва уж неволно погледа си към гърба и русите коси на Том. „Как успях да хлътна толкова много?“, питаше се тя, докато свещеникът четеше тържествените брачни обети. Но както всички останали важни неща в нейния живот, историята с Том също започна ненаатрапчиво и почти незабележимо за самата нея.

Вероятно всичко тръгна още от нейния апартамент в Батърси, поне Сара така си мислеше, загледана в огромните букети от тигрови лилии, изящно подредени на входа на шатрата. Двамата с Ричард вечеряха заедно с Лиз, която тъкмо бе разбрала, че е бременна. След кафето Ричард извади от портфейла си листче с едно от стихотворенията на Том. Всъщност то беше част от дълго писмо, написано на фина синя хартия. Повод Ричард да извади поемата на Том

стана оплакването на Сара, отправено към Лиз, че по телевизията, и по-специално по Би Би Си 2, дават много скучни предавания, посветени на поетичното изкуство.

— Прочети ето това и после ми говори, че не харесваш поезия — каза ѝ той.

Сара извъртя очи в жест на досада, въздъхна тежко и започна да чете. Помнеше, че по едно време почти се разплака.

— Наистина е добро — призна тя. Не знаеше какво друго да каже.

— Изражението ти се промени, докато го четеше — отбеляза Лиз.

В поемата се разказваше за чучулиги, които се пробуждат привечер в горичките на Тасмания, и на Сара ѝ допаднаха тематиката и настроението, което лъхаше от стиховете. Веднага усети духа на Австралия, имаше чувството, че вече е била по възпетите от Том места — нищо че най-близкият ѝ контакт с тази страна бяха едно случайно преспиване с някакъв барман, родом от Сидни, както и ученическата ѝ слабост навремето към австралийския телевизионен сериал „Съседи“.

Същата вечер Сара разбра, че Ричард много иска тя да хареса стихотворението: първо, защото ставаше дума за поезия — а според него тя би трябвало да харесва такива неща; и второ, защото Том беше авторът. Но очакванията му далеч надминаха ефекта, който стиховете оказаха върху нея. В действителност те ѝ подействаха като шок.

Тогава Ричард ѝ показа снимка, на която бяха той, Том и Хари, облечени в екипи за игра на крикет, уловени в някакъв момент от мача между Комптън и друг тасманийски град преди няколко години.

— Това ли е Том? — попита Сара, като посочи Хари.

— Не, това е брат ми — отвърна Ричард. — Виж му само прическата, типично в стила на Хари.

Сега, когато си мислеше за онзи момент и си представяше истинския Хари — с бакенбардите, кафявия костюм и оранжевата риза — Сара предположи, че хората винаги са казвали едно и също по адрес на момчето през целия му живот: „Виж му само прическата, типично в стила на Хари“.

Ричард прибра обратно в джоба си снимката на Том, но Сара и досега помнеше и най-малката подробност в нея. Това беше една от онези снимки, на които Том изглеждаше не само „съсипващо секси“,

любим на приятелките ѝ израз, а почти като божество. „Същество не от този свят — реши тогава Сара. — Той е неземно, божествено красив.“

Но неотразимата привлекателност на Том се дължеше не само на дългите му стройни крака, на гъстата му, падаща над очите руса коса, нито дори на леко разфокусираните му яркосини очи. На онази снимка Том определено бе обгърнат от някаква особена аура. Вероятно именно тогава, в мига, когато го видя за първи път на снимката, Сара се беше влюбила в него. Ето, толкова простичко бе всичко — и толкова лошо за нея.

Когато преди два месеца най-накрая пристигна в Тасмания и на летището заедно с Ричард бяха дошли да я посрещнат Том, Хари и родителите на бъдещия ѝ съпруг, тя получи възможност да сравни силното и необичайно впечатление, което ѝ бяха направили поемата и снимката, с мъжа от плът и кръв. И това се оказа фатално. Колкото повече си налагаше да не мисли за Том през тези два месеца, толкова повече мисълта за него обсебваше съзнанието ѝ — час по час, всеки ден.

Сега, изправена до Ричард пред импровизирания сватбен олтар в шатрата, Сара си спомни всичко това и се опита да мисли за чувствата си като за някакво временно заболяване, примерно от грип — връхлита внезапно и с течение на времето постепенно отшумява, — но после се отказа. Част от съществото ѝ искаше да се предаде на копнежа си по Том и колкото и да се ненавиждаше за тези свои желания, толкова повече се „разболяваше“.

След онзи ден, когато се запозна с Том на летището в присъствието на всички останали членове на семейството на Ричард, Сара не го беше виждала известно време, докато една сутрин буквално не се сблъскаха на главната улица на Комптън. Той тъкмо излизаше от магазинчето за риболовни принадлежности, а тя отиваше до аптеката, за да си купи спрей срещу комари. Естествено, разговорът им тръгна от риболова и досадните насекоми, достатъчно скучна и безопасна тема за подобна случайна среща, но после решиха да отидат някъде да пият по едно кафе, което се оказа опасен подводен риф. Поне за Сара беше така. Защото именно в кафенето тя го погледна дълбоко в очите, преглътна мъчително и за първи път си зададе въпроса, дали трябва да се жени за Ричард.

Тогава пиха не по едно, а по три кафета. И с всяка поредна чаша невидимите връзки, които ги притегляха против волята им един към друг, ставаха все по-силни. Сара много ясно си спомняше този ден и сега имаше чувството, че всички виждат отчаянието, изписано по лицето ѝ, в пълен контраст с тържествената обстановка и разкошната ѝ сватбена рокля. Не можеше да овладее смущението си от тази опасна за нея близост на Том, който стоеше от дясната страна на Ричард.

Застанала в предната част на шатрата, облечена в сватбената си рокля и заобиколена от стотици вперени в нея очи, Сара си мислеше, че чувствата, които бе изпитвала към Ричард в Лондон, бяха действително нови за нея, вълнуващи, силни и истински. Докато онова, което изпитваше към Том, бе като завръщане в родния дом. Макар че почти не го познаваше, с него тя се чувстваше именно като у дома си.

Вече се бе отказала да анализира тези свои изживявания — през последните няколко седмици само това и правеше, и то напълно безполезно. „Излишно е да се опитвам да оправдая чувствата си към Том с това, че решението ми да се сгодя за Ричард е било твърде прибързано, или да си търся други подобни извинения“, мислеше си Сара, а сърцето ѝ биеше до полуда и тя усещаше присъствието му с всяка фибра на тялото си — въпреки сватбената рокля и булчинския воал. Изведнъж осъзна, че в който и момент да се бе появил Том в живота ѝ, ефектът щеше да е все същият — при всякакви други обстоятелства, във всеки друг град, във всеки друг край на света.

Докато свещеникът довършваше церемонията по бракосъчетанието и Том оставаше все така близо до нея, Сара си позволи да извика още веднъж спомена за онзи ден, когато пиха заедно кафе. Заседяха се толкова много, че по едно време сервитьорката започна да ги гледа подозрително, поредното кафе изстиваше в чашите им и се получи малко неудобно. И точно тогава — за пръв и последен път — Том ѝ разказа за Ани.

Потрепервайки, Сара крадешком се огледа да не би пък сред гостите да зърне и нейното лице, но, слава богу, никъде не я забеляза. Слава тебе, Господи!

Ани беше близо на петдесет години, почти с двайсет година по-възрастна от Том — но още от първия момент Сара изпита ревност към тази жена. Ани и Том живееха заедно от три години. Том сподели, че на нея дължи едва ли не живота си, след като тя му помогнала да стъпи

на краката си в един изключително труден за него момент, когато бил изпаднал в тройна зависимост от комара, алкохола и пълен финансов крах — по това време едновременно му отнели и свидетелството за правоуправление, и кредитната карта от банката.

Според думите на Том, когато се запознал с Ани, тя въобще нямала нужда от мъж — разполагала с достатъчно пари, за да се издържа сама, а в имението си в Комптън отглеждала толкова много кучета и коне, че изобщо нямала време да почувства липсата на друго човешко същество. Но между тях припламнала искрата и Сара много добре разбираше защо. Не можеше да отрече, че Ани е красавица. В онзи ден, когато пиха кафе, Том ѝ показа нейна снимка, пъхната на видно място в джобното му тефтерче, което носеше до сърцето си. Беше облечена в непретенциозна, кафява памучна пола и риза, с вдигнати на конска опашка коси и невероятно искрящи зелени очи. Том смяташе, че очите ѝ са толкова ярки, защото е вегетарианка. Ани не бе жена, която се забравя лесно, и сега Сара се чувстваше още по-нещастна само при мисълта за „другата“.

Ани беше скулпторка. Беше спечелила творческата си репутация със скулптури на коне и по времето, когато Том се запознал с нея, вече продавала по един-два големи бронзови коня годишно в Америка. Приходите от тези поръчки били предостатъчни, за да се издържа. Някои по-малки статуи на кучета бяха пръснати из градината на дома ѝ. Том ѝ разказа всичко до най-малки подробности. Дори това, че Ани винаги ваела фигурите на едни и същи животни — трите кобили от собствената ѝ конюшня и няколкото ловджийски кучета и лабрадори, които отглеждала в имението си.

Родителите на Ричард ѝ бяха споменали, че Ани Арчър не е от хората, които можеш да очакваш да видиш на една сватба в Комптън. Така че Сара не остана кой знае колко изненадана от факта, че Том е дошъл сам. Но това я накара да се почувства по-добре. „Всъщност много, много по-добре“, мислеше си Сара, докато Хилъри Клинтън в образа на свещеник произнасяше последните думи от задължителния брачен обред.

В този момент *Зима от Четирите годишни времена* в изпълнението на Найджъл Кенеди се смени с *Пролет* — за пореден път този следобед — и службата някак изведнъж приключи. Всичко свърши сякаш за миг. Винаги когато по-късно Сара се опитваше да си

възстанови спомените от сватбата, все ѝ се струваше, че е прекарала повече време пред преносимата кабинка на тоалетната, обливайки се в сълзи на рамото на Ричард, отколкото пред импровизирания олтар, изричайки брачните си обети.

Сватбеното тържество беше организирано в другата шатра, разпъната отстрани на къщата, и докато Сара и Ричард позираха заедно с кучетата, родителите и децата за празничните снимки, увековечаващи събитието, там бяха поднесени огромни плата с тасманийска риба, тихоокеански скариди и сирене *Бри*, специално поръчано и докарано от Кинг Айлънд. Сега, след като най-мъчителната част от церемонията премина, Хари дръпна първия изпречил се пред погледа му сервитьор, грабна от таблата му две чаши с шампанско и моментално ги изпи една след друга на екс, а после намери пак същия сервитьор и взе единствената останала чаша с ризлинг, а само след миг половината от съдържанието ѝ се оказа върху оранжевата му риза.

В другия край на шатрата Том водеше оживен разговор с бащата на Ричард, докато самият Ричард беше приклещен от дълга опашка негови пациенти — кучешката част от гостите на сватбата — и техните грижовни собственици, които искаха лично да му стиснат ръката — или съответно лапата — и да го поздравят. Там се бяха наредили и всички негови партньори от отбора по крикет на Комптън.

— Поздравления, Дик — каза сервитьорът.

— Местните хора го знаят като Дик — обясни Хари, който явно се бе досетил по озадаченото ѝ изражение, че се пита дали това интимно обръщение идва от „паток“ и е свързано с професията му на ветеринар, или е груб намек за общоприетото название на определена част от мъжката анатомия.

— Е, предполагам, че общоприетите имена също са териториален отличителен белег — отвърна Сара. — Щом се казваш Ричард, най-добрият ти приятел е Том, а брат ти — Хари, значи сте наши момчета.

Самата тя се удиви, че произнесе името на Том, без да се запъне от смущение и объркване, но наистина го направи. Освен това се учуди, че изобщо е способна да проявява чувство за хумор. Вероятно

се дължеше на облекчението, което изпита поради това, че всичко най-сетне свърши.

Хари се ухили насреща ѝ.

— Доста си остроумна. Имам предвид като за момиче от Лондон.

Сара се нацупи. Вече започваше да свиква на стила на разговор и поведение, които открояваха Хари от околните. В половината от случаите той я вбесяваше до крайност, но сега беше доволна, че вече има върху кого да прехвърли вниманието си — всъщност, независимо върху кого, стига да не е върху Ричард и естествено върху Том.

Сервитьорът изчезна нанякъде и въпреки че Хари все още се навърташе наоколо, Сара и Ричард най-после останаха почти сами.

— Страхотна си — каза Ричард, придърпвайки я към себе си, за да я целуне. За един кратък миг останалият свят сякаш престана да съществува. После той се обърна към брат си:

— Хари, музиката беше... — но не се доизказа, а просто разтвори безсилно ръце.

— Е, какво пък толкова, винаги съм смятал, че на теб *Четирите годишни времена* никога не може да ти омръзне — побърза да го затапи Хари. — Добре че в джоба си намерих касетката на *Блонди*, за да спасим положението. Хей, Сара, поздравления за роклята, страхотна е. От *Хародс* ли я купи?

— Защо всички си мислят, че щом живея в Лондон, непременно пазарувам от *Хародс*?

Хари сви рамене и отвърна:

— Може би защото ми изглеждаш блестяща и изискана като витрина на *Хародс*.

— Много мило от твоя страна, благодаря ти. Но всъщност, ако трябва да съм точна, ушиха ми я по поръчка.

— Харесват ми тези англичанки и особено начинът, по който произнасят „всъщност“ — обърна се Хари към Ричард.

— Наред ли са инструментите за изпълнението на твоята банда? — смени темата Ричард.

Хари кимна.

— Да, всичко е окей. Липсва само проклетата Пипин, но тя все закъснява. Защо жените са толкова туткави? — В същия миг видя изражението на Сара и вдигна поглед към небето: — Съжалявам, Сара, извинявай, наистина съжалявам.

— Пипин е на барабаните, нали? — попита Сара, като се направи, че не го е чула. Миналата седмица вече беше видяла Пипин, кацнала на столчето пред бара в кръчмата с нейната вечна вълнена шапка.

— На барабаните, пред микрофона, на китарите, навсякъде — допълни Хари.

— Само вие двамата ли сте в бандата?

— Да, точно като Сони и Шер. Естествено, използваме и плейбек.

— А кой измисли името на групата — *Докопахме палките на „Блонди“* и ще пробием с тях? — поинтересува се любезно Сара.

— Идеята беше на Пипин — в момент на депресия. Ама ние наистина имаме палките на *Блонди*. Докопах ги на един техен концерт, когато бях на осем години, и едва успях да ги изнеса в гащите си. Питай майка ми, тя ще ти разкаже цялата история.

— А Пипин да не е... — Сара се поколеба дали да го каже. — Тя...?

— Дали е лесбийка? О, да, но и на мъжете не им прощава. Играе и за двата отбора.

— Това ми хареса — „играе и за двата отбора“. Това австралийски жаргон ли е?

— Всъщност, брат ми — каза изведнъж Хари, потупвайки Ричард по рамото, — трябва да поговоря с теб. Мъжки работи, нали разбираш, Сара? — почти умолително се обърна към нея.

Тя кимна с разбиране и се отдалечи, като реши да потърси родителите си.

Хари дръпна Ричард в едно тихо ъгълче на шатрата.

— Виж сега, към *Палките* проявиха сериозен интерес — започна той.

— А, значи вече се казват *Палките*, така ли? — попита Ричард.

— Да — и Хари чак вирна брадичка от гордост. — *Палките*, *Вълшебните палки*, *Царете на палките*. Както и да е, предложиха ми два страхотни ангажмента — единият е на джаз — вечер в бара, а другият е в *Шоуто на Комптън*. Единственият проблем е, че и в двата случая става дума за работни дни. Изявата ни в шоуто е много важно, но се записва в петък по обяд.

Ричард въздъхна.

— Искаш да ти намеря медицинско, за да отсъстваш от работа, така ли?

— Знам, че обещах да не ти искам повече, но сега наистина е много, много важно.

— Не ти ли минава през ума, че ме поставяш в доста неудобно положение да моля приятелите си да ти правят услуги само защото по някаква случайност са лекари?

Хари сви рамене, сякаш не разбираше какво му се говори.

— Хари — Ричард отново не можа да сдържи въздишката си, — това днес е моята сватба. Просто не разбирам защо в ден като днешния трябва да мисля за фалшиво медицинско, така че да не ходиш на работа в петък следобед? Защо не мога спокойно да си се радвам на собствената си сватба?

— Защото си ми брат, затова — отвърна Хари и си дръпна яка глътка от бирата, която държеше в ръка.

— Не, защото ще ти е за последен път — наблегна Ричард. — Предупреждавам те, да си го знаеш. А ако станеш по-велик от Елтън Джон, ще искам дялово участие.

— Елтън Джон — смотоледи Хари под носа си. — Всемогъщи боже! Ти си страхотен, Ричард. Направо ме разбиваш.

След малко Ричард забеляза и Пипин, която влачеше с едната си ръка барабаните, а с другата се опитваше да събере в движение разпадащата се стойка за ноти. Като я видя, Хари остави Ричард на мира и хукна да спасява женската съставна част от *Докопахме палките на „Блонди“ и ще пробием с тях*.

Том отметна с ръка падналите над очите му коси и се запъти към Ричард с намерението да поговорят.

— Доста топличко е днес — подхвърли той.

„Нещо не е наред с Том — помисли си Ричард. — Но какво ли? Ами да! Ани. Липсата на Ани.“ Правеше му впечатление, че напоследък тя все по-често избягваше да придружава Том на светските събирания в града, независимо по какъв повод. Не беше дошла дори на сватбата, от което според Ричард Том се чувстваше засегнат. Винаги бе смятал Ани за странна птица. Преди години бившата му съпруга Бронте дълго време я беше ухажвала, за да направи статуя на нейния жребец Мики. Ани я беше отрязала най-безцеремонно. Всички я

смятаха за крайно необщителна, нетактична и дори груба, и според Ричард това си беше чистата истина.

— Предполагам, че скоро Хари ще се развихри и добре ще ни позабавлява — усмихна се Том.

— Родителите на Сара никак не одобряват тази идея.

— О, я стига — вдигна рамене Том. — Всички тук харесват бандата на Хари.

— Той току-що ми каза, че са им предложили да свирят на няколко места в града — каза Ричард.

— Звучи чудесно. Като го гледам, оставам с впечатлението, че умира от скука в банката. Онзи ден ми попълни един чек, а после видях, че е нашарил гърба на листчето с идеи за имена на групи.

— Непрекъснато все измисля разни имена — усмихна се Ричард. — Понякога си мисля, че това е единствената причина, поради която се занимава с музика.

В този момент и самият Хари изникна отнякъде.

— Приятелчета, още малко и *Палките* са готови — обяви тържествено той. — Имаме само незначителен проблем с тракащата струна на Пипин.

— Какво искаш да кажеш? Нищо не разбирам, какво й трака на Пипин? — попита Ричард.

— Май ще отида да посетя някоя от онези странни тоалетни — каза Том и ги остави.

Хари разпери ръце и пресилено драматично ги размаха като криле.

— Голяма жега — възкликна той. — Как се чувстваш в костюма си?

— Горещо. Но и без него пак щеше да ми припарва. Сега си спомням защо първия път се ожених в църква.

Хари се ухили.

— Значи мраморните плочи са били единствената причина да ангажираш цяла църква, правилно ли те разбрах? Леле, какъв си богохулник! Само ако можеше да те чуе сега отнякъде Бронте.

Идеята да се оженият в църква беше на Бронте, защото на тогавашните си двайсет и няколко години тя все още спазваше постулатите на католицизма — е, поне донякъде. Първия път му кумува братът на Бронте.

— Не виждам Ани — каза Ричард, който за миг загуби доброто си настроение.

— Да не би да си очаквал да дойде? — искрено се учуди Хари.

Ричард вдигна неопределено рамене.

— Не живее чак толкова далеч — само на половин час път оттук. Освен това се познава с повечето от гостите ни. Тя също беше поканена. А и Том ни е кум. Все пак можеше да дойде, поне заради него...

— Абе ти сериозно ли искаш Ани да е тук? — прекъсна го Хари.

— Май не — съгласи се Ричард.

— Според мен в момента, в който Том престана да има толкова силна нужда от нея, тя охладня към него.

— Е, Ани винаги си е падала малко особнячка — отвърна Ричард. — Спомняш ли си, че в началото Бронте полагаше неимоверни усилия, за да се сприятелят?

— Да, но Бронте си имаше нещо на ум, за да го прави — прекъсна го Хари. — Бронте искаше да се сприятелят, защото всички нюйоркски художествени галерии изпращаха на Ани покани за коледни партита. Не можеш да виниш Ани за това, че си пазеше територията.

Въпреки че бракът му с Бронте официално не съществуваше вече от пет години, Ричард все още се чувстваше длъжен да проявява лоялност към нея. Все пак тя се грижеше като майка за жребеца Мики, който той истински обичаше — странно, но след развода Мики се превърна в техния кон, въпреки че поначало беше собственост на Бронте. Каквито и недостатъци да имаше бившата му съпруга — в това число известно високомерие и лекомисленост, явно присъщи на обитателите на Сидни — Ричард нямаше намерение да търпи Хари да я критикува.

— Не можеш непрекъснато да обвиняваш Бронте за всичко. Ани просто е труден характер. Нищо чудно, че не се спогодиха. Когато Ани ме вика да преглеждам кучетата й, дори чаша чай не се сеца да ми предложи.

— То е, защото всеки път, когато отидеш, Том все иска да говори с теб надълго и нашироко, а тя го ревнува — обясни му Хари.

— Ти пък откъде знаеш?

— Просто я познавам. Знаеш ли каква цена е платил Том за това, че живее в нейното имение и има възможност от време на време да се занимава с любимото си градинарство? Превърнал се е в камък. Той вече не е човек, а каменна скулптура, брат ми.

— Много драматично! — изкриви лице Ричард.

— Изобщо не драматизирам — настоя Хари. — Тя го е обсебила. Но сега май вече няма нужда от него. Или пък той не иска повече да бъде там. Във всеки случай има нещо, и то отскоро.

Ричард се огледа за някой сервитьор, който да минава наблизко, за да остави на подноса му празната си халба, но всички сякаш бяха потънали вдън земя.

— Все пак поздравления за женитбата — продължи Хари.

— Благодаря ти.

— Е, затова пък моят любовен живот естествено е пълен крах — каза Хари.

— Аз пък си мислех, че крахът ти беше още преди шест месеца. Тъй де, с онова момиче с големите устни.

— О, не, онова си беше просто крах. Докато сега става дума за истинско опустошение, за тотална липса на жени и на любовен живот. Трябва да се махна от Тасмания.

— Като начало, гледай да се махнеш от Комптън — препоръча му Ричард. — Какво ще кажеш за Мелбърн?

— Какви са тези приказки за Мелбърн? Кой ги разпространява тези глупости, че в Мелбърн имало жени?!

Сара се присъедини към компанията на Ричард и Хари.

— Извинявайте, но ще трябва да позирам за още няколко снимки за местния вестник. На всичкото отгоре искат и да им разкажа едва ли не целия си живот.

— А, всемогъщата *Комптън Газет* — отбеляза присмехулно Хари. — Обърни им внимание, че пак са сбъркали името на бандата ни, вече за трети път.

— Писали са за вас във вестника, така ли? — попита удивено Ричард.

— Във всеки брой има по нещо за *Докопахме палките на „Блонди“* и ще пробием с тях. Нали знаеш рубриката *В света на джаза с Газет* на последната страница? Е, ние сме *В света на джаза с Газет*.

Сара избухна в смях.

— Ще им го кажа. Смятай го за първата услуга на новата ти снаха.

— Виждаш ли? — отбеляза Хари, когато Сара тръгна към фотографа и репортера на вестника. — Бронте никога не би го направила. Това определено е жената за теб.

— Както и да е — каза Ричард. — Дай да се върнем на твоите сърдечни проблеми.

— Ами, с две думи, нищо не се случва. Виж, Ричард, никоя не ми хваща окото. А когато все пак харесам някоя, взема, че опитам и... пълен провал.

— Е, днес виждам тук една жена, която няма как да не харесаш, а мисля, че и няма начин да се провалиш — каза Ричард, като махна към едно пищно палмово дърво, чиято голяма саксия бе недалеч от тях.

— Да бе, дърво. Що пък да не се залюбя с дърво?

— Гледай между листата му.

Хари се приближи, за да види какво толкова му показваше Ричард.

— Сега виждаш ли онова момиче, зад жената, с която татко разговаря в момента? — попита го Ричард.

— О, не, мили Боже! Та това е жената Слон!

— Не, не, не — търпеливо му показваше Ричард. — Не тази, а жената до нея. С роклята по модата от четирийсетте години. С яркочервеното червило и тъмните коси. Виждаш ли я?

— А, да, сега я видях. Познавам я, това е вещицата Уенди Вагнер.

— Защо пък вещица?

— Когато внася депозити в банката, винаги обгражда с пентаграми датата на разписките. Рисува ги съвсем малки, явно си мисли, че не ги забелязваме, но дълбоко греши. А когато подава парите през гишето, винаги промърморва под нос „по-три“.

— „Потри“ ли?

Хари остави халбата си с бира на тревата.

— В началото си мислехме, че ни казва нещо като мерси, но че има някакъв говорен дефект и затова не й разбираме — продължаваше Хари. — Но после четох някъде, че когато става дума за пари, вещиците винаги искат, каквото им излиза от ръцете, после да им се

върща тройно и че тя всъщност всеки път ни казва „по три“. Да не искаш да се свалия с вещица?! А, не, благодаря.

Хари се почеса небрежно под мишниците.

— Хей, знаеш ли, май готвят Сара за първа страница — подхвърли Хари, докато наблюдаваше работата на фотографа, който не преставаше да я снима.

— Всъщност — сниши глас Ричард — имам чувството, че мама е уредила цялата тази работа с вестника.

— Е — отбеляза Хари философски, — те и без това нямат кой знае какви сензации, с които да си запълват страниците. Я си помисли, какво чак толкова се случва в Комптън? „Свещ запущва прахосмукачката на домакия, докато чисти дома си!“ „Дългокос тийнейджър е забелязан да се секне пред магазина за обувки!“ — Хари сви рамене и разпери ръце в жест на безизходица. — Дължиш го на обществото, Ричард, трябва да им дадеш Сара. „Прекрасната английска булка, която пазарува само в *Хародс*, е вече сред нас.“

— Каза ти се, че не пазарува в *Хародс* — въздъхна отегчено Ричард. — Искан ми се някой ден наистина да отидеш в Англия и тогава ще се увериш със собствените си очи, че и тамошните жени са съвсем обикновени, нормални човешки същества.

— Не, не са — веднага се опълчи Хари. — В Англия има само два типа жени: едните са като принцеса Маргарет, а другите като Спорти Спайс.

Ричард вече не го слушаше и тъкмо понечи да си тръгне, когато се сблъска с Пипин.

— Хей, здрасти! — поздрави го весело тя и го целуна по бузата. Носеше къса фланелка с октопод отпред, бяло елече от памук и дантела, кафяви панталонки на райета, високи ботуши и неизменната си вълнена шапка.

— Страхотна сватба — похвали го тя.

— Ричард се опитва да ме свали с вещицата Уенди — прекъсна я Хари. — Ти какво смяташ? Толкова ли е ниско мнението му за мен? В какви ли мрачни бездни на сексуална засуха е затънало невинното провинциално момче, та собственият му брат да се опитва да го подмамва към свалка с поклонничка на дявола?

— Я млъквай, Хари — срязва го Пипин, почесвайки се по главата под вълнената си шапка. — Както и да е, аз първа я видях, така че да не

си припарил до нея.

Ричард се опули.

— Пипин — назидателно поде Хари, — в животинския свят има два отбора и не можеш да прескачаш, когато ти скимне от единия в другия. Имай предвид, че шокираш брат ми.

— Не си прав — прекъсна го Ричард, за да прикрие смущението си, и обзет от желание да прояви тактичност побърза да добави: — Морските кончета също играят за двата отбора. — Веднага осъзна, че опитът му да излезе от неудобното положение е доста нескопосан и замлъкна, като безуспешно се опитваше да си спомни и други сексуално „сбъркани“ животни, за които бяха учили в университетския курс по биология.

— Веднъж Уенди ми каза, че според нея си много сладък — обърна се Пипин към Хари.

— А, така ли? Е, това променя всичко — Хари изглеждаше доволен.

„Най-странното е — помисли си Ричард, — че това наистина променяше всичко.“ Въпреки непрекъснатия порой от думи и предизвикателни изказвания на Хари всъщност му трябваше само лек знак на одобрение, за да млъкне и да се отдаде на простичките човешки чувства.

— Още една бира, гарсон! — провикна се Хари към другия край на шатрата.

Само че в този момент на хоризонта не се виждаше нито един сервитьор. Всички те бяха потънали някъде из навалицата от гости, увеличила се още повече с новопристигналите, дошли чак за тържеството след церемонията — защото бяха изпуснали автобуса от Хобарт за Комптън или самолетите от Мелбърн.

Хари свали сакото си и под мишниците му веднага лъснаха две големи тъмни петна.

— Харесва ми ризата ти — обърна се Пипин към него. — Откъде я взе?

— От Ливърпул.

От дългогодишния опит с брат си Ричард знаеше, че той всъщност има предвид магазина на *Ливърпул стрийт* в Хобарт, както и това, че когато Пипин хареса някоя от ризите на Хари и попита „Откъде я взе?“, въпросът ѝ означава: „От кой точно клон на

благотворителната църковна организация или на Червения кръст я изкопа?“.

Помисли си, че любовна връзка между Хари и Пипин е абсолютно невъзможна. За да се разгори една любов, трябва да има някаква загадъчност, а между тях двамата всичко бе от ясно по-ясно. Инстинктивно се обърна и затърси с очи Сара. Репортерите от местния вестник вече я бяха оставили на мира, но сега беше обсадена от групичка гости.

— Май ще трябва да спасявам съпругата си — каза той, използвайки за първи път тази дума по отношение на Сара, откакто наистина бе станала негова съпруга. Чувството, което изпита при произнасянето ѝ, го изпълни с щастие, защото помнеше как годините, прекарани с Бронте, почти го бяха отказали от брака.

Хари и Пипин го наблюдаваха, докато се отдалечаваше.

— Нали не се интересува наистина от вещицата Уенди Вагнер? — все пак реши да уточни Пипин.

— Толкова съм самотен, че се интересувам от всичко, което се движи и ухае на парфюм.

— Е, точно затова си и самотен — отвърна му Пипин меко. — Кога най-после ще проумееш, че жените не са предмети?

— Когато ми върнеш онзи брой от списанието *Женски евнух*, което ти дадох да четеш преди шест месеца! — озъби ѝ се Хари, а Пипин се въртна на високите си ботушки и бързо се отдалечи от него.

От безопасно разстояние той отново хвърли поглед към Уенди. Може пък да имаше нещо вярно в това, че била казала на Пипин колко бил сладък. Много добре знаеше, че когато е на сцената, под светлините на прожекторите, доста от недостатъците му не се забелязват, пък и тя явно беше доста алтернативно маце — дори като се изключат вещерските ѝ умения, — така че нищо чудно и да прояви интерес към него. Или най-малкото поне да оцени, че умее да се облича. Защо да не си го кажем направо: той беше единственият мъж на тази сватба, издокаран с кафяв костюм от полиестер и с оранжева риза от мачкан плат. Но пък, ако се стигнеше до поне малко по-голяма близост с вещицата Уенди Вагнер и тя го поопознаеше по-добре, тогава... Е, това вече щеше да е свършено друга история.

„Престани да се самолинчуващ, Хари!“, упрекна се той наум, като в същото време инстинктивно посегна да извади цигара, въпреки

че баща му непрекъснато обикаляше наоколо и любезно напомняше на хората да не пушат в шатрите.

— Каква ти шатра, това си е чиста проба палатка — озъби се по едно време на баща си, когато му писна да го слуша, а и алкохолът му беше развързал езика.

Писна му и от Пипин. С колко ли точно мъже, жени и животни в Тасмания е спало това същество? Хари присви очи, без да изпуска от погледа си Уенди. Искрено се съмняваше, че Пипин изпитва и най-малка симпатия към нея. В случая ставаше дума за чисто мъжко съперничество. Пипин винаги се опитваше да го конкурира — не само по отношение на жените, но и във всичко останало.

— Женско съперничество — измърмори ядно на глас, като вече усещаше въздействието на алкохола. „Проклет псевдофеминизъм“, помисли и тръгна да си потърси нещо за ядене.

Шатрата беше дотолкова претъпкана с хора, че в един момент Сара установи, че се извинява на някого на всеки пет минути, независимо кой в кого се блъскаше. Хубавите ѝ бели обувки придобиха жълтеникавозелен цвят от тъпченето по тревата в градината. С удивление си мислеше, че дори самото време бе сякаш потъпкано. За нея дори само обувките ѝ олицетворяваха часове, дни, дори месеци от живота ѝ.

Още на следващата седмица, след като Ричард ѝ предложи да се оженят, Сара си направи дълъг списък от дизайнерски имена, сред чиито модели да избере обувките за сватбата. И въпреки че Лиз тъкмо бе разбрала, че е бременна, двете неуморно обикаляха и мериха обувки от щандовете на *Селфридж* — толкова дълго време и по толкова много пъти, че накрая охраната започна да ги наблюдава по-внимателно, явно опасявайки се, че може да задигнат нещо от магазина.

„Като се сетя само колко се притеснявах за височината на токчето, за цвета и материята, дали да бъдат с остър или с тъп връх, а я виж само на какво заприличаха“, мислеше си Сара. Целите озеленени, направо не приличаха на себе си. Само за пет часа обувките, които бяха обсебили съзнанието и смущаваха съня ѝ толкова дълго време, сега изглеждаха съвсем различно.

— Пълна лудост! — измърмори Сара тихичко на себе си, но майка ѝ, която точно в този момент я гледаше и видя помръдването на устните ѝ, реши, че дъщеря ѝ иска да ѝ каже нещо и веднага приближи.

— Страхотна жега, нали? — започна тя. — Кога ще се произнесат речите във ваша чест?

— Нямам представа. Първо май ще свири групата на Хари, после майката на Ричард иска да каже няколко думи и след това... О, не знам всъщност, чувствам се леко замаяна от алкохола и не мога да мисля логично. А ти как си?

— Чудесно — отвърна доволно майка ѝ.

— Погледни си обувките — затюхка се отново Сара. — Бяха сиви, а сега са вече черни. Виж само на какво са заприличали и моите.

— Знам, знам. И то след всичките грижи и притеснения, които изживя, докато ги избереш. Бедничката Лиз, като си помисля как я влачеше непрекъснато със себе си из града.

— Пълна лудост, а? — попита Сара.

— Да, предполагам, че е така, но и с моята сватба беше същото — отвърна майка ѝ.

Майката на Сара тръгна да си потърси нещо разхладително, защото реши, че е по-добре да не започват да уточняват кое по-точно е пълна лудост. Не ѝ се искаше дъщеря ѝ повторно да изчезне задълго в някоя от онези странни преносими тоалетни.

Останала най-сетне насаме със себе си, Сара отново погледна обувките си. Помисли си за момент, че може и да им намери някакво практическо приложение, например да ги боядиса черни и да ходи с тях на работа, но после се сети, че сега вече нямаше работа, на която да ходи.

Спомни си за офиса в Лондон и за своя най-голяма радост осъзна, че най-накрая наистина, напълно и завинаги се е освободила от цялата онази потискаща досада. Край на мрачните и студени сутрини, когато трябваше да става рано, за да стигне навреме в службата! Край на претъпканото метро! Край на понеделнишките депресии и на отегчението до смърт пред екрана на компютъра! Край на дългите месеци самота и на връщането след работа в празния апартамент!

„Не спирай да си повтаряш каква невероятна късметлийка си — мислеше си Сара. — Нито за миг не спирай да си го повтаряш!“ Но

проблемът бе друг и тя много добре го знаеше. Умът ѝ — поне неговата логично разсъждаваща част — знаеше, че всичко, свързано с този тържествен ден, си е съвсем наред. Винаги бе искала да се ожени и един ден да бъде булка — и ето че този ден настъпи. Знаеше, че Ричард е почтен, искрен и откровен в отношението си към нея още от първия момент, когато се запознаха в Лондон през юни миналата година — в това не изпитваше и капчица съмнение. Намираще го за секси мъж, за изключително галантен, внимателен и грижовен към жената на сърцето му — в случая към нея. Животът, който той ѝ предлагаше в Комптън, също представляваше нейната сбъдната мечта: къща, градина, плаж и слънце.

Пак си правя списък, помисли си Сара, обзета от самосъжаление. Само че списъци се правят на работното място и за служебно ползване, а не в деня на собствената ти сватба. Тръгна към къщата.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Родителите на Ричард живееха в огромна къща с три крила. Първоначалният план не включваше такива размери, но с утвърждаването на практиката на д-р Гилби съпругата му стана инициатор на неколнократни разширения. Желанието и на двамата беше Ричард също да стане лекар, но той успя да извърти леко нещата и така стана ветеринар.

В къщата Сара поспря и се облегна на стената в кухнята точно срещу вентилатора, така че да почувства хладния въздух върху лицето си. В този момент влязоха две жени и едната от тях я целуна — за кой ли път през този ден я целуваха непознати. Сети се отново за дъха в устата си, въпреки че вече неведнъж бе минала през банята и упорито беше търкала зъбите си с четката, след като по обяд беше повръщала.

— Тъкмо казвах на приятелката си, че имаш прекрасна, просто великолепна рокля — каза жената, която я целуна.

— От *Хародс* е — излъга моментално Сара и се усмихна вяло на двете жени с надеждата, че все пак няма да забележат лекото ѝ неразположение от алкохола. Беше готова да направи всичко, само и само да ги накара да замълчат.

Как, по дяволите, да се измъкне оттук? Навсякъде се мотаеха жени с рокли на цветя, носеха огромни торти и разопаковаха съдовете с все още топлите ястия.

Тръгна към гостната на горния етаж, в която я бяха настанили. Преди години това е било стаята на Ричард и въпреки че беше доста по-малка от тази на Хари, която също бе свободна, свекърът и свекървата бяха избрали за нея точно тази по техни си сантиментални съображения.

Майката на Ричард се бе погрижила върху леглото да бъде оставен сватбен подарък за Сара, както и нови кърпи и допълнително сапун в банята.

— Бог да я благослови — каза Сара на глас. Знаеше, че на свекърва ѝ не ѝ е никак леко през този ден.

Започна да разопакова кутията с подаръка, като предварително знаеше, че няма да го хареса, така че без угризения разкъса красивата опаковка. Къде, да му се не види, бяха оставили нейната сватбена тиара?

В кутията намери четири сбръчкани човекоподобни главички, нахлупени с малки смешни шапки от дървесна кора. От устата на две от тях стърчаха мънички цигари, което явно трябваше да подсказва, че са мъже. Другите две бяха с по-дълги къдрави коси, които след внимателно вглеждане се оказа, че са направени от овча вълна.

— Отвратително — изсумтя Сара.

— Това са ябълкови хора — чу се нечий глас откъм вратата.

На прага на стаята стоеше Том.

— О, здрасти — усмихна му се тя и побърза да отмести поглед.

— Белят кората и оформят лицата в плода. После ги киснат в лимонов сок и ги изсушават.

— Това е нещо типично тасманийско, нали? Някакъв традиционен сувенир? — изведнъж Сара усети, че се запъва. — Мислех си, че тук вече не се отглеждат толкова много ябълки. Някой ми разказваше онази вечер в бара, че Тасмания вече нямала някогашната си прочута ябълкова индустрия. Жалко, нали?

Том се усмихна, но не каза нищо, само отметна един непокорен кичур от очите си.

— Благодаря ти, че дойде на тържеството — изтърси тя и се почувства много глупаво.

И за най-голям неин ужас в следващия момент избухна в сълзи.

В първия момент Том не помръдна от прага, където бе застанал, защото явно не знаеше как трябва да постъпи. Но после затвори вратата зад гърба си и приседна до нея на леглото.

— Доста лоша изработка — отбеляза той, без обаче да я погледне, като завъртя едната ябълкова главичка в ръката си.

Сара избърса очите с опакото на ръката си. Как ли, по дяволите, изглеждаше отстрани?

— Не знам откъде ми хрумна да ти благодаря за това, че си тук днес — подсмръкна тя. — Все пак ти си кумът, предполага се, че ще си тук.

— Всичко е наред — Том я потупа приятелски по ръката.

Колко ли пъти беше виждала ръцете му в сънищата си?

Колко ли пъти през последните няколко седмици лежеше в същото това легло, на което седяха в момента, и се чудеше какво ли би изживяла, ако и той е до нея?

Сара отдръпна ръката си и изтри сълзите от лицето си, опитвайки се упорито да премахне всякакви следи от внезапната си слабост.

— Съжалявам, че Ани не можа да дойде — продължи Том.

— Да, наистина жалко — Сара се изправи и намери кутия с книжни кърпички. — Предполагам, че е доста заета.

— Понякога не е в настроение да слиза в града — обясни простиичко Том.

Сара се опита да потисне любопитството си, но така и не успя да се сдържи и подхвърли:

— Чувала съм доста неща за Ани.

— Тя е малко по-различна от повечето хора, които живеят в околността.

— О, не, нищо подобно — излъга Сара. — Просто чух, че е страхотна скулпторка, хората само за това приказват.

— Тя наистина е много добра в работата си.

— Всъщност колко години ви е разликата?

Том се усмихна. Спиралата на Сара се беше размазала под клепките ѝ и сега около очите ѝ имаше черни кръгове.

— През февруари Ани ще навърши петдесет и три, а аз съм на трийсет и две — поясни Том.

— Предполагам, че е мила жена, нали? — коментира Сара.

— Да, мила е. Но е на настроения — отговори Том и се изправи. — Трябва да тръгвам.

„Не, недей, моля те, не си отивай“, помисли си Сара. „Остани, остани, остани“, крещеше без глас цялото ѝ същество.

— Успя ли да хванеш някоя и друга риба, след като се разделихме онзи ден? — изстреля бързо Сара.

— Не много — сви рамене Том. — Няколко дребни рибки. Върнах ги обратно във водата.

— Май наистина си рибар на пъстърва — отбеляза Сара, след като си припомни разговора им над трите чаши кафе.

— Пъстървите се ловят по-трудно, но е много по-забавно — каза той. — Трябва да дойдеш и да опитаеш някой ден.

Дори самият факт, че не спомена името на Ричард, с което явно го изключваше от поканата си, накара сърцето на Сара да се преобърне.

— Леко съм уморена и превъзбудена — опита се да обясни тя емоционалния си изблик и сълзите преди малко.

Том си помисли, че бързият развой на събитията и сватбата май са ѝ дошли малко множко и си е изпуснала нервите, но пък това едва ли бе престъпление. За момент се замисли дали да не ѝ каже, че гримът ѝ се е размазал по цялото лице.

— Някой ми спомена, че знаеш кои са най-добрите места за плуване в околностите.

Том ѝ се усмихна.

— О, да. А кой ти го каза?

— Хари или някой друг, не помня — отговори му Сара, въпреки че сега си спомни, че ѝ го беше казал Ричард. — Значи познаваш всички малки рекички, поточета и тъй нататък.

— В Тасмания нямаме поточета — каза Том. — По-скоро имаме ручей и много вирове. Мога да те заведа да видиш прочутия Лили Крийк. Ако, разбира се, ти харесва голото гмуркане.

— Какво означава голо гмуркане? — все пак реши да попита Сара, макар че се досещаше за отговора.

— Плажът при този вир е прекрасен и там хората обикновено събличат банските си, преди да влязат във водата — отбеляза Том.

Сара се размърда неспокойно на леглото. Последното му изречение увисна във въздуха, но в нейната глава веднага изникна картината — те двамата, тя и той, съвсем голи на плажа на Лили Крийк — а най-лошото беше, че по никакъв начин не можеше да си забрани да мисли за това. Усети, че се изчервява. После ѝ хрумна, че Том неминуемо ще забележи смущението ѝ, което я накара да се изчерви още по-силно.

Том наистина забеляза, но извърна поглед към прозореца.

— Както гледам, скоро май ще ни свирят на живо — каза той.

— Хари доста се постара — отвърна Сара.

Когато долови смущението на Сара, Том пък се притесни, че ако сега си тръгне, това ще усложни още повече нещата. Така че реши да поостане още малко.

— Настанили са те в старата стая на Ричард — отбеляза той.

— Да, но от него не е останала и следа — отговори Сара.

— Сега целият му багаж е качен на тавана.

— Разказвал ми е как се е катерил през този прозорец — разсмя се Сара.

— Когато имахме да ходим някъде и нашите не трябваше да знаят — усмихна се Том.

— От колко време се познавате?

— От шестгодишна възраст. Бяхме заедно в училище от първия до последния клас, след което родителите му го изпратиха да учи в колежа в Хобарт, а аз останах тук.

— И какво прави след това?

— Малко се поизгубих.

Сара се поколеба за миг, но после продължи.

— И аз също, ако това може да ти бъде някакво утешение.

Естествено, този път поизлъга малко. След завършването на колежа и преди да постъпи на първата си работа Сара си даде едногодишна ваканция, за да попътува из Европа. Но попадна в един и същ автобус с куп студентчета от средната класа на Лондон, като по време на цялото им пътешествие най-щуравото им преживяване беше да напъхват тайничко презервативи в пакетчетата със суха пилешка супа по общинските закувални.

— Какво ти се е случило? — попита Том.

— О — сви неопределено рамене тя, — предполагам, че същото, което се случва и на всички останали.

Седяха един до друг на леглото, рамо до рамо, но Том продължаваше да рее поглед през прозореца, а Сара да зяпа стария гардероб на Ричард. Чудеше се дали в тийнейджърските му години го е шарил с цветни ваденки и лепенки. Вероятно не. Нейният собствен гардероб в дома на родителите ѝ в Лондон все още си стоеше с плакатите на *Дюран Дюран* и лентата с надпис: „Гардероб на Сара: не смей да пипаш“.

— Възнамерявам да се запиша да уча овощарство и градинарство — каза Том, като в същия миг осъзна, че това е нещо ново не само за нея, но и за самия него.

— Скоро ли?

— Следващата година.

— Обичаш природата, така ли?

От вниманието на Том не убягна умението на Сара да кара хората да се чувстват добре в нейно присъствие, поласкани и оценени по достойнство. Ричард също споделяше неговото мнение. Именно в това се криеше една от тайните на нейния професионален успех, макар и в такава строго регламентирана област като застрахователното дело. Ако не го лъжеше паметта, запознанството на Сара и Ричард беше свързано по някакъв начин със застрахователната ѝ дейност.

— Наистина ли си се занимавала със застрахователното обезпечаване на онази конференция, на която е присъствал и Ричард? — поинтересува се Том.

— Какво? О, да — Сара изведнъж осъзна, че Том се опитваше да върне разговора към темата за нея и Ричард и това я накара да се почувства неудобно пред него.

Настъпи още една конфузна пауза, после Том заяви полушеговито:

— Вече достатъчно дълго съм се грижил за градината на Ани.

Но когато думите излязоха от устата му, той с изненада установи, че звучат по-скоро като ултиматум.

— Значи Ани не се занимава с градинарство, така ли?

— Преди се интересувахте повече от градината — припомни си Том, отмятайки за пореден път падналата над очите му къдрица. — Когато се преместих да живея при нея, отначало всичко ми се струваше невероятно. Тикви, ягоди, аспарагус. Тя никога не пазаруваше плодове и зеленчуци, просто не ѝ се налагаше. После се появиха онези американци, които се интересуваха от нейните скулптури на коне, и някак си за другото вече не ѝ оставаше време. Така че се наложи аз да поема и грижите по градината.

— Лесно ли се взема диплома по овощарство и градинарство?

— С такава специалност се дипломирах от колежа.

Стори ѝ се, че думите му прозвучаха отбранително и Сара се смути за миг. Нямахте си понятие какъв колеж е завършил, но се почувства така, сякаш току-що го е нарекла селяндур.

— В Англия нямаме такива колежи — каза тя.

— Тогава сте щастливци. Това бяха двете най-скупни години от живота ми — отбеляза Том.

— Предполагам, че си се забавлявал с риболов.

— Само за удоволствие.

— Имал ли си друго гадже преди Ани? — насили се да го попита Сара.

— Имах една приятелка, която работеше в казино, но покрай нея си навлякох доста неприятности.

Сара знаеше някои неща за тази история с казиното — само толкова, колкото Ричард бе решил или бе имал време да ѝ разкаже. Том започнал връзка с някакво момиче от Хобарт, чието единствено занимание през следобедите било да се напива и да играе хазарт. Много скоро и Том прикачил от нейните навици. Взимал назаем колата на Ричард и карал като бесен по магистралата. Всичко, което успявал да заработи по някакъв начин, прахосвал моментално в местната игрална зала. И за бира, естествено. Ако не е била бирата, едва ли това момиче от Хобарт или дори щастливите числа от машинките за покер биха му се стрували чак толкова интересни и примамливи.

— Мислил ли си някога да се измъкнеш от Комптън? — попита го Сара.

— Звучи ми като че става дума за измъкване от затвор — отвърна ѝ с усмивка Том.

— Съжалявам, нямах това предвид. Исках да кажа, дали смяташ да пътуваш.

— Ани прескача понякога до Америка.

„Няма да е зле да ми обясниш какво означава това“, помисли си Сара. Дали Ани му е предлагала да му плати разносните по едно такова пътуване или Том е в състояние да ги поеме сам? Освен това се почуди дали Ани му заплаща труда и грижите по градината. Ричард твърдеше, че му плаща, но Сара имаше усещането, че го казва само от неудобство да признае, че в действителност Ани издържа най-добрия му приятел, и то от години. Ако не бях толкова хлътнала, помисли си Сара, може би подобно споразумение за съвместно съжителство щеше да ми се струва абсурдно и щеше да ме накара да се позамисля какъв всъщност е Том. Позволи си да му хвърли по-продължителен и изпитателен поглед.

Беше целият златен, точно както изглеждат понякога малките деца, когато се изпекат хубаво под палещите лъчи на лятното слънце. Но в Том определено имаше и още нещо. Сякаш беше от друга планета. Вероятно в това се криеше тайната на неговото обаяние. Неочаквано и без никаква логика — сигурно под влияние на изпитото

вино — мислите на Сара отлетяха към бъдещето. Щом Том смяташе да специализира овощарство и градинарство, спокойно можеше да го направи в някой по-голям град, например в Сидни или Мелбърн. Тя би могла да му заеме пари за обучението, а след като Том се дипломираше, двамата биха могли да... „Спри се, Сара!“

— Том, какъв ще станеш като завършиш овощарство и градинарство?

Той се загледа за миг през прозореца, преди да отговори:

— Ами, например декоратор на паркове и градини.

Някой почука на вратата и двамата леко се стреснаха.

— Сара?

Беше баща ѝ. Майка ѝ го била изпратила да я потърси, защото сутрешните притеснения около изчезването на Сара ѝ били достатъчни за деня.

— Само минутка — отвърна тя.

— Ричард казва, че скоро щели да започнат поздравителните речи. Ще се видим долу, нали? — извика ѝ той от другата страна на вратата.

Сара и Том се заслушаха в шума от отдалечаващите се стъпки, после той се изправи и изтупа с небрежен жест костюма на чичо си.

— Надявах се, че поне за известно време ще забравят за нас — каза Том.

„Но не защото иска да остане тук с мен, а защото мрази да произнася речи“, помисли си Сара. Но за момент си позволи да се поласкае от мисълта, че може пък първото да е истинската причина.

— Преди да си тръгнеш... — изведнъж се чу да казва.

Том се обърна.

— Ричард ми каза, че мога да си взема кученце.

Том я гледаше неразбиращо.

— Имам предвид каквото и да е кученце. Без значение от породата, нещо като мой сватбен подарък на подаръците.

— Чудесна идея.

— Предпочитам ловджийско, каквито са най-разпространени в околността. Става дума за едрите породи ловджийски кучета, дребните са прекалено капризни.

— Така е.

— Някой ми спомена, че Ани отглежда чистокръвни хрътки.

— Има три вкъщи. Две женски и едно мъжко.

— Аз съм намерила женска — една от лелите на Ричард има същата порода куче.

Том знаеше за кое куче става дума.

— Чудех се дали... — Сара се поколеба. — Мислиш ли, че Ани ще има нещо против, ако заведе кучето да погостува в имението ѝ?

Том се замисли за момент. Познаваше много добре Мерлин, мъжката хрътка на Ани, и знаеше, че той с удоволствие ще приеме гостенката. Но дали Ани би проявила подобна отзивчивост?

— Ще ѝ предам — усмихна ѝ се той.

— Благодаря ти — върна му Сара усмивка.

За миг погледите им се срещнаха.

— Предполагам, че ще се видим и по-късно — каза Том и си излезе, затваряйки вратата зад гърба си.

Сара се наведе да провери дали сватбената ѝ коронка не е паднала случайно под леглото, после стана и тръгна към банята — за кой ли път този ден, — за да оправи грима си.

ПЕТА ГЛАВА

Когато Ричард и бащата на Сара седнаха на празничната маса, това се оказа първата удобна възможност за целия ден да си поговорят насаме.

— Как се справяш дотук? — поинтересува се Ричард.

— Май оцелявам. Ами ти?

— Преследват ме от местния вестник, но ги препратих към Сара, тя ще се справи далеч по-добре.

Бащата на Сара хвърли бегъл поглед към все още незаетото място на булката и забеляза, че това на Том също е празно. „Къде, по дяволите, се изгубиха тия двамата? — помисли си той и погледна крадешком към Ричард, на когото обаче отсъствието им явно не правеше впечатление. — Има нещо обезпокоително в цялата тази работа, но не знам какво именно.“ Точно тогава жена му приближи с чаша ризлинг в ръка, което почти не бе докоснала, и той мигновено забрави кльвналото го за миг притеснение.

След малко Том се вмъкна от задния вход на шатрата и се разположи удобно на стола си.

— Извинете ме — каза той.

— Предполагам, че Сара пак си оправя грима — обади се Ричард. — Такава жега е.

— Поне не ни се налага да се тревожим, че ще вали — изсумтя бащата на Сара.

— Трогнат съм, че ми показва словото си, Том. Много ми хареса — похвали Ричард своя кум и най-добър приятел.

— Благодаря — измърмори Том.

Накрая се появи и Сара. Изглеждаше прекрасно. Някой изръкопляска възторжено и всички се присъединиха.

Том погледна Ричард и му се усмихна, но в следващия момент заби поглед в пода, защото видя как Ричард едновременно се притесни и изчерви от гордост и щастие.

От импровизираната сцена при барабаните и китарите си, Хари и Пипин също се присъединиха към аплодисментите.

— О, забравих — възкликна Ричард, като се обърна към гостите си, изчаквайки Сара да седне на мястото си.

— Какво си забравил? — провикна се майка му от другия край на масата.

— Хари ме помоли да каже нещо. Съгласих се естествено. Трябва само да е по-бързичко, преди и останалите да са поискали думата.

Хари погледна към брат си, явно изчаквайки сигнал да започне, и Ричард му кимна.

— Господи, този негов костюм — прошепна Сара на Ричард.

Кафявият костюм на Хари вече се беше размъкнал от жегата и той усещаше дъното на панталоните си да се мотае някъде около бедрата му. Сара смяташе, че той има най-кльощавите крака на света.

Хари хвана микрофона.

— Дами и господа, кучета, бебета и малки деца — започна той. С ъгълчето на окоето си Ричард видя как родителите му се хванаха за ръце. — Присъствах и на първата сватба на Ричард. Някой спомня ли си я?

Няколко познати гласове откъм дъното на шатрата извикаха „да“, сякаш бяха сред публиката на *Шоуто на Опра Уинфри*.

Ричард гледаше брат си с каменно изражение на лицето.

— Преди да започна каквото съм си наумил — продължи Хари, — нека ви кажа само — английска роза. Погледнете я — истинска английска роза!

Сара притеснено заби поглед в бяло-зелените си обувки.

— Вижте също и Том. Взел е назаем стария погребален костюм на чичо си, а я как страхотно му стои, нали?

Още аплодисменти.

— И явно пак витае в облаците, а? Що се отнася до Бронте, тя май е напускала подивели кенгура в конюшната си...

И Хари придружи думите си с онзи недвусмислен жест, имитиращ размаханите лапички и опулената физиономия на кенгуру, който в семейство Гилби означаваше: „Тоя нещо е мръднал“. Само че никой от останалите присъстващи не схвана намека му и ръкоплясканията секнаха.

— Та, видях, значи, преди известно време Бронте — продължи той. — Но нека първо поясня за тези от вас, дете не са присъствали на оня паметен сватбен ден, който всъщност не беше чак толкова отдавна, че Бронте е първата съпруга на Ричард. Беше дошла в Комптън, за да нагледа Мики. А Мики е нейният стар кон, това пак го казвам за онези, които не са в час по въпроса. И като я видях, си помислих: „Бронте, ти си пълна, абсолютна, непоправима глупачка, да, точно така, глупачка. Всичко ти беше в ръцете“.

Ричард се наведе към Том и му прошепна нещо, докато майката на Сара изглеждаше така, сякаш преживява притеснението на всички от събраните в градината гости.

— Разкарай се, Хари? Това да не ти е шоу? — провикна се някакъв мъж отстрани.

Една бременна жена, която междувременно си проправяше път към изхода, явно поела към тоалетните, спря и се заслуша. После обаче сервитьорите, които разнасяха подносите с напитки, започнаха да тракат прекалено силно с чашите, изглежда, за да покажат, че не подслушват чуждите разговори — въпреки че го правеха, и още как.

— С брат ми Ричард Бронте си имаше всичко, от нищо не можеше да се оплаче — повиши глас Хари, — а какво направи? Заряза го просто ей така. Сега живее в Сидни. Това е градът на всички грехове, да ви кажа, ако никога не сте ходили там.

Хари направи пауза, изви силно левия си крак зад десния и като заразмахва комично ръце, заподскача насам-натам по тревата.

— Бронте Никълсън има мозък на двуутробен прилеп! — изкрещя той. — За късмет на втората съпруга на Ричард!

След което се усмихна и направи дълбок поклон.

Настъпи тягостно мълчание. Ричард се изправи, хвана брат си за ръкава и го отведе до мястото му.

— Не съм искал да обидя когото и да било — изхленчи Хари. — Каквото ми беше на сърцето, това и казах. От лоялност към теб. Поздравления, брат ми. Обичам те, да знаеш.

— Да бе, да, ти никога никой не обиждаш. Млъквай сега.

След проточилото се мълчание на смут и объркване хората се поокопитиха достатъчно, за да посрещнат с аплодисменти Том, който се изправи, целият пламнал от притеснение, че трябва да говори именно след Хари. После прочете стихотворението, което беше

написал за случая — по-късно Сара си спомняше, че то бе кратичко, мелодично и нежно. Споменавах се някакви дървета, които растат и напъпват, но тя всъщност така и не успя да схване напълно за какво точно става дума, най-вече защото забиваше до болка нокти в дланите си през цялото време, докато той говореше.

След това към микрофона тръгна майката на Ричард. Всичките двеста присъстващи едновременно забелязаха, че подгъвът на роклята ѝ се е разшил и виси, но никой не се обади.

— Благодаря ви, че дойдохте — каза тя. — Сред нас има хора, пристигнали специално за случая от Англия, от Нова Зеландия и от Америка, а също и от всички краища на Австралия. Това ни прави много щастливи и наистина оценяваме високо жеста ви. Надявам се, че няма да ви уморим от жегата, но за съжаление в къщата нямаше достатъчно място за всички!

Хората се засмяха. Но не защото имаше нещо смешно в думите ѝ, а защото искаха да бъдат мили. Виждаха, че ръцете ѝ треперят от възбуждане, пък и при всяко пристъпване от крак на крак по тревата, точето на обувката ѝ застъпваше разшилия се подгъв и съдираще милиметър по милиметър шифонения плат на ефирната ѝ синя рокля.

— Не съм си написала нищо за случая — продължи тя, — но трябва да отбележа, че стиховете на Том бяха прекрасни.

Разнесоха се възгласи на одобрение и Пипин дори се провикна „юпиии“ от мястото си зад барабаните.

— За сина си Ричард бих искала да кажа, че всички ние сме изключително щастливи, че успя да си намери Сара. И още, че много се радвам на решението на Сара да дойде да живее тук, с нас в Тасмания.

Отново аплодисменти.

— Сега мисля, че е редно да кажа нещо и за Бронте.

Сервитьорите се заковаха по местата си с таблите в ръце, любопитно наострили уши.

— Не бих го направила, но сега, тъй като Хари каза, каквото каза... — тя се усмихна лоялно към сина си — смятам, че е по-добре да кажа няколко думи. Ричард беше женен за Бронте, както всички знаете, но бракът им не сполучи. И двамата бяха прекалено млади тогава, така че никой няма вина за станалото. Сега Бронте живее щастливо в Сидни и това е всичко. Този път обаче и аз, и съпругът ми

сме убедени, че Ричард е направил правилния избор. Знам, че на него никак няма да му хареса, че го казвам, но той още от малък все ми повтаряше, че когато порасне, ще се ожени за...

— Памела Андерсън! — провикна се някакъв шегаджия от първите редове, но майката на Ричард се направи, че не го е чула.

— Ричард още от дете ми повтаряше, че ще се ожени за красива, добра и мила млада дама. Сара е точно такава.

„Замълчи — мислеше си Сара и с усилие сдържаше напирещите в очите ѝ сълзи. — Знаех си, че така ще стане.“

— Искам да ви кажа и още нещо за Ричард. Когато беше на шест години, той направи операция на една мишка, и то съвсем успешна. Спаси живота на животинчето. Такъв си е и до ден-днешен.

Явно майката на Ричард започна да усеща, че леко си е пийнала и това ѝ личи, пък и най-сетне забеляза разпрания подгъв на роклята си, затова остави микрофона на тревата. И сбърка, защото от това се получи невероятна микрофония от високоговорителите, която продължи почти до средата на първата песен на *Докопахме палките на „Блонди“* и *ще пробием с тях*, както Хари и Пипин бяха нарекли бандата си — един по-бърз аранжимент на известния хит на Деби Хари *Ин дъ флеш*.

Когато Ричард я хвана за ръката и започна да ѝ шепне нещо, което тя изобщо не чуваше, Сара не намери сили да го погледне, а впери очи право пред себе си и горещо благодари на бога, че Хари се отказа да прави видеозапис на сватбеното тържество.

ШЕСТА ГЛАВА

Когато всичко приключи, Том зави старателно сакото от костюма на чичо си и го пхна в един найлонов плик, сложи го внимателно отзад на колелото си и се отправи към къщи. След като му отнеха свидетелството за правоуправление, беше принуден да премине на друго средство за транспорт и си взе един велосипед на втора ръка. Ани предложи да му купи по-добър и по-нов модел, но Том си харесваше своя черен *Малвърн Стар* и не искаше да се раздели с него. Домът на Ани се намираще почти на един час с колело от града, като пътят прекосяваше четири хълма и два моста, единият от които представляваше летви, поставени върху бидони за нафта.

Том не носеше часовник, но по цвета на небето се ориентираше, че приближава осем. Обожаваше това време на годината — дните са дълги, хората излизат да гледат мачове по крикет, навсякъде във въздуха се носи силният аромат на каучуково дърво. Помисли си, че през лятото всички изглеждат някак много по-добре. Сара беше толкова бледа, когато пристигна преди два месеца, а под очите ѝ имаше тъмни кръгове. Днес обаче беше невероятно красива.

Вече беше навлязъл в онзи отрязък от пътя, където асфалтът преминаваше в оранжев прах, примесен със ситен, мръсен на цвят кварц — дотам свършваха грижите на общинския съвет по поддръжката и започваше истинското царство на природата. От върха на едно дърво се разнесе насмешливият крясък на присмехулника. Том го взе на сериозно. Разбира се, че беше пълен идиот — непрекъснато мислеше за Сара.

Насили се да превключи на нещо друго, също както сменяше скоростите на велосипеда си. Прекара много приятно на сватбата този следобед, макар че все още не можеше да прецени какво е отношението му към сватбите по принцип. Един-единствен път между него и Ани се проведе разговор на тема женитба. Това се случи няколко месеца, след като той се премести да живее при нея. По онова време все още пиеше — но не редовно. Беше в бара и съвсем случайно

дочу разговора на двама свои познати от колежа, които обсъждаха него и връзката му с Ани. Нареккоха го „мъжка държанка“ и избухнаха в подигравателен смях. Не успя да се овладее, налетя на единия, изхвърлиха го от заведението, след което по пътя за дома си купи няколко бутилки бира.

Прибра се при Ани, стиснал празните бутилки под мишница — макар и пьян, той никога не хвърляше в храстите никакъв боклук, — влезе направо в кухнята, където я завари заровила ръце до лактите във финия гипс, с който работеше, и я попита: „Какво мислиш за брака?“.

Тя му каза да отиде да си вземе един студен душ и го отпрати да спи на дивана в хола. И така въпросът приключи. Сега Том си мислеше, че може би и това е една от причините Ани да не иска да присъства на сватбата на Ричард. Очевидно по темата за брака и женитбата проявяваше особена чувствителност.

Том усещаше как по тялото му се стичат тънки струйки пот, но се опитваше да не обръща внимание на задушната вечер. Пое нагоре по първия хълм. Всички тези размисли сериозно смуцаваха душевното му спокойствие и губеше равновесие както в буквален, така и преносен смисъл.

Сара не излизаше от ума му вече седмици наред, всъщност откакто за първи път я видя на летището при пристигането ѝ — стиснала под мишница излишното си, дебело и черно лондонско палто, с огромни тъмни очи и бледо лице. Имаше две коли — с едната тръгнаха Хари и родителите му, а тримата — той, Ричард и Сара — се качиха в другата.

Седнал на задната седалка, точно зад нея, по целия път до дома на Ричард Том не можа да откъсне поглед от нея, като напрегнато се опитваше да чуе какво им говори. Първото нещо, което го очарова в Сара, бе откровеното ѝ възхищение от природата и от типичните за страната пищни храсталаци. Не всеки англичанин ги харесваше. Второто, което го очарова, бе гласът ѝ.

„По дяволите!“, възкликна Том, тъй като предното колело на велосипеда кривна рязко и той за малко да загуби контрол над управлението. Тъкмо навреме успя да реагира и да се задържи да не падне. Проблемът със Сара бе, че принадлежи на Ричард. Никога не можеше да я има. И точно заради това я желаше още повече.

„Ето — мислеше си Том, докато набиваше усилено педалите нагоре по стръмнината, — призна си го най-сетне.“ Докато днес седеше толкова близо до нея върху леглото, в старата стая на Ричард, той автоматично си я представи легнала на него. Най-лошото обаче беше гласът ѝ. Докато се вслушваше в собствените си думи, с които ѝ отвърщаше, Том изведнъж осъзна, че тя разпалва въображението му, кара го да прави планове, макар и неосъществими, и да мечтае за неща, които никога, абсолютно никога, дори с Ани, не бе пожелавал. И точно тук се криеше най-голямата опасност. Колкото по-малко мислеше за всичко това, толкова по-добре.

Продължи да върти ритмично педалите, преваля третото възвишение, прекоси втория мост и скоро след него най-сетне се появи и последният, четвъртият хълм. Комарите не го оставяха на мира, което се превръщаше в истински проблем всеки път, когато тръгваше към къщи по-късно вечерта. Често се оглеждаше за змии. Случваше се понякога някоя змия да бъде бутната от минаваща кола и да остане на пътя, а Том нямаше никакво желание и той да мине през нея, дори да е полумъртва.

Накрая стигна до началото на дългия тесен път, който водеше към къщата на Ани. Както обикновено, в кухнята светеше. Това му харесваше, защото го свързваше с представата си за домашна обстановка и уют. Но за да стигне до входната врата, наистина трябваше да се поизмъчи, защото Ани съвсем преднамерено искаше по този път да има колкото се може повече завой и криволици, така че да изглежда по-дълъг, и дотолкова да е обрасъл с храсталаци, че ако някой иска на всяка цена да стигне до къщата, да може да го направи единствено, ако остави колата си отстрани на пътя и тръгне пеша. Ани обичаше да се шегува, че по криволиците му към къщата можело да се видят скелетите на не един и двама пощальони и доставчици, оставили костите си, преди да стигнат до крайната цел.

Том излезе от последния завой по посипания с чакъл път, облегна колелото на ниската ограда и взе пакета със сватбения — всъщност с костюма за погребения на чичо му. От стереоуредбата в къщата долиташе гласът на Пърси Грейнджър, а Том не пропусна да подуши и апетитната миризма на гореща тиквена супа. Влезе вътре.

— Искаш ли чаша чай? — попита го Ани, като леко се извъртя от мивката, за да може да го види през рамо.

Том я целуна.

— Да, благодаря.

Ани беше облечена в обичайните си работни дрехи — панталони с войнишка кройка в цвят каки, покрити с глина и бои във всички цветове на дъгата, бял потник — вероятно от неговите, без сутиен. През целия ден му бяха правили впечатление сутиените. Сигурно, когато отиват на сватба, жените полагат повече старания. Накъдето и да се обърнеш, навсякъде забелязваше парад от пъстри фльонги, панделки и шалчета, накичени с какво ли не дамски шапки, сини и розови дантели, подаващи се от дълбоките деколтета на роклите.

— Всички се бяха изтупали — отбеляза вяло Том, като в същото време си мислеше за сутиена на Сара, който, за разлика от останалите не беше изложен на показ.

— Естествено, а ти какво си представяше?

— Беше много приятно. Хари посвири на китара.

— Техните са му позволили, така ли?

— Да, но се изказа доста остро по адрес на Бронте в поздравителната си реч към младоженците.

— А, Бронте — Ани повтори името и се усмихна. Извади кутийка със силен чай *Ърл Грей* и сложи две чаши на масата.

— Не беше много удачно.

— Е, бракът им също не беше удачен — отвърна Ани. Инстинктивно усети, че Том е в настроение да разговаря и да общува. Обикновено в събота ходеше на риба. Когато вечер се върнеше при нея, вкъщи, винаги беше доста мълчалив и отнесен. Предпочиташе тази негова самовглъбеност. Не й харесваха празните приказки.

— Хората ме питаха как си — осведоми я Том.

— Само за да се покажат любезни към теб, Томас — отбеляза сухо тя.

— О, не е честно да мислиш така.

Две от кучетата влязоха в кухнята, явно подушвайки вкусния бекон, който се готвеше във фурната. Ани се обърна към тях и ги заговори ласкаво и словоохотливо. Начинът, по който го направи, направо вбеси Том. С кучетата можеше да си разговаря надълго и нашироко, а на него подхвърляше само по две-три думи.

— Ммм, тиквена супа? — опита се да прекъсне оживения им разговор.

Тя не му обърна никакво внимание и продължи да се занимава с кучетата.

— Много добре знаеш как ме карат да се чувствам хората от града и въпреки това продължаваш да настояваш да се срещам и да разговарям с тях — каза му Ани, но не без да откъсва поглед от лабрадора в краката си.

Вътрешно Том въздъхна тежко, като отметна косата от очите си. Какво можеше да каже?

Ани приготви чая в пълно мълчание, намали огъня на печката и даде на кучетата кокалите от месото. Том я последва във всекидневната. Както обикновено, навсякъде цареше пълен безпорядък. Ако някога все пак успее да се запиша да уча овощарство и градинарство, мислеше си Том, къде ли ще си слагам книгите и учебниците?

— Имах много хубав ден — обади се Ани, докато му наливаше чая.

— Значи всички са имали хубав ден — каза Том, като реши, че този път няма да се остави да го размотава.

Тя се обърна и го погледна.

— Ти май наистина забравяш какво представляват някои от онези хора.

— Нищо им няма на хората, Ани — въздъхна Том, вече на глас. — Дай да ти разтрия врата.

— Остави ме на мира. Вратът си ми е съвсем наред! — скастри го неочаквано тя и се изправи. Кучетата скочиха от дивана, следвайки я по петите.

Ани затвори един по един дървените капаци на прозорците. В ъгъла на стаята стоеше готовата скулптура на Елси, най-младата кобила в нейните конюшни. Автоматично започна да включва и да изключва различни лампи из стаята, за да прецени ефекта от светлината и сенките върху най-новото си творение.

— Съжалявам — каза, но не го погледна. — Днес ми се искаше да остана сама, това е всичко.

Доволна от резултатите на импровизирания тест със светлината, тя се върна на дивана.

— Онова преди малко не беше истинска целувка — каза нежно и го целуна отново.

И двамата изпиха до дъно чая от чашите си.

— Сара ме питаше за Мерлин — съобщи ѝ Том.

— В какъв смисъл?

— Интересуваше се от малки кученца.

— А, за това ли ставало дума.

— Ричард ѝ казал, че може да си вземе кученце, като подарък. А Сара иска, ако е възможно, Мерлин да бъде бащата. Исква да има чиста порода.

— Сигурно е видяла снимка на хрътка на календара в бутика за сувенири на летището — изсумтя Ани.

Том се усмихна и вдигна рамене.

— Сара каза, че ще си плати.

— Сигурна съм, че е готова да плати с английските си лири. Не ме обиждай, Том. Нямам нужда от нейните пари. Дори за да платя кучешката храна на Мерлин. Както и да е, не е ли най-добре да го попитаме него?

Ани погледна към другия край на кухнята, където Мерлин се бе излегнал редом с останалите кучета.

— Мерлин! — повика го тя. — Искаш ли да станеш жиголо?

Чувайки познатия глас и леко повишения тон на стопанката си, Мерлин лепна на физиономията си най-убедителната кучешка усмивка, която можеше да докара — с отворена уста и щръкнали уши.

Том се насили да се засмее.

— Днес, изглежда, си в най-доброто си разположение на духа.

— В акъла на това момиче се върти само секс, нали? — попита Ани.

— Какво искаш да кажеш?

— Не съм идиотка, Том. В досегашния ми живот съм срещала много такива като Сара.

— И как стигна до този извод, ако не е тайна? — попита Том.

— Две телефонни обаждания и на двете ми се мълчи от другата страна. Вероятно си мисли, че в събота си стоиш вкъщи, както повечето нормални хора, но явно не знае, че ходиш на риболов.

Пръстите на Том несъзнателно забарабаниха по дивана, което привлече вниманието на кучетата.

— Не си ми казвала за това.

— Откакто е пристигнала, две поредни съботи имаше обаждания. Никой не ми отговори, защото по телефона се чу именно моят глас, а не твоят. Сред моите познати няма такива, които да ми се обаждат и да не ми говорят по телефона. Много малко хора имат този номер и ти добре го знаеш. Предполагам, че си й дал телефонния си номер, нали?

Том преглътна мъчно. Наистина й го даде.

— Ти си луда, Ани. Изобщо не допускам, че Сара може да направи подобно нещо. Няма никакъв интерес от цялата тази работа, нали току-що се омъжи за Ричард. Както и да е. Трябва да положим малко повече усилие да я приобщим. Та тя тук не познава абсолютно никого.

— Аз също не познавах никого, когато пристигнах.

— Ти си дошла в Тасмания, за да избягаш от хората — това не е същото.

Ани се усмихна пресилено. През последните дни се чувстваше наранена — нещо, което досега не й се беше случвало.

— Няма значение — продължи Том. — Нормално е хората да се обаждат в почивните дни... — после поклати глава в недоумение. — Но предположението ти е пълна лудост.

— Знаеш ли, че понякога идва дотук пеша рано сутрин?

Том онемя.

— Не, не знаех.

— И защо мислиш, че ще бие целия този път? Никой не идва до имението, освен хората, които живеят тук. Предполагам, че си й дал не само телефонния ни номер, но и адреса. Тогава, когато сте си пили славно кафето в града.

— О, Ани — Том знаеше, че е безсмислено да продължават.

— Няма да допусна кучката й да припари до Мерлин нито пък тя да се навърта край къщата — заяви твърдо Ани.

После го поведе към леглото. Винаги така правеше.

„Странно, но тази вечер те желая още повече“, помисли си Том, след като затвори вратата и я последва под огромната прозрачна мрежа против комари.

СЕДМА ГЛАВА

Две вечери по-късно Бронте Никълсън беше още на работа, когато получи парче от сватбената торта, грижливо изпратено ѝ по пощата от майката на бившия ѝ съпруг.

Бронте запрати парчето към стената, където уцели доста стария календар с лика на принцеса Даяна.

— Съжалявам, Даяна — каза Бронте.

Пакетът пристигна заедно с останалата поща за деня в офиса ѝ на списание *Австралийска жена*. На бюрото ѝ се намираха още куп неща: покана за промоция на чорапогащници, писмо с оплакване от астролога на списанието, както и снимки на момичета, които щяха да участват в състезанието по гримиране.

Бронте погледна една от снимките и подхвърли саркастично:

— Тази жена няма нужда от грим, а профилактично да напъхаш главата ѝ в кофа с дезинфектант.

Нейната асистентка Лаура, която беше добре запозната с настроенятията на шефката си в понеделник рано сутринта, само се усмихна и разбърка кафето си.

— Виж ѝ само писмото пък на тая — продължи Бронте в същия дух и зачете: „Любимо мое списание, бих искала да си направя добър грим, защото имам разширени пори на носа и стрии по задника“.

Бронте смачка писмото на топка и го хвърли в несъществуващото кошче за боклук в ъгъла на стаята.

— Я се застреляй, скъпа, това е моят съвет.

Лаура ѝ подаде голяма чаша кафе.

— Благодаря, ти си истинско съкровище — искрено се обърна към нея Бронте.

— Да не би да си ядосана заради сватбата? — попита я Лаура, която знаеше цялата история около първия ѝ брак.

— Да — отвърна лаконично Бронте. Нямахме смисъл да крие, но и не можеше да каже нищо повече.

— Да запаля ли свещичка за бог да прости? — попита шеговито Лаура.

— Не, по-добре изгори сватбената торта. Тогава може би ще се почувствам по-добре. Свещичката, дето искаш да я палиш, вони на вмирисани мъжки чорапи.

Заместник главната редакторка влезе в кабинета с някакъв материал за Гуинет Полтроу.

— Можеш ли да хвърлиш един поглед? — помоли тя Бронте и бързо-бързо се изниза обратно.

Бронте се завъртя на стола си и прегледа набързо статията.

— Гуинет Полтроу няма да отговаря на въпроси, свързани с Брад Пит — изсумтя тя. — Добре тогава, май ще трябва да я преработим цялата.

Скоро Бронте щеше да навърши четирийсет години. Струпването по едно и също време на събития като рождения ѝ ден и сватбата на Ричард я накара да се размисли за злата си съдба. Естествено, знаеше, че Сара е с десетина години по-млада от нея, а това по никакъв начин не я караше да се чувства по-добре.

Отвори друга пратка, оставена върху бюрото ѝ, и измъкна отвътре няколко навързани един за друг тампона, които се поклащаха между пръстите ѝ.

— Какво точно представлява това? — попита с надеждата, че Лаура може и да знае. — Някакви нови тапи за котешки уши ли?

После прочете поканата за промоцията на чорапогащници.

— Шокови чорапогащници, чорапогащници с розова втъкана нишка — четеше на глас официалното съобщение. — А, не, тази вечер смятам да си довърша прането.

Лаура се чудеше дали шефката ѝ изобщо някога поглежда към безбройните жълти листчета, които беше налепила по телефонния апарат. Тази сутрин Бронте закъсна за работа и от осем и половина от „шефския етаж“ се сбъркаха да ѝ оставят съобщения.

А от шефския етаж по правило идваха само лоши новини. Там бяха офисите на главния редактор, отговорния редактор, завеждащия печатната подготовка и счетоводството. В тях привикваха служителите и ги сдъвкваха най-безмилостно.

— Разказах ли ти за тортата от сватбеното ни тържество с Ричард? — въздъхна Бронте.

— Не — отвърна Лаура.

— Беше възхитителна. Нямаше нищо общо с този фалшив боклук от марципан. Украсата беше от карамел и прясна бита сметана. Хората си облизаха пръстите.

— Явно ще да е била от *Сейнт Оноре* — каза Лаура, която много добре ги разбираше тези работи.

Бронте отвори друго писмо, адресирано към редактора на страницата за проблеми на читателите.

— Нещо любопитно? — поинтересува се Лаура.

— О, не — изкриви лице Бронте. — Това е направо отвратително. Не можем да отговаряме на подобни гадости.

— Дай да видя!

— Не, не мога. Става дума за някакви екологични отпадъци.

Бронте накъса енергично писмото на малки парченца, които отново запрати със замах към въображаемото кошче за боклук в ъгъла.

— Знаеш ли как би трябвало да се нарича това списание? — обърна се тя към Лаура.

— Как?

— „Адът на австралийската жена“, защото май само с това се занимаваме.

Телефонът иззвъня.

— Да? — вдигна слушалката Бронте, побутвайки очилата на носа си. — Ммм, ммм, ммммм!

След което затръшна телефона.

— Тази жена нещо се е повредила в главата.

— Кой?

Лаура знаеше, че става дума за Сюзан Циклона, както наричаха отговорната редакторка. Тя беше наистина.

— Сега пък на първа корица трябвало да лепнем обложка на книга — подарък.

— Защо?

— Защото някои си там други списания лепели такива работи по техните корици.

— И за каква книга става дума?

— „Прекрасният свят на смрадливите екологични отпадъци“. Нямам представа. Щяла да ми се обади след минута, за да ми каже.

Бронте се завъртя на стола, свали очилата си и потърка уморено очи.

Когато Сюзан Циклона се обади отново, Бронте седна на пода със слушалка в ръка, изпружи краката си нагоре и като ги подпря върху седалката на въртящия се стол започна да го върти насам-натам.

— Ммм, ммм, ммм, мmmm — сумтеше Бронте в слушалката. Когато „разговорът“ свърши, тя откачи телефона от жицата и започна да потропва нервно, както си лежеше на пода.

— Господи, този стрес! — изплака по едно време жалостиво към Лаура. — Във вторник удрям четирийсетака, а Ричард се жени за някаква флърца от Лондон, която се прехранва с издаването на застрахователни полици. И знаеш ли каква книга според Циклона трябва да сложим на първа корица?

— Каква?

— За бананите. Била спонсорирана от банановата корпорация на Куинсланд. Искам да знам само едно: защо не ги сложат тия банани на прословутата „вкусна“ корица на *Храна*?!

— От техните вкуснотии може да ти се повдигне.

— Тогава защо не в *Мода*?

Бронте отвори следващото писмо с лични проблеми.

— Тази бедна женица можела да стигне до оргазъм само ако си представя, че на мястото на съпруга ѝ бил Дарт Вейдър. Браво на нея, щастливка — въздъхна тя, правейки трети пореден опит да уцели несъществуващото кошче за боклук.

Лаура стана и започна да събира от пода смачканите на топка писма.

В този момент на вратата се почука и в офиса влезе управителката на производствената част на списанието, която се направи, че не забелязва, че Бронте седи на пода.

— Ще погледнеш ли това заглавие? — попита тя. — Става дума за онази история за саронгите.

В сърцето си нося саронг прочете Бронте заглавието, въздъхна тежко и отбеляза:

— Чудесно е, страшно оригинално.

Когато жената излезе, Бронте избухна:

— Да не би да има някакво скапано правило в това списание на всеки новопостъпил да му се прави лоботомия, та да не може да

мисли?

За капак, накрая пристигна и художественият директор. За разлика от останалите членове на издателския екип, които влизаха и излизаха, като се правеха, че не забелязват странната поза на Бронте, той не пропусна да отбележи този очевиден факт, като се пошегува:

— Искаш ли и аз да седна при теб там, долу?

— Все едно да се самобичуваш пред очите ми — каза Бронте. — Не, по-добре седни на стола и така да си говорим.

— Най-последно избрахме име за книгата — съобщи художественият директор.

— О, моля ти се, не ми казвай. — „Петдесет неща, които можем да направим с бананите“.

Той потърка носа си, явно смутен.

— Всъщност, права си. Заглавието наистина е *Петдесет неща, които можем да направим с бананите*.

Когато и той напусна кабинета, Бронте стана от пода и избута стола си до вратата.

— Никой повече няма да влиза — предупреди тя Лаура. — А ако някой все пак успее да се намъкне, в състояние съм да му предложа още петдесет неща, които се правят с банани, като пусна в употреба и задника му. А за капак на скапания ден — и да се допитам до астролога си. До Великия Горгонзола, или как му беше там името.

— Горджи ли? Та той е направо фантастичен!

— Пълен боклук, ако питаш мен. Просто е пристигнало поредното писмо за него. Я пробвай да четеш на глас текстовете на хороскопите му, няма начин да не ти напомнят на бръцолевенето на патока Доналд, при това пиан: ка, ка, ка. Не може и пет приказки да свърже на кръст. На всичкото отгоре не може и бъдещето да предсказва. В най-скоро време ще го разкарам.

— Да, но на мен винаги ми познава — настояваше Лаура.

— Да, бе, на мен пък ми предсказва, че ноември непременно ще ми донесе хубави новини за любов и романтика — заяде се Бронте, като прехапа горната си устна.

— Но това е чудесно.

— Слага ми пет усмивчици за любовта и четири лястовички за парите. Току-що получих космическа сметка от *Амекс*, а бившият ми съпруг тържествено отпразнува сватбата си с някаква нафукана

блондинка, довлякла се чак от Англия, с която се съмнявам, че ги свързва повече от петминутно познанство. Няма що, Великият Горгонзола безпогрешно ми е познал съдбините за месец ноември! Криви усмивчици, знак за депресия, и атомна гъба, погълнала всичко останало от живота ми.

Лаура реши да забодне поканата за промоцията на чорапогащници върху информационното табло на Бронте. После посочи към една картичка и попита:

— Може ли да я сваля?

— Какво? Да те оставя да свалиш единствената картичка за свети Валентин, която съм получавала от появата им през петнайсети век? — възмути се Бронте, след което се съсредоточи върху техниката на дихателните упражнения.

Лаура реши, че ще е по-добре да направи нещо относно страницата с хороскопите, ако Бронте действително говореше сериозно. Така че се разрови из последния брой на *Австралийска жена*. Снимката на Горджи на върха на колоната за хороскопи изобразяваше широко усмихнат мъж с мустаци и някакви кръгове около главата, които според замисъла на художника явно трябваше да символизират пръстените на Сатурн. Само че ефектът беше доста по-различен и Горджи наподобяваше карикатура на човек, току-що цапардосан смъртоносно по главата.

— На тази снимка е кривоглед — отбеляза Бронте, вдигайки поглед от пода. — Никога преди това не ми е правило впечатление. Я ми прочети пак какво пише за Стрелеца? Сигурно е нещо във връзка с бананите, а?

— Стрелец — започна да чете Лаура. — Ще бъдете на върха на романтичната вихрушка през ноември, увлечени в неустоимите пориви на любовта, която ще ви преведе по неподозирани пътища до върха на сексуалния екстаз. Дай му малко шанс, все пак до края на месеца остават още няколко дни. Дай му още мъничко време.

— Не — твърдо заяви Бронте. — Великият Горгонзола е вече история.

Бронте хвана телефонната слушалка. Новината за сватбата на Ричард и приближаващата ѝ четирийсетгодишна сякаш вляха нови сили, енергия и амбиции в жилите ѝ. Само че комбинацията от парче сватбена торта по пощата, писмата, заглавието за бананите и кафето ѝ

дойде прекалено много. Преди въобще да успее да набере номера на великия астролог на списанието, Бронте усети, че не ѝ достига въздух.

— Сигурно ще ти прозвучи много глупаво от моя страна, Лаура, но според мен съм попаднала в лапите на паническият ужас.

И отново се свлече на пода.

— Искаш ли аз да му се обадя вместо теб? — попита услужливо Лаура.

— Можеш ли да го направиш? Не, боже господи, какви ги приказвам, та ти си само на дванайсет години. Още не можеш да взимаш такива отговорни решения!

— Извинявай, но съм на деветнайсет — спокойно поясни Лаура.

— На деветнайсет години и вече напираш да уволняваш хора?! — възкликна Бронте. — Господи, това младо поколение наистина ме плаши. Да не би да е така, защото си отраснала в Нинтендо?

Но все пак я остави да свърши черната работа.

Лаура се усмихна, кръстоса важно-важно крака и набра номера на Горджи.

— Здравейте, там ли е Гордън?

Бронте остана изумена от факта, че Лаура знаеше истинското му име.

Последва кратък и любезен разговор. Лаура затвори спокойно телефона.

— Стана ли? — Бронте още не можеше да повярва, че собствената ѝ асистентка го е направила.

— Искаш ли още отсега да започна да търся друг човек за освободеното място? — попита Лаура, сякаш между другото.

Бронте я погледна. Такъв финес, такъв професионализъм, чак потрепери.

— Някой ден от теб ще стане истински главен редактор кръвопиец — въздъхна Бронте възхитено. — А аз ще се върна в Тасмания и ще пиша статийки за местния *Комптън Газет*.

— Оттам ли си започнала? — полюбопитства Лаура, прелиствайки *Жълти страници* на буквата А за астролози.

— Не, но очевидно там ще свърша.

Лаура се обади на няколко имена от алманаха, като междуременно се опитваше да махне поне някои от жълтите листчета, налепени по телефона.

— Опитай се да намериш астролог, който поне да не е кривоглед — командваше Бронте откъм другия край на стаята. — И кажи на художника, че не ни трябва тези глуповати кръгове около главата му.

Лаура кимна.

— И намери някой, който няма да вдига шум до бога за всяка сладникава историйка, за която и отдалеч личи, че не е нищо друго, освен тъп фарс.

Лаура отново кимна. Мечтаеше си да стане завеждащ редактор на отдела *Лични съдби* в списанието. Ако разполагаше и с половината от професионалните ангажименти на Бронте, включително онази налудничавата промоция на чорапогашници, щеше да бъде неимоверно щастлива.

— Какво ще кажеш за това тук? — попита Лаура, като посочи едно име на буквата П за психо. — Бърнард Болтън, медиум.

— Разговаря с мъртвите, а?

— Така мисля.

— Е, поне е нещо по-различно — измънка Бронте, но изведнъж се сети за нещо и възкликна: — По дяволите! *Нова идея* вече имат медиум. Не е гот да ги копираме.

— На рекламата изглежда доста добре.

— Я да го видя! Е, що пък да не може и ние да имаме медиум?!

Лаура вдигна телефона, а Бронте излезе от сградата, за да си потърси цигари.

Когато шефката ѝ се върна, Лаура си подсвиркваше весело.

— Свърза ли се с него? — попита Бронте.

— Каза ми едно — друго по телефона — отвърна Лаура привидно спокойно, но изглеждаше леко смутена. — Дреболии, но не можах да повярвам на ушите си, когато започна да ми говори за Дейвид.

Последното, което Бронте искаше да чуе в този момент, беше историята за Дейвид. Изобщо не искаше да слуша за любовния живот на други, по-млади, по професионали, по-красиви жени от самата нея. Не и тази сутрин!

— И с кой мъртвец си говореше този Бърнард по телефона?

— С моя ангел хранител. Всъщност не знаех, че имам собствен ангел хранител. Той е индиец.

— О, я не се занасяй!

— Не се занасям. Бърнард наистина знаеше всичко за мен. Освен това ми говори и за теб.

— И какво ти каза? — Бронте се завъртя рязко на стола си.

— Каза ми, че новата съпруга на бившия ти съпруг ще го поведе на едно много трудно пътуване.

— Това се казва фантастична новина.

Лаура се чудеше на акъла на шефката си и на способността на някои хора да възприемат чуждото нещастие като свое безмерно щастие.

— Можеш ли да ми направиш една услуга? — попита Бронте с внезапно откровен интерес към рекламната обява на Бърнард Болтън.

Лаура веднага се досети какво ще поиска шефката ѝ.

ОСМА ГЛАВА

Десет минути по-късно Бронте вече имаше уредена среща с медиума. Докато вървеше по *Джордж стрийт* и размяташе миниатюрното си куфарче за документи в ръка, мислите на Бронте отново се върнаха към Сара и Ричард. Съзнаваше, че това, което върши — да мисли буквално денонощно за тях, — не е редно, но пък се вписваше идеално в смахнатата логика на целия ѝ стил. Колкото и зле да ѝ се отразяваше, не можеше да намери сили в себе си да се съпротивлява на мислите си за Сара и Ричард. То беше все едно да пуши цигари и в същото време да похапва шоколадов сладолед с лъжица, като използва капачката на кутията за пепелник. Или да си купува скъпи и прескъпи екстравагантни жакетчета на дизайнерката Алана Хил, без изобщо да има нужда от тях. Чисто и просто отвлечане на вниманието, самозаблуда за щастие.

„Я стига, Бронте!“, каза си тя. Но колкото и да си го повтаряше, от това настроението ѝ изобщо не се подобряваше — нещо, което през последните няколко дни неминуемо тегнеше и върху всички останали от екипа на списанието. Просто трябваше да престане да мисли за Ричард и новата му жена.

„Стига, стига, стига, Бронте!“

Знаеше, че ще се вкисне, когато си мисли и за Мики, но точно в този момент усещаше болезнено липсата му. Ричард ѝ го купи, когато кончето нямаше още и годинка. Такъв сладур беше, като го получи в специалния му преносим малък бокс и със синя панделка на врата.

Бронте се стараяше при всяка възможност да отскача до Комптън, за да види Мики и да му се порадва. Това беше единственият повод за контакта, който все още поддържаша с Ричард. И изобщо с цялото му семейство. Хари, Ани, Том — някога това бе цял един огромен свят, който сега вече се беше смалил до размерите на бонбонче „тик-так“. Много ѝ беше интересно дали Ани и Том са все още заедно. Доста странна двойка бяха двамата. Но понякога усещаше, че ревнува от Ани — жена, прескочила петдесетте, но успяла да вплете

в мрежите на любовта си най-красивия и най-желан мъж в Комптън. После обаче си спомни жалкото състояние, до което беше изпаднал Том, когато Ани го прибра в дома си, и веднага се почувства по-добре.

Облечена в спортен костюм и маратонки, Бронте се влачеше уморено по улицата, докато най-сетне не видя едно такси и му помахаше да спре. Още щом пъкна глава в колата, моментално сбърчи нос от спарения въздух, натезал от миризма на хамбургери и на неподобната смрад на изпотен таксиметров шофьор. Почуди се дали пък тези дървени постелки за седалките не предизвикваха у шофьорите на таксите очевидно типичното за тях обилно потене?

Все пак се качи и му даде адреса. После извади червилото си и полуотвори устни, за да ги начерви, но в същия миг улови погледа на шофьора в огледалото за обратно виждане.

— Дори не си и помисляй, че намираш нещо *еротично* в това — предупреди го тя. Той видимо се стресна и се съсредоточи върху платното пред себе си.

Бронте се отпусна удобно назад на седалката и затвори очи. Чудеше се дали Сара вече се е срещнала с Мики. Ричард не ѝ беше разказал кой знае колко за новата си съпруга и Бронте не знаеше дали тя може да язди или не. „Дано да не може“, помисли си Бронте. Странно защо, но все още имаше силно развито чувство за собственост над Мики.

Когато Бронте го яздеше в големия ограда двор зад къщата на Ричард, всичко черно и лошо в живота ѝ моментално се изпаряваше и избистряше. Работата ѝ, личният живот, любовта, ипотеките и заемите. „А това е само малка част от цялата гадост“, помисли си тъжно Бронте. Не беше виждала Мики от месеци. Изкушаваше се да отиде на сватбата просто за да се качи отново на него, но в края на краищата реши, че това не е достатъчно основателен повод. От всички събития тази година, които на всяка цена се постара да избегне, сватбата на Ричард заемаше челна позиция. Усети как цялото ѝ същество се напряга до краен предел само при мисълта за това. Много ѝ беше интересно дали въобще някой повярва на нейните увъртания и извинения с работа и служебни ангажименти. Сигурно родителите на Ричард бяха повярвали. Но Сара и Ричард едва ли — нито пък който и да било друг от останалите жители на Комптън.

Бронте въздъхна тежко, поизправи се на седалката и се загледа в листчето с адреса на Бърнард Болтън. Ама че нелепа история! Лаура беше ѝ написала името на някакъв магазин за риба и пържени картопки, който се намираше на другия край на града — възможно ли беше да живее чак там? А ако наистина живееше там, това не говореше никак хубаво за него.

Апартаментът на Бърнард Болтън се намираше точно над магазина за риба и пържени картопки — Лаура не беше сбъркала. След като плати таксито до стотинка — шофьорът я беше раздразил с любопитните си погледи и реши, че не заслужава бакшиш — Бронте влезе в магазина и си поръча две порции картофи, полети с доматиен сос.

— И един „Марс“ — добави към мъжа зад плота, като измъкна от джоба на сакото си запалката, така че да е готова да си запали цигара веднага щом излезе от магазина.

С цигарата в ръка, Бронте натисна звънеца с името на Бърнард Болтън. След няколко минути вратата се отвори и на прага ѝ се появи висок мъж с прошарени коси. „Достолепен дядка“, реши Бронте. Според нея мъжете над петдесет се деляха на две категории: достолепни дядковци и отегчителни плешивковци. Всъщност мъжът на прага ѝ заприлича повече на Блейк Карингтън от сериала *Династия*. Читателките определено щяха да си паднат по него. Сигурно щяха да му лепнат прозвището Медиум и половина, Медиум на късмета, или нещо от този род. Щеше да получава купища писма от почитателки.

— Здравейте — процеди Бронте едва-едва с пълна уста (с шоколад, цигарен дим и доматиен сос).

— Знаете ли, че допреди малко вашият кон беше точно зад гърба ви? — попита я Бърнард, след което веднага, без да я остави да се съвземе от изненадата, допълни. — Заповядайте, влезте.

Докато се качваше след него по стълбите, Бронте погледна крадешком зад гърба си, а после се спря.

— Какъв кон? — попита невярващо, макар че предусещаше отговора му.

— Белият кон, който сте имали като малка. Само че ми е трудно да разбере как му е името — обясни Бърнард, сбърчвайки замислено нос. — Да не би да започва с А?

— Ейнджъл — отвърна Бронте. — Имаше си друго име, преди да го вземем при нас, но аз го наричах Ейнджъл. — Направи пауза, а после добави, като се опитваше да звучи професионално. — Предполагам, че за един медиум не е особено трудно да възприеме подобен тип информация.

— Ейнджъл и че винаги е знаел, че един ден ще работите в някое списание, защото непрекъснато сте четели списания в конюшната при него.

— Какво?

— Вашият кон казва, че сте държали списанията си върху дървената полица над купите слама.

— Да — едва промълви Бронте.

— Освен това казва, че сте направили много добре, като сте посветили първата си статия на конете.

— Да — вече и преглъщаше трудно. Така си беше. Но статията я написа две години след смъртта на нейния Ейнджъл.

Бърнард Болтън отвори вратата на апартамента си и любезно я покани да влезе. Сигурно както и повечето му клиенти, които прекрочваха за първи път прага на дома му, Бронте също изглеждаше бяла като платно.

Той ѝ предложи стол и изчака търпеливо, докато гостенката му се поуспокои и отпусне.

— Вашият Ейнджъл иска да отидете да видите Мики. Това някой мъж ли е? — попита Бърнард Болтън.

— Мики също е кон — успя най-накрая да каже Бронте. — Взех го след смъртта на Ейнджъл.

— Аха. Е, Мики доста страда, гладен е за ласка и внимание. Напоследък бившият ви съпруг е твърде зает около сватбата си и не му остава много време за него. Така че Мики сигурно ще ви се зарадва, ако отидете дотам.

Бърнард Болтън влезе в кухнята и сложи чайника.

— Ще ви направя чай, за да ви се слегнат рибата и картофките.

— Лаура ли ви разказа тези неща за мен?

— Не. Лаура не ми е казвала абсолютно нищо за вас. Можете да я попитате — отговори той.

— Тогава откъде знаете всичко това?

— От Ейнджъл. Вашият кон е прекрасен източник на информация. Между другото, Ейнджъл ви моли да престанете да се самообвинявате.

— Ейнджъл ли...? — Бронте не можеше да възприеме идеята, че някогашният ѝ кон е някъде край нея. После се опита да довърши изречението си, но нервите ѝ не издържаха и избухна в неудържим плач.

— Съжалявам — извини се подсмърчайки на Бърнард, който ѝ донесе от кухнята кутия хартиени кърпички. — Когато се случи нещастieto, помолих Ричард да го убие. Нямахме избор, кракът му беше счупен.

— Той почива в мир — увери я Бърнард.

— Наистина ли е тук? Искате да кажете, че го виждате в тази стая, така ли?

— Наистина е тук, при нас. И ви наблюдава, бди над вас. Искану се винаги да знае как сте и какви ги вършите — усмихна се той.

Все още със сълзи на очи Бронте си спомни за онзи ден, в който се случи нещастieto с Ейнджъл. Нямахме и една година, откакто се бяха оженили с Ричард.

В съзнанието ѝ бяха останали само смътни подробности, защото тогава изпи невероятни количества бренди и валиум за успокоение. Но си спомняше много ясно, че валеше като из ведро. Ейнджъл издъхна в ръцете ѝ, докато дъждът продължаваше да бие по покрива на конюшната, а Ричард стоеше безмълвен до нея.

— Какво точно се случи? — попита Бърнард. — Конят ми разказва нещо и за някакво розово одеяло.

— Това беше моето одеяло, от моето легло. Завихме го с него. Не съм сигурна, но мисля, че в същото одеяло го погребяхме.

— Ейнджъл ми говори и за някаква ограда.

— Тръгна да прескача една ограда, която обаче се оказа прекалено висока за него. Изхвърли ме от гърба си, имах счупени ребра. А той си счупи крака... — едва промълви Бронте, а после отново зарови нос в носните кърпички. Поклати глава и тръгна по коридора към банята.

Заклучи се отвътре, но рязко се извърна, ужасена от мисълта, че Ейнджъл може да се появи внезапно пред очите ѝ в някакъв страховит, облян в кръв образ. Кошмар! Бронте свали капака на тоалетната, седна

върху него и постоя така няколко минути, като изхаби почти половината руло тоалетна хартия за течащия си нос. Спомените нахлуха и се заблъскаха в главата ѝ.

Просто беше невъзможно Бърнард Болтън да знае всичко това! Но пък тя току-що го беше чула със собствените си уши. Значи не ѝ оставаше нищо друго, освен да му повярва.

Бронте потъна в размисъл. Не. Това си беше чиста лудост. Първо, Ейнджъл беше мъртъв. Второ, ставаше дума за кон, а конете не говорят. Трето, този странен мъж с подозрително традиционното име Бърнард Болтън изглеждаше прекалено добре запознат с историята на нейния живот, което никак, ама никак не ѝ харесваше.

Опита се да се отърси от неприятното си усещане, издуха отново носа си, пусна водата в тоалетната, която беше задръстила с тоалетна хартия и носни кърпички, и излезе, твърдо решена да се вземе в ръце.

— Добре ли сте? — попита я Бърнард.

— Всичко е наред — успокои го Бронте. Помисли си, че ако успее да се придържа към професионалния стил на работа на редактор на рубриката *Лични съдби*, може би имаше шанс да се справи с вълнението си. Поизправи се на стола си и каза: — Както и да е, бихме искали да ни сътрудничите за списването на една колонка във всеки брой на списанието. Около хиляда думи, като основната ви работа ще бъде да отговаряте на писмата на читателите и да се свързвате с техните... мъртъвци. Или, предполагам, с мъртвите им домашни любимци.

Всичките ѝ опити да се държи професионално пропаднаха и Бронте пак избухна в сълзи.

— Съжалявам — извини се отново тя. — Обикновено не съм в подобно състояние.

— Изживявате много труден период — успокои я Бърнард.

— Да, и ако трябва да съм откровена, не виждам светлинка в тунела.

— Можем да поговорим за колонката в списанието и по-късно, ако предпочитате — предложи Бърнард.

Бронте кимна с благодарност.

Искаше ѝ се да го попита защо кабинетът му се намира над магазин за риба и пържени картофи, но предположи, че по всяка вероятност в това има закодиран някакъв дълбок космически смисъл, и

си замълча. В апартамента на Бърнард Болтън имаше огромни, удобни кресла, покрити с дамаска от зелено кадифе, и Бронте имаше усещането, че потъва в безвремието.

— Обикновено обитателите на духовния свят осъществяват връзка с нас поради конкретна причина — каза Бърнард, като я погледна право в очите.

— Дори конете ли? — удиви се Бронте.

— Получавал съм послания и от котки.

— Какво? — възкликна Бронте, но само един поглед в неговите светли, бистри и спокойни сини очи я увериха, че той говори напълно сериозно. Помисли си, че очите му имат цвета на езерна вода. В *Жълти страници* определено го бяха подценили.

— Ейнджъл ми казва, че има важно съобщение за вас — продължи Бърнард.

— Искате да кажете, че в момента моят Ейнджъл наистина говори с вас, така ли?

— Да.

— А вие виждате ли го?

— Той е точно там, до камината — потвърди Бърнард.

Бронте смръщи лице невярващо и много бавно и предпазливо се извърна, за да погледне към камината. И вярваше, и не вярваше, но подозренията ѝ се оправдаха — там нямаше нищо, поне не и кон.

— Трудничко е да се види духът, когато човек не е подготвен за това — поясни Бърнард. — Енергийните полета на духовете трептят с много по-голяма честота от човешките, чиито трептения са изключително бавни. Именно поради огромната разлика във вибрациите, на духовете им е трудно да се появяват в сферата на нашето земно енергийно поле. На Ейнджъл му коства невероятни усилия да се появи тук.

— Ами... за него определено е било истинско мъчение да се изкатери по тези ваши стръмни стълби — опита да се пошегува Бронте.

Бърнард се усмихна.

— Както хората, така и животните общуват чрез телепатия. Сигурно разбирате, че дори когато вашият Ейнджъл е бил жив, той е общувал с околния свят по свой си начин.

Бронте кимна. Това беше напълно вярно. Преди да се случи нещастиято, между нея и Ейнджъл съществуваше невероятно силна връзка. В повечето случаи дори не ѝ се налагаше да казва на коня си накъде да тръгне, или какво да направи — Ейнджъл го знаеше още в мига, когато Бронте го яхнеше. Единственият случай, при който тази връзка бе нарушена, беше в деня на инцидента.

— Ейнджъл казва, че много добре си спомня как сте му придържали главата, докато Ричард ви е снимал. Освен това ми показва седлото си. В момента то е на дъното на големия вир.

Напълно шокирана, Бронте с мъка удържаше поредния пристъп на сълзите си.

— Хвърлих го там след неговата смърт. Никой не го знае. Излязох навън в една дъждовна нощ със седлото, напъхано в чанта. Бях пияна. Казах на Ричард, че съм го изнесла на боклука.

— Ейнджъл е видял всичко. Бил е с вас в онази нощ.

— Наистина ли? — попита с надежда Бронте и се почувства невероятно облекчена и успокоена от тази мисъл.

— Освен това казва, че много е искал да го купите и затова е насочил мисълта ви именно към себе си. Купили сте го на някаква разпродажба, така ли?

— Да — Бронте подсмръкна и изтри една търкулнала се по страната ѝ сълза. — Ричард ми подари Ейнджъл за годишнината от сватбата ни. Прав е и като казва, че ме е привлякъл към себе си, защото много добре си спомням, че тогава усетих нещо да ме тегли точно към онази част от разпродажбата. Така че направихме оферта и получихме коня.

Бърнард Болтън седна на стола си.

— Ейнджъл ми казва, че не вярвате в живота след смъртта.

— Ами... така е, не вярвам.

— Казва, че все пак някога сте вярвали в Бога.

— Ами, да, искам да кажа, че се венчах в католическа църква. Родителите ми ме възпитаваха да вярвам в рая и в ада.

— Ейнджъл казва, че не съществува никакъв ад. Според него това е само една абстрактна мисловна конструкция на човешкия мозък.

— Радвам се, че поне за конете не съществува ад — каза Бронте.

— Те не го заслужават. Дори под формата на абстрактна мисловна

конструкция. Впрочем той откъде е запознат с такива сложни понятия като „мисловна конструкция“?

Бърнард избухна в смях.

— Какво? — настояваше да разбере Бронте.

— Съжалявам — извини се той, — но мисля, че водим един изключително странен разговор.

— Точно вие ли го смятате за странен! — възкликна Бронте, поклащайки невярващо глава.

Взе в ръка чашата чай, но беше прекалено шокирана, за да преглътне и една глътка. Вместо това разбъркваше безцелно и безкрайно течността с лъжичката.

— Вашият съпруг току-що се е оженил за жена, която ще го поведе по трудни и трънливи пътеки.

— Да, същото сте казали и на Лаура.

Бронте разтърка лицето си. Не можеше да слуша повече подобни неща. Изведнъж почувства непреодолимо желание да се махне от тази къща. Съзнаваше, че цялата ситуация е пълна лудост, изпълваше я с огромно напрежение и усещаше, че в съзнанието ѝ границите между нормалното и нереалното се размиват.

— Трябва да тръгна — каза възможно най-учтиво. — Благодаря ви за интересния разговор.

Бърнард Болтън кимна. Действително имаше силно излъчване.

— Ейнджъл ме посети, за да ви покаже, че има живот и след смъртта и че надеждата умира последна.

— Чудесно. По въпроса за работата ще ви се обадя допълнително.

И Бронте си тръгна.

Докато слизаше по стълбите, премисляше току-що видяното и чуто. Какво имаше предвид нейният Ейнджъл с това, че адът е само абстракция, плод на мисловни конструкции? Звучеше ѝ повече в стила на Дийпак Чопра. Ами всичко останало — хвърленото в езерото седло и покриването на умирация кон с нейното собствено розово одеяло? Може би Бърнард беше успял да разчете мислите ѝ. Но защо в такъв случай ѝ каза, че Ричард се жени за жена, която ще му донесе трудности и проблеми? Това не можеше да го е прочел в мислите ѝ. Защото поне досега всичко сочеше, че новият брак на Ричард ще бъде щастлив. Та нали именно поради това и нея я болеше толкова много.

На улицата спря и зачака такси. Опитваше се да сложи в ред мислите и преживяванията си от последния час, но още повече се обърка — освен това я налегна и непоносимо главоболие.

„Ще взема да повярвам, че конят може да говори“, помисли си с мрачна горчивина. Нещо като филмчето *Дъмбо* — всичко е толкова убедително, че накрая вече вярваш, че слончето наистина може да лети. Трябваше да се стегне, ако не иска да се озове в лудницата. А също и да внимава пред кого говори за Ейнджъл.

Отново ѝ се приплака, но бързо се овладя и дори успя да погледне делово часовника си. По дяволите! Отново се бе забавила прекалено дълго. За пореден път!

Махна с ръка на едно такси да спре, а като се качваше в него, хвърли бърз поглед назад с надеждата, че ще види бял кон, но единственото, което се изпречи пред погледа ѝ, беше витрината на магазина за риба и пържени картофи.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Когато Бронте се върна в офиса, Лаура подреждаше снимките за книжката с рецепти *Петдесет неща, които можете да направите с банани*.

— Шефският етаж се чуди къде си се попиляла — осведоми я някак между другото тя. Лаура искрено се опитваше да не всява паника, но всъщност главната редакторка, Сюзън Циклона, беше бясна, когато Бронте не се появи за съвещанието.

— Лошо ми е — каза Бронте. — Можеш ли да се качиш и да ме извиниш по някакъв начин?

— Ами... аз вече им казах, че сигурно ти е прилошало — отвърна тихо Лаура.

— Благодаря ти. Благодаря ти, Господи!

— Ти все пак лежеше на пода, преди да излезеш. Доста хора те видяха, така че не съм излъгала кой знае колко.

— Страхотно. Ти си истински гений.

Лаура се захвана да разделя купищата струпани върху бюрото ѝ снимки на рецепти с банани на две купчинки — необходими и непотребни.

— Как мина срещата с Бърнард Болтън? — обърна се уж нехайно към Бронте, която реши, че е най-добре отново да поседне на пода. В действителност обаче Лаура умираше от нетърпение да узнае повече подробности за срещата.

Шефката въздъхна дълбоко и поклати глава:

— Нямам думи.

— Наистина ли?

— Той направо ме разби. Първото нещо, което направи, беше да се свърже с духа на любимия ми кон Ейнджъл, който отдавна е мъртъв. И беше съвсем категоричен, че на Ричард и Сара тепърва им предстоят големи проблеми и сътресения в семейния живот.

— Уау!

— Всъщност — поправи се Бронте, — той ми повтори онова за трудното пътуване, дето го беше казал и на теб.

Бронте реши да не споделя с Лаура останалите подробности около историята с Ейнджъл. Имаше опасност отново да се разреве, а тя имаше един железен принцип — никога да не се разчувства до сълзи на работното място, освен ако преди това не се е затворила в тоалетната.

— Мисля, че от Бърнард Болтън може и да излезе нещо — каза небрежно. — Определено е атрактивен, прилича ми на Блейк Карингтън от *Династия*. Не че някога съм го гледала естествено — побърза да добави.

— Значи получава работата? — попита Лаура.

Бронте кимна.

— Ами да. Та нали в края на краищата живее над магазин за риба и пържени картофи, а мисля, че това е добър знак. Но, Лаура, моят кон, моят Ейнджъл, той наистина беше там! Точно до камината!

Лаура се усмихна разбиращо, но тайничко се чудеше на Бронте. Знаеше естествено за Ейнджъл — шефката ѝ често говореше за него, — но дори за Лаура беше трудно да смели факта, че Бронте получава информация за бившия си съпруг от един мъртъв кон. А си мислеше, че след две години в *Австралийска жена* е видяла всичко.

— Можеш ли да ми направиш една услуга? — попита Бронте умолително. Лаура забеляза, че по целия гръб на сакото ѝ имаше мъх от килима, по който се търкаляше. — Можеш ли да ми организираш едно пътуване до Комптън? Искам да отида там за уикенда, така че ще се наложи да тръгна още в петък следобед. Ако някой пита, не ме знаеш къде съм. Ще се върна по всяка вероятност в неделя вечер. Или в понеделник рано сутринта, което означава, че няма да се появя тук поне до обяд. Ако някой пита, пак не ме знаеш къде съм. Благодаря ти, скъпа.

Голяма част от професионалния си живот Лаура прекарваше в подобно неведение за местонахождението на Бронте. Вдигна слушалката и се обади на пътническата агенция, чиито услуги ползваха. Бронте отново се отпусна на пода. Мисълта, че ще види Мики беше прекалено хубава, за да е истина. Размечта се за тревистите пътеки, за тучните ливади и за сладкия навик на нейния кон да си

провесва главата над оградата, за да надникне в очите ѝ и да отърка муцуна в ръката ѝ.

Бронте чувстваше, че в момента мястото ѝ е точно там, при него, макар да знаеше, че няма опасност конят да не е нахранен, но пък беше сигурна, че сега Ричард няма време да му обръща достатъчно внимание. Беше ѝ непоносима мисълта, че Мики може би страда без нея по какъвто и да било начин. Просто трябваше да отиде — още в петък следобед. Почувства облекчение, като разбра, че Ейнджъл се грижи за Мики — това само потвърждаваше предположенията ѝ, че в света на животните съществува някакъв странен вид междуконска солидарност. Много ѝ беше интересно да разбере дали и човешките духове се държат по същия начин с живите си близки и роднини. Единственото нещо, което знаеше за духовете, беше, че се навъртат наоколо, увити в бели чаршафи и прихванали главите си под мишница.

Като се протегна на пода, Бронте се замисли с носталгия за полята зад къщата в Комптън. Пое си дълбоко дъх. Почти почувства аромата на евкалипт. Усещането за зърната на сакъза по пръстите, особено когато ги смачкаш, не можеше да сравни с нищо друго на този свят. Неочаквано Бронте се смръщи. Нещо много странно се случваше. Можеше да се закълне, че усети мирис на кон.

Поразтърси глава с недоверие, отвори едното си око, за да се увери, че Лаура не я гледа, но асистентката ѝ се беше задълбочила в телефонния разговор с пътническият агент. Бронте си помисли колко странно е да усети мирис на кон току под носа си. Или може би идваше от лявата ѝ страна?

Бронте се изправи и огледа стаята, изведнъж усети да я завладява паника. Подуши въздуха веднъж-дваж, като всеки път очакваше, че миризмата ще е изчезнала, но тя си оставаше, витаеше наоколо толкова силно и осезаемо, все едно се намираще в конюшня. С малката разлика, че офисът ѝ нямаше нищо общо с конюшня — малко помещение с климатична инсталация, претъпкано със списания.

— Лаура! — подвижна Бронте.

Асистентката ѝ веднага прекъсна разговора си.

— Бихте ли изчакали за секунда, моля? — обърна се тя към пътническият агент.

— Не усещаш ли някакъв странен аромат тук? — попита Бронте. Лаура се замисли за момент.

— Не. Какво имаш предвид?

— Мирис на коне.

— Не, не бих казала — отвърна Лаура, но за всеки случай подуши въздуха, за да провери възприятията си. Усети само аромата на собствения си парфюм *Гучи* — беше го получила от една промоция на козметични продукти в универсалния магазин — и малко по-силната миризма от маратонките на Бронте, които имаха неприятното свойство да напомнят за себе си през лятото.

— Не ти ли мирише на коне? — настояваше Бронте, напълно обсебена от тази мисъл. Имаше и още нещо, но не можеше да определи точно какво.

— Не, съжалявам, нищо не подушвам — каза Лаура и се върна към телефонния си разговор. Май с всеки изминал ден шефката ѝ откачаше все повече и повече.

Бронте стана от пода и се заразхожда бавно из стаята, като душеше въздуха. От една страна, искаше този мирис на коне да изчезне, да остави сетивата ѝ на мира, защото започваше да се плаши. От друга обаче, искаше да продължава да го усеща, вдъхваше го с упоение и не можеше да му се насити, защото това несъмнено бе ароматът на Ейнджъл и въпреки че бяха минали години от смъртта на коня, за нея това беше най-приятният, най-близкият мирис на света.

До слуха ѝ достигаха само откъслечни реплики от разговора на Лаура с пътническия агент.

— Ейнджъл? — прошепна Бронте много тихо.

Започна да се оглежда наоколо и зад гърба си, но изведнъж се почувства като пълна глупачка. Не видя нищо. Само библиотечни рафтове, натъпкани със стари списания, специалното кътче, посветено на покойната принцеса Даяна, както и една валентинка, забодена точно в центъра. Пак подуши въздуха. Мирисът беше изчезнал. Искеше ѝ се Лаура да приключи с разговора си.

— Вече го няма — каза ѝ Бронте, когато я видя да затваря телефона.

— Какво?

— Допреди малко тук наистина се усещаше мирис на коне.

— Уау! — възкликна Лаура, опитвайки се не много убедително да прозвучи така, сякаш вярва на Бронте.

Телефонът иззвъня и Лаура бързо вдигна слушалката. Не искаше да започва поредния безсмислен за нея разговор с Бронте на тема коне — в офиса и без това се говореше прекалено често за тях.

— За теб е — каза Лаура и подаде слушалката на шефката си. — Според мен искат среща по повод на *Бананите*...

— Боже господи! — Бронте завъртя театрално очи и пое слушалката.

Междувременно Лаура подуши дискретно въздуха. Нищо не усещаше. Само маратонките на Бронте напомняха за себе си, както винаги. Сигурно това е имала предвид, като говореше за мирис на коне.

— Имам алергия към бананите — роптаеше Бронте по телефона. — Повдига ми се дори само като ги гледам пресни, камо ли пък да ми ги поднесат готвени.

Лаура повдигна питащо очи към тавана, който на техния таен знак означаваше Шефския етаж, след което посочи към себе си.

— Да — прошепна Бронте, отдалечавайки малко слушалката от устата си, — ти също трябва да дойдеш. — Лаура направи кисела физиономия. Мразеше тези срещи и съвещания.

Бронте затвори телефона.

— От експерименталната кухня е излязло нещо с безумното название *Бананови ролца* и сега всички трябва да го опитат — поясни Бронте. — Целият екип. Включително Шефският етаж. Сега и веднага. Май е по-добре да приключим с тази глупост, колкото се може по-бързо. Поне ще се позабавляваме, като гледаме как онези флърци от модната редакция ще изпълнят служебните си задължения да ядат, а после ще се юрнат да повръщат в тоалетните.

Лаура вече се приготвяше за това безподобно „съвещание“ като си слагаше блясък за устни и пъхаше под езика си ментови бонбони.

— Определено си по-амбициозна от мен — отбеляза Бронте, когато се качиха в асансьора. — А на мен изобщо не ми пука, дори ако полата ми е станала на хармоника и се е извъртяла наопаки. О, извинявай, забравих да те питам. Всичко наред ли е с пътуването ми?

— Излитане в петък, 3:30 следобед, полет Мелбърн — Хобарт, връщане в неделя в 10 вечерта — изрецитира Лаура.

Бронте само дето не се разтанцува из асансьора — толкова леки усещаше маратонките на краката си.

— Разкош! Мики! — чуруликаше тя, като изведнъж се почувства на четиринайсет, а не на четирийсет години. Лаура се усмихна снизходително.

— Ще летиш с намаление по програмата за чести пътувания.

— Чудесно! Направо фантастично! — обзета от дива радост, Бронте започна да си щрака с пръсти. — Ти си върхът на сладоледа, Лаура, миличка.

Когато вратата на асансьора се отвори, Бронте видя пред себе си цялото издателско войнство на *Австралийска жена* и доброто ѝ настроението малко се поизпари.

— Не може да бъде, всички са вече тук — прошепна на Лаура с гълчето на устата си. — А Сюзън Циклона си е сложила и големите подпльнки, виж ти! О, не!

Лаура и Бронте се смесиха с останалите си колеги и всички заедно влязоха в заседателната зала.

Като хвърли поглед към морето от тъмни делови рокли и костюми, Бронте въздъхна тежко.

— Единственият човек в тази стая, който не е в траур, е тя — прошепна Бронте на Лаура, като посочи завеждащата на експерименталната кухня към списанието.

Жената носеше бяла мрежа за коса и бяла памучна престилка, а на ръцете си имаше чифт бели като сняг ръкавици. На масата в заседателната зала бяха струпани димящи купи с бананови специалитети.

— От тези манджи прозорците са се запотили — каза Сюзън Циклона. — Някой няма ли да направи нещо по въпроса? Тези рецепти ще бъдат рекламирани на следващата ни корица, така че искам абсолютно всички да ги опитате. И без „но“ и „ама“. Не ме интересуват никакви диети, искам само да ми кажете стават ли за ядене.

Целият издателски екип чинно приседна на масата и започна да похапва.

— Мммм — премлясна една жена, облечена с черна риза и черна пола, с черна дамска чанта на рамото си. — Великолепно!

— Опасявам се, че няма да успеят да направят добра снимка — каза художественият директор. — Проблемът е в това, че този специалитет бързо губи първоначалния си външен вид.

— Тогава направи това, което правиш всеки път — изляя насреща му Сюзън Циклона. — Украси го с пяна за бръснене и раздухай някой полуизгаснал фас зад чинията, за да се получи дим.

Бронте и Лаура се спогледаха.

— Гадост! — процеди Бронте, която така или иначе не можеше да каже нищо повече, защото устата ѝ беше пълна с банани. — Прилича ми на нещо, което са обрели от бебешка пелена.

Тя забеляза, че Лаура едва-едва бодваше от своята порция, като изяде по-бялата част, явно от сметана, и побутна настрани жълтеникавата пихтиеста маса. Мирисът на банановия специалитет беше направо умопомрачителен — миришеше на столова на болница, когато случайно минеш покрай нея. Бронте сбърчи нос и обърна гръб на масата.

— Ще отворя прозореца — заяви тя. Но никой не я чу, защото всички бяха прекалено заети да издават одобрителни възклицания и зорко да следят промените в изражението на Сюзън Циклона.

В залата беше невероятно задушно, въпреки че климатичната инсталация работеше на пълни обороти. От мястото, на което беше застанала пред прозореца, Бронте не можеше да види почти нищо навън, така че се надигна на пръсти и надникна надолу, към улицата. Видя две таксита, които се засякоха едно друго на кръстовището, и тълпи от пешеходци, пресичащи тичешком *Джордж стрийт* при всяка зелена светлина на светофара. „Ах, Сидни!“, помисли си Бронте, като същевременно с огромно задоволство се сети, че в петък вечер ще бъде на място, където няма никакви таксита и никакви вечно забързани пешеходци.

Хвърляйки отново поглед надолу, към улицата, Бронте видя и един кон без ездач, явно на градската конна полиция. Животното стоеше неподвижно на кръстовището, като загубено. На Бронте ѝ дожаля за него и се зачуди какво ли може да се е случило. И дали действително беше кон на градската конна полиция? Изглеждаше ѝ доста по-дребен от техните. Може би някой го беше наел от конюшните на Сентениъл парк и после го беше изпуснал — само че в това нямаше никаква логика. Бронте не разбра почти нищо от презентацията на последното творение на експерименталната кухня, като дори не чуваше какво се говори по адрес на рецептата. „Дрън,

дрън — мислеше си тя. — И цялата тази дандания за някакви си банани.“

Изведнъж, за нейна най-голяма изненада, конят сякаш отлетя от мястото си до светофарите. Бронте не можеше да повярва на очите си — конят се понесе във въздуха като размахваше големи бели криле и започна бавно да се приближава към нея.

— Ангеле мой! — прошепна Бронте удивено.

Издълженият бял нос, топлите кафяви очи и малките сиво-бели уши не можеха да я подведат. Започна да плаче едновременно от изненада и радост. Сключи пръсти и стисна ръцете си толкова силно, че кокалчетата ѝ чак побеляха, като долепи лице до прозореца, за да вижда по-добре.

— Ангелчето ми! — шепнеше през стъклото, като галеше с очи любимото си конче.

Но също така внезапно, както се беше появил пред погледа ѝ, конят неочаквано сякаш се стопи във въздуха. Още по-шокирана от преди, Бронте побърза да разтвори широко двете крила на прозореца и тревожно се заозърта — наляво, надясно, нагоре към небето, — но виждаше единствено уличното задръстване и все същите тълпи от хора.

После чу един глас да прошепва в ухото ѝ:

— Някой ден отново ще бъдем заедно.

Стресната и истински уплашена, Бронте извърна глава. Какво? Гласът нямаше звук, нямаше височина, нито характерен тембър или пол — много трудно можеше да определи какъв точно чу, но знаеше със сигурност, че го е чула. Усети как сърцето ѝ заби по-силно.

— Пусни щорите на прозореца, Бронте, слънцето напича прекалено силно.

Обърна се и видя Сюзън Циклона, която се бе насочила към нея.

— Само си помислих, че тук взе да става твърде задушно — заобяснява Бронте, но затвори прозореца и пусна щорите. — Ще изляза за малко — добави почти на себе си. — Не ми е добре.

— Трябва да чуем и твоето мнение за новата корица — опита се да я спре Сюзън Циклона.

— Съжалявам! — отвърна Бронте и буквално излетя от залата, препъвайки се във връзките на маратонките си.

Вече навън, в коридора, имаше чувството, че сърцето ѝ ще изхвъркне от гърдите. Натисна бутона на асансьора за надолу и се облегна на стената, докато изчакваше идването му. Беше така отмаляла, че едва се държеше на краката си. Надяваше се да бъде сама в асансьора. Последното, от което имаше нужда в този момент, бе присъствието на други хора. За неин най-голям ужас обаче, когато вратите се отвориха, асансьорът се оказа претъпкан.

— Съжалявам, натиснала съм погрешния бутон — промърмори припряно. Чувстваше се, а вероятно и изглеждаше като пълен идиот, докато чакаше вратите на асансьора да се затворят отново и той да потегли надолу.

Бронте разтърка лице с длани. Наистина ли беше видяла своя Ейнджъл? Наистина ли чу онзи глас? И изобщо, дали това беше нейният кон? Ами тези криле, те откъде се взеха?

— За лудница съм — промърмори на себе си, с надеждата, че ако си го признае, може и да се почувства по-добре, но уви!

Дълбоко в душата си знаеше, че това, което става, е реално, но ѝ беше трудно да го приеме с разума си; имаше чувството, че полудява или халюцинира. А след пет години работа по редакциите на различни женски списания си мислеше, че може да направи разлика между реалност и въображение.

Мислено отново прехвърли едно по едно последните събития. Беше видяла бял кон на улицата и на този кон, пред собствените ѝ очи, му бяха израснали криле. После той полетя към нея — и тя бе разпознала любимата муцуна и топлите очи на своя Ейнджъл. Значи именно нейният кон Ейнджъл и никой друг действително бе говорил с нея и ѝ беше казал, че някой ден ще бъдат отново заедно.

„Но за да бъдем заедно, аз май трябва първо да умра“, помисли си Бронте. И изведнъж усети да я сковава невероятен студ — нахлу в душата, в сърцето, във вените ѝ в мига, в който видя развята бяла конска опашка да изчезва зад ъгъла на коридора пред нея.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Сара приготвяше бъркани яйца, когато Ричард ѝ съобщи за предстоящото идване на Бронте.

— Само за няколко дни — отбеляза той, като четеше писмото и коментираше в същото време. — Искала да види Мики.

— И къде ще отседне? — попита Сара.

— В мотела в града, винаги така прави. Не се притеснявай — добави Ричард с усмивка.

— О, въобще не се притеснявам — каза Сара, без да спира да бърка яйцата, но и без да го поглежда.

„Много по-добре щеше да бъде, ако наистина се притеснявах“, мислеше си Сара. Само няколко месеца преди сватбата буквално ѝ прилошаваше, когато някой споменеше името на Бронте Никълсън. А сега беше толкова равнодушна, като че някоя стара леля на Ричард — или която и да е друга безобидна персона от неговото семейство — се кани да ги посети. Странно, но не изпитваше и капчица ревност.

Докато наблюдаваше как съпругата му сръчно бърка яйцата в тигана, Ричард се чудеше дали може да убеди Сара да се върнат обратно в леглото. Все още не беше свикнал с лукса да я има постоянно край себе си. Струваше му се, че тя възприема прекалено на сериозно ролята си на негова съпруга, което ѝ пречи да се отпусне и да се почувства като негова любовница. Имаше усещането, че от деня на сватбата Сара предпочита да му обръща гръб в леглото и да заспива, вместо да се гушне в него и да се любят. „Трябва ѝ малко време, за да свикне“ пак си каза Ричард, като пропъди черните мисли от съзнанието си.

— Бронте пише нещо много смешно — обади се изведнъж Ричард.

— Така ли? И какво? — Сара продължи да бърка невъзмутимо яйцата.

— Пише, че Мики не се хранел добре. След като сутринта прочетох писмото, реших все пак да проверя и наистина се оказа, че

храната му е на привършване.

— Да не смяташ, че Бронте има някакви свръхестествени способности? — пошегува се Сара.

— По-вероятно нещо е мръднала — подхвърли Ричард.

— Никога не говориш много за Бронте, особено пред мен — каза Сара, като постави тигана с готовите бъркани яйца на масата.

Ричард сви рамене.

— Това е отдавна минало.

За шестте месеца, откакто се познаваха, Ричард никога не ѝ разказа кой знае колко подробно за първия си брак. В началото това не я притесняваше. Единственото, което знаеше, бе, че когато минал за първи път под венчило, Ричард е бил твърде млад, само на двайсет години; че Бронте е с пет години по-възрастна от него и че двамата са живели като семейство цели десет години, но в крайна сметка нищо не е излязло.

Сега обаче любопитството ѝ се разпали. Но пък реши, че няма смисъл да разпитва Ричард. Той беше от онзи тип тактични джентълмени, които не си позволяват да разказват пикантерии от личния си живот и за бившите си половинки.

Мълчаливо изядоха бърканите яйца, като Ричард не откъсваше поглед от страниците на *Комптън Газет*. Сара не можеше да понася тази провинциална пародия на вестник и тъпите му заглавия. Пишеха все за едно и също: за разни породи крави, селскостопански изложби и откриване на нови търговски центрове. Вече усещаше острата липса на лондонската преса. Ако искаше да чете *Дейли Телеграф* или *Дейли Мейл*, трябваше да направи специална заявка, за да ѝ ги доставят от Мелбърн, но докато пристигнеха, новините в тях така или иначе вече щяха да са остарели.

— И кога пристига Бронте? — попита Сара, докато ровичкаше в чинията си.

Изобщо нямаше навика да готви за двама души, така че ястието ѝ се бе получило доста рядко и воднисто.

— Трябва да е тук за уикенда — каза Ричард. — Мислех си, че можем да я поканим на вечеря в петък.

— А не е ли по-добре да поканим и други хора? — предложи Сара, като веднага си помисли за Том.

— Не знам. Май ще е по-лесно, ако сме си само ние — отговори Ричард като остави вестника настрана. — Хей, видя ли, че са открили нов търговски център в Хобарт?

— Да — отговори кратко Сара и взе да раздига чиниите.

Докато ги миеше, осъзна, че копнее отново да въввлече Том в живота си, макар че бе минала само седмица от последния път, когато го видя — на собствената си сватба. Докато завърташе кранчето на топлата вода, се опита — безуспешно — да почувства поне малко ревност от Бронте, с надеждата, че по този начин ще успее отново да разбуди у себе си някакво подобие на страст към Ричард. Само че много повече я болеше при мисълта за Ани, ако трябваше да бъде откровена пред себе си. Вече вбесена, Сара енергично търкаше чиниите и чуваше зад гърба си Ричард да се приготвя за работа. Как ѝ се искаше отново да изпита предишното познато усещане, че той започва да ѝ липсва, дори още преди да е излязъл от вратата. Но от него вече нямаше и помен.

„Престани да насилваш нещата“, помисли си Сара.

Само ако можеше да спре да се притеснява по отношение на Ричард, всичко щеше да си дойде на мястото. Когато той излезе, тя се качи на втория етаж, влезе в спалнята им и извади една книга изпод дюшека. Заглавието беше доста смуцаващо — *Интимни връзки в семейството и извън него*, издание от осемдесетте години. За съжаление в местната антикварна книжарничка не успя да открие нищо друго подходящо за нейната ситуация.

Опита се да прочете първата глава отново — в нея ставаше дума за страха от интимност и обвързване. Нито един от дадените в нея примери от живота на Ханк и Ейми, около четирийсетгодишни американци, живеещи в предградията на някакъв град в Щатите, не бяха приложими за нея и Ричард. А що се отнася до някакво позадълбочено психологическо обяснение на обзелата я почти маниакална страст по Том, Сара бе напълно сигурна, че няма да го открие в тази книга.

По телевизията не даваха нищо интересно — само реклами за различни напоителни системи за овцете. В Лондон по същото време щеше да има възможност да обикаля по различните кабелни телевизии. В Комптън имаше само два канала — един рекламен, пълен боклук, и един малко по-добър, с новини и филми, без реклами. „Изобщо няма

място за избор“, реши Сара. Но пък би могла да излезе на чист въздух. Спокойно би могла да го направи, нали?

„А докато се разхождам, може случайно да срещна Том“, помисли си тя, но веднага пропъди тази мисъл от съзнанието си. След като избърса и прибра измитите чинии, реши, че ако не иска да полудее, трябва на всяка цена да запълни с нещо смислено деня си.

Вече от няколко месеца не ходеше на работа. Официално бе провъзгласена за мисис Ричард Гилби — нова страна, нов дом, ново име и нов живот. Реши, че е крайно време да направи нещо от този свой нов живот. Позвъни в градската антикварна книжарничка, където беше намерила изданието на *Интимни връзки в семейството и извън него*.

Отговори ѝ женски глас.

— Знаете ли, просто се чудех — започна Сара и усети, че заеква от вълнение, — дали нямате някаква... работа. За половин ден, почасово или... нещо такова.

— Не — отговори жената, — в момента не можем да ви предложим нищо.

— Мога ли да ви оставя името и телефонния си номер, за всеки случай? — попита Сара.

— Изчакайте да взема лист и химикалка — каза жената, след което последва доста шумолене и ровене.

— Казвам се Сара Гилби.

— О, значи вие сте съпругата на Дик!

— Дааа — провлече неуверено Сара, като в същото време се чудеше дали гласът отсреща не принадлежи на някой от многобройните гости на сватбата ѝ.

— Хареса ли ви кристалната купа? — попита жената.

— О, да — излъга Сара, — чудесна изработка. — За каква ли кристална купа ставаше дума? Нищо подобно не си спомняше, толкова много стъклени предмети (някои от които твърде странни на вид) бяха получили за сватбата.

— Кажете на Ричард, че Берил отново е хванала глисти.

— Разбира се! — обеща Сара отзивчиво.

И тогава жената просто ѝ затвори телефона.

„Шантава работа“, помисли си Сара. Но я загложди усещането, че животът ѝ в Комптън и занапред щеше да бъде точно такъв —

шантава работа.

Междувременно прегледа набързо последната страница на *Комптън Газет*, където бяха обявите за работа. Единственото, което привлече вниманието ѝ, беше карето на някаква агенция в Хобарт, която търсеше привлекателни млади дами за компаньонки на вечерни събирания.

С въздишка Сара захвърли вестника на масата и се върна във всекидневната при телевизора, където продължаваха да текат скучните реклами за напоителни системи за овце. Чудеше се дали и Бронте е водела подобен начин на живот, когато се е омъжила за Ричард и се е преместила от Мелбърн в Комптън. Дали Бронте се е задоволявала с наличието само на два телевизионни канала, един всекидневник и една антикварна книжарничка? Малкото информация, която имаше за Бронте, предполагаше нещо съвсем различно. Помисли си, че нищо чудно отначало Бронте да е била идеална първа съпруга. И за пореден път зачака да види дали няма да я жегне ревност. Но изпитваше единствено любопитство и нищо друго.

По същото време в Сидни Бронте се опитваше да надмогне обзелото я остро любопитство относно личността на Сара. Само след няколко дни щеше да бъде в Комптън и колкото по-малко очаквания имаше за срещата с Ричард и новата му съпруга, толкова по-добре. Но пък някои слухове никак не ѝ харесваха — например това, че Сара беше блондинка, англичанка и около трийсетте, което лишаваше Бронте и от малкото останала ѝ самоувереност.

Чудеше се дали след първата им брачна нощ те двамата са приковани към леглото — защото точно така стана при нея и Ричард, когато той буквално не я пускаше да мръдне от стаята по време на медения им месец. Отидоха на островите Бали — според модата на осемдесетте години, спомни си Бронте с усмивка. Помнеше също, че всеки път, когато камериерката идваше да им почисти стаята, Ричард ѝ крещеше да се разкара.

Тези спомени обаче не я натъжиха. Още преди години Бронте се беше примирила с противоречията на брака им, далеч преди да влезе в сила официалното постановление за развода. Нея и Ричард ги беше свързала една типично младежка — прекалено младежка — силна

страст един към друг. Но само след броени години и двамата осъзнаха, че не са в състояние да общуват нормално помежду си.

Бронте се сви на дивана с чаша чай в ръка и пусна фантазията си на воля, като се опитваше да отгатне дали Ричард има планове да отведе Сара на някое фантастично място. По телефона той ѝ каза, че ще изкарат медения си месец по-късно, около Коледа и Нова година. „Няма да го понеса, ако заведе Сара до Париж или Рим — мислеше си Бронте, — направо ще се самоубия.“

Осъзнаваше, че реагира по детински, като се настройва срещу Сара. Тази жена бе успяла да направи Ричард щастлив, а той наистина го заслужаваше. Ричард беше прекрасен човек, въпреки че бракът им бе истински ад. Съвместното им съжителство определено предизвикваше и двамата да проявяват най-лошите и грозни черти от характера си. Бронте си спомни една коледна нощ, преди много години, когато след един скандал с Ричард той изхвърча от дома им като затръшна с трясък вратата зад гърба си, а тя нападна складираните от Хари бутилки с алкохол, напи се и после часове наред плака с глас над кухненската мивка, а радиото гърмеше, за да не чуват съседите стонове ѝ.

Пропъди този неприятен спомен от съзнанието си и за момент отклони мислите си към Хари. Ричард ѝ бе споменал, че на сватбата брат му се е държал доста непристойно, но не направи никакви уточнения. Една от най-досадните черти на Ричард беше тази, че никога не изказваше каквото и да било докрай и бе доста мълчалив. Когато се ожениха, Бронте имаше странното усещане, че е попаднала в Долината на мълчанието. „Е, сега поне винаги мога да попитам Сара“, помисли си с известна ирония Бронте.

Представи си как ще протекат следващите два дни. Утре в офиса трябваше да се състои последното — окончателно — съвещание по повод книгата с рецепти *Петдесет неща, които можете да приготвите с банани*. А на следващия ден Сюзън Циклона щеше да започне да я натиска за идеи за следващия брой на списанието. Бронте разсеяно си помисли дали да не предложи някоя история с духове, но после се отказа. Колкото по-малко мислеше за това, толкова по-добре за самата нея. За миг си спомни развятата бяла опашка на Ейнджъл, която бе зърнала да изчезва зад ъгъла на коридора в службата. Независимо колко старания положи оттогава, така и не можа да убеди

сама себе си, че всичко е било просто игра на светлини и сенки, плод на нейното развинуто въображение. Още една причина не само да не пише, но и да не мисли за тези неща. Въпреки това обаче, когато найсетне се изтегна на дивана и потъна в сън, именно бялата муцуна на нейния Ейнджъл беше пред мисления ѝ взор.

Няколко дни по-късно пътуваше към летището — и към Мики — с малка пътническа чанта в ръка.

Магазинът за сувенири на летището беше пълен с неща, които по никакъв начин не можеха да послужат на Бронте, като например надуваема пътническа възглавница за главата и пухени ранички във формата на коала. Оставаше около час и половина до качването в самолета, но Бронте успя да убие част от времето, като ту вземаше от рафтовете шоколадови блокчета *Марс*, ту после пак ги оставяше на мястото им.

Тогава се сети, че всъщност не си беше взела абсолютно нищо за четене. На щанда за периодични издания откри последната книга на Хари Потър, която вече беше чела, и безкрайна поредица от наръчници за Интернет. Бронте обаче мразеше Мрежата.

— Имате ли нещо за духове? — обърна се към продавачката, която внимателно следеше всяко нейно движение.

— Духове... — замисли се момичето. — Ами, мога да ви предложа Стивън Кинг.

— Не, искам истинска книга за духове — настоя Бронте, като не откъсваше поглед от лавиците на щанда.

Момичето ѝ подаде една книга с изрисувана дъга на корицата. Защо ли всичко, свързано с Ню ейдж, трябваше непременно да има дъги? Заглавието беше кошмарно — *Вашият дух, вашата душа, вашето Аз*, а името на автора беше още по-ужасно — Мънго Хайд-Уинклер.

Все пак Бронте си направи труда да прелисти книгата на Мънго Хайд-Уинклер. Глава четвърта гласеше следното: *Да установим контакт с отвъдното*. „Е, вече го направих“, помисли си Бронте. После до слуха ѝ достигна съобщението за полета ѝ.

— И това ще свърши работа — Бронте грабна набързо книгата от продавачката, като в последния момент реши да си вземе все пак и един *Марс*.

След като се разположи удобно на мястото си и се приготви за излитане, Бронте набута току-що купената книжка в джобчето на седалката пред нея при безплатното списание на авиокомпанията, чиито услуги ползваше, и пластмасовите карти за игра с изобразени по тях хора с буйни къдрави коси и пищни старинни облекла.

Бронте реши, че демонстрациите за използване на спасителната жилетка в случай на нужда са направо смешни. А ако ми кажат още веднъж да си напъхам и обезопася багажа от падане в горното багажно отделение или под седалката, ще усетят по собствените си глави що за багаж нося със себе си.

Лаура ѝ беше запазила място до прозореца, за което Бронте ѝ беше искрено благодарна. Като се вгледа отвъд крилото на самолета, скоро успя да различи отдолу пролива Бас. Прехвърлянето на друг самолет в Мелбърн мина без проблеми. На мястото до нея седна една жена, от която доста осезаемо лъхаше на чесън. Тя проследи погледа на Бронте надолу към водата.

— Искате ли да изпиете моя портокалов сок? — попита тя с чеснов дъх. Бронте любезно поклати глава в знак на отрицание. — Не мога да поема нищо — продължи жената. — Толкова ме е страх, че можем да паднем и да се разбием.

— О, самолетите никога не се разбиват — увери я Бронте. — Не и в Австралия.

— Сигурна ли сте? — попита с известно недоверие жената.

— О, да, разбира се — увери я Бронте, макар че вътрешно изгаряше от желание да я фрасне с нещо, за да замълчи, или да я накара по някакъв начин да смени темата на разговор.

Докато самолетът се приземяваше, се получи леко пропадане във въздушна яма и Бронте буквално отскочи от мястото си.

— Коланът — каза жената с чесновия дъх.

— Какво? Какво? — паникьоса се Бронте.

— Сложете си колана...

Но преди жената да успее да каже още нещо, Бронте отново почти изхвъркна от мястото си и този път трябваше да се хване за джоба на предната седалка, за да се задържи. Изведнъж главният стюард се включи по интеркома.

— Дами и господа, както сами усещате, имаме малки затруднения поради попадането в турбулентно завъртане, ето защо ви

молим да затегнете предпазните си колани...

Само че думите му бяха прекъснати от поредното силно пропадане и последвалия го трясък на изсипала се на земята количка с храна и портокалов сок. Бронте бързо закопча предпазния си колан. Уханието на чесън стана направо непоносимо — вероятно подсилено от паническият страх на жената до нея.

— Не се притеснявайте — едва успя да каже Бронте, въпреки че и самата тя започваше леко да се притеснява. Дори не можеше да погледне през прозореца, но и без да го прави, знаеше, че полетът над пролива продължава с километри и че сушата е поне на половин час от мястото, където се намираха.

Самолетът продължи да се тресе и да подскача и за свой най-голям ужас Бронте осъзна, че някой — почти сигурно беше мъж — души въздуха зад гърба ѝ, но звукът, който се чуваше приличаше на странна смесица между плач и сподавени стенания. „Проклети мъже — помисли си тя, — как може да са такива страхливци?“

За миг само през главата ѝ мина мисълта, че има вероятност и да умре. Какво щеше да стане, ако този момент вече е настъпил — или ще настъпи в следващия половин час? Започна да мисли за собственото си погребение. Кой ли от мъжете в живота ѝ щеше да се появи? Ричард щеше да дойде, в това изобщо не се съмняваше. И вероятно няколко от бившите ѝ гаджета след него. Искрено се надявам сред тях да не бъде онази канара с вулканичната лампа и малките крачета. Това вече щеше да развали цялата обстановка. Чудеше се още дали Сюзън Циклона ще произнесе хубава реч на погребението ѝ. Вероятно не.

Жената с дъх на чесън бе скръстила здраво ръце пред гърдите си и гледаше втрещено в една точка право пред себе си.

— Защо някой не ни каже какво става? — измърмори тя.

„Изчакват, докато могат да ни кажат нещо по-обнадеждаващо“, помисли си Бронте. Ако новините бяха лоши, никой нищо нямаше да им каже. Смътно си спомняше, че някой от стюардите обясняваше какво трябва да се прави със спасителната лодка. Бронте си представяше епични сцени от ранга на *Титаник*, но после реши, че вероятно няма да има нищо романтично — не и по начина, по който Леонардо и Кейт изиграха ролите си — поради острите миризми на италиански ресторант, които се носеха от седалката до нея.

Бронте огледа с крайчеца на окоото си тресящата се от нерви жена от другата страна на пътечката между двете редици кресла. Сега забеляза, че някои от пътниците бяха наистина много уплашени. „Не е честно — помисли си Бронте, — някой трябва да им каже какво става.“

— Боже Господи! — извика мъжът, който седеше на мястото точно зад нея.

Вече истински ядосана, Бронте се извъртя, твърдо решила да поеме риска да ѝ направят забележка, но да не позволи да се вдига излишно пара.

— Защо не се успокоите? — попита го тя. Остана изненадана от факта, че мъжът беше доста млад, с брада и карирана риза. Як и хубав мъж, но не беше неин тип.

— Кон! — полушепнешком изрече той. — Видяхте ли коня?

— Какъв кон? — рязко се извърна Бронте, но вече знаеше за какво става дума.

С усилие си наложи да се държи нормално, протегна ръка и го потупа успокоително по рамото, после се обърна отново и се отпусна на мястото си. Пое си дълбоко дъх. Къде ли беше видял нейния Ейнджъл? В самолета? На празното място пред нея? Или в тоалетната, кръстосал крака, с цигара в ръка? Опита се да се засмее, но безуспешно, уви!

Разбира се, че беше видял кон. Беше видял нейния Ейнджъл, защото той ѝ беше казал, че ще бъдат отново заедно — явно сега щеше да умре. Толкова простичко! Изведнъж Бронте усети, че ѝ се повдига. Обстоятелството, че някъде в предната част на самолета някой се напъваше да повръща в специално предвидените за целта пликчета, не я караше да се чувства по-добре.

— Дами и господа, бихме искали да ви помолим да...

Само че високоговорителите, разположени точно над седалките на пътниците, не работеха много добре и Бронте чуваше единствено ужасно скърцане и пищене.

— Извинявайте — успя да промърмори към жената с дъх на чесън. След което зарови глава в едно пликче, толкова голямо, колкото да побере снимките от ваканцията ѝ.

Малко след това се учуди сама на себе си, когато най-невъзмутимо и внимателно зави края на книжния пакет и спокойно го постави зад списанието в джобчето пред нея. През целия им съвместен

живот Ричард не спираше да ѝ натяква колко е невротична и колко лошо е това. „Но я ме виж сега!“ — мислеше си Бронте, докато с олимпийско спокойствие си вееше с екземпляра на *Вашият дух, вашата душа, вашето Аз*. — Сигурно заслужавам и олимпийски медал.

После вдигна глава и осъзна, че имаше нещо по-различно. Самолетът не се движеше.

— Иисусе, самолетът не се движи! — извика тя към жената с дъх на чесън. Но много бързо разбра, че греши. Самолетът просто не напредваше бързо, а се клатеше ту на едната, ту на другата страна и подскочаше неудържимо.

Много скоро асистентките на полета — странно защо вече не желяеха да ги наричат стюардеси? — започнаха да раздават чаши с вода и хавлиени кърпи. „Няма що, просто прекрасна идея — помисли си саркастично Бронте, — когато половината самолет е изпаднал в истерия.“ Някои от пасажерите се вкопчваха в ръцете на стюардесите, други се опитваха да станат от местата си, но момичетата мило и категорично ги разубеждаваха.

Като си изтри устните с опакото на ръката си, Бронте огледа внимателно кабината за някаква следа от Ейнджъл. Дори ако любимият ѝ кон наистина е бил тук, явно вече го нямаше. Може би брадатият мъж от задната седалка просто е халюцинирал. „Дали не е било поради недостиг на кислород? Или пък налягането в кабината е спаднало до критично ниво? Наистина не знам какви ги дрънкам“, мислеше си Бронте. Но дори тези псевдоразумни разсъждения бяха достатъчни, за да ѝ помогнат да запази спокойствие, а в случая това беше най-важното.

Най-сетне разрешиха на пътниците да стават от местата си и тя отиде до тоалетната, където набързо се избърса с малко тоалетна хартия и изплакна устата си с обилно количество *Итърнити*. Скоро щяха да кацнат на летище *Хобарт*. Трябваше да бъде готова. Въпреки че съвсем типично за нейния живот една от най-мъчителните за нея първи срещи — тази с новата съпруга на бившия ѝ съпруг — щеше да се състои след най-кошмарния ѝ полет със самолет.

Когато слязоха на летището и докато пътниците изчакваха в багажното отделение, Бронте се загледа във въртящата се лента с куфари и чанти с всякакви размери. От това се почувства още по-зле.

Имаше усещането, че Ейнджъл всеки момент ще подаде глава иззад черната гумена преграда, откъдето излизаше багажът и въпреки че беше дух, щеше да я поздрави с весело изцвилване.

— Я не бъди глупачка — смъмри се на глас. И в следващия миг усети, че някой я потупва по рамото. Толкова се стресна, че чак подскочи. Обърна се рязко и видя Ричард.

— Сара има малко главоболие — започна той, — така че дойдох само аз. Излезе ли вече багажът ти?

— Не съм гледала — обясни му Бронте. — Повдига ми се дори само при мисълта за онова, което се случи, защото самолетът ни за малко да се разбие. Чакай, чакай, ето я чантата ми, онази кожената.

Ричард ловко се провря през групичката пътници, повечето от които все още бяха в шок, като не можеха да осъзнаят какво им се е случило, и бързо грабна вече отминаващата чанта за едната ѝ дръжка. Много го биваше за такива работи: да лови риба, да носи багаж, да отваря врати, да резервира места в ресторанти — наистина идеалният съпруг. С малката разлика, че така и не успя да бъде идеален съпруг за нея.

И досега, пет години след развода им, Бронте не можеше да се отърси от силното физическо привличане, което изпитваше към него през първите пет минути на всяка тяхна среща, като всеки път с усилия на волята се опитваше да не обръща внимание на това усещане и то постепенно отмираще. Това си беше неделима част от нейния живот. Само защото човек е отказал цигарите, не може да се смята, че при всяко запалване на цигара от други пушачи, няма да изпитва желание и той да запуши. В този момент се сети нещо.

— Сара пуши ли? — попита тя Ричард, докато двамата отиваха към неговия джип. Ричард винаги роптаеше срещу порока на цигарите.

— Преди е пушила, но сега е от другата партия.

— Ти ли я накара да се откаже? — попита Бронте.

— Според мен го е направила заради друг човек — отговори ѝ той с едва прикрита усмивка.

По пътя към къщата Бронте настоя да получи по-конкретен отговор.

— Какво искаш да кажеш с това, че някой друг я е отказал от цигарите? За кого става дума?

Ричард сви рамене.

— Някое старо гадже. Някое гадже преди мен. Хей, знаеш ли, че беше права за Мики. Наистина беше останал почти без храна. Сара казва, че сигурно си нещо психо.

— Така ли? И какво още казва Сара за мен?

Ричард завъртя рязко волана на джипа, вземайки поредния завой.

— Не започвай да се заяждаш.

— Не се заяждам.

— Много добре те виждам, че се заяждаш.

— Както и да е, разказах ли ти за полета?

— Не, какво се случи?

Тогавя Бронте му разказа цялата история, като пропусна да спомене за Ейнджъл, но пък описа с най-големи подробности жената с дъх на чесън, която седеше до нея, защото знаеше, че това ще развесели Ричард.

— А онзи тип зад теб ревеше, така ли? — Ричард наистина се заливаше от смях.

— Ами не, по-скоро скимтеше.

— Тогавя със сигурност не е бил тасманиец — заключи Ричард, като издаде напред долната си челюст. Този път Бронте се разсмя. Помисли си, че въпреки всичко двамата все още можеха да се смеят от сърце заедно. Не беше чак толкова лошо, като се имаше предвид цялата болка, която им се наложи да изживеят през всичките онези години.

Бронте мълчаливо наблюдаваше редуващите се покрай пътя за Комптън знаци и табелки. Нищо не се беше променило. И сега се виждаха рекламите за рачешки деликатеси за двайсет долара, провесени на витрината на будката за вестници, както и избелелият макет на Дядо Коледа, който по традиция винаги в началото на декември биваше поставян на видно място пред кметството.

— Я ми разкажи по-подробно какво е направил Хари на сватбеното тържество — каза изведнъж Бронте.

— Нищо интересно — отговори Ричард.

— Разбира се, че е било интересно. Какво толкова шокиращо е направил?

— Той сам ще ти каже.

— Да, ама аз няма как да го видя. Освен ако ти не го поканиш да дойде у вас.

— За вечеря ще бъдем само ние тримата — набързо я осведоми Ричард. Мислех си, че колкото по-малко шум се вдига, толкова по-добре. Нещо като семейна вечеря, съвсем обикновена. Сара е приготвила вкусен пай.

— Страхотно! — привидно въодушевено възкликна Бронте, но в главата ѝ се въртяха две основни мисли: колко много мрази пай и колко е странно, че на света все още има жени, които готвят. Пред нея изплува образът на Сара, руса, усмихната, цъфтяща, с кухненски ръкавици на цветчета. Бронте се чудеше дали пък на всичкото отгоре няма да се окаже, че обича да чете *Австралийска жена*. Това бе достатъчно, за да ѝ се повдигне.

— Както и да е — Ричард зави по улицата към къщата си, — няма нищо страшно. Влизаме да кажеш едно „здрости“ на Сара и после можеш да отидеш при Мики. Между другото, сутринта наминах да го видя... — Ричард превключи скоростите, докато се спускаха по хълма — здрав е, имаше само леки колики.

— Това е добре — въздъхна Бронте. Свали си очилата и ги пхна в коженото им калъфче.

— Защо го правиш? — попита Ричард.

— Просто за да си поотпочинат очите ми — сви рамене Бронте, но в момента, в който започна да се гримира, Ричард си позволи да ѝ се усмихне дяволито в огледалото за обратно виждане. Беше забравил колко суетна е бившата му съпруга.

У дома Сара вземаше вана. Ричард я беше предупредил, че в Австралия никой не използва вани, но въпреки че душът в банята беше съвсем наред — това доста я учуди след всички години, прекарани в Лондон под едва капещи душиове, — тя все още слагаше знак на равенство между ваната и релаксацията, която тя осигуряваше. А в момента повече от всякога искаше да се отърси от сковаващото я напрежение.

Представата ѝ как изглежда Бронте беше доста бледа. Вече знаеше, че паят беше грешка. Просто трябваше да предложи да излязат да вечерят навън, но най-близкият ресторант се намирал чак в града и според думите на Ричард човек трябвало да си запази маса поне седем дни предварително.

В албумите на Ричард все още стоеше една снимка на Бронте, яхнала Мики. Първото нещо, което направи, когато влезе в дома на Ричард, беше да разгледа всички негови албуми. На последната си снимка Бронте изглеждаше щастлива и запотена, с тъмни очила и вдигнати на конска опашка коси, повела Мики из манежа пред конюшните в задния двор. Разликата между двайсет и пет годишното момиче, омъжило се някога за Ричард, и днешната четирийсет годишна жена сигурно щеше да е огромна. През двайсетте си години Бронте е била стройна, слаба, по-ниска от Ричард и с прекрасен тен. Сега изглеждаше по-бледа, по-пълна и по-висока — поне съдейки по последните ѝ снимки. Но това явно се дължеше на камерата. Защото на снимките от собствената си сватба, които пристигнаха от фотографското ателие само преди няколко дни, Сара изглеждаше много по-руса и по-зачервена, отколкото обикновено. А кройката на сватбената ѝ рокля правеше талията ѝ да изглежда прищипната като на оса.

Във всичките албуми на Ричард снимките на Том привличаха неудържимо вниманието ѝ — дори в старомодния си черно-бял екип за игра на крикет на снимките от гимназията, той изглеждаше страхотно и си беше все същият Том. Само че Сара няколко дни преди сватбата сама си наложи забраната да се приближава до албумите и все още успяваше да удържи на изкушението да ги разгледа отново.

Водата във ваната започваше да изстива. В същото време усети откъм кухнята да се носи миризма на изгоряло. Изскочи от ваната, загърна се набързо в първата попаднала ѝ хавлиена кърпа и изтича по стълбите надолу към кухнята, и в антрето почти се сблъска с влизащите отвън Ричард и Бронте.

— Извинявайте — измърмори ужасно притеснена и хукна обратно към банята. Хавлиената кърпа едва покриваше бедрата ѝ.

— Тук нещо гори! — извика Ричард.

— Знаем! — отвърна Сара от горната площадка. — Това е паят. Можеш ли да изключиш фурната?

Бронте седна на един от столовете в кухнята, като от любезност се правеше, че чете с интерес *Комптън. Газет*.

— Струва ми се, че отдавна е трябвало да бъде изключена — измърмори Ричард и въртна копчето на фурната на нула.

Бронте си сложи очилата и видя, че стъклото на фурната беше почерняло. Помисли си, че всичко започва много добре. Радваше се, че Сара се оказа също толкова схваната в кухнята, колкото беше и самата тя. Освен това не обичаше пай. Единственото, което я притесняваше в момента, беше обстоятелството, че Сара има страхотни крака.

— Май ще трябва да излезем и да хапнем нещо навън — предложи Ричард.

В този момент Сара се появи облечена в розова домашна роба, която още повече подчертаваше русите ѝ коси. Като повечето англичани, които идваха в Австралия, Сара за нула време беше придобила страхотен тен. Според Бронте приличаше повече на шведка.

— Много съжалявам — запъна се Сара.

— Не се притеснявай — любезно я успокои Бронте.

— Не можем ли да отидем да хапнем някъде навън, Ричард? — попита Сара. — Както виждаш, провалих домашната вечеря.

— Какво ще кажете за бара? — предложи той. — Може би така ще е по-удобно и за Бронте. Така и така е отседнала в хотела и вече си остави там багажа. Спокойно можем да ударим по една запарка в бара.

— В какъв смисъл? — попита Сара озадачена.

— Да изпием по един чай в бара — преведе ѝ Бронте. — Тук казваме така, когато си поръчваме пържола, компот от ананас, пакетче чипс и чаша чай за пет долара и петдесет и пет цента.

Бронте се чудеше дали Сара въобще яде. Повече ѝ приличаше на човек, който не яде.

— Или можеш да си поръчаш само салата — отбеляза Бронте любезно. Единственото, което не им харесвам, е, че я гарнират с тези триъгълни парчета сирене, които са като гума.

— Миличко, съсипала си печката — каза Ричард с много любов и нежност в гласа.

Бронте побърза да извърне поглед. Как смееше да демонстрира пред очите ѝ такива нежности? Бронте си помисли, че явно не можеше да разчита на него да проявява тактичност и ядно понамести очилата на носа си.

След като се наведе, за да вдигне кухненската ръкавица, паднала на пода, Сара се изправи и в този миг срещна погледа на Бронте.

— Всъщност... знаете ли, главоболието ми още не е преминало, така че ако искате, излезте само вие двамата...

Последва смутено мълчание.

— Май наистина не се чувстваш много добре, а? — мило я попита Ричард, като отново я докосна по ръката. Никога не си беше представял, че Бронте може да му подейства като афродизиак, но сега, когато ги гледаше една до друга, пожела Сара още повече. Особено в това розово халатче.

— Нямах нищо против, нали? — обърна се Сара към Бронте.

— Разбира се, не се притеснявай — кимна Бронте, но в следващия миг си помисли, че ако се покаже прекалено ентузиазизирана от идеята, това ще я постави в още по-неудобно положение, отколкото нетактичните нежности на Ричард към Сара.

Явно успокоена, Сара излезе от стаята и бързо се върна в банята, заключи се отвътре, съблече домашната роба и се пхна обратно във ваната. „Много ми дойде“, опитваше се да се самоуспокои, потъвайки отново във водата, която беше малко поизстинала, но пък така ѝ напомняше за басейн. Начинът, по който Ричард се опита да се държи с нея пред Бронте, погледът и изражението на самата Бронте, изгореният пай, обстоятелството, че току-що се беше появила полугола с тази хавлия... Но после си каза, че може би така се получи дори по-добре и че беше много по-безопасно да се покрие в банята под претекст, че има главоболие.

Като се качиха отново в джипа, Ричард включи отоплението и махна покривалата за кучета, тъй като Бронте реши да седне отзад.

— Ти добре ли си? — обърна се Ричард към нея, докато изкарваше колата на пътя.

— Виж, неприятно ми е да го кажа, но тя не е единственият човек с главоболие.

— Какво става? — попита Ричард, като поклати глава. — Сигурно е някакъв вирус.

— Наречен среща между бившата жена и настоящата съпруга — обясни Бронте.

— Струва ми се, че излишно драматизираш нещата — опита се да я опровергае Ричард.

— Сигурна съм, че не е имала главоболие преди аз да се появя. Същото се отнася и за мен: главата ме заболя, когато я видях. Разбери, Ричард, и за двете ни тази среща си е стрес.

— Затова ли не дойде на сватбата?

— Не, имах работа! — излъга Бронте, като в същото време затвори очи и започна да масажира челото си с длан.

Ричард издаде някакъв звук, като че проскимтя някой от четирикраките му пациенти, а после не продума нито дума, докато не стигнаха до бара.

— Ще успея ли да видя Мики преди да се е стъмнило? — примоли се Бронте, когато седнаха в бара и заразглеждаха менюто, залепено върху масичката. Както и предполагаше, специалитетите на заведението представляваха пържола с компот от ананас, салатата със сирене и нещо съвсем ново — спагети със сос болонезе.

— Мисля, че е по-добре да оставиш за утре срещата с Мики — каза Ричард, който явно не оцени присъствието на спагетите в менюто. — Така или иначе през целия уикенд ще бъдете заедно. Аз имам работа с животните, а Сара ще излиза някъде.

— Къде пък намира да ходи? — процеди Бронте през зъби.

— За бога, Бронте, та тя не намогва да уважи всички покани, които получава за барбекю.

Търпението на Ричард беше на изчерпване. Помисли си, че е много по-лесно да прави дисекция на котки, отколкото да се ориентира в сложния и оплетен свят на женските взаимоотношения.

Когато сервитьорката се върна, двамата бяха потънали в мълчание. За момент Бронте се почувства като в онази далечна 1993-а — годината, която остана в историята на техния брак като „много лошата година“ на пълен разпад в семейните им отношения. Сред безкрайната поредица от напивания и рев в кухнята под звуците на гърмящото радио Бронте не можеше да забрави и онзи феноменален двайсет и осем дневен период на пълно мълчание, когато двамата бяха ограничили общуването помежду си до сумтене и други подобни нечленоразделни звуци.

— Сара изглежда мила жена — насили се да каже Бронте.

— Да, наистина е мила — любезно се съгласи с мнението ѝ бившият ѝ съпруг. Ричард си помисли, че така беше редно — поне да направи усилие. Сигурно никак не ѝ е било лесно да се сблъска изведнъж със Сара в този ѝ вид — полугола, само с една хавлиена кърпа около кръста.

Напоследък почти не се сещаше за Бронте, но сега си я представи с хавлиена кърпа около кръста и реши, че както се беше

леко позакръглила, успешно може да се конкурира със Сара. Според Хари разводът беше „очовечил“ Бронте. Като се опитваше да отклони вниманието си от тези мисли, той погледна към големия видеоекран на стената в бара.

— Хей, почва мач на *Пакистан*! — възкликна той, като се втренчи във видеоекрана на стената.

— О, боже, не! — изстена Бронте.

Но тази кратка размяна на реплики бе достатъчна, за да разчупи напрежението между тях и когато им сервираха поръчаната храна, тя вече бърбеше оживено — както обикновено — за списанието, докато Ричард я слушаше — както обикновено — с половин ухо.

— О, има нещо, което трябва да оправим — каза по едно време той, като се пресегна към солницата.

— Какво? — попита Бронте с пълна уста.

— Да променя завещанието си. Но за тази цел трябва да напиша ново.

— И защо? — погледна го изненадано Бронте.

— Просто мисля, че така е редно — каза Ричард, явно учуден от нейната реакция. — Не решихме нищо по този въпрос при... — запъна се неловко при думата „развод“ — при оформянето на документите. А предполагам, че не искаш твоите съкровища да попаднат при мен, още по-малко пък Сара да получи Мики. Или може би греша?

— Не, не — Бронте поклати бързо глава. — Пък, доколкото знам, тя и без това не язди, нали?

Ричард поклати глава отрицателно.

— Ами хубаво.

— Добре — каза той. — Можем да уточним тези неща, докато си тук, ако искаш. Нали имаш адвокат в Сидни?

— Да — отговори му Бронте, като побутваше чипса в чинията си.

„Никога не съм си мислила за смъртта — осъзна Бронте. — А сега само за един ден на два пъти се сблъсквам с нея.“

Хвърли бърз поглед към Ричард, почуди се дали да не му разкаже всичко, което ѝ се беше случило напоследък, но после се отказа. Реши, че Ричард сигурно се интересува единствено от крикет, джипове и животни. Едва ли нещо друго би имало смисъл за него. Пък и явно в момента изобщо не му беше до нейните притеснения и неврози, тъй

като на сърцето му тегнеха тревогите по някой друг. А беше повече от сигурна, че Сара му причинява тревоги, въпреки че я видя само за пет минути. С тези нейни стройни крака... Сара Кенеди определено беше синоним на неприятности. Всъщност за всичките години, през които бе имала възможност да надниква в семейния живот на приятелките си, Бронте никога не беше виждала някоя от тях толкова отегчена и то толкова скоро след собствената си сватба, колкото беше Сара.

Ричард се беше загледал във видеоекрана на стената, в някакъв мач по крикет естествено, така че тя си замълча и само поля с още кетчуп чипса в чинията си. Реши, че ако види още веднъж Ейнджъл, веднага ще позвъни на Бърнард Болтън и ще го помоли да я отърве от духа му.

— Ричард — опита се все пак да го откъсне от мача.

— Ммм?

— Не искам да мисля в момента за завещания. Нека го оставим за някой друг път, а?

— Да, разбира се — изобщо не я слушаше.

— Много е зловещо. Сега съм само на четирийсет и още не ми се умира.

— Аха.

Той изобщо не откъсна поглед от екрана.

— В момента имам чувството, че всичко в живота ми се върти около смъртта — каза Бронте повече на себе си, отколкото на него. — По-добре изобщо да не мисля за това.

Само че защитникът на *Пакистан* бе изваден от игра и бившият ѝ съпруг се оказа на хиляди километри далеч от нея.

Слънцето бавно залязваше над града. Настъпваше часът на комарите и Сара започна все по-често да се пляска по краката и глезените, докато вървеше нагоре по пътя. Не очакваше Ричард да се върне поне до един час. Предостатъчно време, за да се поразходи. А ако станеше така, че безцелната ѝ разходка я отведе при пълния с пъстърва бистър поток край Комптън и ако съвсем случайно срещнеше там Том, то срещата им щеше да е предопределена от съдбата, нали?

Още докато лежеше във ваната, Сара реши, че случайната среща с Том няма да ѝ се брои за грях. Ами да, грях ли е да излезе да се

поразходи, при положение че страда от главоболие? Нямахме никаква гаранция, че Том ще седи на брега на потока и ще я чака, нали? А ако излезе да подиша малко свеж въздух, след като се нагълта с целия този пушек от изгоряло в кухнята, щеше да избегне срещата с Ричард и — дай боже — нямаше да ѝ се налага да слуша възраженията му.

Хм, интересна мисъл. Сара се спря, почеса мястото, където я беше ухапал един комар, и погледна нагоре, към короната на едно каучуково дърво. Ако е рекъл Бог тя и Том да бъдат заедно, той сигурно щеше да направи така, че и Том да излезе на разходка покрай потока по същото време. Почуди се дали пък да не му отправи една такава молитва, но после реши, че това вече ще е прекалено.

Сара реши, че ако в този момент види Том да се появява от завоя на пътеката, осветен от слънцето, с тези негови невероятни руси коси и неземни очи, ще го приеме за знак на съдбата. Тази мисъл така я обсеби, че в един миг се усети, че е готова да започне да къса листенцата на маргаритките и да си припява „обича ме, не ме обича“.

Затвори очи, сложи ръце на бедрата си и си пое дълбоко въздух, а после на един дъх взе разстоянието до върха на хълма. Лили Крийк вече лежеше в краката ѝ, дори можеше да различи пъстървите, играещи по повърхността на бистрите води на езерото. В онзи паметен ден в кафенето, когато Том ѝ разказа живота си, той ѝ беше споменал, че обича да седи на брега му по залез-слънце и с въдица в ръка да дебне за най-едрата риба.

„Имам чувството, че в момента аз самата съм тръгнала да ловя риба“, помисли си Сара. Но знаеше, че човек може да седи с часове и нищо да не хване. Като претегли шансовете си и прецени колко е часът, тя продължи разходката си.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Малко след четири след полунощ се изля страхотен порой. В караваната, паркирана в градината на родителите му, Хари се събуди от барабанныя шум на капките по металния покрив и в локвите навън, както и от стичащата се по водостока вода. Сънува *Блонди* — сън точно като за него, с Деби Хари и нейната черна барета, облечена супер неглиже, така че събудването никак не му хареса.

— Проклетата каравана! — измърмори той, после захлупи възглавницата върху главата си, запуши с краищата ѝ ушите си и се опита да се изолира от шума на дъжда.

През няколко улици Ричард спеше, както винаги притиснал здраво Сара в обятията си. Напълно будна, тя се освободи полека от ръката му и тихомълком се изниза от леглото. Шумът от дъжда навън беше направо невероятен. Реши, че цялата дандания е заради покрива на къщата. За разлика от покривите в Лондон този тук беше метален. Причината за това бяха честите пожари в страната.

Тази нощ за пореден път Ричард поиска да се любят — и за пореден път тя му отказа. До този момент се опитваше да отклони желанието му като си намираще разни извинения — примерно, че е страшна жега или че леглото е тясно, — но със съжаление трябваше да отбележи, че от тях нямаше особено голяма полза.

Наметна розовата си домашна роба, все още влажна от обличането след ваната, която си беше взела привечер. Струваше ѝ се, че цялата е мокра и всичко лепне по тялото ѝ. Някъде в далечината се чу трясъкът на гръмотевица. Чудеше се дали Том все пак е излязъл за риба въпреки лошото време.

След като предната вечер упорито се беше разхождала близо час, най-накрая се отказа и пое по обратния път. Когато Ричард се върна доста по-късно, тя вече беше в леглото и се преструваше, че спи.

Сега обаче сънят бягаше от клепките ѝ — дъждът барабанеше по покрива, а и съзнанието ѝ не беше никак спокойно. С тежка въздишка Сара слезе боса по стълбите и включи чайника в кухнята. Размисли се дали и Том случайно не се е събудил точно в този момент и не се е загледал през прозореца, мислейки си за нея, докато и тя гледа през прозореца и си мисли за него.

На другия край на града Бронте извика в съня си, който беше истински кошмар: табун бели коне я преследваше упорито. Когато се събуди с викове, разбра, че по стъклата на прозорците бият едри дъждовни капки и завесите са широко разтворени. Изпитваше остра жажда.

— От многото бира трябва да е — каза си на глас, като се опитваше да звучи нормално. Ричард беше виновен, защото беше поръчвал халба след халба, а сега кошмарите преследваха нея. Устата ѝ беше пресъхнала, така че се измъкна от леглото и почти изпълзя до банята. Намери една чаша, но тя се оказа мръсна — каквито бяха и повечето чаши в бара на хотела предната вечер.

И все пак нямаше нищо против да отсяда тук, в *Комптън Армс*. Познаваше обстановката, беше тихо и спокойно и определено сто пъти по-добре, отколкото перспективата да отседне в дома на Ричард и Сара или при родителите му. Пусна горещата вода и се опита да измие засъхналата мръсотия по чашата, след което я напълни със студена вода. Хотелът доставяше вода за нуждите си с цистерни, пък и водата на Комптън винаги е била сладка. Бронте се сети, че ако в Сидни някой си позволи да пие вода направо от чешмата, рискува да си има проблеми със стомаха.

Кошмарът с конете все още занимаваше съзнанието ѝ и разтупканото ѝ сърце не можеше да се успокои. Опита се да си наложи да мисли за нещо забавно като отчаяно ровеше из паметта си за сценки от някой от популярните комични телевизионни сериали. Но въпреки всичко продължаваше да се чувства притеснена и напрегната.

С широка прозявка включи централното осветление, към което се включваха коридорът и банята, и се опита да се отърси от сънувания кошмар. Най-лошото в него бе това, че цялата беше като парализирана.

Ако ръцете и краката ѝ не бяха схванати, може би щеше да успее да избяга и белите коне нямаше да я наричат до смърт.

След като допълзя обратно до леглото, Бронте съжали, че на летището не си беше купила някоя сваятна книга, за да не е принудена сега да чете *Вашият дух, вашата душа, вашето Аз*. На снимката, поместена върху гръбчето на корицата, Мънго Хайд-Уинклер имаше дълги, къдриви коси и много приличаше на Майкъл Джексън на млади години. Беше облечен в някаква тъпа хавайска риза. Как изобщо можеше да се чете подобно нещо?

Гръмотевиците продължаваха да трещят над хълмовете на Комптън и Бронте реши, че е по-добре да лежи будна, да слуша тупкащото си сърце и да зяпа мухите, накацали по тавана. Легнала на едната си страна, Бронте отвори книгата на четвърта глава *Как да установим контакт с отвъдното* и зачете: „В живота ви има два случая, когато духовният свят прави сериозни опити да установи контакт с вас. При раждането и при смъртта ви. Когато направите вашия избор да се върнете на земята като новородено бебе, с нов живот, вие все още се намирате в много тясна връзка с духовния свят, от който идвате, така че докато сте в пелени, вашите приятели духове продължават да ви съпътстват в този ваш нов живот“.

Ако имаше нещо, което подразни Бронте, това беше думичката „пелени“. Освен това не можеше да забрави, че авторът на тези мъдри слова се кичи с възможно най-глупашки звучащото име и има най-тъпата прическа на света.

Но все пак обърна страницата и продължи да чете: „Преди идването на смъртта много често хората чуват, виждат или по някакъв друг начин се чувстват обсебени от духове. Мнозина възрастни хора, които постъпват в болница, биват обявявани за луди, когато разказват, че виждат край леглото си своите отдавна починали близки. Например, ако умирацията каже, че вижда всеизвестния на всички чичо Джим да седи било до главата, било до краката му, може само да си навлече скептични усмивчици и подигравателни забележки. Но истината е, че по този начин чичо Джим просто оповестява, че ще дойде да прибере душата на своя роднина и ще го направлява по пътя му към светлината. Подобни видения представляват сигурен знак, че смъртта приближава и че от нея не бива да има никакъв страх, а че тя трябва да бъде

посрещнатата с отворени обятия, защото в най-скоро време тя ще открие пътя и ще отвори дверите към един нов живот.“

Бронте изпусна тежка въздишка.

— Благодаря ти за утешението, мистър Мънго — отрони мрачно, като захвърли книгата на пода.

Сега се чувстваше още по-зле и от преди. Навън дъждът продължаваше да удря по бръшляна, който се поклащаше над прозореца ѝ. Въпреки светнатите лампи Бронте продължаваше да се чувства уплашена и несигурна. И преди беше чувала тази теория — че духовете на умрелите се събирали около живия човек, когато идвало времето душата му да потегли за отвъдния свят. Това ѝ звучеше с някаква особено стряскаща реалност и тя отново се замисли за ужасното преживяване в самолета от предния ден и за идеята на Ричард да си напише завещанието. Но най-вече не можеше да си обясни поведението на мъжа, който седеше зад нея в самолета и твърдеше, че видял бял кон на пътеката между креслата на пътниците. Нямахше нужда да се мъчи да гадае за какъв кон ставаше дума.

Бронте се обърна на дясната си страна, защото усети, че лявата ѝ ръка беше изтръпнала. Невъзможно ѝ беше да заспи.

Размисли се, че май доста жени умират на около четирийсет години. Например от рак на гърдата. Или при катастрофа. Или от инфаркт. Бронте пощипна понапълнялото си коремче. Сигурно влизаше от раз в подобна рискова група. Представи си как умира от инфаркт по време на съвещанието във връзка с книгата *Петдесет неща, които можете да пригответе с банани* и за пореден път въздъхна тежко. Сигурно най-големият късмет, който можеше да извади, бе да си умре от естествена смърт.

Проблемът със смъртта според разсъжденията на Бронте се изразяваше във възможността да те сполети по всяко време. Нямахше никакви гаранции кога и как. В интерес на истината подобна мисъл никога досега не ѝ беше хрумвала. Успя да чукне четирийсетата, без нито веднъж да се замисли сериозно за смъртта. Но сега всичко ѝ се струваше толкова реално; всъщност повторната поява на Ейнджъл в живота ѝ постави този въпрос в цялата му острота. Като се замислеше, самолетът можеше да се разбие и по обратния път за Сидни. Ако утре

яхнеше Мики, кой може да ѝ гарантира, че конят няма да я хвърли от гърба си право в някоя стена?

За момент се замисли за Мики, припомняйки си неговата кафява, излъчваща добронамереност муцуна. Какво щеше да стане с него, ако тя умреше? След развода плащаше на Ричард по сто долара на месец за издръжката му: храна и поддържане на конюшните. Предполагаше, че трябваше да предвиди в завещанието си и още нещо, което да остави на Ричард, за да бъде сигурна, че той ще продължи да се грижи за коня. Ейнджъл умря съвсем млад, но Мики можеше да живее дълго. Бронте пресметна бързо наум. Може би, ако успееше да уреди Ричард да получава полагащата ѝ се пенсия, щеше да може да си позволи да се грижи за Мики години наред. Освен това трябваше да бъдат изплатени всичките ѝ задължения към кредиторите. Бронте се сети и за новата пола, която си купи от бутика на Алана Хил миналата седмица. С тази покупка надхвърли доста допустимия кредит по картата си. „Добре де, какъв е смисълът на всичко това, щом като всеки миг мога да умра?“, помисли си ядно. Освен ако не я погребяха в новата ѝ пола, ползата от нея или от която и да било друга придобивка в живота ѝ се равняваше на нула.

Загледана в едnodневките, които се блъскаха упорито в глобуса на лампата, тя им пожела наум да попаднат вътре в него, така че да се отърват по-бързичко от мъчението на очакването. По-добре да изгорят веднага, отколкото да преживяват отново и отново ужаса от половинчатото изгаряне.

Някой ѝ беше казал, че когато прави завещанието си, трябва да отбележи дали иска да бъде кремирана или погребана. Още преди години беше взела това решение: искаше да я кремират.

По този начин можеха да разпръснат прахта ѝ над полето зад къщата им в Комптън, където беше прекарала толкова много години заедно с Ейнджъл и с Мики, а в отдавна отминалите по-щастливи времена и с Ричард.

Позамисли се дали родителите ѝ щяха да поискат част от тленните ѝ останки да бъде пренесена в местната църква в Мелбърн. Родителите ѝ бяха доста религиозни. Бронте допусна и крайния вариант: прахта ѝ да бъде поставена в съд над камината в родния ѝ дом. Като познаваше майка си, сигурно един ден щеше да го събори по

невнимание на пода, така че онова, което е останало от нея, щеше да бъде насметено и изхвърлено на боклука.

Бронте се опита да си представи Сара на гърба на Мики и реши, че не би го преживяла. Дали пък не можеше да включи в завещанието си някои по-гаднички клаузи? Бронте беше чела подобни неща в книгите на Агата Кристи. Би се почувствала много по-добре, ако редом с условието да се предоставят на Ричард пари за храната и гледането на Мики фигурира и клауза Сара никога да не се качва на гърба на любимия ѝ кон.

Бронте въздъхна — за кой ли път вече — и седна в леглото със скръстени ръце. Започваше да настръхва — вероятно поради проливния дъжд и рязкото падане на температурата. Стана от леглото и в дъното на гардероба намери електрическа печка с вентилатор на две степени. Там откри и един презерватив, вероятно забравен от друг гост на хотела. Погледна срока на годност — септември 1998 година. Сигурно тогава за последен път беше спала с мъж. Колко тъжна перспектива да си умре ей така, само с далечния спомен за секса и изживяването от него. Още по-тъжна беше мисълта, че при този последен път в далечното минало правеше секс с мъж с малки крачета и плешивина, която сияеше като миньорска лампа.

И което бе най-лошото, Бронте знаеше, че той не беше означавал нищо за нея — както впрочем и тя за него, — така че дори не можеше да очаква да дойде на погребението ѝ. Загледа се отново в тавана, като се опитваше да си представи кой все пак би дошъл.

Естествено Ричард на първо място. В това нямаше никакво съмнение. Родителите ѝ, сестра ѝ и всичките ѝ племенници — вероятно извън сметките щеше да остане бившият съпруг на сестра ѝ, който я мразеше, защото тя винаги го побеждаваше на *Монополи*. Родителите на Ричард и Хари, а също Ани и Том. Беше сигурна, че всички те щяха да уважат нейното погребение. За миг се почуди дали Ричард щеше да доведе и Сара. Или новата му съпруга би предпочела да си остане вкъщи, така че да даде възможност на Ричард да скърби на воля за бившата си съпруга?

За свой най-голям ужас Бронте осъзна, че от едното ѝ око се търкулна едра сълза. Господи, сега пък се самосъжалява! Бързо я избърса, укорявайки се за проявената слабост.

Дъждът продължаваше да бие по бръшляна на външната стена. Бронте разрови в чантата за дневника си, намери и една химикалка, захапа края ѝ и се замисли от какво се състои цялото ѝ имущество. Защо пък да не опита да съчини завещанието си — докато все още можеше да мисли за това.

Колко ли има в банковата си сметка? За всеки случай недостатъчно, за да покрие преразхода по кредитната ѝ карта. После идваше и ипотечният заем, както и неплатените сметки за кабелната телевизия от два месеца.

„Ценно имущество“, написа Бронте в дневника си, твърдо решена да забрави всичките си притеснения. После осъзна, че не е в състояние да се сети за нищо друго, освен за микровълновата печка и за новата си блузка с надпис *Дух*. След това определи графа „За Лаура“ и записа „екземплярът ми на пътеводителя *Да обиколим Европа заедно* от 1998 година“. Така и така Лаура непрекъснато говореше за мечтата си да отиде на почивка в Европа. Освен това реши да ѝ завещае комплекта си за ароматерапия. Лаура страшно си падаше по всички тези миризливи субстанции.

„Дотук добре“, помисли си Бронте. А после какво? В апартаментата си имаше такива досадни боклуци като стари издраскани албуми на *Притендърс*, завеси за душа в банята и директорски столове от *Фрийдъм Фърничърс*, за които беше сигурно, че никой няма да ги иска.

Хрумна ѝ, че изготвянето на завещание е важна и отговорна задача, защото ако не го направеше приживе, после държавата щеше да ѝ вземе всичко. Опита се да си представи Джон Хауард, седнал на някой от нейните директорски столове, докато слуша албумите на *Притендърс* и преценява, че най-доброто, което може да направи, е да предостави нейните боклуци на веригата магазини за стоки втора употреба. Дали да не ѝ завещае на Хари — той и без това пазаруваше все оттам, така че беше все едно. Реши, че може да му завещае и столовете. Определено не му трябваше пътеводителят за Европа — той никога не пътуваше, където и да било.

Докато над Комптън продължаваха да гърмят и трещят гръмотевици и светкавици, Бронте продължи да пише завещанието си. Странно, но в един момент забеляза, че се забавлява. Предположи, че това усещане може да се сравни с удоволствието, което човек изпитва,

когато научи, че е наследил толкова ценно нещо като един чайник например. Пък и какъв кеф е да оставиш някого извън завещанието си. Особено ако въпросната персона си мисли, че няма начин да не фигурира в него.

Когато слънцето се показва на хоризонта в ранната утрин, дъждът вече беше спрял, а Бронте продължаваше да пише.

Чудеше се дали написаното е достатъчно. По въпроса с личните вещи и пари всичко беше решено, но пък ако наистина щеше да умира, имаше още някои неща, които би искала да каже на хората.

„Но най-важното е — изведнъж си помисли Бронте — да реша как да си прекарам времето, което ми остава.“

Прехапа устни при тази неочаквана мисъл, която ѝ създаде нови грижи и тревоги, и се претърколи на лявата си страна. Вече усещаше иглички по тялото си, освен това я заболя и главата. Стана и си наля още една чаша вода от банята. Трите едnodневки, които допреди малко се въртяха край лампата, сега лежах мъртви на пода.

Погледна се в огледалото и реши, че изглежда най-малко на петдесет, а не на четирийсет години. Будуването нощем се оказа преживяване, което не биваше да си позволява друг път. Бронте се вгледа в изпъкналите скули на лицето си, в очите и в хлътналите си страни. Как ли щеше да изглежда като труп? При тази мисъл потрепери с погнуса и ужас, но пък това я освободи от изтръпването на крайниците.

В момента, в който угаси осветлението — и централната, и нощната лампа, — тя осъзна, че през цялото време Ейнджъл беше стоял до нея — зад главата ѝ.

— О, здравей! — каза, без да се замисли Бронте. — Ти си тук.

След което изкрещя ужасено, разсипа чашата с вода и излетя от стаята.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Няколко седмици по-късно отново заваля проливен дъжд точно на откриването на седемдесет и седмото поред ежегодно *Шоу на Комптън*. Застанал пред големия портал на градската зала, Хари остана доста разочарован от плаката, който съобщаваше, че шоуто в средновековен стил и жонгльорските номера се отлагаха.

— Предполагам, че древното им въоръжение яко се е накисло — каза Пипин, като извъртя вълнената си шапка наопаки.

— Много драматично, няма що! — ядосваше се Хари. — Да не би бойците и артистите на Хенри V да са се изпокривали в миша дупка при първите капки дъжд? Не ми се вярва.

— Имам програмата за шоуто — уведоми го Пипин, размахвайки брошурата под носа му, като явно се надяваше, че по този начин ще го развесели.

Но когато Хари я прегледа набързо, оказа се, че нямаше и помен от името на тяхната банда, въпреки че по предварителна уговорка трябваше да свирят в четири следобед, веднага след края на големия парад.

— Не мога да повярвам, че са предпочели онези тъпанари от *Всяко чудо за три дни*, дето свирят на плейбек, вместо хората, които им предлагат жива музика — вилнееше Хари, като сочеше написаното в програмата. — Само че според тиквеника, изготвил тази програма, чудото за три дни е нещо далеч по-важно. На всичкото отгоре са изписали името им с контрастен шрифт.

Пипин си прибра обратно програмата.

— Никъде ни няма — съгласи се тя с неоспоримия факт, след като прегледа още веднъж страниците, и на физиономията ѝ се изписа дълбоко съжаление. — О, я виж, има награда от двайсет и пет долара в брой за онзи пълнолетен участник на възраст над шейсет и пет години, който изработи най-добрия проект на чувал за прибиране и окачване на палта.

— Това е повече, отколкото мога да понеса за целия следобед — въздъхна отчаяно Хари. — Хайде да си събираме партакешите и да се омитаме. Искам да приключа с тази работа веднъж завинаги.

Хари знаеше, че всички велики групи изминават подобен трънлив път към успеха и славата — или както се казваше в една стара песен на Бон Скот — „дълъг е пътят до будката за хотдог, ако си гладен“. Но пък се съмняваше дали някога АС/ДС са търпели подобни страдания.

— *Всяко чудо за три дни!* — измърмори Хари под носа си, сякаш се опитваше да осъзнае целия ужас на положението.

В павилиона за пилци вещицата Уенди Вагнер оглеждаше задълбочено патицата шампион, като се чудеше дали ще е прекалено жестоко, ако посегне и си откъсне едно перо от задницата на птицата. Пачите пера, особено откъснатите на живо, вършеха идеална работа при правене на магии за пари — поне така се твърдеше в последното издание на списание *Международно магьосничество*, което излизаше на всеки три месеца, — а тя определено имаше нужда от малко магия като се има предвид, че банковата ѝ сметка пак беше останала с по-малко от петдесет долара.

Уенди реши, че в павилиона за птици вони ужасно. Не можеше да разбере как хората издържат на тази миризма и се съгласяват да гледат пилета. Червените и белите кокошчици бяха красиви наистина, но шумното им кудкудякане и миризмата бяха нетърпими. Уенди реши да мине през фотографския павилион, за да види дали някоя от нейните снимки не е спечелила награда. Смяташе, че автопортретът ѝ на фона на червени свещи заслужава голямата грамота. Отне ѝ сума ти време, докато нагласи фотоапарата на триножника му, да запали свещите и да изтича да седне на дивана точно навреме за блясването на светкавицата и прещракването на лентата. Помисли си, че цялото ѝ старание заслужава нещичко. Ако не голямата, то поне можеше да получи утешителната награда от двайсет долара.

Докато Пипин примъкваше и подреждаше барабаните си върху платформата, разположена точно до изложението на консервирани храни с разните му там конфитюри, мармалади и компоти, Хари се мотаеше из фотографския павилион. Това за него беше най-интересното нещо от шоуто. Всичко останало изглеждаше ужасно — купчини лук, накиснати в марината, хлебчета и гевречета, както и

малки дечица, накачулени на понита. А Ричард искрено се забавляваше в павилионите с разни домашни животни, просто защото това беше част от неговия бизнес.

Загледана в една стена, отредена на пейзажната фотография, вещицата Уенди Вагнер се прозя широко.

Желанието на Хари да оглежда останалите снимки се изпари на секундата, когато я видя и макар че се поизчерви, той приближи смело към нея.

— Здравсти — каза с отривисто кимване, което винаги издаваше нервността му. — Не съм те виждал от деня на сватбата.

Така му се прииска да си беше облякъл отново кафявия костюм с оранжевата риза. Само че за съжаление носеше едва вторите си по зашеметяващ ефект дрехи, с които обикновено излизаше на сцената — черен костюм, тясна блестяща вратовръзка от черна коприна и бели платнени обувки.

— Видя ли моята снимка? — попита Уенди.

— Коя от всичките по-точно?

— Е, участвах в подбора с три — и на трите съм все аз: на едната с невероятна огърлица, на другата с червени свещи и на третата с неповторимия ми кристален сервиз. Чак сега виждам, че са изложили само онази с огърлицата. И знаеш ли защо? Защото на другите съм била без сутиен, моля ти се!

— Не се притеснявай — каза Хари, като се престори, че последните думи са му минали покрай ушите. — Мисля, че ние с Пипин имаме по-сериозен проблем. Тази година не са включили нашата банда в скапаната си програма! — оплака се с трагична нотка в гласа и поклати съкрушено глава.

Въпреки страхотната жега Уенди беше облечена в рокля от лилаво кадифе, с дълбоко деколте, обточено с дантелки. Този път косата ѝ беше боядисана в червено и събрана на пищен кок, чиито къдрици бяха обилно напоени с нещо, което приличаше и ухаеше на есенция от пачули, и се спускаха красиво отзад по врата ѝ. Реши, че е страхотна и че е постигнала направо чудеса при оскъдния си бюджет. А знаеше, че напоследък е доста оскъден, по простата причина че винаги се налагаше да проверява баланса по чековата си книжка.

Тя му подари една от най-очарователните си усмивки.

— Наистина очаквам с нетърпение да чуя твоето изпълнение — каза тя.

— О, благодаря — отвърна ѝ Хари, като се опитваше да звучи колкото е възможно по-скромно и непретенциозно.

— Знаеш ли какво харесвам най-много в бандата ви? — продължи Уенди. — Твоите оригинални песни. Според мен ти притежаваш истински талант.

— Ами... и аз мисля така — съгласи се Хари, но веднага осъзна, че е допуснал страхотна грешка. — Не... искам да кажа, че ти притежаваш невероятен талант... за фотограф... и за скулптор!

Този път не можа да скрие изчервяването си и се наложи да извърне глава като си даде вид, че е видял нещо много забавно в другия край на павилиона.

— Морски пейзажи! — извика той, макар и не много убедително, като се запрепъва в обратната посока, подръпвайки панталоните си, които непрекъснато се усукваха около тънките му крака. — Обожавам морските пейзажи! Много по-добри са от планинските!

Уенди се усмихна на себе си, махна му за довиждане с ръка и се върна при автобиографичния си портрет. Нищо чудно, че възрастните фермери, които организираха *Шоуто на Комптън*, не бяха изложили нейни актови снимки.

Пипин се оглеждаше за Хари и се втурна през задния изход на фотографския павилион, без да обръща внимание на надписа „Влизането забранено!“.

— Хари! — провикна се тя през трите реда междинни стени с фотоси, които ги разделяха.

— Какво? — извика ѝ той в отговор.

— Отложиха го — каза тя задъхана. — Току-що ми казаха. Според тях не бивало да прокарваме кабелите през мократа трева, щото някой можело да го хване ток.

Хари извъртя театрално очи към тавана. После сведе поглед към платнените си обувки, които в мократа трева бързо придобиваха сивкав цвят.

— А как така цепенето на дърва не е отменено?

— Ъ? — Пипин го погледна с очевидно неразбиране.

— Кое е по-опасно: да дадеш на някакъв си първобитен, безмозъчен несретник брадва и да му наредиш да стои на един крак

под проливния дъжд и да цепи дърва като луд, или да позволиш на две високоинтелигентни същества да си прокарат електрическите кабели по мократа трева?

— Ами не знам — отвърна Пипин, като в същото време нещо далеч по-интересно привлече вниманието ѝ към другата част на павилиона. — О, я виж, та това е Уенди!

Хари я проследи с поглед, докато се отдалечаваше, и подсвирна възмутено. Явно това беше последният гвоздей в ковчега на групата им за тази година — велик финал. Сега вече бандата им със сигурност отиваше в пета глуха, освен ако не се случеше някакво чудо на чудесата и банката не ги поканеше да свирят на коледното ѝ тържество. От няколко седмици Хари подготвяше специален аранжимент на *Скъпа, винаги ме разчувства твоето присъствие*. Дори се научи да свири на хармоника, без да издава прекалено много устните си напред. И сега какво? Нищо! Изпсува на глас, и то толкова високо, че дори стресна останалите посетители — всъщност една майка с детенце, които се намираха чак в другия край на изложбата на морски пейзажи.

— Как не ви е срам?! — каза сърдито майката, хвана детето за ръка и го помъкна навън.

— За какво? — промърмори Хари. — По дяволите, за нищо не ме е срам!

Реши, че вече е отписан отвсякъде. И то напълно. Ами техните фенове? През последните две седмици цели четирима души му се бяха обадили в банката, като обещаха, че съвсем сигурно пак ще се чуят. Изпсува повторно, пъкна ръце в джобовете си и почти беше готов да излезе от залата, когато отново видя вещицата Уенди Вагнер. Беше застанала до Пипин, която пък се вглеждаше с живо любопитство в дантелките по деколтето на кадифената рокля на Уенди.

— Поздравления! — каза Хари, след като прекоси залата и се присъедини към тях, прекъсвайки разговора им. Така или иначе денят му беше провален. Нямаше да позволи нещата да се влошат още повече като остави Пипин да обсеби Уенди. Беше сигурен, че вещицата го харесва. Е, определено не беше Деби Хари — ако въобще можеше да се сравнява с нея с напоената си с гел коса, — но Уенди го харесваше, в това нямаше и капчица съмнение. Пък и той — да, наистина — и той също я харесваше.

От толкова време не беше спал с жена, че сякаш мислеше с онова в боксерките си, което очевидно следваше някаква негова си лична програма, нямаща нищо общо с разума.

— Пипин се среща с една жена в Улвърстоун — заяви Хари многозначително пред Уенди, като в същото време потупа за поздрав Пипин по барабана, който беше метнала на гърба си.

— Грещиш, Хари, не се срещам — каза Пипин, като се отдръпна от него. — С никого не се срещам. Всъщност тъкмо разправях на Уенди колко самотна се чувствам, откакто Натан се премести.

Натан беше едно от случайните мъжки завоевания на Пипин. В отбора по крикет на Комптън го познаваха като мъжа с лице, приличащо на поднос за чай.

— Аз пък си помислих, че ти определено се чукаш с онази жена от Улвърстоун? — възкликна Хари подигравателно.

— Аз не се чукам — каза Пипин. — Ти се чукаш, конете на брат ти се чукат, аз... правя любов.

Хари хвърли бърз поглед към изражението на Уенди, за да провери дали се е отворила от последното изказване на Пипин, както например се отврати самият той, но видя, че тя зяпа Пипин така, сякаш е най-невероятното същество, което е срещала през живота си.

— Нашето шоу отпадна от програмата — уведоми я Хари, като се опитваше с това да отвлече вниманието ѝ от Пипин. — Съжалявам, но нищо не мога да направя по въпроса. — Погледна кръвнишки към Пипин и добави многозначително: — Уенди каза, че няма търпение да чуе всичките ми оригинални изпълнения.

— Освен това барабаните ти са фантастични — бързо се обади и Уенди, като забеляза засегнатото изражение на Пипин. — Допълват чудесно песните на Хари.

Над главите им, по покрива на павилиона, дъждът не спираше да барабани. Отвън се виждаха фигурите на хора, които притичваха насам-натам откъм павилиона за чай, понесли понички с моркови в чинийки за еднократна употреба.

— Я чуйте какво ще ви предложи — обади се изведнъж Уенди. — Защо не се махнем отук и не отидем да се поразходим с колата?

Уенди прокара ръка по покривата си с гел коса, погледна първо към Хари, който светна при това недвусмислено предложение, а после и към Пипин, от чиято физиономия не слизаше усмивката.

— В колата имам купища касетки — каза Уенди. — Можем да отидем до реката или някъде другаде.

„И да свалим дрехите си“, довърши мислено Хари изречението. С Уенди във водата обаче трябваше да влезе или Пипин, или той. Няма начин да влязат и тримата — не можеше да понесе мисълта, че Пипин ще се плацика край тях с вълнената си шапка на главата.

Тръгнаха си заедно от фотографския павилион. По пътя Пипин се спря да купи сладкиши.

— Мислех, че имаш алергия към сладкото — погледна я учудено Хари.

— Шоколадови бисквитки, пастички с бяла глазура, курабийки — изреждаше доволно Пипин, без да обръща внимание на забележката му. — Ммммм. Никъде другаде не можеш си купи такива вкуснотии, така че сега ще си хапна до насита.

— Ами какво ще стане, когато се подуеш и не можеш да дишаш? — попита Хари. Само че Пипин вече беше далеч пред него, почти тичаше под дъжда редом с вещицата Уенди Вагнер.

Фолксвагенът на Уенди беше паркиран близо до един знак, на който пишеше „По-нататък забранено“. Хари реши, че само преди десетина минути надеждите и неговата банда — така де, неговата и на Пипин — са се разбили в някакъв подобен знак.

— Срамота, всичко да отложат! — каза Уенди, отправяйки съжалителен поглед към Хари.

Той буквално се разтопи, въпреки намерението си да посреща всичко хладнокръвно. Вече не помнеше кога някоя жена се беше държала толкова мило с него, с изключение на майка му, разбира се. Все пак Уенди не беше толкова страшна. Сигурно вещерските номера ѝ бяха нещо като хоби — като шивачеството например.

— Страхотна бракмичка, харесва ми — обяви Пипин и подкрепи думите си с потупване по багажника на очуканата кола на Уенди, боядисана за последно със зелена фасадна боя. — Я виж това! — възкликна, надничайки през предното стъкло към един голям зелен кристал, повесен на синя връвчица от огледалото за обратно виждане.

Хари забеляза, че Пипин не дава никакви признаци, че се кани да влиза в колата. Сигурно го чакаше да седне отзад, така че тя да се настани отпред до Уенди. Проблемът на мъжете според него беше, че са неспособни да контролират такива неща, като влизането в кола

например. Така че нямаше друг избор, освен да се смести на задната седалка, като едва не се удари в друго парче кристал, което Уенди беше провесила на задното стъкло.

Нямаше начин да не си помисли, че всички джунджурийки и кристали на Уенди са чиста загуба на пари. Видя баланса на сметката ѝ миналия петък и според данните тя имаше само трийсет долара в банката. Явно вещицата Уенди Вагнер не я биваше във финансовите магии, но определено имаше успех в любовните — Пипин я зяпаше наистина като омагьосана. „А и аз също“, помисли си Хари и чак го доядя на самия него. Знаеше, че може да се отърси от омайването си, ако се понапъне малко — ненапразно беше живял вече близо трийсет години на една и съща планета с жени. Само че сега вещицата Уенди Вагнер почти му беше паднала в ръчичките и за нищо на света нямаше да се остави Пипин да му я измъкне под носа — все едно Уинстън Чърчил да се беше предал пред натиска на нацистката въздушна армада.

Работеше само едната от чистачките на предното стъкло, но затова пък автокасетофонът — чиито части бяха прикрепени една към друга с тиксо — беше в пълна изправност. За голяма изненада на Хари високоговорителите бяха от най-добрата марка — *Сони*. И звукът беше невероятно силен и плътен, нищо общо с пискливото стържене, което се разнасяше в колата на родителите му.

— Какво е това? — поинтересува се Пипин, когато чу да се разнася непозната за нея песен.

— Брехт — информираха я в един глас Уенди и Хари. Настъпи пауза, докато Уенди се настани на шофьорското място, след което погледна към Хари и му се усмихна.

— *Песен за Билбао* от Брехт — издекламира на един дъх Хари. — Първата песен, която изпълниха *Блонди*, когато партнираха на *Сърцеразбивачите в При Макс*. Тогава Деби носеше рокля с десен на пантера.

— А това е било, когато си бил на не повече от три годинки и още си ходел прав под масата — заяде се Пипин, защото никак не ѝ се хареса, че Хари и Уенди познават толкова добре една и съща песен, за която тя дори не беше и чувала. — Както и да е. И кои са пък тия „Брехт“?

— Първо, не бях на три, а на цели шест години — каза Хари. — И за твоє сведение Брехт не е група. А ако не си чувала за него, просто е безсмислено да говорим.

Правейки се, че не забелязва разпратата между двамата си спътници, Уенди впери поглед право пред себе си, здраво стиснала волана в ръце, още повече че в този момент ги изпревари един пикап, като изпръска с мръсна ръждива вода предното стъкло на колата.

— Виж да ти покажа нещо — обърна се Хари към Уенди.

— Какво? — измърмори тя, като леко изви глава, за да го погледне.

Хари разгърна черното си яке и тържествено показа лилава значка с надписа „Деби Хари на живо“, която беше закачил на вътрешния си джоб.

— Уаау! — възкликна Уенди и отново хвърли поглед в огледалото за обратно виждане.

— Харесваш ли Къртни Лав? — обади се и Пипин, докато ровеше из касетките и отъркваше ръката си уж случайно в крака на Уенди.

— Къртни Лав е отговорът на Пипин за всяка ситуация — заяви Хари с патетичен тон. Тъкмо се канеше да върне разговора обратно към темата за *Блонди*, когато Уенди издаде продължителен и доста силен стон:

— О, Господи! Дори не ми споменавай за Къртни Лав!

Пипин извади от касетофона касетката на Брехт и пъкна на нейно място Хоул.

— Ерик Ерландсън, Пати Шемел и Мелиса Ауф дер Маур — въздъхна Пипин. — Най-добрата поддържаща група, с която Къртни е имала късмета да работи. Слушай, Хари, слушай. Може и да научиш нещо.

Както седеше на задната седалка, Хари можеше да види енергичното поклащане на главата на Уенди в такт с музиката.

— Дори ако изкара десетгодишен курс „как да бъдем скучни“, Къртни Лав пак няма никога да ти досади — заяви Пипин.

Почти онемял от удивление, Хари се загледа през прозореца към широките полета с крави, които си пасяха невъзмутимо под дъжда. „Откъде, по дяволите, го измъкна пък това? — помисли си със завист. — Да не би да е от някое от прословутите й музикални списания?“

Вече валеше толкова силно, че единствената чистачка на предното стъкло сякаш всеки момент щеше да се счупи. Гъсти черни облаци покриваха целия небосклон. На езерото щеше да е сибирски студ. За нищо на света нямаше да влезе във водата. Прищя му се да си отиде вкъщи. Точно така и ще направи. Хари реши да помоли Уенди да го оставят някъде по пътя.

Точно тогава тя се извърна на мястото си и го дари с най-прекрасната си усмивка за деня.

— Но, разбира се, Къртни Лав не може да стъпи и на малкото пръстче на Деби Хари — изчурулика сладко. Хари едва сега забеляза какви сладки трапчинки имаше Уенди. Никога преди не им беше обръщал внимание, защото мислеше само за нейните вещерски умения.

— Уау, може ли да се ожения за теб? — каза той бързо. И макар и само за миг, но почувства, че наистина го желае. В класацията на Хари за сродни души това, че някоя жена нарежда Деби пред Къртни, я изстрелваше направо на челните позиции.

— Хари ги разправя едни и същи неща на всички момичета — намусено се обади Пипин, като наду касетофона до дупка. — Имаш нещо на бузката си, Уенди. Крем или сладко... — и Пипин се наведе, близна пръста си и нежно го прокара по бузата на Уенди.

Хари направи физиономия на неприкрито отвращение. „А това пък е, което ти правиш с всички момичета“, помисли си той. Старият номер със сладкото на бузата — само че той ще си затрае, защото нямаше да е кавалерско от негова страна да се обажда.

Загледа се отново към полето, на което вече пасяха стада овце. Замисли се, че е крайно време да промени представите си за кавалерство. Писна му все да пуска преднина на Пипин; до гуша му дойде да отваря вратите на разни глупачки, които идваха в банката с детски колички. Откъде се бе пръкнало това задължение мъжете да са на всичкото отгоре и кавалери? Така му се искаше и за жените да има някакви подобни изисквания, нещо от рода на правилата, че мъжете винаги трябва да сядат отзад в колата, да отварят вратата пред дамата или да ѝ отстъпват място в автобуса. Но пък дори да съществуваха подобни правила, Пипин едва ли щеше да ги спазва. Поне в това беше напълно сигурен. Загледа се с отвращение във вълнената шапка на Пипин. Хари забеляза, че сглобената с тиксо техника на Уенди

изведнъж започна да дава дефекти. Вече бяха чули половината албум на Хоул, когато без никаква логика неочаквано зазвуча нещо, което странно напомняше за соло изпълнение на укулеле.

— Мммм, какво е това? — измърка Пипин. — Страхотно е!

— Това съм аз — каза вещицата Уенди Вагнер с нетипична за нея скромност, като междувременно превключи скоростите. — Това съм аз с моето укулеле!

Сега вече Хари усещаше как Купидон буквално разкъсва боксерките му. Това вече беше върхът! Уенди предпочиташе Деби Хари пред Къртни Лав, познаваше Брехт и освен това свиреше на укулеле! Искаше му се да отвори задния прозорец на колата — независимо от плющиящия дъжд — и да закрещи от радост. Но само каза:

— Уенди, знаеш ли, че неотдавна Дейвид Бауи написал *Сладострастие за живот* за Иги Поуп, и то на укулеле, докато си гледал телевизия в хотелската стая в някакъв немски град?

— Уау! — без да иска възкликна Пипин, силно впечатлена, въпреки усилието си да го възприеме като поредния досаден факт, който можеше да се очаква от Хари.

— Уау! — възкликна и Уенди, като извъртя рязко волана, за да избегне една локва, и отново забодде поглед в пътя пред себе си.

„Уау“, помисли си и Хари, навеждайки се към студеното стъкло на прозореца, без да откъсва поглед от тила на Уенди. Вече промени решението си по въпроса за езерото. Но първо трябваше да измисли начин да се отърве от Пипин.

— О! — най-неочаквано възкликна Пипин, като се обърна и погледна към Хари.

— Какво? — попита той разсеяно.

— Май имам алергична реакция от шоколадовите бисквити.

— Наистина ли? — подозрително я изгледа Хари.

— Или може би е от пастичките — допълни Пипин. — Все едно, явно е от нещо, което съм яла.

— Предупредих те, че ще се подуеш до пръсване от толкова много захар — заяви безмилостно Хари.

— Искаш ли да те откарам до вас? — предложи Уенди. — Няма проблем.

— Благодаря — въздъхна Пипин. — Само че Хари...

— Какво? — срязва я той.

— Ще трябва да прибереш сам инструментите. Но пък — побърза да добави тя, като видя физиономията на лицето му — можеш да вземеш моя пикап, за да откараш всичко на един път. Ще ти дам ключовете. Дръж... — И тя подхвърли в скута му ключодържателя си, на който висеше и едно черепче. — Уенди, ще може ли да откараме Хари обратно на шоуто?

— Разбира се — измърмори Уенди, втренчена в пътя пред себе си.

Хари потъна на задната седалка, долепи лице до стъклото на прозореца, а в същото време Уенди смени касетката в касетофона.

— Тези записи ги свалих от Интернет — каза тя, като явно се стараеше да ободри Хари, защото долови, че някак си изведнъж отзад беше станало подозрително тихо. — Познаваш ли какво е?

Нищо не му звучеше познато. Може би далечни навеи на *Анархия на Острова* в изпълнение на *Блонди* и *Джоан Джет* или на *Клем Бърк* и неговата *Иска ми се да съм твое куче*. Но това изобщо не го разведри. Свалената от Интернет музика се оказа само поредната причина да пожелае още по-силно вещицата Уенди Вагнер. Но щеше да се размине с нея, защото го връщаха обратно на шоуто, а после тя щеше да откара Пипин у дома ѝ.

— Как е алергията ти? — подхвърли уж загрижено към Пипин.

Пипин прокара ръка по шията си.

— Не съм съвсем сигурна. Но колкото по-скоро се прибера у дома, толкова по-добре.

— В такъв случай отпада вариантът да отидем до езерото да плуваме — побърза да каже Хари. — Лицето ти определено се подува. Не ти ли отичат и глезените? Последния път, когато прекали със сладкото, краката ти бяха станали като диреци.

— Не бъди толкова проклето копеле — озъби му се Пипин.

Хари си представи как Пипин и Уенди Вагнер спират колата край езерото и започват да се целуват, а дъхът им замъглява прозорците на фолксвагена. Искаше му се да затропа с крака от яд и разочарование, но пък от друга страна му се искаше и да потъне в тишина, за да се наслади на песента, която му напомняше *Иска ми се да съм твое куче* на *Клем Бърк*. „Да те вземат дяволите, Пипин!“ Проблемът беше, че тя наистина страдаше от алергия. Винаги държеше подръка до педалите

на барабаните си флаконче с лекарство. Само че нейните алергии се проявяваха доста селективно, което допълнително вгорчаваше живота на Хари и явно бяха пряко свързани с интимния ѝ живот. Доколкото си спомняше, мъжът с лицето, приличащо на поднос за чай, също бе паднал жертва на селективната алергия на Пипин.

— Сигурно е ужасно да живееш с такова нещо — каза съчувствено Уенди с неприкрита загриженост в гласа.

С какво по-точно? Дали с хроничната бисексуалност, лошия професионализъм, скапания музикален вкус или с постоянното льготене? Защото всички те бяха присъщи на Пипин.

Все едно, нямаше мърдане. Невъзможно му беше да спори с Пипин, а щом тя нямаше да прибере инструментите, значи той трябваше да свърши тази работа. Инак току-виж някое хлапе на пони мине оттам и му съсипе микрофоните!

— Съжалявам — каза Пипин, но толкова тихо, че Хари едва я чу сред воя на вятъра и плющенето на дъжда.

— Всичко е наред — увери я Уенди, при което Хари отново мърна лицето и трапчинките ѝ в огледалото за обратно виждане.

— Значи първо ще те оставим теб, така ли? — попита го Уенди, без да откъсва очи от пътя пред себе си.

— Ами да, добре, все едно — отвърна той унило, но изведнъж малко се пооживи, защото му хрумна нещо много хитро. — Какво ще кажеш да се видим по-късно — подхвърли ѝ сякаш между другото той, — след като оставиш Пипин у тях?

— О! — Уенди извърна леко глава. — Наистина бих искала, Хари, но не мога. Трябва да се упражнявам на укулелето.

— Така де, Хари — обади се и Пипин, — не бива да я откъсваш от укулелето. Сигурно се опитва да разучи някоя от песните на *Блонди*. Ами да! — Пипин поклати глава и сложи ръката си на коляното на Уенди. — Представяш ли си, Хари слуша само музика от осемдесетте години — въздъхна съжалително тя. — Можеш ли да си представиш, че е роден едва през 1970-а?

— Ами албумът, с който *Блонди* се завърнаха! — извика Хари възмутено. — Аз и него си купих!

Само че главата на Пипин вече беше склонена до тази на Уенди и двете неудържимо се смееха, напълно забравили за Хари, а дъждът продължаваше да барабани по покрива на колата.

Хари умееше да прецени кога дадена кауза е изгубена. В момента, в който Пипин започна да шепне в ухото на Уенди, той знаеше, че каквото и да ѝ говореше, то ѝ беше много по-интересно от неговите приказки. След малко щеше да се озове отново във влажния павилион, после щеше да мъкне и да товари тежките усилватели и барабани в малкия пикап, след което щеше да се промъква сред трите хиляди жители на Комптън, изсипали се с колите си по улиците на градчето — а през това време Пипин щеше да се наслаждава на ласките на Уенди на предната седалка на фолксвагена. Такъв е животът! Животът винаги си е бил такъв!

Хари мрачно си помисли, че ако беше истински мъж задължително щеше да намери някакво решение в стил Джеймс Бонд на тази ужасна ситуация. Да, ама явно не беше. И сигурно нямаше да бъде и през следващите четирийсет и пет минути. Нямаше как, трябваше да се признае за победен. Хари затвори очи и извика в съзнанието си образа на Деби Хари, нахлупила над очите си черна барета, как пее на френски *Извикай ме*, докато единствената чистачка на предното стъкло на колата на Уенди не спираше отчаяно да се мята напред-назад.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сара си мислеше колко много и невероятни неща има в Австралия, но най-удивителното беше, че тук човек можеше да открие такова разнообразие от малки шоколадчета с най-различен пълнеж, за каквито в Лондон само можеше да мечтае. Сара въздъхна и изхвърли шепата опаковки от шоколадчета в кошчето за боклук.

Пресече улицата в центъра на града и се насочи към антикварната книжарничка. Вече добре познаваше жената, която работеше там, както и нейното куче Берил, което май вечно страдаше или от глисти, или от възпалени анални жлези.

— Здравсти, Сара — поздрави я книжарката, а Берил биеше радостно опашка в земята. — От дълго време не съм те виждала. Как е Дик?

— Ричард е добре, благодаря — наблегна Сара върху името му.

— Предай му, че скоро пак ще трябва да види жлезите на Берил — заяви жената.

Сара се усмихна с разбиране и тръгна между лавиците с книги.

— Идваш да поразгледаш ли? — попита любопитно книжарката.

— Аха — смотолеве Сара, като се надяваше с това да я отпрати. Сега вече се радваше, че не дойде да работи тук. Сигурно щеше да се побърка.

Лавиците с наръчници по градинарство, овощарство и отглеждане на зеленчуци бяха претъпкани. Още докато изваждаше и преглеждаше книгите една след друга, Сара разбра, че няма да намери каквото търсеше. Беше си въобразила, че може да открие някое подвързано с кожа томче със старинни ботанически репродукции и дори с литографии на редки растения. Но бързо се убеди, че в книгите, които прехвърляше, нямаше нищо особено — само кактуси и бонзаи.

Том изобщо нямаше да се впечатли от подобно нещо. А за нищо на света нямаше да му подари за рождения ден наръчник за борбата с плодовите мушички.

Докато се мотаеше между лавиците, Сара подмина малкия стелаж с надпис „Помогни си сам“, където беше намерила *Интимни връзки в семейството и извън него*. Беше изхвърлила книгата, защото се притесняваше, че Ричард може да я види.

В книжарничката цареше истински хаос. По всички лавици, независимо от указателните надписи, имаше какви ли не книги за кучета, а по пода бяха струпани камари от стари броеве на *Комптън Газет*.

По едно време Сара откри нещо по-интересно. На една лавица имаше надпис „Риби“ и там наистина видя всевъзможни книги за какви ли не екзотични риби. Но и там не можа да открие онова изискано томче с кожена подвързия и изписано със златни букви заглавие, което виждаше в представите си. Явно и тук нямаше да открие някое рядко първо издание, с което да изненада приятно Том. Протегна се уморено и ставите ѝ изпукаха.

И в същия миг забеляза на входа на книжарницата до болка познатите ѝ руси коси. Сара прехапа устни.

— Том?

Той отстъпи крачка назад и се вгледа между лавиците с книги. И тогава я забеляза. На лицето му светна искрена усмивка на радост. „Все едно да видиш отново слънцето“, помисли си Сара. Струваше ѝ се, че са минали години, откакто за последен път са били заедно насаме.

— Тъкмо ти избирах подарък за рождения ден — промълви Сара, толкова шокирана от неочакваната среща, че дори не се усети как се издаде.

Том повдигна вежди.

— Наистина ли?

— Да, от мен и Ричард — излъга тя.

Не смееше да помръдне от мястото си, а Том приближи и застана точно зад нея. Лавиците с книги ги скриваха от погледа на книжарката.

— То и аз съм тук, за да си избира подарък — усмихна се той.

Като полагаше усилия да не се поддава на вълнуващата му близост, Сара грабна от ръцете му книгата, която си беше избрал и видя, че е томче с поезия. Погледна го. Том сви рамене.

— Преди си харчех парите за уиски, а сега ги давам за поезия — отвърна на мълчаливия въпрос в очите ѝ.

За около минута останаха смълчани и Сара се улови, че се е загледала безсмислено в лавицата пред себе си, като едва сдържаше любопитството си да узнае нещо повече за него. Ричард не ѝ беше разказвал почти нищо за Том — нито за когото и да било друг. Стори ѝ се, че книжарката се опитва да подочуе разговора им, затова направи жест към вратата.

— Искаш ли да отидем да пийнем по нещо? — обърна се тя към Том.

Той въздъхна със съжаление:

— Казах на Ани, че няма да се бавя.

— Само по едно кафе. Инак така и няма да знам какво да ти избира за подарък — настоя Сара.

Докато пресичаха улицата, Сара забеляза, че е с нови обувки.

— Подарък от Ани — обясни Том, като улови погледа ѝ. — Малко закъснял коледен подарък, но си струват.

Сара се опита да не се поддаде на ревността, болезнено свила сърцето ѝ при тези думи, само отметна падналия върху челото ѝ кичур. Косите ѝ вече бяха доста дълги, а от слънцето бяха силно изрусели.

— Как е Ани? — попита механично, докато Том кавалерски отдръпна стола ѝ, за да седне.

„Знам, че той знае, че аз знам, че именно тук бяхме и предишния път, когато говорихме часове наред“, помисли си Сара.

— Добре е — отговори Том и седна срещу нея. — А ти как си?

— О, чудесно, благодаря.

— Изглеждаш ми малко... отегчена може би.

— О, не, не съм.

Том вдигна рамене.

Поръчаха две кафета и Сара кръстоса крака, като наум се укоряваше, че не е облякла нещо по-свастно от старите си черни панталони, които на всичкото отгоре беше купила от една базарна разпродажба.

— Наистина ми се иска да ти взема хубав подарък за рождения ден — каза след кратко мълчание Сара. С мъка си налагаше да не го зяпа влюбено.

— Не ми се вярва Ричард да помни кога е рожденият ми ден — каза Том през смях. — Сигурно това е в резултат на твоето благотворно влияние върху него.

Сара се усмихна, но не каза нищо.

— Единственото, което си пожелавам за рождения ден, е един „АА“ — каза Том и пое кафето си от сервитьорката.

— „АА“ ли? — Сара си помисли, че има предвид организацията *Анонимни алкохолици* и се изчерви.

— Най-добрият алманах за рибари *Атгълърс Алманах* — поясни Том.

— О!

Сара се загледа през прозореца на заведението, отпивайки бавно от кафето си. Ако в този момент Ани или Ричард ги свареха тук сами, какво ли би станало? Но в действителност нищо особено не се беше случило — съвсем нищо. И точно в това беше проблемът.

От седмици в главата ѝ се въртяха какви ли не планове, свързани с рождения ден на Том — всъщност от момента, в който се разрови из старите ученически албуми на Ричард. В нейните мечти Том седеше в градината на дома си и тя пристигаше с подаръка си за него — естествено Ани я нямаше, — но не тук, а в Америка или на континента.

— Откъде може да се намери този *Атгълърс Алманах*! — попита Сара и този път Том се почувства неудобно.

— По вестникарските будки, предполагам — сви неуверено рамене. — Не е нищо особено. Не си създавай притеснения. Просто се пошегувах.

— Не, хайде заедно да го потърсим! — предложи Сара с нескрит ентузиазъм в гласа, тъй като същия миг осъзна шанса си да поудължи времето, прекарано с Том.

Той не отговори, разбъркваше кафето си, като внимаваше утайката да остане на дъното на чашата. В тези заведения така и не се научиха да правят кафето както трябва — приготвеното вкъщи му харесваше много повече.

— Напоследък си мислех за теб — изтърси той най-неочаквано, без да спира да бърка с лъжичката.

Сара затаи дъх и го погледна право в очите.

— Чудех се как я караш на новото място, как се справяш — добави той. После вдигна очи и улови вперения ѝ поглед.

— О, чувствам се чудесно, всичко е наред — побърза да отговори Сара. — Наистина, нужно ми е малко време да посвикна с

Комптън след Лондон, но ми допада, че тук спокойно мога да оставям входната врата отключена, докато у дома не бих си и помислила да го направя.

Сега пък Том беше вперил поглед в нея. Мислеше си, че кожата ѝ е невероятна. На сватбата ѝ беше прозрачно бледа, сякаш не на жена от плът и кръв, а сега бе като златна, вероятно от слънчевия загар.

— Освен това е забавно. В супермаркета свирят народна музика, има и какви ли не направо фантастични шоколадчета — продължи да изрежда Сара. — У дома има само турски сладки и локуми, а тук има всякакви екзотични сладкиши. О, Боже, нарекох Лондон „у дома“, чу ли ме? Сигурно страдам от носталгия повече, отколкото предполагам.

— Наистина ли? — попита сериозно Том.

— О, да. Всъщност малко — отговори Сара, без да има сили да го погледне в очите. Защо ли, когато Ричард ѝ зададе същия въпрос, тя остана напълно безразлична? А сега ѝ се искаше да сподели и най-съкровените си помисли с Том. Имаше чувството, че той може да надникне в душата ѝ, да прочете мислите ѝ.

— Когато Ани пристигна за първи път в Тасмания, изпитваше доста силна носталгия — каза ѝ Том утешително.

Само че Сара въобще не желаше да слуша нищо за Ани и реши да смени темата.

— Искаш ли да отидем и да потърсим твоя *Ангълърс Алманак*? — предложи тя.

Но когато отидоха до вестникарската будка, Сара остана разочарована. На етикета с цената пишеше \$3,50 — това определено не беше рядкото и изящно антикварно издание, което мечтаеше да му подари. Пък и не ѝ направи особено впечатление, приличаше по-скоро на годишна сводка за подходящото за риболов време.

Надникна през рамото на Том, докато той четеше набързо текста на задната корица на книжлето. Той ухаеше на лимон и... на легло.

— Виж, тук е указано движението на Луната — започна да ѝ обяснява Том. — Има и най-подробни таблици. Когато Луната е в някоя от междинните си фази, тогава е най-подходящото време за риболов.

Сара кимна с усмивка, макар че не чуваше нито думичка от казаното, а само се опиваше от звука на гласа му. В този момент Том

забеляза, че някой му маха. На Сара ѝ се стори, че вероятно е някой от отбора по крикет.

— Връщам се след секунда — каза Том, като ѝ подаде малката книжка с жълтеникава корица. Сара въздъхна и се загледа в цветните картинки по средата, изобразяващи различни видове риба. Змиорката беше описана като „подходящо мезе за трапезата“, това ѝ напомни за желираната змиорка, която преди време ѝ се наложи да вкуси в Лондон, и усети как ѝ се повдига.

После ѝ хрумна нещо друго. Занесе книгата на касата, плати я, купи една химикалка и написа нещо на задната корица.

Когато Том се върна, вече му беше купила и поздравителна картичка.

— Заповядай — връчи му тя целия пакет. — Само те моля да не я отваряш до сряда.

— Благодаря ти, но не го заслужавам.

— Разбира се, че го заслужаваш — каза Сара. — Ти си Том, ти заслужаваш всичко.

След това излязоха заедно от вестникарската будка и Том се запъти към колата си — всъщност колата беше на Ани, както се досети Сара по купчината списания за скулптура на задната седалка. „Той сигурно си няма собствена кола“, помисли си тя. Само че това беше едно от нещата, за които беше решила, че не е нужно да се тревожи. В Лондон сигурно щеше да има някакво значение, но не и тук.

— Доскоро — сбогува се Том, вече сложил ръка върху дръжката на колата.

— Ще се радвам, ако някой ден излезем да хапнем заедно — каза Сара.

— Все не мога да разбера дали това означава да се пийне по чаша чай или да се вечеря — отвърна шеговито Том.

— Каквото си пожелаеш! — отрони Сара, като се стараше също да прозвучи небрежно закачливо. Но от опит знаеше, че именно това бе решителният момент. И да стане ясно дали връзката ще бъде прекратена, ще бъде затлачена или ще започне да се развива.

— Ще ти се обадя някой ден — обеща Том и при тези негови думи сърцето ѝ щеше да изхвъркне от радост, въпреки че много добре знаеше, че споменът за това обещание ще я измъчва дни наред.

— Не забравяй, че не можеш да отваряш подаръка си до сряда!
— напомни му Сара, докато той палеше двигателя на колата.

Том свали стъклото на прозореца, помахаша ѝ, докато се отдалечаваше, и се усмихна.

— Благодаря! — извика отдалеч и отпраши по пътя, а на Сара ѝ се стори, че все едно заминаваше за другия край на света.

Докато го гледаше да се отдалечава, се запита дали пък не полудяваше, но после реши, че дори да е така, поне си струваше, защото ѝ вдъхваше усещането, че наистина живее.

По-късно същата вечер, когато Ани си беше вече легнала, Том седна пред телевизора с кафявия плик от вестникарската будка на коленете си. „Сара е невероятно интригуващо момиче“, мислеше си той. Имаше нещо много закачливо и вълнуващо старомодно в забраната ѝ да не отваря подаръка си преди рождения си ден — а това, че той всъщност знаеше какво му подарява, правеше ситуацията още по-странна. Без да се замисля, Том разкъса хартиената опаковка. Вътре имаше и една картичка, надписана специално за него с красивия и четлив почерк на Сара.

От съседната стая дочуваше тиха класическа музика, която се разнасяше от радиото на Ани. Сигурно вече беше заспала. Никак не му харесваше мисълта, че Ани остарява, но напоследък тя беше започнала да си ляга доста по-рано.

Картичката беше най-хубавата, която Сара би могла да намери от твърде ограничени избор в провинциално градче като Комптън. На нея имаше нарисувана котка, която наблюдаваше една златна рибка, плуваща в кръгъл аквариум. Имаше го и традиционното напечатано пожелание за всичко най-хубаво, здраве, щастие и късмет в живота. Ако тази картичка попаднеше в ръцете на Ани, Том беше убеден, че тя моментално ще я възненавиди. Вече беше открил и разгледал и нейната поздравителна картичка — картина с оригинален компютърен дизайн, явно дело на някой от нейните приятели художници от континента.

„За Том — прочете на картичката от Сара. — С много любов и благодарности за твоето приятелство, което за мен означава толкова много. Нека всичките ти мечти се сбъднат. Сара.“ На Том веднага му направи впечатление, че името на Ричард не се споменаваше.

После отвори подаръка си — *Атглърс Алманак*. Сара беше махнала етикета с цената, което също му се стори много мило и забавно, защото и двамата знаеха колко струва книжката. И пак си помисли, че Сара Кенеди е много интригуваща жена. После вниманието му бе привлечено от още нещо: тя беше оградил с кръгче една дата — втори, неделя — и беше подчертала четвъртинката луна, изрисувана над един от часовете — 9:02. А отстрани беше написала: „На северния бряг на Лили Крийк“.

Не беше сигурен дали тази бележка беше предназначена за него, за нея, или и за двамата. И не мислеше, че Сара ще има достатъчно кураж, за да му позвъни по телефона и да му обясни.

Загледа се навън през прозореца, към светлините на града в далечината, като се колебаеше дали пък той да не ѝ се обади. Но още в мига, в който си го помисли, знаеше, че няма да го направи. Неделя, втори, следващият месец беше твърде далеч — дотогава можеше да размисли на спокойствие. Междувременно щеше да изключи телевизора и да се мушне в леглото при Ани. „Само че не веднага — помисли си той, все така загледан през прозореца, — не още.“

Какво му каза тя днес? Че той заслужава да получи подарък за рождения си ден, просто защото е Том. Защото го има на този свят. Поредната странност на Сара, но му хареса и сега не можеше да забрави думите ѝ.

Сара се беше променила, откакто я видя за пръв път. В деня на запознанството им тя му се стори нервна и стеснителна, свита притеснено в черното си лондонско палто. Помисли си, че вероятно месеците, прекарани под топлото австралийско слънце бяха стопили нейната хладна въздържаност, която при първата им среща бе доловил така осезаемо. Том направи място на Мерлин, кучето на Ани, да се настани до него на дивана и продължи да се взира навън през прозореца, към светлините на града, като с една ръка отметна с привичен жест падналите над очите му къдрици, а в другата държеше картичката на Сара.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бронте не можеше да си отспи достатъчно и това ѝ личеше. Чувстваше се така замаяна от умора и безсъние, че на обяд се опита да пъкне сандвича си в принтера, вместо в микровълновата фурна. Още по-лошо — вече непрекъснато и навсякъде се оглеждаше за Ейнджъл. По време на редакционните съвещания. В банята. Дори когато ѝ се случеше да ползва тоалетната на някой магазин.

Опитваше се да разсъждава хладнокръвно за проявите на любимия си кон, но беше безсмислено, защото не откриваше никаква логика в това, че призракът на един мъртъв кон се материализира в самолети или в хотелски стаи. След тези преживявания Бронте се боеше, че Ейнджъл я следва по петите навсякъде, където отидеше. Във всеки един момент ѝ се струваше, че може да зърне нереалните му широко разперени бели криле или да го види как прелита над някое кръстовище. Или още по-лошо — да чуе как Ейнджъл ѝ говори.

Последната надежда на Бронте да се отърве от този призрак беше в Бърнард Болтън, но той сякаш бе потънал вдън земя. Отначало си мислеше, че вероятно телефонният му апарат не е добре затворен, но после Тереза ѝ каза, че номерът е изключен. А когато отиде до апартамента му над магазина за риба и пържени картофи, листчето хартия с неговото име беше изчезнало както от вратата, така и от звънеца.

Стоя и се въртя там в продължение на петнайсет минути, натискайки периодично звънеца, а после слезе на улицата и погледна нагоре към прозорците му. Тогава видя, че и завесите липсват, от което жилището изглеждаше необитаемо. Накрая се принуди да се успокои с няколко порции риба и пържени картофи, блокче *Марс* и цигари.

След тази случка Бронте поръча на Лаура да назначи отново на работа Великия Горгонзола и да забрави за съществуването на Бърнард Болтън.

— Горджи каза, че е предрекъл завръщането си на старата работа — подхвърли ѝ Лаура. — Било в хороскопа му.

— Проклет да е този Горджи! — изсумтя Бронте.

Изданието на *Петдесет неща, които можете да пригответе с банани* вече беше отпечатано и се мъдреше на корицата на новия брой на *Австралийска жена*. Бронте все пак се насили да прочете една рецепта — риба, пълнена с банани — след което захвърли списанието на пода.

— Излизам — каза на Лаура.

Почти беше дошло време за обяд — е, би могло да се приеме, че часовете между десет и дванайсет са подходящи за ранен обяд, — така че поне можеше да го използва за извинение.

Бронте нямаше и най-бегла представа къде всъщност отива, знаеше само, че трябва да отиде някъде, където по възможност да гледа гладка водна повърхност и да мисли на спокойствие. Тръгна по *Джордж стрийт*, стигна до Кръглия кей, после зави надясно и заобиколи сградата на Операта в посока към ботаническите градини.

На моменти сякаш забравяше, че живее в Сидни. После обаче свиваше зад някой ъгъл и изведнъж се озоваваше при Харбър Бридж и Операта, което веднага я връщаше към действителността.

Сякаш всички банкери и адвокати в града също си бяха взели по-ранна обедна почивка, а някои дори бягаха за здраве. Струваше ѝ се невероятно, че някои от странните образи, с които се разминаваше, действително съществуват. Според теорията на вероятността, ако я задминаха петдесет мъже, поне в един от тях следваше да се влюби. Вместо това обаче пред погледа ѝ се изпречваха стотици недостойни за влюбване в тях червендалестите, разплути, изпотени типове с голи темета и фирмени фланелки. От време на време я подминаваше някой, който ѝ заприличваше на Ясер Арафат, и ѝ се усмихваше, всички останали просто не ѝ обръщаха никакво внимание.

Бронте продължи разходката си. Чудеше се какво ли си мислят за нея всички тези звероподобни корпоративни шефове като я гледат да се мотае безцелно, облечена в делови костюм и с маратонки, и с такъв израз на лицето, сякаш не е спала цял месец. Сигурно я смятаха за поредната откачалка — и то с пълно право.

Донякъде вече беше приела факта, че скоро ще умре. Единствено приближаването на смъртния ѝ час можеше да обясни постоянните появи на Ейнджъл. Пък и самата тя имаше силното интуитивно усещане, че няма да доживее до четирийсет и първия си рожден ден.

Винаги си беше представяла умирането си като някакво събитие от невъобразимо далечното бъдеще, най-вероятно причинено от натравяне с алкохол, или от преяждане с риба и пържени картофи, или просто вследствие на скапани гени. Представяше си, че смъртта евентуално ще я споходи чак когато прескочи седемдесетте. А сега се чувстваше обречена на край, много по-ранен от всичките ѝ предположения. Но пък цялата тази история не беше нещо, което би могла да сподели с приятели. Нямаше друг избор, освен да го таи в себе си. А вече си купи от будката за вестници и формуляр за саморъчно завещание, така че би могло да се каже, че всичко си е напълно официално.

Единственото, което я смущаваше по въпроса за смъртта, беше, че ще пропусне посрещането на двайсет и първи век и на новото хилядолетие. А също и фактът, че бе водила безкрайно скучен живот. Единственото, което бе постигнала за всичките си четирийсет години, беше само един развод, няколко пътувания в чужбина и подготвянето за издаване на едно книжле с рецепти за банани. Щом се налагаше да умре скоро — а Бронте почти се беше примирила с тази мисъл, — очевидно не разполагаше с много време, за да организира смисленото прекарване на останалата част от живота си.

Когато мина покрай Художествената галерия, се замисли какъв ли е животът след смъртта. Отново ѝ се прииска да яхне Ейнджъл и да препуска с него, но пък никак не ѝ се искаше да се срещне отново с баба си, която престана да ѝ говори, след като тя се омъжи за Ричард, без да е получила нейното одобрение. Любимото телевизионно предаване на баба ѝ беше *Сделката на века*. Ако старицата имаше осигурено място в рая, нямаше съмнение, че това предаване покриваше представите ѝ за божия благословия. „Чудничка перспектива за задгробен живот се очертава — помисли си мрачно Бронте, — ако в него влиза затъпяващото зяпане в телевизора, кръвнишките погледи на баба ѝ и вечните преструвки на околните.“

Бронте изкачи стъпалата към входа на Ботаническите градини, мина покрай статуите на Зимата и Пролетта и излезе на *Елизабет стрийт*. И тогава го видя — надписа с огромни букви: „Д-р Валерия Тан, психолог“.

Ето, точно това ѝ трябваше, като изключим малката подробност, че го осъзна едва когато видя табелата. Изведнъж усети как я завладява

невероятно спокойствие. Защо не се беше сетила по-рано? Отпускането и потъването в дебрите на собственото подсъзнание беше именно онова, от което имаше най-голяма нужда в момента.

Бронте мина през плъзгащите се врати на сградата, в която се помещаваше кабинетът на д-р Валерия Тан и тръгна към асансьора. Сградата имаше единайсет етажа, на които се намираха кабинетите, офисите и канторите на юрисконсулти, психолози и психиатри, както и този на един педиатър, но като изчете внимателно имената на другите лекари, Бронте категорично реши, че д-р Валерия Тан е човекът, от когото има нужда. Би ли могло да бъде другояче с това нейно звучно име?

Кабинетът на д-р Валерия Тан се намиреше на петия етаж. Килимът беше бежов, бежов беше и основният фон на художествената репродукция над бюрото, секретарката носеше бежов пуловер, явна имитация на кашмир. Бронте се почувства поуспокоена. Дори златната рибка в стъкления аквариум, поставен на бюрото, беше тъмнокафява — всичко беше в подчертано шоколадова гама, което действаше изключително успокояващо на нервите. Бронте потъна в купчинката карамелено кадифени възглавнички, с които беше отрупано огромното кресло. Намести се удобно и затвори очи.

— Имате ли уговорена среща? — попита я любезно секретарката.

Бронте тъкмо се канеше да помоли да ѝ бъде запазен първият свободен час, когато самата д-р Валерия Тан се появи, за да изпрати доста притеснен на външен вид човекец с очила, който мина през чакалнята.

— Заповядайте, заповядайте — обърна се тя към Бронте, след като погледна в книгата за предварително записани срещи. — Имам един отказан ангажимент, така че мога да ви приема.

И Бронте бе любезно въведена от д-р Валерия Тан в нейния кабинет, който също преливаше в цветовете на бежовата гама — във всеки ъгъл имаше по един изящен китайски параван, а върху бюрото на психоложката стоеше на един крак грациозен порцеланов щъркел. Точно пред него имаше купа, пълна с ментови бонбони, но на Бронте ѝ стана неудобно веднага да си вземе.

— Всъщност нямах намерение да посещавам психиатричен кабинет — започна смутено Бронте. — Просто излязох на разходка и

видях вашата табела на улицата. Дори не съм убедена, че ходенето по психиатри си заслужава парите, но проблемът ми е, че любимият ми кон, който отдавна почина, ме преследва непрекъснато. А на всичкото отгоре и ми говори. Което, както и сама можете да се досетите, никога не е правил приживе. Освен това си мисля, че скоро ще умра. Така че исках просто да разбера дали пък не превъртам. Мислите ли, че изживявам някакъв нервен срив?

— На първо място — започна на свой ред д-р Тан, — аз не съм психиатър, а психолог.

— Съжалявам — извини се Бронте. Така и не можеше да запомни каква е разликата между двете, освен може би, че единият изписва прозак и валиум, а другият не. Бронте реши, че д-р Валерия Тан е от онези, които нищо нямаше да ѝ предписват.

— А сега ми разкажете за коня — каза докторката, като кръстоса крака, и Бронте забеляза, че тенът ѝ е с нюанс на бежовия цвят на стола, върху който седеше.

Почувства невероятно облекчение, че най-сетне може да поговори открито с някого и след малко вече изповядваше цялата си история — от първото си посещение при Бърнард Болтън до онази страховита нощ в хотелската стая в Комптън, когато Ейнджъл се спотайваше зад леглото ѝ, а тя седя до сутринта, за да нахвърля проекта за завещанието си.

— А защо мислите, че скоро ще умрете? — попита я мило д-р Тан.

— Защото Ейнджъл ми каза, че някой ден ще бъдем отново заедно. Каза ми го по време на съвещанието в редакцията. Освен това прочетох една книга и там пишеше, че духовете се явяват, когато идват да вземат душата ти, тоест когато си на умирачка. А конят ми се върти около мен през цялото време. Ричард също започна да ми говори за съставяне на ново завещание, което не ви ли се струва малко странно? После самолетът ми едва не се разби и не ни уби всичките по пътя за Тасмания. Сякаш някой се опитва да ми каже нещо — добави Бронте, като погледна отчаяно към д-р Тан. — Май искам да ми дадете гаранция, че няма да умра чак толкова скоро. Но пък знам, че не можете, никой не може. А да ви кажа честно, просто имам чувството, че много скоро ще ми се случи. По някое време още тази година, но не знам точно кога. Просто ще си умра и усещам, че този миг приближава.

— Ричард вашият съпруг ли е? — попита д-р Тан.

— Бившият ми съпруг. Съвсем наскоро се ожени повторно.

— Точно така — каза докторката с тон, който накара Бронте да си помисли, че сигурно ѝ е предоставила някаква много важна информация.

Остана малко изненадана, че д-р Тан не я накара да легне на кушетката — но като се огледа, не видя в кабинета друго, освен удобните кресла и изящните китайски паравани, които се вписваха идеално в интериора.

— Да продължа ли да разказвам? — нервно попита Бронте. Забеляза, че докторката не си водеше никакви бележки.

— Да, моля, говорете колкото желаете — насърчи я тя.

— Ейнджъл беше конят, върху който загубих бебето си — каза Бронте, след като си пое дълбоко дъх.

— Преживели сте спонтанен аборт, така ли?

— Да. Конят ме хвърли от гърба си. После през нощта се събудих и ми течеше кръв като при менструация, но много по-обилно.

— Кога се случи това?

— Около година, след като се оженихме с Ричард.

— А какво стана с Ейнджъл?

— Ричард го застреля. Той е ветеринарен лекар, а конят си беше счупил крака. Трябваше да го направи — каза Бронте.

— Разкажете ми за бебето — подкани я д-р Тан, като се намести по-удобно на стола си.

— Ами доста дълго след сватбата напразно се опитвахме да забременея, но все нищо не се получаваше. А после веднъж имахме за закуска овесена каша. И още след първата лъжица ми се доповръща. И ми се повръщаше всяка сутрин. Купих си от аптеката един от онези домашни тестове за бременност, после Ричард ми донесе още един, за всеки случай. В крайна сметка отидохме на лекар и всичко се потвърди. Ако беше момче, щеше да се казва Ангъс, а за момиченце бяхме измислили Миранда.

— И яздехте, докато сте била бременна, така ли?

— Ами никой не ми каза, че не бива. Пък и си мислех, че всичко ще е наред, защото бях още в първите седмици. Да си призная, същия ден, когато стана нещастieto, сутринта се събудих и изобщо не се сетих, че съм бременна. Просто се облякох, оседлах коня и излязохме

зад къщата ни в Комптън. После Ейнджъл падна и си счупи крака, защото го изви точно под себе си, а аз се стоварих на едната си страна и си строших няколко ребра. Мислех си, че всичко с бебето е наред. После през нощта изведнъж започнах да кървя и се наложи родителите на Ричард да ме откарат в болницата. Тогава разбрах, че нещо не е наред.

— Разкажете ми как Ричард е застрелял коня — внимателно ѝ предложи д-р Тан.

— Ами... Ейнджъл първо направи опит да се изправи, изпръхтя силно и после рухна на земята. Държах му главата в собствените си ръце. Валеше дъжд. Няколко седмици по-късно се събудих през нощта и както си бях по пижама, взех седлото му, отидох и го хвърлих в езерото. Бях много разстроена, донякъде почти бях превъртяла. Все едно се опитвах да погребам коня си. Защото ние всъщност така и не му направихме погребение.

— А за бебето направихте ли? — попита д-р Тан. Бронте кимна. — А после двамата с Ричард не опитахте ли пак да имате дете?

Бронте въртна отрицателно глава. Не можеше повече да говори. Усети, че устните ѝ се разтрепериха.

— Имате ли носни кърпички? — попита тя, като почти беше сигурна, че д-р Тан ще извади някоя бежова кутия, в тон с цветовете в кабинета, но се оказа, че е розова.

Издуха силно носа си, изчака малко, в случай че психоложката поиска да каже нещо, но д-р Тан остана загледана през прозореца, с изглед към пристанището. Внезапно тя се извърна и плесна с ръце.

— А сега ми изброй десет неща, от които най-много се боиш.

— От огромните космати паяци, от данъчните сметки... — започна уверено Бронте, като си мислеше, че зад всичко това се крие някакъв трик.

— Не, не, десетте неща, от които най-много се боиш в момента. Изброй ми ги съвсем конкретно — поясни д-р Тан.

— Хм. Всичко ли да казвам?

— Всичко.

Това бе съвсем лесно за Бронте. Трудното беше, че трябва да го каже пред напълно непознат човек. Имаше нещо в погледа на д-р Тан, в топлите цветове и удобните бежови кресла, в топлото слънце, което щедро обливаше със светлина стаята, в сладникавия аромат на

ментовите бонбони... нещо, което я караше да се отпусне невероятно много.

— Е, добре. Десетте неща, които ме плашат сега, така ли? Първото е, че като умра, ще видя баба си, която пак ще гледа *Сделката на века*. Второто е, че като умра, ще видя мъртвото си бебе. Трето, Ричард и Сара ще имат прекрасни деца и ще бъдат много щастливи. Четвърто, досега не съм направила нищо свястно в живота си и явно така и ще си умра, без да съм направила нищо свястно. Пето, завещах на асистентката си Лаура моя пътеводител *Заедно из Европа* от 1998 година и затова тя ще ме намрази. Шесто, ако бъда кремирана, майка ми ще разпилее пепелта от тленните ми останки по пода, така че в крайна сметка ще свърша в кофата за боклук или в торбичката на прахосмукачката. Седмо, ще загубя работата си, ако колегите ми разберат, че навсякъде ми се привиждат мъртви коне. Осмо, така или иначе ще загубя работата си, защото винаги само се мотая и си губя времето, точно като сега. Девето, май няма девето.

Д-р Тан кимна и на лицето ѝ се изписа лека усмивка.

— Пътеводител за Европа от 1998 година не е ли малко остаряло издание?

— Десето, предполагам, че се страхувам от самия Ейнджъл, да не го видя в обществените тоалетни. Виждах го вече къде ли не, какво пречи и там да се появи?

Д-р Тан погледна часовника си.

— Съжалявам, но скоро имам и друга среща. Това, което ми разказа, е много интересно. Ако нямаш нищо против, нека се видим отново следващата седмица. Дали ще ти е удобно?

Бронте кимна и си помисли дали пък не можеше да я нарича Валерия. В момента ѝ изглеждаше съвсем нормално да си говорят на малки имена, след като беше споделила с тази жена всичките си тайни.

— Скръбта може да те владее години наред — каза д-р Тан, след като я погледна замислено. — Освен това краят на един брак е своеобразна смърт. Наред с коня и детето.

Бронте осъзна, че реално никога не е използвала думата „дете“, когато си е мислила за изгубеното бебе.

— Предполагам, че е било дете — каза тя бавно.

— Загубила си изключително много.

Бронте кимна, като се опитваше да запази самообладание и да не се размекне.

— Ако искаш, мога да ти помогна да го преодолееш постепенно — каза д-р Тан. — Ще ти посочвам пътя, по който да го постигнеш.

— Но дали ще мога да преодолея отделните етапи?

Д-р Тан кимна.

— Разбира се. Трябва да изживееш скръбта по свой собствен начин. И мисля, че имаш проблеми именно с изживяването на скръбта.

С това стана ясно, че сеансът е приключил. С мила усмивка д-р Тан пусна Бронте да мине пред нея, а после изчезна в асансьора.

Бронте плати с кредитната си карта, чувстваше се леко замаяна от неочакваното си преживяване, но успя все пак да си уговори и втора среща с д-р Тан при нейната бежова секретарка, която тъкмо хранеше кафявата рибка в аквариума. След това слезе с асансьора до приземния етаж на сградата. Слънцето продължаваше да прежуря и Бронте реши пак да мине през Ботаническата градина, въпреки че така щеше да закъснее още повече. Може би ако вървеше по-бързо, щеше да успее да се върне в редакцията до два часа.

Мина с бърза крачка покрай статуите на Зимата и Пролетта, като междуременно осъзна, че два от най-големите ѝ страхове се отнасяха до работата ѝ — но и двата взаимно се изключваха. Не може човек да се страхува, че ще изгуби работата си и че ще умре, без да е постигнал нищо стойностно в живота си. Бронте си помисли, че единият ѝ страх просто трябваше да отпадне. Покрай нея мина някакъв непознат, приличащ на огромен носорог, с къси сатенени панталонки и фланелка на *Ситибанк*, при което Бронте отклони поглед встрани.

Като се замислеше за живота си, усещаше се много мъничка и незначителна. Всичко, което излизаше изпод перото ѝ за *Австралийска жена*, ѝ се струваше невероятно банално. Сякаш всеки, свързан със списването на списанието, и всеки, който си го купуваше, вярваха, че ще живеят вечно. И следователно, че имат достатъчно време, за да режат репичките във форми на цветчета и да четат всичко за любовния живот на Ема Томпсън, да решават кръстословици и да откриват някаква магическа формула как да си спестят половината от лихвите по ипотечния заем. „Чиста проба загуба на време“, помисли си Бронте. Ако ще умира, това определено беше най-погрешната стъпка, която можеше да направи.

Загледа се в една жена, която едновременно тичаше и буташе бебешка количка пред себе си. Беше ѝ много трудно да повярва, че вътре има бебе, защото жената буквално блъскаше количката по плочките на тротоара, но Бронте все пак забеляза едно мъничко розово личице, което се подаваше под белите бебешки завивки.

От години не се беше замисляла за мъртвото си бебе. Така че в момента всичко ѝ се струваше доста странно — в един момент разговаряше с Ейнджъл, за което всъщност и потърси специализирана помощ, а в следващия разказваше на д-р Тан за мъртвия Ангъс — или може би за мъртвата Миранда. Искаше ѝ се все пак докторката да си беше водила бележки по време на срещата им — изпитваше сериозни опасения, че едва ли е запомнила нещо.

Бронте се върна в мислите си към преживения навремето спонтанен аборт. Тогава Ричард искаше да опитат отново, но тя беше ужасена от възможността да загуби и следващото си бебе. Освен това ѝ се струваше някак погрешно да иска от съдбата да ѝ се предостави втори шанс. Въпреки че всеки ѝ повтаряше да спре да се самообвинява, тя не можеше да не го прави и смяташе, че има защо. Някоя бременна жена с нормален разум не би се качила да язди кон.

Бронте се отдръпна, за да направи път на група мъже, накичени с емблеми на движението за защита правата на хомосексуалистите, които отиваха към плувния басейн. Изведнъж ѝ се прииска да ги нямаше всичките тези тичащи „за здраве“ мъже и жени, които сериозно я смуцаваха със запъхтияния си дъх. Искаше ѝ се също така онзи носорогоподобен мъж с фланелката на *Ситибанк* да тича малко по-бързо. Виждаше гърба му пред себе си и си мислеше, че скоро ще го изпревари.

„Мъже, мъже, мъже навсякъде около мен и никой от тях не е за мен“, помисли си тя. Не беше напълно сигурна дали все още може да различи истинските мъже. Може би това бе още един страх, който можеше да сподели с д-р Валерия Тан. Междувременно се насочи към Кръглия кей. Очевидно беше прекарала трийсетте си години в страх, че завинаги може да остане сама. А сега се притесняваше, че ще прекара и четирийсетте в същия, но още по-голям страх.

Бронте реши, че животът ѝ можеше да бъде далеч по-лесен, ако не бяха се развели с Ричард. Може и да нямаха повече деца, но поне

щяха да имат коне. Щеше да ръководи конюшните и евентуално можеха дори да инвестират средства в конни състезания.

И сега хората продължаваха да се питат защо в крайна сметка бракът им се разпадна. Бронте можеше веднага да им даде два отговора: първият, че са били прекалено млади, когато са се женили, а вторият, че са имали проблеми в общуването помежду си.

Само че истината беше доста по-различна и Бронте много добре я знаеше. Просто в съвместния им живот имаше твърде много смъртни случаи, които те двамата не можаха да понесат.

Ричард престана да споменава за мъртвото бебе, дори когато тя искаше да си поговорят за него, после изобщо спряха и да разговарят. Тази тема вече не подлежеше на обсъждане помежду им. Много ѝ беше интересно да разбере какво и колко е споделил бившият ѝ съпруг с новата си жена за предишния си брачен живот. До този момент двамата с него никога не бяха разговаряли и за смъртта на Ейнджъл.

Наложи се да слезе на платното, за да направи път на носорогоподобния мъж, върху когото едва ли не налетя тичащата жена с бебешката количка. В Сидни ставаше нетърпимо да се живее. Човек дори не може да излезе на една нормална разходка покрай пристанището, без другите хора да му досаждат с начина си на живот.

Ако трябваше да умира, определено не искаше това да стане в Сидни. Мястото не отговаряше на представата ѝ за смъртта; от града лъхаше прекалено силно на жизненост и вяра в живота. Реши, че за случая ще е по-добре да отскочи до Париж като Джим Морисън. Само че да не умира във вана — не искаше, когато я намерят, да изглежда цялата сбръчкана. Може би едно изящно легло с лилави копринени завеси щеше да свърши идеална работа. После можеха да я положат в ковчег — от истински вековен дъб, а не някаква имитация от евтино дърво — и да я върнат със самолет в Австралия, с авиокомпанията *Кантас*. Определено беше насъбрала достатъчно точки за безплатен полет.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

При всяко позвъняване на телефона Сара си мислеше, че ще чуе гласа на Том, но това така и не се случи. Всъщност тя и не очакваше, че той ще се обади заради срещата, която му определи на Лили Крийк в неделя, но все пак се надяваше и колкото повече приближаваше уговореният ден, толкова по-неспокойна ставаше. Дори Ричард го забеляза.

— Става нещо — обърна се той към нея една сутрин. — Няма ли да ми кажеш какво?

Но Сара му каза единствено онова, което вече беше чувал — че страда от носталгия. Въпреки изминалите четири месеца все още не можела да спи спокойно в новата им спалня — дали да не я сменят с друга? Все още привиквала с времето и климата — в Австралия всичко било наопаки. Все още се настройвала към новия си начин на живот на омъжена жена — все пак до трийсетата си година не е била женена, нали?

Ричард проявяваше търпение и разбиране, научи се да я масажира вечер в леглото, за да сваля напрежението ѝ, и също толкова бързо свикна да се отдръпва и да си чете книга, когато и Сара го правеше. Когато се любеха, и двамата изпитваха удоволствие — също както и преди в Лондон, но на Ричард му правеше впечатление, че сякаш и в секса Сара се държи като женена. Може би именно в това беше проблемът.

Сара разбираше, че е глупаво и смешно да крие своя *Атгълърс Алманак* — сякаш е виновна за нещо, но въпреки това го криеше, пъхнат навътре под дюшека, като таен дневник или любовно писмо. След като подари изданието на Том за рождения му ден, тя се беше върнала във вестникарската будка, за да купи един екземпляр и за себе си. Започваше да се тревожи от отчайващата ситуация, в която бе изпаднала, но малката жълта книжка с подробна информация за риболовното изкуство и за подходящите за риболов дати и часове на деня ѝ беше особено скъпа — единствената ѝ връзка с Том.

Често изваждаше и разглеждаше алманаха. Въпреки липсата на всякаква романтика в описанията на змиорки и пъстърви, всичко ѝ се струваше някак близко и мило, като единствена възможност за поне някаква интимност с Том. Една сутрин, след като се любиха с Ричард и той заспа, Сара си позволи да измъкне книжлето изпод дюшека и легнала до съпруга си, дълго се взира в страниците на алманаха, като същевременно се мразеше за тази своя лудост.

И ето че уреченият ден дойде — второ число на месеца, неделя. Сара се чувстваше толкова нервна, че се събуди още по тъмно. Заслуша се в равномерното дишане на Ричард, като се чудеше кога би било най-удобно да се измъкне.

Загледана в мрака, в който тънеше спалнята им, тя се молеше Том да дойде при езерото. Не го беше виждала от срещата им в града преди рождения му ден. Понякога Ричард говореше с него по телефона, но винаги ставаше дума за отбора по крикет. Все пак дори само това караше сърцето ѝ да бие неудържимо.

Изречението, което написа в алманаха на Том, кънтеше безспир в главата ѝ: втори, неделя, 9:02 сутринта, северния бряг на езерото. Сара хвърли бърз поглед към часовника върху нощното шкафче откъм страната на Ричард — малко след пет. През целия си живот се будеше прекалено рано винаги, когато имаше да върши нещо важно сутрин.

Сара се обърна с въздишка на другата си страна и внимателно отмести ръката на Ричард от себе си. Можеше да поспи още малко — ако тръгнеше към осем, пак щеше да има достатъчно време, за да стигне до езерото. Нямахме никакъв смисъл да става толкова рано. Сара въздъхна дълбоко, затвори очи и се насили да ги държи така, докато накрая заспа.

Когато се събуди, до слуха ѝ достигна шумът от градинска косачка, завесите бяха дръпнати и в стаята проникваше ярката слънчева светлина на неделния ден. В следващия момент усети, че мястото на Ричард до нея беше празно и стреснато погледна часовника — десет без петнайсет. „Господи, десет без петнайсет!“ Тази мисъл прониза като с нож съзнанието на Сара.

Идеше ѝ да изкрещи. Да не би часовникът да не е точен? Но прекрасно знаеше, че е верен. Току-що сама беше провалила всичко — край! Представи си как Том крачи нервно по брега на езерото, чака я и се чувства напълно отчаян. Може би вече се е прибрал вкъщи — значи

трябваше да му звънне. Дори Ани да вдигнеше слушалката, нямаше друг избор. Мисълта, че Том се е въртял там цялата сутрин в очакване тя да се появи, терзаеше душата ѝ мъчително.

Изтича по стълбите на долния етаж до телефона в кухнята и забеляза оставена на масата бележка от Ричард. Отивал в клиниката си, за да вземе някакви папки и не искал да я буди. Сара си отдъхна. Поне можеше да проведе нормален разговор по телефона.

Докато набираше номера на Ани и Том — който знаеше по-добре от своя собствен телефон, — примигна неспокойно, очаквайки кой ще вдигне слушалката. Ако беше Том, щеше да бъде едновременно и чудесно, и ужасно. Ако беше Ани, щеше да бъде само ужасно. Но ако никой не отговореше, Сара реши, че ще отиде на езерото и ще се хвърли в него още сега. Усети, че ѝ се повдига. В този момент някой вдигна телефона:

— Ало?

Беше Ани.

— Здравей. Сара се обажда.

Осъзна, че чува в ушите си повече бясното туптене на собственото си сърце, отколкото женския глас отсреща.

— Да? — гласът на Ани прозвуча студено и сдържано, както само тя умееше да го прави.

— Ами... — умът на Сара работеше трескаво. — Става дума за кучето.

— Да?

— Попитях Том, дали може да дойда някой ден и да съберем кучката на лелята на Ричард с твоето куче.

— Знам — отговори ѝ рязко Ани. — Ще помисля по въпроса.

— О, така ли? Благодаря — измърмори Сара.

Чудеше се дали да се осмели да попита за Том, но после чу нечий глас — сигурно беше неговият.

— Том е тук — каза Ани. — Мисля, че е по-добре да говориш с него.

И ето че в следващия момент той беше от другата страна на линията.

— Щях да дойда на езерото тази сутрин — започна бързо Сара, — но се успях.

Последва дълга пауза. Почти виждаше как Том се мъчи да измисли нещо.

— Цяла сутрин работих в градината — каза той.

— О!

Значи не беше отишъл на срещата. Донякъде си отдъхна с облекчение, но май повече ѝ се искаше да се свие на кравайче и просто да умре — въпреки всички надежди и тайни копнежи, той явно изобщо не се беше заинтересувал от нейното послание.

— Питам Ани за кучето — каза Сара. — Чудех се дали не може да доведе кучката на леля и да се опитаме да ги чифтосаме.

— Ще поговоря с нея — каза Том.

Сара разбра, че тя сигурно е излязла от стаята.

— Ани там ли е? — попита за всеки случай.

— Не, току-що излезе навън.

Сара имаше странното усещане, че сякаш участва в шпионски разговор, затова добави бързо:

— Значи не си ходил за риба тази сутрин — опита се да прозвучи шеговито. — Въпреки че в алманаха пише, че днес е идеалният момент за риболов.

— Ани ме помоли да окося тревата в градината. Така че станах рано и предпочетох да свърша всичко, преди да е заваляло.

— О!

— Да ти се обадя ли за Мерлин? — попита той.

— Да, много мило от твоя страна — каза Сара, като чак сега си спомни името на кучето.

Полагаше усилия да звучи безгрижно, въпреки че в душата ѝ напирарах куп въпроси към Том, които ѝ се искаше буквално да му изкрещи. Да не би да не е видял бележката ѝ на задната корица на алманаха? Или я е видял и е искал да отиде, но Ани го е спряла? Излъга ли я за градината? Дали пък всъщност не е бил на езерото и когато е видял, че тя няма да дойде, не се е върнал вкъщи?

Безкрайно нещастна, Сара притискаше слушалката все по-силно към ухото си, опитвайки се да събере мислите си.

— Може да ти се обадя по-късно — каза Том. — Ще видя какво може да се направи за Мерлин.

— Добре — отвърна Сара, като се опитваше да му се усмихне с тона на гласа си и да звучи безгрижно. — Ще се радвам, ако ги

съберем.

— Дочуване — каза той и затвори телефона.

Сара не можа да му каже нито дума повече. Без да съзнава какво върши, тръгна към печката, постави чайника на котлона и едва после си спомни, че нямат мляко вкъщи. Потресаващо! По цял ден се мотаеше из къщата, нямаше друго задължение, освен да отиде до супермаркета и от време на време да пита тук и там за работа, а един хладилник не можеше да поддържа като хората.

В този момент Сара реши, че истински се мрази. Колко по-лесно би било, ако Ричард беше мъжът за нея. Но не беше. Тя бе абсолютно сигурна, че не е, защото чувстваше, че точният мъж за нея е Том. „А той има нужда от мен — успокояваше се Сара. — Аз мога да му помогна.“

Тази мисъл се въртеше в главата ѝ от толкова отдавна, че ѝ се струваше, че сякаш се е родила с нея. Взе си чаша кафе, излезе в градината и се отпусна на тревата под голямото каучуково дърво, израснало отстрани на къщата.

Все още беше по пижама, с небрежно наметнат халат, но ѝ беше безразлично дали някой ще я види. Трябваше да помисли на спокойствие — точно от това имаше най-голяма нужда в момента. И тъй като всяко кътче в къщата беше изпълнено с присъствието на Ричард, градината беше най-подходящото място, където да се опита да сложи в ред мислите и чувствата си по отношение на Том.

Трябваше да го види на всяка цена. Ако Ани не се съгласеше да съберат кучетата, трябваше да измисли някакъв резервен вариант. За миг Сара се опита да осмисли какво всъщност изпитва към Ани. Даде си сметка, че тя въобще не я интересува и това я изненада. Ани си беше просто Ани. Някаква миниатюрна и незначителна частичка от общия пейзаж, наречен Том.

Беше прекрасно да чуе отново гласа му. Припомни си някои от думите му, както и начина, по който ги произнесе. Сара усети, че сърцето ѝ пак се свива мъчително. Сякаш не можеше да си поеме дъх.

После чу телефона да звъни. Помисли си, че сигурно е Ричард, но въпреки това се втурна с нетърпение към телефона, с развяващ се халат, като тъпчеше тревата с босите си крака.

— Ало? — грабна телефонната слушалка запъхтяна, преди да се е включил телефонният секретар.

— Том е.

— О!

— Току-що говорих с Ани за Мерлин.

— И? — Сара полагаше неистови усилия да се контролира, но безуспешно.

— Съгласна е.

Сара се опита да асимилира получената информация и едва след малко разбра какво всъщност означаваше.

— Но това е фантастично — успя само да каже.

— Можеш да доведеш кучката във вторник сутринта.

— Ти ще бъдеш ли там? — попита бързо Сара.

— Разбира се — каза Том безизразно. Сара осъзна, че той по никакъв начин нямаше да си позволи да издаде чувствата си.

— Значи до следващия вторник. Около десет и нещо добре ли е? — попита тя с надежда.

— Разбира се — каза отново Том. — Виж, трябва да се връщам в градината. Просто си помислих, че е добре да ти се обадя веднага.

— Благодаря — отвърна Сара искрено, като се опитваше да не издаде с гласа си своята любов и копнеж по него. Той затвори.

Какъв ли е бил разговорът между Том и Ани? Сара се опита да си представи какво може да е казала Ани, но скоро се отказа. Единственото, което имаше значение в момента, беше това, че само след няколко дни щеше да види Том. Докато Ани се занимаваше с Мерлин и кучката — така че те да се съберат, за да стане възможно да се родят кученца — Сара можеше да си поговори насаме с Том. Но твърдо реши, че този път ще настоява да получи отговор на някои свои въпроси.

Трябваше да разбере какви са чувствата на Том към нея — не можеше да продължава по този начин нито месец, нито седмица, нито дори ден повече. И което беше по-важно, не беше честно спрямо Ричард. В този момент отвън се чу шумът от спирация джип на съпруга ѝ и тя го видя да слиза от автомобила, наградил купчина папки. „Той работи толкова много — помисли си Сара. — Много повече, отколкото аз в Лондон.“

— Здравсти — поздрави я Ричард и я целуна. — Голяма си поспаланка.

— Спала съм близо десет часа — отвърна му тя, като се опита да се усмихне. Стомахът ѝ се присвиваше и къркореше като пералня. — Ричард, още ли искаш да си вземем малко кученце?

Той я погледна. Съвсем му бе изхвъркнало от главата и то, защото си мислеше, че и тя е забравила.

— Разбира се, ако ти го искаш.

— Ани каза, че мога да събера кучката на леля ти с нейното куче.

— С Мерлин?

— Да, с Мерлин. Но само ако и ти си съгласен — добави бързо Сара.

— Разбира се, нямам нищо против — усмихна се Ричард. — Дори кошчето да се напълни с бебета, няма да имаме никакъв проблем да раздадем останалите. Тук е трудно да се намерят наистина чистокръвни животни.

— Как се казва кучката на леля ти? — попита внимателно Сара, като си мислеше, че все пак трябва да направи някакво, макар и минимално усилие да изглежда заинтересована.

— Фифи — ухили си Ричард.

— Прилича ми на име на пудел — отбеляза Сара.

— И за кога е насрочила Ани събитието?

— За вторник сутринта.

Сара затаи дъх.

— Тогаваше съм на работа, но ако искаш, рано сутринта ще отида да взема Фифи и после ще ви откарам двете дотам.

— Благодаря ти — каза Сара съвършено искрено.

Наблюдаваше Ричард, докато той подреждаше служебните си папки, които беше струпал върху кухненската маса. Колкото по-мило и внимателно се държеше той с нея, толкова повече се ожесточаваше тя срещу самата себе си. А колкото повече се ядосваше на себе си, толкова по-отчаяно копнееше Том да направи така, че нещата между тях да потръгнат.

— Радвам се, че искаш да си вземеш кученце — каза Ричард изведнъж, като вдигна поглед към Сара.

— Ами те са толкова сладички — изстреля тя бързо. — Вашите австралийски породи са истинско бижу.

— Животните ни свързват — каза Ричард, но си личеше, че умът му вече е в касовия регистър, който прелистваше. Сара го изгледа

втречено, като се чудеше дали той осъзнава дълбокия смисъл на това, което току-що беше казал, но Ричард вече бе потънал в поредиците от цифри и данни.

Сара си помисли, че колкото по-бързо дойдеше вторникът, толкова по-добре. На всяка цена трябваше да открие някакъв изход от тази мъчителна ситуация.

Когато Фифи най-сетне пристигна след два дни, първото, което направи, беше да остави жълта локвичка след себе си на задната седалка на джипа.

— Ама че гадост — възкликна Сара, но Ричард беше свикнал да чисти след животни и веднага измъкна бутилката с амонячен разтвор. Още преди колата да е излязла на централния път, Фифи вече обливаше със слюнка краката ѝ.

— Надявам се, че твоето кученце няма да прави такива неща — каза ѝ Сара, но Фифи явно не я слушаше, силно заинтригувана от опитите си да си напъха муцунката в крачолата на дънките ѝ.

— Всички ли кучета от тази порода са такива? — попита Сара.

— Не — подсмихна се Ричард. — Само това.

Когато най-сетне паркираха в двора на имението на Ани, Том излезе да ги посрещне. Беше облечен в измачкана бяла риза, цялата в зелени петна от тревата, и чифт дънки, съдрани над коляното, но толкова високо, че Сара едва се съдържаше да не гледа към горния край на цепката.

— Здравсти! — подвикна му Ричард, докато Фифи се изнизваше първа от колата.

Том я проследи с поглед, когато тя го подмина с безразличие, проследявайки с носа си някаква следа по земята.

— Вече търси Мерлин — сви той рамене, като отметна с привичен жест падналата над очите му коса. — Добър знак като за начало.

— Не мога да остана с вас — подхвърли Ричард. — На работа съм. Как е Ани?

— Добре — Том отново сви рамене и Сара забеляза, че се старее да не поглежда към нея, като упорито не откъсва погледа си от Ричард.

Сара също излезе от колата.

— Сигурна ли си, че ще се справиш с Фифи? — попита Ричард отново, за всеки случай.

Сара кимна уверено.

— Обади ми се, когато свършите — извика той вече в джипа, докато го изкарваше на заден ход от двора, а после се разсмя, когато видя Фифи да се появява в тръс иззад ъгъла на къщата, ухапала някаква обувка на Ани.

— С удоволствие бих останал да погледам — извика той през отвореното странично стъкло, — но трябва да отида при един фермер, кравата му нещо не била добре.

Том му махна с ръка, докато Сара безуспешно се опитваше да хване каишката на Фифи. Най-сетне Ричард отпътува. Сара неволно въздъхна с облекчение, но веднага я обзе чувство на вина.

— Хайде да вървим да намерим Ани — каза Том, като сграбчи Фифи за каишката, точно когато се канеше да помъкне обувката към другото крило на къщата. — За щастие Ани вече не ги носи тези обувки.

Фифи ухапа и увисна на крачола на Том, а когато той се наведе, за да се освободи, Сара мярна кожата му под съдрания плат на дънките. Имаше страхотен тен, който сякаш никога не изчезваше, независимо от времето.

— Според мен Фифи и Мерлин ще си прекарат чудесно заедно — отбеляза Том с усмивка.

Сара обожаваше усмивката му. Той не се усмихваше често, но когато го правеше, тя се чувстваше така, сякаш някой ѝ дава приказен подарък.

— Надявам се, че Ани наистина няма нищо против — каза любезно Сара, но репликата ѝ остана без отговор. Осъзна, че в този момент Том е някъде много далеч от нея. Вече беше почнала да свиква с това, че понякога яркосините му очи изведнъж се замъгляваха и гледаха отнесено под падналите над тях руси кичури коса.

Междувременно Фифи бе открила нещо безкрайно интересно — гъските на Ани, които пощипваха трева в дъното на градината, към конюшните. Тя се задърпа, като се опитваше отчаяно да се отскубне от ръката на Том, здраво сграбчила нашийника ѝ.

Накрая откриха Ани с нейния Мерлин — застанали на прага на сеновала.

— Това е Фифи — поясни Сара, като наблюдаваше с известно неудобство как Том я отвърза и тя се спусна право към Мерлин, завирайки нос под опашката му.

— Е, доста е ентузиазизирана — усмихна се Том, но Сара забеляза, че по лицето на Ани няма и помен от усмивка.

— Благодаря ти за съгласието — каза тя, като напразно се опита да улови погледа на Ани, която явно бе решила да не обръща внимание на нищо, освен на двете кучета.

— Сигурна ли си, че кучката е чистокръвна? — попита тя Сара, все така, без да я удостои с поглед.

— Ричард каза, че има сертификат за родословно дърво — обясни Сара.

— Сертификат! — изсумтя презрително Ани. Главата на Фифи буквално беше изчезнала някъде под опашката на Мерлин.

— Искаш ли чаша чай? — някак неопределено предложи Том, но преди Сара да може да му отговори, Мерлин изквича и тя си помисли, че сигурно Фифи го е ухапала.

Ани поклати неодобрително глава.

— Ти ли ще ги наглеждаш, или ще оставиш на мен тази работа? — подхвърли тя към Сара пак, без да я погледне. — Май изобщо не си наясно с кучешките навици.

Мерлин отново изквича, защото Фифи се беше извъртяла и го гризеше по ухото.

— Хайде! — подвикна остро Ани, като рязко сграбчи двете кучета за нашийниците и ги помъкна.

— О, Ани! — каза меко Том, като явно се опитваше да обърне всичко на шега. Но на Сара ѝ стана пределно ясно, че Ани е бясна. Прехапа устни, докато мълчаливо наблюдаваше отдалечаването ѝ с двете кучета.

— Искаш ли чаша чай? — повтори въпроса си Том. — Точно това се опитвах да те попитам, преди Фифи да нападне Мерлин.

— Не знаех, че Фифи е толкова кръвожадна! — Сара направи кисела физиономия. — Чувствам се ужасно. И много ми е притеснено.

— Може би е кръстоска с плъх — усмихна се Том. — Сигурна ли си за онзи сертификат?

Вървяха покрай лехите със зеленчуци и подправки. „Том определено има талант за градинарство“, помисли си Сара. Беше

виждала тънещи в изобилие и много добре организирани градини, но никоя от тях — дори тази на родителите ѝ в Англия — не можеше да се сравни с това, което Том беше успял да направи тук. Имаше зеле, лавандула, тикви, мента...

— Ти ли си засадил и отгледал всичко? — попита тя с откровен възторг. Той кимна и като се огледа, усети да го облива вълна на гордост и задоволство.

— Заповядай — покани я в къщата, когато стигнаха до задния вход.

Като пристъпи прага, Сара усети мирис на тебешир, но веднага разбра, че идва от струпаните до кухненската маса кофи с фин гипс, използван от скулпторите.

— Как вървят нещата при теб? — попита Сара, като се опитваше да не задържа погледа си върху загорелите крака на Том, които се виждаха през дупките на скъсаните му дънки.

— Чудесно — отговори той. — Жалко, че Ричард нямаше поне малко време да остане. Отдавна не сме се виждали.

— Ами той работи доста напоследък — сви рамене Сара. — Аз самата не го виждам много-много. Още преди да се оженим ми казваше, че обича работата си, но едва сега осъзнавам какво всъщност е имал предвид.

Том се усмихна с разбиране.

— А това наистина се превръща в проблем — чу се Сара да казва. — Той прекарва толкова време със същества, които не могат да говорят, а само лаят или мучат, че напълно забравя да поговори с жена си, когато се прибере вкъщи.

Том я погледна, след което се опита да съсредоточи вниманието си върху запарването на чая.

— Е, във всеки случай днес ще получиш едно прекрасно кученце в перспектива — деликатно отклони темата на разговора той.

— О, да! — съгласи се Сара, като се опитваше да огледа забележимо обстановката.

— Какъв чай предпочиташ? Билков или някакъв друг? — попита Том.

— Би ли ми казал къде е тоалетната? — попита Сара, без да отговори на въпроса му.

— Разбира се, вратата вдясно, точно до стереоуредбата.

Като се промъкваше между купчините списания за скулптура и стари вестници, Сара стигна до банята. Стара черно-бяла снимка на Пикасо беше подпъхната в единия ъгъл на рамката на огледалото над умивалника, а релсата на завесата за душа се огъваше под тежестта на купчината мокри дрехи, май всичките на Ани. На едно от кранчетата за водата висяха чифт червени мъжки плувки.

Чувстваше се малко глупаво, но посегна и ги свали оттам — бяха прогизнали от водата, но пък бяха нещо, което принадлежеше на Том. За момент дори помисли да ги прибере и отнесе със себе си, просто за да има нещо негово, поне нещо. „Май наистина полудявам“, каза си Сара, като се загледа в собственото си отражение в огледалото.

Когато се върна в кухнята, Том вече беше готов с чая, наля го в чашите, извади и половин пакетче бисквити.

— Надявам се, че Фифи ще се държи както трябва — въздъхна Сара.

— О, не се тревожи за нея — отвърна мило Том. — Тя само се опитва да покаже на Мерлин кой командва парада.

Сара се усмихна и за частица от секундата улови и задържа погледа му.

— Предполагах, че тази сутрин си отишъл за риба — каза Сара. — Но се радвам, че не си — защото тогава нямаше да се видим.

— Канех се да ходя — отговори Том спокойно.

— Наистина ли? — сърцето на Сара започна да бие бясно в гърдите.

— Но градината все пак е на първо място.

„Кое в известен смисъл означава — помисли си Сара, — че Ани е на първо място.“ Може би точно това се опитваше да ѝ каже. Сара почувства, че сега повече от всякога трябва да запази външно спокойствие и привидно безразличие. Но ѝ беше изключително трудно, защото единственото ѝ желание бе да падне в краката на Том, да обгърне любовно коленете му и никога да не го пусне да си отиде от нея. С усилие на волята си наложи да се вкопчи в чашата с чай, в бисквитата и в здравия си разум. „Успокой се, успокой се“, повтаряше си непрекъснато тя.

— Онзи ден видях една картина, на която сякаш беше ти — изтърси внезапно Том, докато наблюдаваше как Сара бърка чая си.

— Наистина ли?

— Беше нарисувана една русалка. Но изглеждаше точно като теб.

— Мили боже! — засмя се Сара.

— Сигурно е някаква асоциация — между теб и рибите. Ти и рибата. Откакто ми подари алманаха, непрекъснато си мислех за теб... и за рибата, а после видях тази картина в една книга — и колкото пъти я разглеждах, толкова повече русалката ми приличаше на теб. Ти с опашка на риба.

Сара преглътна мъчително.

— Какво още си мислиш за мен, Том?

Явно изненадан от така поставения въпрос, той се усмихна и поклати глава.

— Мислиш ли за мен? — настоя за отговор Сара. Сега пък тя се изненада от себе си.

Оказа се по-лесно, отколкото си го беше представяла. Нещо в душата ѝ подсказваше, че за нищо на света не бива да пропуска този сгоден момент. Достатъчно време пропиля в изчакване и колебание.

— Какво очакваш да ти отговоря? — каза най-сетне Том.

И тогава Сара остави спокойно чашата с чай на масата, стана, приближи до него и го целуна. От тази невероятна близост усети лъхация от него главозамайващ аромат на легло и лимони, както си ухаеше винаги. Но този път имаше и още нещо — шампоан, пот и мента.

— Господи! — Том я отблъсна леко от себе си. — Сара!

— Мисля, че съм влюбена в теб — прошепна Сара, като задържа ръцете му в своите.

Том зяпна от удивление.

— Искам да кажа, знам със сигурност, че съм влюбена в теб. И не мога да го крия повече.

В следващия миг, за свой най-голям ужас, Том чу лая на кучетата някъде отстрани на къщата, както и гласа на Ани, която викаше по тях.

— Фифи! Мерлин! — Виковете ѝ издаваха, че е направо бясна.

Като остави Сара наред кухнята, Том се втурна към вратата и пред очите му се разкри невероятна гледка: Фифи беше цялата в кръв и пера, а Мерлин се въртеше в кръг около нея с нежно скимтене.

— Какво се е случило? — попита той задъхан. Още не можеше да се отърси от шока, предизвикан от целувката на Сара.

— Тази малка мръсница — извика Ани — току-що се опита да откъсне главата на едно от пилетата ми! — Сякаш за да подкрепи думите ѝ, Фифи изляя и вдигна задното си краче до улука, след което го обля с тънка жълта струйка.

— Ами Мерлин? — побърза да попита Том.

— Мерлин стачкува — каза Ани. — И не го обвинявам. Чия беше тази налудничава идея? Пълна катастрофа.

Ани подскочи, когато Фифи се втурна към нея, развяла слюнката си и с широка кучешка усмивка на муцуната.

— О, Фифи! — въздъхна Том, потупвайки гальовно кучето, което веднага се опита да го ухапе по ръката.

Сара също се появи от кухнята.

— Съжалявам, Ани — каза тя, като хвана поводата на кучето си и се опита да го закопчае за каишката му.

— Пилеубийца! — изсъска Ани към Фифи, която обаче изобщо не се смути от това жестоко обвинение.

— По-добре да си тръгваме — каза бързо Сара. Нямахте кураж да погледне към Том. — Хайде, Фифи. Просто ще повървим малко, не е толкова далеч.

По муцуната, ушите и опашката на Фифи имаше полепнали пилешки пера. Сякаш беше участвала в бой с възглавници. Сара грабна поводата и помъкна кучето по пътеката, която извеждаше от двора на Ани.

Сърцето ѝ биеше до пръсване и усещаше как в гърлото ѝ засяда буца. Неизвестно защо изведнъж се сети за своя стар апартамент в Батърси. „Всичко се обърка — помисли си тя, като влачеше Фифи след себе си по пътя. — Обърка се, обърка се, провалих се.“

Вървеше като насън, просто следваше пътя, втренчила поглед в земята, а от Фифи хвърчаха птичи пера и слюнка, които полепваха по дънките ѝ. Все още усещаше аромата на Том и той я замайваше като наркотик. Точно това беше той за нея — любовен вариант на наркотична зависимост. „Но той отвърна на целувката ми“, изведнъж осъзна Сара и тази мисъл я преизпълни с трескаво вълнение.

Продължи да върви бързо и се запъхтя, докато изкачваха хълма. Поне Фифи изглеждаше доволна, явно се забавляваше. Сигурно това беше нейната кучешка представа за чудесно прекаран ден — да напада

пилета, да хапе хора, да препискава всичко наоколо и не на последно място да дразни сексуално някой мъжкар.

Сара вървеше, като буквално влачеше Фифи след себе си, докато не стигнаха до върха на последния хълм, след който започваше пътят към града. Изтощена и все още трепереща от нерви, Сара приседна на един камък и натисна Фифи с ръка по гърба, за да я принуди и тя да седне.

Нямаше никаква представа какво да прави оттук нататък. И в мислите, и в чувствата ѝ цареше пълен хаос. Всичко ѝ беше като в мъгла и не виждаше какво друго може да направи, освен да седи и да чака главата ѝ да се избистри.

Започна методично да обира перата от козината на Фифи. Когато чу шума на приближаваща кола, инстинктивно се сви с надеждата, че ще остане незабелязана. Жителите на Комптън имаха досадния навик да предлагат на всеки срещнат да го откарат за където е тръгнал, без да се съобразяват дали иска, или не иска, а точно в този момент тя нямаше никакво настроение за други хора.

— Сара! — повика я Том, сваляйки прозореца на колата си.

— О! — каза тя като в несвяст. — Това си ти!

Той паркира колата и се приближи, без да обръща внимание на яростния лай на Фифи.

— Е... — започна той, като седна до нея на земята и загали Фифи по ушите.

— Съжалявам — прекъсна го Сара като сви рамене. — Аз... ох, не знам вече какво става с мен. Сигурно полудявам. Наистина съжалявам.

— Всичко е наред — механично отвърна Том. Спиралата от миглите ѝ се беше стекла по цялото ѝ лице. Не познаваше друга жена, която да е способна така да размазва грима си и пак да е прекрасна.

— Съжалявам за кучето, съжалявам заради себе си — промълви тя. — Но се радвам, че ти го казах, не съжалявам за това. Обичам те, обичам те още от преди сватбата. Всъщност за малко да не се оженя заради теб. Обичам те, обичам те, обичам те, Том.

Той продължаваше да гали мълчаливо Фифи по козината, докато Сара говореше и разсеяно продължаваше да обира перата от опашката ѝ.

— Не знам какво да кажа — най-сетне се обади той.

— Знам, че не знаеш.

— Все пак аз съм ви кум.

— Известно ми е.

— Ричард знае ли?

Сара поклати глава.

— Вече ти казах, той не умее да разговаря. Искам да кажа, че двамата с него почти не разговаряме. Огромна грешка. Сгодихме се прекалено набързо и... ох, не знам. Всъщност да си призная, всичко е заради теб. Срецнах първо него, а после... после те срещнах теб. Опитвах се, Том, опитвах се да се преборя със себе си. Но не мога да се освободя от чувствата си.

Том поклати глава.

— С Ричард сме приятели още от училище. Познаваме се от много години.

— Да — каза простичко Сара.

— Това е ужасно за него. Това е най-ужасното нещо, което може да му се случи.

— Знам.

Том я погледна.

— Сигурна ли си, Сара, напълно сигурна ли си в чувствата си?

Отчаяна, Сара впери поглед във върха на каучуковото дърво, като едва сдържаше сълзите си.

— Мисля за това всяка минута, всеки час, всеки ден, откакто кракът ми стъпи в тази страна — Сара осъзнаваше, че думите ѝ започват да звучат налудничаво. Фифи въртеше радостно опашка и я тупкаше по земята, а от устата ѝ хвърчаха слюнки. — С теб или без теб, Том, аз ще напусна Ричард. Кой знае, може пък той да ме напусне. Каквото и да е имало между нас в Англия — предполагам, че там си е и останало.

— Също, както се пее в *Сърце от стъкло* — бавно произнесе Том, спомняйки си за странния избор на Хари по отношение на музиката в сватбения ден.

— Да. Като знамение, което се сбъдна — Сара се усмихна. — Но, като се замисля сега, през цялото време е имало знамения, още от самото начало. Например, когато му изпрати онова твое стихотворение в Лондон — още преди да съм те срещнала, още преди да се познаваме. Това стихотворение сякаш преобърна душата ми.

— Така ли?

Сара кимна.

— Предполагам, защото в него е имало част от теб. Както и да е — въздъхна тя, — направих голяма грешка. Ричард също. Когато мисля за всичко това като за грешка, не ме боли чак толкова много. Но, Том, разбери ме, наистина трябва да знам какво чувстваш към мен. Въобразявам ли си? Или наистина не те интересувам?

Забил неотклонно поглед в земята, Том усети ръката на Сара върху своята. Нейните ръце бяха толкова малки и нежни. Като лапички на котенце.

— За мен това е пълен шок — успя да каже нещо най-накрая.

— Нима?

Той кимна.

— Трябва ми малко време, за да обмисля всичко, да го асимилирам.

— Значи не те привличам? И нямаш никакви чувства към мен? — Сара усети, че започва да звучи прекалено патетично, но гордостта ѝ се бе изпарила още преди час.

Том поклати глава.

— Не, грешиш. Аз наистина се интересувам от теб. Искам да кажа, че — да, на сватбата ти...

— На сватбата ми? — подкани го обнадеждена Сара.

— Тогава си го помислих — какво ли е човек да бъде заедно с теб.

Той се пресегна, взе и другата ръка на Сара, притисна ги в своите ръце.

— Имам чувството, че ще последва онова ужасно „но“, така ли е? — попита умолително Сара.

Той се усмихна.

— Трябва да разбереш, че Ричард е най-добрият ми приятел. Съмнявам се, че знаеш колко много е направил за мен през целия ми досегашен живот.

— Знам какво е направил за теб.

— Дори това, че сега ти говоря по този начин, ме кара да се чувствам като престъпник.

— Не е престъпление да обичаш някого — въздъхна Сара като махна още едно перо от козината на Фифи. — Престъпление е да го

прикриваш и да се преструваш. Или да оставаш с някого заради парите. Или просто защото се страхуваш да си тръгнеш. Наистина ли обичаш Ани?

Том неволно поклати отрицателно глава. И в същия миг осъзна, че най-сетне тя бе успяла да изтръгне истината от него. А когато Фифи се успокои и легна на земята с муцуна върху лапите, Том се приведе, взе Сара в прегръдките си и започна да я целуна жадно и ненаситно.

— Ти искаш същото, което и аз искам — успя да промълви тя, когато най-сетне се откъснаха един от друг.

Том въздъхна.

— Истината е, че не знам какво искам. Никога досега не съм се чувствал толкова виновен.

— Защото знаеш, че това, което правиш, е правилно — каза Сара. — Трудно, но правилно.

Сара имаше чувството, че сърцето ѝ ще изхвъркне. Само допреди час Том беше недостижим за нея. А сега изглеждаше неделима част от собственото ѝ същество. Тази близост бе всичко, за което копнееше, и ето че мечтите ѝ се осъществиха. Той я обичаше, беше напълно сигурна, че я обича — и най-сетне разбра какво се крие в израза „да умреш от щастие“.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

За Ричард не беше обичайна практика да е единственият ветеринарен лекар на повикване в хирургическата клиника. През работните дни той обикновено можеше да разчита на помощта поне на още двама свои колеги от близките градчета. Но днес всички останали бяха заети с обезпаразитяване на стадата. До десет сутринта имаше вече две заявки за домашни посещения — едното за овца с усложнения при раждане, а другото за котарак, ухапан от змия — а за следобеда го чакаше и един кон с колики. Усети, че започва да се паникьосва.

Отчаян, той реши да позвъни на баща си. Не му беше за първи път да моли д-р Гилби да пренесе знанията и уменията си от хората върху животните, но този път се оказа, че баща му е отишъл до *Лайънс К्लъб* в Мелбърн.

— По дяволите — каза Ричард на майка си, която беше вдигнала телефона. — Съвсем ми излетя от ума.

— Забрави ли? Там се провежда годишната конференция за набиране на фондови средства.

— Съжалявам, но чак сега се сетих. Но имам две телефонни повиквания и ще ми бъде нужна помощ за овцата — момичето, което ми се обади, каза, че според нея ставало дума за близначета.

— Е, добре тогава, аз ще дойда да ти помогна — каза изведнъж мисис Гилби.

Ричард се замисли за миг. Тя му беше помагала и преди, при израждането на котенца в хирургията, но нямаше никакъв опит с овце, нито пък с ухапана от змия котка.

— Сигурна ли си, че ще можеш да се справиш? — попита той с известно колебание.

— Разбира се, че ще мога. Само трябва да ми кажеш какво да правя и ще го направя. А Сара не е ли наблизо, за да ти помогне?

— Не съм много сигурен къде е — обясни Ричард. — Преди малко звъннах вкъщи, но я нямаше. Сигурно е излязла на разходка.

Мисис Гилби си помисли, че новата ѝ снаха май непрекъснато излиза на разходки, но си замълча.

— Значи ще дойдеш, така ли? — попита Ричард, като все пак даде възможност на майка си да откаже.

— С удоволствие — отговори бързо тя. — Нямам намерение да седя тук и цяла сутрин да слушам празни приказки по телевизията.

— След около минута ще мина да те взема — каза Ричард и след като затвори телефонната слушалка, почувства внезапно облекчение. Ако не друго, майка му поне щеше да го упътва, докато шофира по адресите.

Когато Ричард пристигна в дома на родителите си, завари майка си издокарана в гащеризон, целият нашарен с петна от бои, отгоре му намъкнала едно сако от туид на баща му и с дебели градинарски ръкавици на ръцете.

— Не искам да ме ухапят — обясни необичайния си външен вид тя, докато се качваше на предната седалка в джипа на сина си. — Какво се е случило с котарака?

— Намерили го плъснат по корем под терасата на къщата — заразкава Ричард. — Змията явно го е клъвнала и отровата се е разнесла в кръвта. Лявата му зеница била увеличена, помътняла и безжизнена. Освен това в гърба му имало забит кърлеж. Тоест има два източника на отравяне. Змийската отрова прониква в кръвта, а ухапването на кърлежа постепенно предизвиква парализа на тялото.

— Бедното животинче — цъкна с език майка му и обърна картата настрани, опитвайки се да намери адреса.

— Овцата пък е със силни контракции. Труден избор — въздъхна Ричард. И все пак мисля, че при котарака нещата няма да се развият чак толкова бързо, така че първо отиваме при агънцата.

Известно време пътуваха мълчаливо по Бръшляновия път — отсечка, наречена така, защото в продължение на около километър имаше ограда от гъсти бръшлянови храсти, артистично подрязани във формата на кенгура и коали.

— Как е Сара? — мисис Гилби зададе въпроса си много предпазливо.

— Добре — отговори Ричард, като ловко избягна една дупка на платното.

Точно този любезен отговор очакваше да чуе майка му — и си го получи.

— А Том?

— Видяхме се онзи ден. Добре е.

— Чувствах се много горда с него на сватбата — каза майка му.

Ричард усещаше, че на нея все още ѝ доставя удоволствие да говори за сватбата, сякаш беше вчера.

— Защо пък горда?

— Защото дори не близна алкохол. А като си помисля само на какво приличаше допреди няколко години...

— По дяволите! — изруга Ричард, защото изневиделица на пътя изскочи дребно кенгуру и прибяга точно пред колата.

— На слука, мъниче — възкликна весело майка му, когато кенгуруто изчезна в храстите от другата страна на шосето.

Най-сетне видяха встрани от пътя тесен мост за пешеходци, прехвърлен над поток, който изобщо не беше отбелязан на картата. Според получените по телефона указания, това бе последният ориентир за правилната посока към фермата.

— Ето я! — посочи майка му с градинската си ръкавица. — Абътсвил. Сигурно е доста голяма ферма, виж само колко много овце са се струпали ей там. Коя ли е родилката?

Ричард паркира джипа пред хамбара и в мига, в който скочи от него, бе посрещнат от момиченце в дочен работен гащеризон.

— Здравейте, аз съм Линда — представи се то. — Аз се обадох за овцата. Днес не съм на училище, защото съм настинала. А агънцето вече се показва.

„Я има, я няма девет години“, помисли си мисис Гилби.

— Мама и татко не са ли въкъщи? — попита тя момиченцето и долната устничка на детето веднага затрепери неудържимо.

— Мама си отиде.

— Не се притеснявай, няма страшно — бързо се намеси Ричард, като сложи нежно ръка върху рамото на момиченцето. Веднага му стана ясно как стоят нещата. Доста отдавна не беше идвал в Абътсвил, но помнеше, че при последното му посещение родителите на детето доста се караха.

— Татко ти е по нивите, нали?

— Да — каза Линда, а устните ѝ спряха да треперят.

— Е, мисля, че тримата заедно ще можем да се справим и без него — отбеляза окуражително Ричард, а после представи майка си.

— Овцата е точно на върха на хълма, ей там — посочи Линда. — Казва се Самба. Опитах се да я издърпам под навеса, но тя не помръдваше. Нали няма да умре?

— Да идем да видим какво става — подкани ги Ричард внимателно. — Не се бой, всичко ще е наред.

Тримата заедно — Ричард, майка му и малката Линда — тръгнаха напърно през пасищата, като внимателно раздалечаваха и се промушваха през бодливата тел на оградите, които ги отделяха едно от друго.

— Добре, че още преди години отказах цигарите — отбеляза мисис Гилби, леко задъхана от изкачването по хълма.

Забеляза колко по-спокойна е Линда, откакто Ричард се намеси и взе нещата в свои ръце. „Той наистина умее да вдъхва сигурност на хората“, помисли си тя. Дори не му се налагаше да говори кой знае колко — успокоително действаше самото му присъствие и това, че изглеждаше толкова уверен във всичко.

Най-сетне стигнаха и до раждащата овца. И точно както им беше казала Линда, агънцето вече се подаваше от нея — или по-скоро се подаваха две агнешки крачета.

— О, Боже! — възкликна мисис Гилби.

Долната устничка на момиченцето пак затрепери.

Ричард приклепна и се залови за работа. Самба блееше и пръхтеше шумно, явно много я болеше, и той започна да се проклина, че не е тръгнал по-рано за фермата.

— Не знаех как да извадя агънцето — почти изплака Линда.

— Всичко е наред — успокои я Ричард, като се понамести, за да има по-здрава опора под краката си в разкаляната почва.

— Ти, Линда, придържай главата ѝ — каза той. — А ти, мамо, хвани задницата ѝ и внимавай горкичката Самба да не рита много-много. Мисля, че зад това агънце има още едно.

Много внимателно Ричард пъхна ръце, напипа телцето и започна да го издърпва от овцата.

— Съжалявам, миличка — прошепна на Линда. Въпреки че беше дъщеря на фермер, момиченцето изглеждаше необикновено

чувствително към страданията на животните и не му се искаше да я разстройва.

— Мъртво ли е? — промълви детето.

Ричард кимна и измъкна леко първото агънце. Беше съвсем дребничко, явно недоразвито, много хлъзгаво — и с безжизнено затворени очи.

— Горкичкото — въздъхна майката на Ричард. — Все още е с пъпната си връв.

Ричард се смръщи леко, докато опипваше с ръце второто агънце в утробата на овцата, за да провери дали е живо — нещо, в което дълбоко се съмняваше. И все пак заради Линда се надяваше да греша. Но само след секунди започна да излиза и второ мъртвородено агънце.

— Овцата е доста възрастна — каза той, като видя потресеното изражение на Линда. — Сигурно Самба е вече прекалено стара, за да ражда агънца. Съжалявам, Линда.

Като зарови ботушите си дълбоко в тревата, за да не се подхлъзне, Ричард извади и второто трупче заедно с нещо, за което мисис Гилби предположи, че е плацентата — толкова кърваво, разпокъсано и ужасно, че просто нямаше сили да го гледа.

— О, бедничката Самба — шепнеше Линда на овцата, като нежно я галеше по главичката.

— Колко тъжно блее — въздъхна мисис Гилби. — Сигурно знае какво е станало.

— Ще се оправи — побърза да се намеси Ричард. — Овците много бързо забравят всичко.

Изтегли едното трупче под дървото, докато майка му самоотвержено се зае с другото, като го влачеше по тревата с градинарските си ръкавици.

— Трябваше да се обадя по-рано — тъжно каза Линда, като издуха за пореден път носа си, — но не знаех, че ражда. Съвсем случайно я открих — чух някаква овца да блее много силно, почти като плач, затова дойдох да видя какво не е наред. Чак тогава видях какво става. Защо мама не си беше тук!

— Много често става така, Линда — й каза Ричард мило и успокоително. — Непрекъснато се сблъсквам с подобни случаи. Стара овца, и то с близнаци... обикновено са мъртвородени.

— Какво ще правим с тях? — подсмръкна Линда, като нямаше сили да погледне към мъничките бледи телца под дървото.

— Аз ще ги погребя, ако искаш — отговори внимателно Ричард. — Хайде. Върни се вкъщи и поседни за малко. Ти направи всичко, което беше по силите ти, за да помогнеш на Самба. Майка ми и аз ще се оправим с останалото.

Когато малко по-късно тръгнаха към фермерската къща, мисис Гилби хвана сина си за ръката.

— Не мисля, че ще мога да изкопая дупка за тях.

— Не, разбира се, аз ще го направя — отговори Ричард бързо. — И през ум не ми е минавало да искам подобно нещо от теб. Ти просто поговори малко с Линда, опитай се да я успокоиш. Тя е много разстроена, но не го показва. Надявам се баща ѝ да се върне за обяд.

Ричард потупа нежно майка си по рамото, след което се обърна и тръгна към навеса, където знаеше, че ще намери лопата. Жал му беше за малката Линда с това нейно смело личице и с дрешката ѝ на фермер. Не би трябвало едно деветгодишно момиченце да става свидетел на израждането на мъртвородени животинки — прекалено потискаща е тази гледка дори за него, който я беше виждал вече стотици пъти.

Помисли си, че майка му явно има природен талант за тази работа — въпреки че беше гнуслива. И ако не беше посветила живота си на това да се грижи за него и за Хари, а също и за баща им, сигурно щеше да постигне нещо в медицината. Известно време беше работила като секретарка и помощничка в частния кабинет на съпруга си, но след появата на децата, и особено след раждането на Хари животът — естествено — я завъртя така, че вече нямаше време за нищо друго.

След като намери лопатата в хамбара, Ричард тръгна обратно нагоре по хълма. Усещаше вятъра в лицето си, докато прескачаше останените от дивите зайци ровини и калните бразди от копитата на кравите. Истина беше, че овцете бързо забравят всичко — не го каза само за успокоение на Линда. Неочаквано в съзнанието му изплува споменът за Ейнджъл, но той побърза да го пропъди. Не се бе сещал за това от години и не разбираше защо трябва да го прави сега.

В кухнята мисис Гилби се развъртя и сложи чайника да се стопли, докато Линда потърси в килера кутията с чаени бисквити.

— Той беше невероятен — каза Линда, — искам да кажа, как само извади двете агънца! Изобщо не я нарани, направи го толкова

бързо и внимателно.

— Ричард е много добър ветеринар — каза гордо мисис Гилби.
— И не го казвам само защото ми е син.

— Той се ожени, нали?

— Да.

— Познавам в училище едно момче, чиято сестра също се омъжи.

— Така ли? И за кого? — полюбопитства веднага мисис Гилби и много скоро двете с Линда бяха погълнати от любимото за жителите на Комптън занимание — обсъждане на завръзката, развитието и развръзката, най-често раздяла, на взаимоотношенията между мъжете, жените, котките, кучетата и конете в града.

Когато Ричард приключи с погребването на двете мъртвородени агънца и почисти всичко, вече минаваше обяд. Тръгна надолу по хълма, а когато стигна до къщата, надникна крадешком, за да види какво правят майка му и Линда. Бяха увлечени в оживен разговор за Пош Спайс и Дейвид Бекъм.

— Как мислиш, дали имат един и същи фризьор? — дочу един от въпросите на майка си.

Почувства, че вече спокойно могат да оставят Линда, така че само им помахаша от прага.

— Хайде — подкани той майка си. — Трябва да се погрижим и за онзи ухапан от змия котарак.

Линда беше повъзвърнала руменината на лицето си, въпреки че не се бе докоснала до бисквитите в чинийката си.

Майка му се сбогува усмихнато с момиченцето, качи се в джипа и свали стъклото на прозореца, за да помахаша на детето.

— Предай много поздрави на татко си от мен — извика Ричард през прозореца, след което вдигна стъклото и потеглиха.

— Знаеш ли, мисля, че ако не беше решил да се отдадеш на животните, ти щеше прекрасно да работиш и с хората — отбеляза замислено майка му, докато пътуваха към следващия адрес, къща в Ричмънд, на около двайсетина километра път.

— Нямаше да съм добър лекар — каза Ричард. — Изглежда ми липсват умения за общуване.

— Така ли? — попита го съвсем невинно майка му. — И кой ти го каза?

— Няколко различни жени през живота ми — позасмя се с горчивина Ричард и увеличи скоростта до пределно допустимото за пътя, по който се движеха.

Поклащайки глава с недоумение, майка му отново се съсредоточи в картата.

— Надявам се поне котаракът да се е пооправил — каза тя. — Не мисля, че съм в състояние да понеса още една скръбна сцена.

Когато пристигнаха, котаракът беше жив, макар и не много добре.

— Заповядайте — покани ги жената, която им отвори входната врата. — Казвам се Морийн, а това е Мишка.

— Здравей, Мишка — каза Ричард, когато видя уплашеното животинче, което влачеше задните си лапи по килима, докато се опитваше да се напъха под дивана.

Ричард легна по корем на пода и внимателно го издърпа навън. Котаракът беше черен, със зелени очи и приплесната муцунка.

— Хайде, писе, ела тук — каза му Ричард, като го извъртя внимателно в ръцете си.

Мисис Гилби забеляза, че козинката му се е слепнала, а едното му око беше помътняло и безжизнено.

— Всичко е точно както ми го описахте — обърна се Ричард към Морийн, докато преглеждаше котарака. После видя тревожното ѝ изражение и добави: — Дойдох възможно най-бързо, но както ви казах и по телефона, при подобни ухапвания процесът протича доста бавно, а Мишка не беше най-спешният ми случай.

Морийн прехапа устни.

— Извадих кърлежа. С лакочистител и пинцети. Нямах нищо друго подръка. Но защо диша толкова тежко?

— Имате предвид хриптенето ли? — попита Ричард.

Като се наведоха по-близо, Морийн и майката на Ричард се вслушаха в излизания от гърдите на Мишка глух хрипкав звук.

— Организмът на Мишка забавя постепенно ритъма си, но това може да се оправи — каза Ричард. — По всяка вероятност Мишка е усетил вливането на кърлежа, започнал е да се върти, за да го махне, и точно тогава змията го е ухапала. Често съм имал подобни случаи. Кърлежът омаломощава котката, змията използва това и атакува. Мишка ще се оправи, не се тревожете.

— Само че не знам къде точно го е ухапала змията — поясни Морийн. — Толкова е черен, че не мога да различа дупчицата.

— Ето тук — Ричард посочи към муцунката на Мишка. — Виждате ли тези две малки резки? Клъвнала го е право по устата. Видяхте ли случайно каква беше?

Морийн поклати глава.

— Змии — измърмори притеснено мисис Гилби. — По-лоши са и от политиците.

— Сега ще се опитам да направя нещо за Мишка — заяви Ричард и се пресегна за лекарската си чанта, — но после ще го заведе в хирургията. Трябва да го сложа на система, освен другото лечение.

— На система ли? — Морийн го погледна притеснено.

— Само за една нощ — успокой я Ричард.

— Много скъпо ли ще бъде?

Като се огледа наоколо, майката на Ричард разбра, че са попаднали в доста бедна къща. До този момент беше толкова заета да прави муцунки на котето, че едва сега осъзна, че Морийн няма дори телевизор или касетофон, явно не можеше да си го позволи.

— Няма да ви взема пари за посещението — побърза да каже Ричард. — Така или иначе ми беше на път.

Морийн се усмихна с неприкрита благодарност.

— Дано само да оцелее след всичко това — каза тя.

Ричард погали по главичката котарака, който се беше свил на пода и тъжно скимтеше.

— Ще бъде дори по-силен отпреди — обеща той, — ще има и по-добра имунна защита срещу евентуално отравяне. Това ще му помага да се брани.

Ричард намери една картонена кутия и заедно с майка си настаниха Мишка в нея, после внимателно плъзнаха кутията на задната седалка на джипа.

— Мама ще седне тук до Мишка — обясни Ричард, — а до хирургията ще стигнем много бързо. Обадете ми се тази вечер и ще ви кажа какво е състоянието му.

— Толкова съм ви благодарна — усмихна се щастливо Морийн. Мисис Гилби забеляза успокоението, което се изписа по лицето ѝ — дори още по-явно, отколкото след като Ричард предложи да спести от сметката.

— Няма никакъв проблем — усмихна се и Ричард в отговор като запали колата.

Докато Ричард караше към хирургията с максимално допустимата скорост, мисис Гилби придържаше картонената кутия с Мишка.

— Щеше да бъде добре, ако Том можеше да ти помогне днес — отбеляза тя. Мислеше си, че помощта на Сара също би могла да му бъде от полза, но нещо в нея я възпираше да задава въпроси.

— Е, ти пък! — лаконично отхвърли намека ѝ Ричард. — Том трябва да се грижи за Ани.

— Ани няма нужда от никой, който да се грижи за нея — хладно отвърна майка му. Все още се чувстваше засегната от това, че тя не дойде на сватбата на сина ѝ.

— Освен това Том явно по цял ден е из градината — каза Ричард. — Колкото и пъти да се опитвам да се свържа с тях, никой не ми вдига телефона.

— Би трябвало да си вземе телефонен секретар — каза мисис Гилби. — Или по-скоро тя да си вземе. Както и да е, вече във всички къщи има.

— Ти как си го представяш Том да се справи с телефонен секретар? — реагира Ричард с въздишка. — Та той едва успява да сложи марка на записа за телефонната сметка.

— А е толкова хубав — въздъхна на свой ред майка му. — Само че външният вид не струва нищо, ако човек не работи здраво и за всичко останало. Вие двамата бяхте много близки, ако не се лъжа?

Ричард сви рамене, като се опитваше да се съсредоточи върху шосето, в случай че някое кенгуру изскочи изневиделица от крайпътните храсти.

— Бяхте рамо до рамо, когато ви присъждаха академичните награди. На теб за животните, на него за растенията. А виж какво се получи.

— Мамо, той е щастлив сега — не отстъпваше Ричард.

— Да ти призная, понякога и в това не съм съвсем сигурна — въздъхна възрастната жена, като галеше нежно главичката на котарака. — Освен това да не забравяме Хари. Какво да правя с Хари?

Ричард изруга, защото пропадна в поредната дупка на пътя. Изобщо не можеше да си представи къде отиват всички данъци и

такси, които събираше общината на Комптън, но определено не и в пътищата. Имаше чувството, че кара по осеяната с кратери лунна повърхност.

— Хари е много талантлив. Не е нужно да се тревожиш за него.

— Да, знам, че е талантлив — отвърна майка му, — но в какво по-точно? Разпилява се, опитва се да носи много дини под една мишница и накрая ще сърба, каквото си е надробил.

— Май объркваш поговорките — спокойно й отговори Ричард.

— Много добре знаеш какво имам предвид. Свири, работи в банката, разправя, че иска да бъде художник, или може би актьор. Непрекъснато си мени желанията. Така и не успявам да разбера какво точно иска. Слава богу, че поне с теб, Ричард, съм наясно как стоят нещата, инак просто не знам какво щях да правя.

Ричард неволно се усмихна.

— А ти, Мишка — обърна се майка му към котарака в кутията, — трябва за известно време да изключиш змиите от менюто си. Чуваш ли ме какво ти говоря?

— Ето го и дъжда — заяви Ричард изведнъж, като присви очи срещу първите тежки капки на следобедния порой, които забарабаниха върху предното стъкло на колата. Включи чистачките и се загледа в ритмичното им движение наляво-надясно, като душата му се изпълни с топлота от уютната тишина на задната седалка, където майка му и котето бяха задрямали.

Дъждът плющеше толкова силно, че Ричард и да искаше, нямаше да забележи Том. Той подкара джипа през първото от поредицата възвишения по пътя към града, докато в същото време Том се намираше само на няколко метра от него, от другата страна на стената от дървета.

Том беше казал на Ани, че отива на риболов, като се оправда с това, че при дъжд големите пъстърви излизали на повърхността. Всъщност искаше да прекара малко време насаме със себе си. Пъхна *Атгълърс Алманак* дълбоко във вътрешния джоб на старото непромокаемо яке на Ани, което беше облякъл, и тръгна покрай брега на реката като газеше из тревите, без да се притеснява, че краката му прогизват от процеждащата се в ботушите му вода. *Атгълърс Алманак* беше само една нищо и никаква жълта книжка, купена от будка за вестници — много добре го знаеше. Но на последната му страница

беше почеркът, думите на Сара, нейната любов и именно това го правеше толкова различен и безценен. Примигвайки срещу все по-силните капки дъжд, които се стичаха по лицето му, Том продължаваше да крачи, пъхнал ръце в джобовете на якето, потънал в размисъл.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Бронте отиде на работа в понеделник сутринта, вече знаеше, че нещо не е наред. Вместо да обсъждат шумно шоуто на Али Макбийл, скупчили се както обикновено до фотокопирната машина, завеждащите на отделните рубрики си седяха по бюрата и яростно тракаха на пишещите си машини, без да разменят нито дума. Радиото, обикновено надуто почти до дупка, сега мълчеше изключено. Осезаемо се усещаше духът на Сюзън Циклона, макар че нея самата я нямаше никъде наоколо. Хората се движеха в пълно мълчание като само си разменяха многозначителни погледи. Май беше отменено и традиционното пиене на безплатното капучино, предоставяно от редакцията.

— Възникна проблем — нагърби се да ѝ обясни Лаура, когато Бронте най-сетне седна на бюрото си.

— Само не ми казвай, че на ония флърци от модата им е излязъл целулит през уикенда.

— По-лошо.

— Някой е объркал отговорите на кръстословицата?

— Никой не иска книгата за бананите — най-сетне изплю камъчето Лаура и въздъхна тежко. — На шефския етаж са бесни. Сюзън Циклона пълзи пред тях по-ниска и от тревата. Читателите късат корицата на книгата и я връщат на вестникопродавците, като не спират да се оплакват. А една жена, която си я купила и е приготвила онзи фамозен деликатес, сега лежи заедно с цялото си семейство в болница поради хранително отравяне.

— Ха-ха-ха! — изкиска се Бронте.

— Всички бяхме събрани и порицани горе преди един час — обясни Лаура.

— Закъснях, защото попаднах в задръстване — каза набързо Бронте, което трябваше да прозвучи като извинение.

— Ти също ще си имаш неприятности — допълни нервно Лаура.

— Аз ли? Защо пък аз?

— Твоята история от Америка, за това че Шер и Хю Грант си били правили операция на задниците, не отговаря на истината.

— Естествено, че не отговаря. Написах я за майтап.

— Някакъв тип се обадил и заявил, че ще ни съди... за десет милиона долара.

— Прекрасно, тогава по-добре да започнем да разнасяме и да продаваме по улиците книжлетата за бананите. Съжалявам, Лаура, но не ми пука. Разбираш ли какво имам предвид? Изобщо не ми пука!

Лаура я изгледа особено.

— Един ден всички ще умрем — каза Бронте. — Всички до един — и аз, и Сюзън, и ти, и Шер, и Хю Грант, и ония флърци от модния отдел, и онзи тъпанар, който е написал книгата с рецепти за бананите.

— Е, той може да умре по-скоро, отколкото предполагаме — подхвърли Лаура с нервна усмивка.

— Всички ще умрем и ще отидем на два метра под земята — повтори още по-убедено и разпалено Бронте. И ако си мислиш, че ще прекарвам броените си дни живот на този свят в притеснения за проклетата *Австралийска жена*, дълбоко се лъжеш.

— Права си — въздъхна Лаура.

— Ще ти кажа и още нещо — продължи Бронте.

— Какво?

— Днес следобед имам насрочена среща с една психиатърка, а никога през живота си не съм се чувствала по-нормална от сега.

Точно в дванайсет и половина Бронте потегли за кабинета на д-р Валерия Тан като изпитваше огромно облекчение, че напуска офиса. Цялата сутрин всички от редакторския екип се щураха подплашени насам-натам, сякаш настъпваше краят на света. Освен това до гуша й дойде да слуша как колегите й говорят по телефоните си шепнешком. Реши, че работата в *Австралийска жена* прилича на тази в птицеферма. Всеки скубеше перата на всеки друг от останалите, а понякога някой биваше така яростно оскубан, че намираше смъртта си под формата на уволнение — обикновено една или друга от секретарките. Естествено, сред тях Сюзън Циклона се отличаваше с най-острия клон, но дори за нея имаше някоя по-голяма гага, от която да трябва да се пази. Наистина, цялата редакция изключително много напомняше на Бронте кокошарник във ферма.

Мина да си вземе нещо за хапване през *Домейн*, като се промъкваше сред тълпата от корпоративни гладници, които изглеждаха така, сякаш си изкарваха прехраната, като кълвяха до смърт хората. Всичките бяха червендалести и обути със скъпи маркови маратонки. Бронте реши, че те всички ѝ приличат на мъже, които използват електрически пинцети за изскубване на косми от носа, купувани с купон от безплатните списания, раздавани по време на полет. Забеляза, че никой от тях не си даваше труда да поздрави когото и да било. Ето какъв бе станал животът — жените ходеха по психиатри, а мъжете се превръщаха в обути с *Найк* кочоподобни работи. Случайно улови погледа на един от тях, вперен жадно в задника ѝ, и го изгледа кръвнишки.

— Да не си мислиш, че се намираш в кръчма с кючек — изсъска му тя, но гласът ѝ се загуби, отнесен от вятъра.

Когато най-сетне пристигна в кабинета на своята психоложка, завари д-р Валерия Тан да яде ментови бонбони от стъклената купа на бюрото си.

— Здравей — поздрави я с пълна уста и я покани с жест да се разположи в някое от бежовите кресла, като побутна купата с бонбони към нея. — Как си?

— Ами, откакто бях тук, не съм виждала Ейнджъл, което според мен е добре.

— Разговарях за твоя случай с мой колега — каза д-р Тан. — И за да те успокоя, нека ти кажа, че досега няма никакви научни доказателства за съществуването на призраци. Никога не е имало, а вероятно и никога няма да има.

— Никой не е успял да заснеме призрак, така ли? — попита Бронте.

— Не. Фотографирали са хора, облечени с бели чаршафи — д-р Тан махна пренебрежително с ръка, — но дори при най-изчерпателно парапсихологическо проучване никога не е открито безспорно и достоверно доказателство за съществуването на призраци, духове, или каквито и да било други паранормални същества.

Бронте се отпусна с облекчение в креслото.

— Разбира се, не твърдя, че не си видяла нещо — каза д-р Тан.

— Да, така е.

— Но едва ли е било това, което си мислиш. По мое мнение, проблемът с твоите видения има някаква връзка и с твоя страх от смъртта.

— Предполагам, че и за това си имате име, нали? — отбеляза Бронте. — Гробофобия или нещо подобно.

Д-р Тан се усмихна и кръстоса крака.

— Наистина има медицинско наименование на този страх, но според мен в твоя случай става дума за нещо значително по-комплексно.

— Ъхъ — съгласи се Бронте и остави една ментова бонбонка да се превърти в устата ѝ.

— Мисля, че все още не си успяла да преодолееш шока от аборта. Само си мислиш, че си забравили всичко. Да, в много отношения си успяла да изтласкаш спомена в подсъзнанието си. Предполагам, че ти се случва да сънуваш бебето си — неопределени или пък съвсем конкретни сънища.

— Да, случвало ми се е — Бронте потрепери при спомена за онзи ужасен сън с мъртвото бебе, захвърлено на дъното на вир.

— Всъщност твоето подсъзнание ти е направило страхотна услуга, като е потиснало спомена за преживяното — продължи да обяснява д-р Тан. — Така е направило живота ти по-спокоен. В действителност обаче ти нищо не си забравила и всичко е изплувало отново на повърхността в резултат на едно стресиращо за теб събитие, повторната женитба на бившия ти съпруг, което е разбудило заспалите ти чувства и страхове.

— Разбирам — каза Бронте, макар че почти нищо не разбираше.

— Възможно е да си сложила знак за равенство между смъртта на любимия си кон и тази на бебето си.

— И затова ли образът на Ейнджъл постоянно ме преследва?

— Може би — каза д-р Тан. — Все едно сънуваш с отворени очи. Потиснатите спомени най-сетне са започнали да изплуват в съзнанието ти.

— Аха — кимна Бронте.

— Страхът от неизбежна смърт може да бъде свързан с подсъзнателно чувство за вина.

— Искате да кажете, че си мисля, че заслужавам да умра, така ли?

— Вероятно, но само до известна степен.

Бронте се пресегна и си взе още един ментов бонбон. Въобще не смяташе, че заслужава да умре. Можеше да се сети за куп хора, в това число за Съюзън Циклона и за старото си гадже с късите крачета, за които би било напълно в реда на нещата да си го мислят, но за нея подобно нещо изобщо не беше оправдано.

— Освен това, недоспиването — продължи д-р Тан. — То изобщо не ти помага в състоянието, в което си. Вероятно твоята парасимпатична нервна система е в колизия с подсъзнанието ти, поради което имаш и настоящите си проблеми.

Бронте кимна в знак на разбиране, въпреки че не схвана нито дума от казаното.

— Главното в случая — продължи д-р Тан — е това, че не виждаш никакви призраци, нито полудяваш, с каквито опасения дойде миналия път при мен. А вероятността да си отидеш от този свят в близко бъдеще е повече от нищожна. В никакъв случай не искам да играя ролята на Господ Бог — поусмихна се д-р Тан някак неуверено, — но според статистиката, за жена на твоята възраст, в тази страна, в твоето здравословно състояние има по-голяма вероятност да бъде прегазена от автобус например, отколкото... въъ... да умре.

— Май не си напълно убедена в това — подхвърли Бронте с усмивка, като забеляза смущението на д-р Тан. — Както и да е, надявам се все пак, че вероятността да се омъжа отново е по-голяма. Ти омъжена ли си?

— Да — призна психоложката. — Всъщност съпругът ми работи недалеч оттук, а през обедната си почивка ходи да тича ей там — и тя посочи към парка, където беше и *Домейн*.

Бронте се усмихна. Горката докторка! Може и да умееше да говори за такива неща като „парасимпатична нервна система“ и „потиснато чувство за вина“, но пък беше омъжена за някакъв си корпоративен тичащ робот с маратонки *Найк*. Нищо чудно носорогоподобният мъж, с когото се беше сблъскала на улицата, да е бил нейният съпруг. Надяваше се все пак да не е бил онзи, когото наруга на излизане от *Домейн*.

— Какво облекчение — въздъхна Бронте. — Не че си омъжена, а това, че според теб всичко ми е наред.

— Е, трябва да признаем, че има все пак нещо не наред — отбеляза д-р Тан. — Но можем да го оправим. Вероятно ще ни отнеме известно време, но пък ще се справиш с всички нещастия, които са те сполетели през живота ти, защото, изглежда, от твърде дълго време си потискала спомена за тях.

— И няма да виждам повече призраци, така ли?

— Никакви призраци — обеща д-р Тан, като мило се усмихна. — Искаш ли кафе към ментовите бонбони?

Когато се качи в асансьора и натисна бутона за партера, Бронте въздъхна дълбоко и продължително. С изключение на вкуса, който имаше в устата си — все едно че беше погълнала цяла туба с ментолова паста за зъби, — би могло да се каже, че се чувства по-добре. Вярваше на д-р Валерия Тан. А щом тя казваше, че Бронте няма да умре, значи нямаше да умре. Като се замислеше над всичко чуто, определено откриваше здрав смисъл и логика в това за Ейнджъл и за бебето. Двете нещастия я бяха сполетели прекалено скоро едно след друго и тя така и не успя да преодолее последствията от шока и мъката, а ето че сега пък Ричард се женеше за втори път и спомените я връхлитаха с нова сила.

Бронте излезе на тротоара и се огледа за такси, с което да се върне в офиса, като междувременно реши, че твърдо започва да работи над себе си. Но след десетина минути, през които по улицата минаваха само камиони, куриери на велосипеди и летящи коли, прецени, че е по-добре да тръгне пеша. Надяваше се, че ентузиастите за джогинг ще са се върнали по работните си места, така че да не ѝ се налага да се сблъсква с носорогоподобни потни мъже.

Бронте стъпи на платното, за да пресече улицата. И точно в този миг усети, че отляво изневиделица я връхлита нещо. Извърна глава и за секунда мярна снежнобял торс и бели криле. После рухна на колене върху платното като дочу как от другата страна на пътя някой започна да крещи истерично, докато само на сантиметри от нея се закова стар очукан автомобил.

Жената, която се беше разкрепяла, се спусна към Бронте като с жестове се опитваше да спре движението по двете платна на улицата, докато шофьорът на таратайката бавно изтегли возилото си назад и встрани от пътя, което принуди идващата след него орда от коли да забиват спирачки и да го заобикалят на зигзаг.

— Добре ли сте? — задъхано я попита жената, вглеждайки се в лицето ѝ.

Бронте кимна механично на дребничката женица срещу себе си, но в същия миг усети остра болка в коленете, погледна надолу и видя кръв. Кожата на пръстите на ръцете ѝ също се беше охлузила от удара в настилката на пътя.

В следващия момент различи точно пред себе си нечия позната фигура. Отърси се от замайването си и видя... Бърнард Болтън.

— Много съжалявам — промълви той. Изглеждаше ужасно.

— Извадила е голям късмет — каза жената, поглеждайки към него, след което подхвана Бронте под ръка и я поведе внимателно към тротоара. Когато стигнаха до меката трева в началото на парка, Бронте почти се срина. Цялата трепереше и разбра, че краката изобщо не я държаха.

— Благодаря ви много — обърна се Бронте към дребната женица, която беше зарязала всичките си торби наред улицата, за да се притича да ѝ помогне. Бърнард Болтън се въртеше като муха без глава, страшно преbledнял и видимо силно притеснен.

Чак след като възстанови нормалното си дишане и погледна към изтеглената встрани от пътя кола, Бронте осъзна на кого е бил автомобилът, който едва не я уби.

— Ще се оправите ли? — притеснена я попита дребната женица с многото торби.

— Благодаря ви, всичко е наред — отвърна Бронте и жената се отдалечи, оставяйки я насаме с Бърнард.

Бронте примигна няколко пъти и протегна краката си върху тревата. Помисли си, че на другия ден ще бъде цялата в страховити синини.

— Видях как Ейнджъл те изтика от пътя — каза Бърнард, който също се опитваше да си възвърне нормалното дишане и душевно равновесие.

Бронте кимна.

— Значи и ти го видя?

— Да, видях го — повтори той. — Но нямах време да реагирам по никакъв начин. Съжалявам, Бронте, наистина много съжалявам. Помислих си, че ще мога да го избягна, но ето че не успях.

— Какво искаш да кажеш? — Бронте го зяпна удивена. Лицето на Бърнард беше бяло като тебешир, а торбичките под очите му изглеждаха наситено сини.

— Бях предупреден, че това ще се случи, казаха ми го. Мислех си, че ще мога да го избегна — повтори той отново.

— Бърнард, моля те, започни отначало. Искаш да кажеш, че си знаел, че ще ме блъснеш с колата си, така ли?

— Дори още по-лошо.

— Че ще ме убиеш?

Той кимна утвърдително.

Бронте поклати глава. Коленете ѝ пареха от ожулените рани и съжали, че не се беше сетила да помоли дребничката женица с многото торби да се обади за линейка, но вече беше късно. Жената си беше отишла.

— Ще се обадя за лекар — предложи Бърнард.

— Добра идея — Бронте трудно намираше думи, за да се изрази. — Мисля, че съм в шок, чувствам се малко странно.

Той кимна с разбиране.

— Не си единствена.

— Можеше да ме убиеш — повтаряше на себе си Бронте, като все още не можеше да повярва.

— Ейнджъл те блъсна, за да те отстрани от пътя на колата — каза Бърнард.

— Значи той наистина е някъде тук, при мен — каза учудено Бронте, след което избухна в сълзи и Бърнард трескаво се разтърси за носна кърпичка.

Известно време я остави да си поплаче като само я потупваше по рамото, докато Бронте избухваше във все по-силни стенания.

— Поплачи си — насърчаваше я той, когато Бронте правеше кратка пауза между изблиците на сълзи, за да може да си поеме въздух, и точно в този момент за свой най-голям ужас, тя видя, че хората по улицата се спират и ги зяпат. — Плачи, излей цялата си душа, това е най-добрият лек.

— Това вече е прекалено. Не мога да го понеса.

— Знам, знам, разбирам те — не спираше да ѝ шепне успокоително Бърнард.

— Не може ли да отидем на някое друго място — примоли се Бронте. — Някъде на по-усамотено?

— В моя клуб — веднага предложи Бърнард. — Какво ще кажеш? Съвсем наблизно се намира, зад ъгъла.

Като видя, че Бронте не е в състояние да взема самостоятелни решения, той ѝ помогна да се изправи и я поведе внимателно към кръстовището. Хвърли поглед към колата си, прецени риска да получи глоба за неправилно паркиране, но реши, че има далеч по-важни неща.

— Какъв клуб? — опита се да зададе смислен въпрос Бронте, като едва пристъпваше — главно поради парещата болка в колената — в посока към *Парк стрийт*.

— Най-обикновен — каза той.

— Да не е някое свърталище на вещици? — все пак настоя да разбере Бронте.

— Там сервират току-що извадено от фурната печено, а съвсем сигурно знам, че вещиците изобщо не си падат по печеното — отвърна той с усмивка. — Освен това има и стая за оказване на първа помощ. А на бара предлагат специално бренди за медицински случаи.

Продължиха да вървят, докато стигнаха до въпросния клуб — солидна постройка непосредствено до Хайд парк, с остъклени врати и лъскав дъбов паркет, а за най-голямо удоволствие на Бронте барът предлагаше широко разнообразие от всякакви марки бренди и скоч. Тя се настани в едно от креслата и вдигна изранените си крака върху друго, а Бърнард донесе бинт, дезинфектиращ разтвор и превързочни материали, явно от стаята за оказване на първа помощ и започна да почиства и превързва раните на коленете ѝ.

— Знаел си, че ще стане, така ли? — осмели се да го попита Бронте.

— Реших, че ще е по-добре да напусна града и да замина някъде по-далеч от теб — каза той, докато развиваше един бинт.

— И офейка, а?

— Трябваше да го направя. Но пък би трябвало да знам, че човек не може да избяга от съдбата си.

— Освен аз. Благодарение на Ейнджъл.

— Ейнджъл ме предупреди, че в крайна сметка може и да те убия — въздъхна Бърнард, като се пресегна към чашата си със скоч.

— Наистина ли ти го каза?

— Не знам дали е било наистина. Какво ли изобщо знам? Но посланието беше пределно ясно. Не знаех само как точно ще се случи.

— Да не си мислил, че някой ден ще ме нападнеш с кухненски нож в ръка или нещо подобно?

Бърнард се опита да се засмее.

— Знаех само, че е крайно опасно да остана тук. Така че си опаковах нещата и се преместих в Куинсланд.

— Боже мили! Не е било нужно да го правиш!

— Е, да, наистина се оказа излишно, както и двамата видяхме — сви рамене Бърнард. — Върнах се само за един ден, за да се срещна с мой клиент, но явно това е било достатъчно, за да се сблъскам лице в лице със съдбата си. Не мога да си го обясня по друг начин — в един миг пътят е абсолютно чист, а в следващия ти изскачаш изневиделица на платното, точно пред колата ми.

Бронте простена, когато без да иска, докосна връхчетата на пръстите на двете си ръце. Усещаше как раните вече започват да образуват коричка, а и знаеше, че от лявата страна на тялото си ще има огромно моравочервено петно от натъртването.

— Ходих при психиатър — подхвърли тя на Бърнард и му разказа за посещенията си при д-р Тан, докато сервитьорът им поднасяше порция сирене. — Този страх от смъртта буквално ме задушаваше и непрекъснато виждах образа на Ейнджъл. Тя ми обясни, че става дума за връзка между парасимпатичната нервна система и подсъзнанието ми.

Бърнард леко се усмихна.

— И аз виждах Ейнджъл. Тогава сигурно има връзка и с моето подсъзнание.

— Ейнджъл се е намесил във всичко това, само и само да ни предупреди, а когато е видял, че не успява, просто долетя и ме изхвърли встрани от пътя. Чудя се дали и онази дребна женица с многото чанти също го е видяла?

Бърнард сви неопределено рамене.

— В такъв случай значи ставаме трима със сериозен проблем. По-добре разкажи за всичко това на психиатърката си.

— О, нямам никакво намерение да ходя пак при нея — заяви Бронте, като потупа с ръка бинта на коляното си. Вече не ми е нужна нейната помощ. Знаем, че Ейнджъл действително се появява.

— Както и това, че си се отървала от неминуема гибел — допълни Бърнард.

— Вече не се страхувам от смъртта. Но през цялото време съм била права. Предчувствах приближаването ѝ и ето че днес се разминах на косъм с нея. Но сега вече се чувствам щастлива. Всъщност... — Бронте прекъсна мисълта си, улавяйки погледа на сервитьора. — Да, чувствам се щастлива. Господи, вече бях забравила какво е това щастие. — Направи знак на сервитьора да се приближи и поръча шампанско. — И да бъде френско, а не австралийско — добави тя.

Няколко минути по-късно, когато бутилката *Мъое* беше донесена в изящна сребърна кофичка, тя загледа с интерес как Бърнард бавно и беззвучно, безкрайно тържествено плесна пет пъти поред с ръце. Очите му бяха затворени и на Бронте ѝ се стори, че изглежда твърдо решен на нещо, макар да не знаеше точно какво.

— Какво правиш всъщност? Да не би да се побърка? — попита тя.

Бърнард се усмихна.

— Сбогувам се с твоя Ейнджъл. В момента отлита към светлината.

— Странно — отбеляза Бронте, — защото мога да се закълна, че току-що усетих покрай себе си повей на въздуха. А вратата е затворена.

— Отиде си — каза най-накрая Бърнард. — Изпълни си мисията и вече си тръгна. Но ти каза сбогом.

— Много мило от негова страна — Бронте се чувстваше едновременно и тъжна, и облекчена.

— Преди да си тръгне, ми каза нещо все пак — подхвърли Бърнард.

— Така ли?

— Нещо за скапани банани — Бърнард изглеждаше объркан.

— О, да, знам за какво става дума — каза развеселена Бронте, като наля на себе си и на Бърнард по още една чаша *Мъое*. — Напълно прав е.

Когато Бронте си тръгна от клуба и Бърнард се върна при колата си, следобедното слънце вече бе започнало да залязва. Този път Бронте безпроблемно си хвана такси, така че успя да се върне в редакцията преди пет часа.

— От шефския етаж има страшно много новини — посрещна я изнервена Лаура. — Господи, какво се е случило с краката ти?

— Светкавична козметична операция за разкрасяване през обедната почивка — изсумтя Бронте. Чувстваше се леко замаяна от алкохола. — Изсмукаха малко тлъстинки от коленете ми и ги инжектираха в циците. За какво става дума?

— Според мен за старческо слабоумие — отвърна мрачно Лаура. — Искат да се качиш при тях.

— Добре, ще се кача.

С широка усмивка на уста Бронте излезе и тръгна към евакуационните стълби — по тях винаги стигаше по-бързо до шефския етаж, отколкото, ако чакаше асансьора, пък и не можеше да понася мириса в кабината.

Когато стигна до последния етаж, спря се за малко, за да си поеме дъх, след което свали бинтовете от коленете си и тръгна към офиса на Сюзън Циклона. При вида на Бронте секретарката на главната редакторка буквално се вкамени на мястото си.

— Заета е в момента — каза момичето.

— Не, не е заета — отвърна Бронте. — Звъни в офиса на *Клиник*, за да си изпроси безплатни мостри от техните лосиони за лице. Както виждаш, знам какво се крие зад думичката „заета“.

— Бронте! — примоли се секретарката, но без успех. Бронте вече отваряше вратата на офиса и след миг се озова вътре.

— Извинявайте, ще ви позвъня по-късно — измърмори Циклона Сюзън в слушалката, като видя редакторката си да влетява в помещението. Внимателно остави слушалката на мястото ѝ и погледна строго и сериозно първо към Бронте, после и към коленете и маратонките на краката ѝ, които бяха изпръскани с нещо като кръв.

— Здравей — поздрави весело Бронте.

— Какво е станало? — произнесе съвсем бавно и отчетливо Сюзън Циклона.

— Чух, че някой се бил отровил с банановия специалитет — каза Бронте.

— Бронте, какво правиш тук?

Бронте вдигна рамене, чувствайки се като петнайсетгодишна ученичка, повикана да си получи наказанието от директорката.

— Според мен е по-добре да се прибереш вкъщи — каза Сюзън твърдо, но Бронте забеляза, че върти неспокойно глезен под бюрото си.

— Никъде няма да ходя, защото дойдох да си подам оставката — отвърна Бронте.

— Ангажиментът ти със списанието вече е прекратен — каза бързо Сюзън Циклона. — Решението беше взето тази сутрин на оперативно събрание на главната редакция.

— Глупости! — с весел тон и в прекрасно настроение изтърси Бронте.

— Ще извикам охраната — заяви Сюзън Циклона, без да обръща внимание на звънящия телефон.

— Не се притеснявай, тръгвам си. Отивам на едно място, където жените са жени, а не кокошки на батерии. Отивам на едно място, където появата на Голди Хоун без нейния грим за пред публиката не е никаква новина. Поемам към новото си смислено съществуване, Сюзън.

„Така ми се иска да не бях на четирийсет — помисли си Бронте, — тъй като достолепната ми възраст е единственото, което ме спира да не ѝ покажа среден пръст.“

След което затвори внимателно вратата зад гърба си и изтича надолу по евакуационните стълби, за да събере багажа си.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Комарите бяха направо невъзможни. Том изруга като се пляскаше ту по единия, ту по другия глезен. Вече имаше три отока от ухапвания по ръката и съжали, че не се е намазал с малко от чаената есенция на Ани преди да излезе.

„Къде са тия проклети жаби, когато човек има нужда от тях“, помисли си недоволно. Някога покрай реката беше пълно с жаби, но явно през последните години насекомите бяха взели връх. От месеци Том не бе стъпвал на това място. По останките от огън и пепел личеше, че през лятото хората най-редовно си устройват тук пикници, а в клоните на едно дърво дори забеляза чифт дамски пликчета. Том се зачуди от колко ли време висяха там.

Комарите продължаваха да го хапят безмилостно, но той реши, че заслужава всяко от тези ухапвания. Притесняваше се, че това е съвсем незначително наказание за всичко, което причиняваше на Ричард, но все пак беше по-добре минимално, отколкото никакво наказание.

Като се огледа внимателно наоколо, Том се почуди какви ли очаквания има Сара. Нейна беше идеята да дойдат на реката. Ако зависеше от него сигурно щеше да ѝ определи среща в някое дискретно кафене на Хобарт. Все пак тя настоя и накрая той склони. За по-сигурно решиха да се срещнат в сряда следобед — тогава Ричард щеше да бъде зает с визитации при четириногите си пациенти, а Ани щеше да посреща някакви свои приятели от Си. Но пък тук двамата със Сара щяха да бъдат съвсем сами, без да има опасност някой да ги види. Понамести се върху ствола, на който беше седнал с лице към реката. Следобедите вече се захлаждаха, така че почти никой не идваше по тези места. Той самият също би предпочел да бъдат някъде на закрито.

Водата беше толкова бистра, че се виждаха и най-дребните оранжеви и белички кварцови камъчета по дъното. Част от него копнееше да се отдаде на любимия си риболов — преживяването щеше

да му донесе спокойствие и душевен мир, сърцето му нямаше да бие толкова неудържимо, особено при мисълта за Ричард. Но друга негова част копнееше по Сара и се молеше тя да дойде по-бързо.

От момента, в който Сара му предложи да се срещнат на реката в сряда следобед, Том с мъка издържаше всеки час, всяка минута, които го делиха от мига, когато ще я види отново. Ако би могъл да мисли за чувствата си към нея само като за някаква временна страст, тогава всичко би било наред. Но най-доброто в случая беше въобще да не мисли за това. „Просто се остави на течението, Том — каза си той. — Просто се отдай на момента и виж какво ще се случи.“

И изведнъж Сара се появи. Том вдигна поглед и я забеляза да излиза от храстите. Косата ѝ беше посипана с листенца, а на лицето ѝ грееше сияйна усмивка.

— Здравсти — каза запъхтяна. — Най-сетне те открих.

— Да, наистина ме откри — отвърна той стеснително.

Сара беше облечена в дълга рокля от бяла дантела, която Том не беше виждал преди. За миг му напомни за сватбената ѝ рокля.

— Може ли и аз да поседна тук? — попита тя, като погледна към дървения пън. Том се премести, за да ѝ направи място, и когато тя седна съвсем близо до него, забеляза в косите ѝ една калинка.

— Не мърдай за малко — каза той, като внимателно подаде пръст на калинката, а когато тя полази по него, деликатно я пое и я остави на тревата в краката си.

— В книгите винаги пише, че калинките са червени, но те всъщност са оранжеви — каза бързо Сара. Том усети по гласа ѝ, че е нервна и развълнувана.

— Боже мили! — възкликна тя изведнъж, като зарови лице в ръцете си. — Господи, най-сетне сме тук, двамата!

Том се усмихна и я притегли към себе си. Инстинктивно и на мига тя отпусна глава на рамото му.

— Добре ли си? — попита Том, загледан в оранжевите и бели камъчета на дъното на потока.

Сара вдигна поглед към него и го целуна. Той веднага също започна да я целува — първо по врата, после по рамото, отново по устните... За момент им се стори, че някак изведнъж са се озовали в потока и вече плуват, почти потъват под водата.

— Да вървим! — изкомандва Том, хващайки я за ръката.

— Да, да вървим — съгласи се Сара.

— Обувките ти ще се измърсят — отбеляза Том, като забеляза белите сандали, с които се препъваше след него по калния бряг, стиснала здраво ръката му.

— Да, не са много подходящи — отрони Сара.

Не си казаха нито дума повече. Том я водеше след себе си през храстите, а после излязоха на тясна пътечка, която се виеше между каучуковите дървета. Всеки път, когато на пътя им се изпречеше някоя паяжина, Том я отмяташе пред Сара, но винаги така, че да даде възможност на паяка да избяга.

„Толкова много си приличат двамата“, изведнъж осъзна Сара, като си спомни колко грижовно се отнася и Ричард към всякакъв вид буболечки — паяци, пеперуди, бръмбари, мухи. Но веднага пропъди тази мисъл от главата си.

— Почти стигнахме — каза Том, като се извърна леко към нея и ѝ подари една от невероятните си усмивки.

Дърветата започнаха да се разреждат, да стават по-ниски, така че слънчевата светлина вече проникваше по-осезателно през клоните. За миг Сара си позволи да се отдаде всецяло на върховното си блаженство. Колко дълго бе мечтала за всичко това, беше копняла то да се случи. И ето че сега се намираха тук, заедно. Всичко си беше съвсем истинско и се случваше в действителност.

Накрая Том откри онова, което очевидно търсеше. Като поспря, за да си поеме дъх, той посочи към едно потънало в полумрак усамотено езерце, почти изцяло скрито между дърветата.

— Само няколко души знаят за това място — каза той.

— Много е закътано и красиво — отбеляза възхитено Сара.

— Водите му идват от двата потока, Лили Фолс и Лили Крийк. В него няма риба, но пък е чудесно за плуване.

— Хайде да се гмурнем голи — предложи Сара. — Спомняш ли си онзи ден, когато седяхме на леглото ми и ти ми разказа за Лили Крийк и за голото плуване?

Том се усмихна.

— Тогава те желаех толкова силно — каза тя.

— И непрекъснато се изчервяваше — припомни ѝ той.

Том свали ризата си и я провеси на един клон от близкото дърво, после съблече и фланелката си.

— Добре, добре — усмихна се Сара и изви ръка зад гърба си, за да разкопчае ципа на роклята.

— Дай на мен — каза Том и внимателно издърпа ципа, от врата чак до ханша.

— Не носиш бельо — отбеляза доволно.

— Не нося бельо — отвърна Сара. — И бездруго си знаех, че ще трябва да го събличаме.

— Облегни се ето тук — каза Том, като отметна с едната си ръка падналата над очите му коса, а с другата лекичко я побутна към дървото.

— Защо?

Сара си помисли, че всъщност нямаше никакво значение защо. Нито пък какво, кога или дори как. Тук и сега съществуваше единствено Том и на нея ѝ се искаше той никога да не спира да я обсипва с целувките си. Усецаше ухапванията на комарите и грапавините на дървесната кора под тила си, но ласките на Том — най-сетне — я караха да забравя всичко друго.

Накрая той се отдръпна.

— Живи изядени сме — каза той с полуусмивка, като удари един комар върху рамото си. — Хайде да поплуваме.

Сара изведнъж осъзна, че всичко в него е ново и непознато за нея. Лицето му беше ново, защото никога досега не го бе виждала толкова щастлив, но и защото бе окъпано в някак по-особено сияние, различно отпреди — в сенчестата, тъмнозелена светлина на късния следобед. Всичко бе ново и приказно — и лицето, и шията, и раменете, и голият му торс. Забеляза тук-там по гърдите му малки белези и нежни руси косъмчета, а шията му бе по-топла, отколкото си беше представляла. А ароматът на Том — от него се разнасяше аромат на страст и желание, на лимони, пот и градинска мента... И сега всичко това беше само за нея.

— Искане ми се да можех да те затворя и съхраня в бутилка — каза тя, опиянена от любов.

— Хайде да влезем във водата — каза Том, като се усмихна и кимна с глава към езерцето.

Сара обожаваше безкрайното щастие, което се излъчваше сега от него. Никога, никога до този момент не го беше виждала толкова щастлив и доволен.

Като свали ботушите и дебелите вълнени чорапи, а после кожения колан и дънките си, Том ги остави да лежат на брега на езерцето и без да я поглежда, се гмурна във водата.

— О, боже! — преглътна Сара с трепетна въздишка, докато го наблюдаваше как се отдалечава.

След миг, доста по-навътре в езерцето, главата му изскочи над водата и той я тръсна няколко пъти, за да се освободи от шока на гмурването в студената вода.

— Хайде, идвай! — извика й Том.

Сара разкопча сутиена си, поразмърда ханш, докато роклята й не се смъкна до коленете, където успя да я прихване. После внимателно я изхлузи от тялото си, сгъна я на няколко ката и я постави в тревата, до купчината с дънките, чорапите и ботушите на Том. Сутиена си окачи на дървото, точно до неговата риза. После свали часовника си и най-накрая — венчалната халка.

Докато я наблюдаваше, Том се ненавиждаше за това, че не може да откъсне очи от нея, но нямаше никакъв смисъл да се преструва — беше като хипнотизиран. След всички тези години вече беше свикнал с тялото на Ани и посрещаше голотата й с безразличие, докато Сара му влияеше като опиум. Усмихна се, когато видя, че Сара е успяла да запази непокътната по тялото си своята млечнобяла кожа на англичанка, макар че през изминалите месеци лицето, ръцете и глезените й бяха загорели под жаркото австралийско слънце.

— Хайде, скачай — помаха й енергично Том, а после заплува към нея.

Сара се досети, че той ще я издърпа във водата, ако сама не скочи, тя инстинктивно събра длани като за молитва и изведнъж се хвърли в езерцето. В мига, в който се гмурна във водата, осъзна, че това е жест, присъщ на малките момиченца, а тя беше на цели трийсет години.

Сара беше решила за нищо на света да не пръхти и да не плюе, когато изскочи на повърхността, затова преди скока си беше поела дълбоко дъх и бе стиснала здраво устни. Наистина успя да избегне тази грозна гледка.

— Страхотно гмуркане — възхити се Том, като едва сдържаше смеха си, докато плуваше около нея.

— Хлапашка работа — отвърна Сара. — Чудя се как можах да скоча по този глупав начин.

С мокрите си коси, които откриваха високото му чело, Том отново ѝ се стори съвършено непознат. Само за един следобед бе видяла две нови и различни негови лица.

— Толкова силно съм влюбена в теб — каза тя и се пресегна да обгърне врата му с ръка.

Като изтри капчиците вода от очите си, Том я притегли към себе си.

— Много съм ти благодарен — прошепна в ухото ѝ. Чувстваше се така, сякаш животът му тепърва започва, като едва сега осъзна, че до този момент е бил полумъртъв.

Двамата се целуваха и потъваха взаимно в обятията си, но внимаваха да не загубят равновесие във водата, плуваха един около друг, дебнеха се, за да се слоят в следващия миг в едно. До момента, в който поредният бръмчащ комар не кацна на ухото на Том, който веднага го цапна и прогони.

— Хайде да се махаме от тия досадни комари — каза Том и се отдалечи от Сара, като заплува към другия бряг на езерцето.

Сара забеляза възхитено колко мускулести са ръцете му, явно по рождение, но и в резултат на усилена физическа работа. Загледана в силните загорели от слънцето гръб и плещи на Том, в тяхното ритмично движение под водата, тя бе готова да падне на колене и да отправи благодарствена молитва към Бога за това, че ѝ го е дал — макар много добре да знаеше, че Бог нямаше нищо общо със случилото се.

Вече го гледаше открито и без задръжки. Не откъсваше възхитени очи от Том, докато той се измъкваше от водата и излизаше на брега. За миг се сети с какво благоговение бе взела в ръка мокрите му плувки в банята на Ани и ги беше притиснала към лицето си. Заплува към него, а после пое ръката му и също се измъкна от водата.

Сара му изглеждаше толкова млада. Или може би Ани, на фона на Сара, му се струваше прекалено стара. Ядоса се на себе си, че си позволява да прави сравнение между двете, и като се плесна по челото, успя да прогони едновременно и комара, и мисълта за Ани.

— Знаем наблизко едно дърво, в чиито клони има къщичка — каза той, като я притегли в обятията си.

— Наистина ли? — сгуши се Сара в него.

— Има я от страшно много време.

— Така ли?

— Прекрасно мога да живея и без дрехи — подхвърли той с усмивка. — За какво изобщо са ни дрехите?

— Ами я си представи, че се качваме в метрото голи — подкачи го Сара.

— Сега си в Тасмания, Сара — каза Том като отново я целуна.

Прегръщаха се, за да се стоплят взаимно. Сара се чувстваше невероятно уютно в обятията му, беше ѝ почти горещо.

Том я притисна към себе си и двамата тръгнаха прегърнати, докато стигнаха до едно старо каучуково дърво, сред чиито клони се виждаше дървената къщичка.

— Прекрасно, само на няколко метра от земята — възкликна прехласнато Сара.

Опитвайки се да не се чувства като лондончанка, случайно попаднала сред диваци — както и да не проличи притеснението ѝ — Сара все пак изпита огромно облекчение, че няма да ѝ се наложи да се катери като гола маймуна по някакво австралийско дърво. Забеляза, че къщичката беше скована много умело и че от нея се спускаше въжена стълба. Том се покатери пръв и само след секунда вече ѝ се усмихна отвътре.

— Точно така — окуражаваше той Сара, като я гледаше как се катери. — Само се дръж за въжето от двете му страни.

Докато пропълзяваше през входната врата, Сара се заливаше от смях.

— Заговори маймунското ми минало — хихикаше се тя. — Чак сега си го спомних.

— Най-хубавото е, че тук, на високото, няма комари.

Коленичила на пода на къщичката, Сара се огледа и остана изумена, когато видя, че вътре имаше газена лампа, няколко одеяла и дори наполовина изгоряла свещ.

— Да не би тук да живее някой? — побърза да попита.

Том поклати глава.

— Оставена е специално за нас — каза той и като напипа кутия кибрит, драсна клечка и запали свещта. Навън започваше да се стъмва.

— Обожавам часовете по здрач. Тогава се разпяват щурците.

Сара разгъна одеялата и ги постла на пода.

— Няма възглавница — полегна Том и я придърпа към себе си.
— Може ли да легна върху теб?

Сара усети влажните му коси да гаят кожата ѝ и тялото му да се притиска към нейното, но с безкрайно удивление си помисли, че всичко това наистина се случва и нищо не може да го спре. Още по-невероятно беше, че се случваше именно с Том, и то така, както нито си го е представяла, нито дори си го е мечтала. Том в тази къщичка, сред клоните на дървото, със запалената на пода свещ — всичко ѝ се струваше като някакъв невероятен дар на любовта, който той, Том, ѝ беше направил, без дори да го поиска — и именно това бе най-удивителното.

Като продължаваха да се целуват и прегръщат, двамата мълчаливо се търкаляха по одеялата като внимаваха да не съборят свещта, докато най-накрая Том не я премести чак на прага на къщичката. Наслаждаваха се на копринената ласка на телата си — влажни и хлъзгави от страст. Том осъзна, че никога не е бил пощастлив.

— Още ли няма никой? — прошепна в унес Сара, като се откъсна за миг от него. Струваше ѝ се, че са минали часове, цяла вечност, откакто бяха дошли.

В отговор Том я захапа гальовно по рамото. А после, за да ѝ докаже, че наоколо няма никой — и точно, когато Сара си помисли, че той е най-мълчаливият и най-странният мъж от всички, с които се беше любила, той се понадигна и изкреця името ѝ толкова силно, че цялата къщичка се разтреса и сякаш покривът ѝ всеки миг щеше да се срути.

— Мили боже — промълви по едно време Сара, когато лежаха вече омаломощени в прегръдките си. — Часовникът ми. Часовникът ми остана долу, до реката. „А също и венчалният ми пръстен“, спомни си веднага, но се опита да прогони тази мисъл.

Полусънен, Том отметна косата от очите си — усети, че все още е влажна. А му се струваше, че са минали часове, откакто бяха плували.

— Никога не нося часовник — каза Том.

— Според теб колко е часът? — попита Сара.

Той се прозя и я целуна по косата.

— Мириша ли на речна вода? — попита го тя.

— Не. А часът е толкова, че вече трябва да се прибираме по домовете си — отговори Том.

Сара усети как сърцето ѝ се сви мъчително.

— Не — каза, — искам да остана тук завинаги.

— Свещта почти догаря — отвърна Том и като подаде глава от входа на къщичката, видя ярката Венера и още няколко звезди, изгрели на тъмния небосклон.

— Може ли да дойдем пак някой друг път? — попита Сара, търсейки жадно неговия поглед. Но Том вече слизаше по въжената стълба.

— Никога вече — поклати той глава.

— Какво? — Сара изпъзля на четири крака и погледна удивено надолу към него.

— Никога вече. Това е като поема — отново поклати глава Том.
— Само веднъж за цял живот.

„Дано поне ние двамата с теб да не сме само веднъж за цял живот“, улови се да си мисли Сара. Но той бе изкрещял с пълно гърло името ѝ — към дърветата и нагоре към звездите — и това някак ѝ вдъхваше надежда, че няма да е „веднъж за цял живот“.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Минаваше девет, когато Ани чу Том да се прибира.

— Шшт — предупреди тя кучетата да не лаят, след като чуха шума от колелата на велосипеда по чакъла на пътеката.

Ани се отпусна отново на дивана във всекидневната, опитвайки се да се съсредоточи върху книгата си и да не обръща внимание на това колко е часът. И преди се бяха карали на тази тема — че изчезва, без да каже къде отива, а тя седи и го чака, — не искаше пак да започват. Пък и Ани беше доволна, че прекара донякъде приятна вечер и без участието на Том. Беше си запалила свещите, като им капна малко маслена есенция за ароматерапия и всичко това на фона на любимата ѝ музика. Измъкна едно старо издание на романа *Брулени хълмове*, който беше чела толкова отдавна, че го беше забравила, така че не умря от скука. А ето че най-накрая и Том се връщаше — е, какво повече да иска? Щеше да дочете главата, да понамали музиката и да го посрещне сякаш нищо особено не се е случило. Въпреки че тези негови мълчаливи отсъствия и закъснения буквално я убиваха.

— Здравей — поздрави тихо Том, застанал на прага.

— Мерлин не е ли с теб? — попита Ани сънливо, без да става от дивана.

— Мислех, че е тук — отговори Том, като се огледа наоколо. — Защо? Да не се е запилял някъде?

— Не съм го виждала цял следобед — каза Ани. — Помислих, че е дошъл с теб, където и да си бил.

— Бях за риба — отговори бързо Том.

— Аха.

Ани се обърна отново към телевизора.

— Мерлин ще се прибере.

— Надявам се — отговори Ани, докато прелистваше списанието за телевизия.

— Нещо интересно? — попита Том, докато отиваше в спалнята, за да се преоблече.

— Някакъв филм — отговори Ани, като държеше списанието на светлината на свещта. — Италиански, за любовен триъгълник.

В спалнята Том застина, както беше започнал да събува мокрите си чорапи.

— Защо не си купим видео? — попита той, като се върна при нея. Ани изкриви лице.

— Не, благодаря. И за всяка касета да бия път до града, а когато стигна, да се окаже, че всичко е затворено.

— Хайде тогава да поиграем на карти — предложи Том.

От гърдите на Ани се отрони тежка въздишка.

— Не сме играли на карти, откакто се премести да живееш при мен. Учудвам се, че точно сега се сещаш.

Тя поклати глава, стана от дивана и тръгна боса към кухнята, за да включи чайника. Докато я наблюдаваше, Том остана поразен от нейните леки и бързи движения. Сара се движеше някак по-бавно и помеко. Като отнесено в мечти девойче. Ани приличаше на устремна птица.

— И къде, казваш, си ходил? — попита го Ани, докато пълнеше чайника, като се стараяше въпросът ѝ да прозвучи възможно най-непринудено.

— За пъстърва — отговори Том и също отиде в кухнята, като потърка с длан брадичката си. Надяваше се, че този отговор ще е достатъчен.

— А, за пъстърва значи — повтори Ани като ехо, докато измъкваше пликчетата с чай.

После се извърна при шума от приближаваща се кола, чиито предни фарове осветиха цялата кухня. Кучетата моментално излетяха през задната врата, за да я посрещнат, като се прескачаха и премятаха, въодушевени от неочакваното посещение.

— Къде хукнахте! Бързо тук! — извика след тях Ани, опитвайки се да ги спре.

Том ги последва, а докато излизаше през задната врата усети как сърцето му блъска като полудяло в гърдите. Невъзможно е Сара да е решила да дойде тук, или...? Докато вървеше към вече спрялата кола, той закри очи с ръка, като се опитваше да разпознае колата и шофьора отвъд заслепяващата светлина на фаровете. Изведнъж те угаснаха. И Том видя, че — слава богу — колата не беше на Сара, а един

тъмночервен пикап. После забеляза и Мерлин, който бясно се мятеше в каросерията.

— Добър вечер — каза човекът зад волана, след като свали стъклото на прозореца.

Присвил очи в мрака, Том разпозна Ендрю, един от техните съседи, чието имение беше по-надолу по пътя. Въпреки че не различаваше съвсем ясно лицето му в тъмнината, безпогрешно го позна по шапката — стара бейзболна шапка, която никога не сваляше от главата си.

С един скок Мерлин се прехвърли през страничната стена на каросерията и се смеси с останалите кучета, които се сборичкаха кой първи да го поздрави. Том чу стъпки по настланата с чакъл пътека към къщата и се обърна, при което видя Ани, която също се взираше във вечерния сумрак.

— Батерията на фенерчето ми се изтощи, съжалявам — каза тя, като махна към пикала. — Ти ли си, Ендрю?

— Връщам ти кучето — каза Ендрю. — Том, помислих си, че си го изгубил.

— Да съм го изгубил ли? Кога? — попита бързо Том.

— Ами видях, че те следваше до Лили Крийк... — започна Ендрю.

— По дяволите! — изруга Том на глас, но веднага осъзна грешката си, защото видя изражението на Ани.

— Както и да е, нали ви го върнах — заключи Ендрю. — Добре ли поплувахте?

— Страхотно — измърмори Том, като погледна изпод око към Мерлин, който се въртеше, накачулен от останалите кучета.

— Не исках да ви безпокоя — усмихна се Ендрю, като първо погледна към Том, а после и към Ани. — Не се и съмнявам, че добре сте се позабавлявали на езерцето.

Том мълчаливо прокланаше натрапника, докато самият Ендрю килна бейзболната си шапка на главата, върна се в колата си и запали мотора. Докато се отдалечаваше по дългата, покрита с чакъл пътека към пътя, Ани сложи ръце на хълбоците си и известно време остана така, загледана в нощното небе и след отдалечаващата се кола. Когато пикапът се загуби окончателно от погледа ѝ, тя въздъхна — дълбока,

тежка въздишка, която накара Том да се почувства така, сякаш настъпваше краят на света.

— Е, добре, с кого си бил там? — попита протичко Ани, като му обърна гръб и тръгна към къщата.

Том я остави да се прибере и отиде при Мерлин, който все още махаше весело опашка в компанията на останалите кучета. Като се наведе над него, Том пхна ръка под тежката кожена каишка и го почеса по врата, което беше обичайната му ласка.

— Защо не ми се показва? — прошепна Том. Мерлин му се ухили щастливо, както само той умееше, излая кратко и побягна към къщата след стопанката си.

Том също въздъхна и се изправи, като се загледа след кучето. Мерлин имаше навика да излиза след него на пътя, досега го беше правил неведнъж и не два пъти. Том го беше яд на себе си, че не се сети да го хване и затвори, преди да излезе следобеда. Но още повече го беше яд на Ендрю, задето е бил с пикапа си на езерцето и явно е чул как се гмуркат и закачат във водата — пък и кой знае колко още неща е чул от всичко, което бяха правили със Сара. Е, да, наистина, Ендрю си мислеше, че жената е била Ани, но това никак не улесняваше неговото собствено положение.

Венера все още висеше над главата му, а светлината ѝ изглеждаше остра и студена на тъмното нощно небе. Същата звезда, която двамата със Сара бяха гледали от къщичката в клоните на дървото само преди няколко часа, но сега на Том му беше трудно да повярва, че всичко това се е случило. Спомни си как изкрепя името на Сара и се изчерви в мрака. Слава богу, Ендрю май беше пропуснал тази подробност.

Том се обърна, пхна ръце в джобовете си и тръгна бавно към къщата. Ани отново се беше излегнала на дивана и упорито четеше *Брулени хълмове*, но този път без музикален съпровод.

— Ендрю си мисли, че на езерото сме били двамата с теб — каза най-накрая тя, като вдигна очи от книгата и срещна погледа му. — Е, добре, ти си бил там, но не и аз, защото по същото време бях в града. Така че отново те питам кой беше с теб?

Том прехвърли набързо в ума си няколко приемливи лъжи. Можеше да каже, че Ендрю си въобразява разни неща и че с него на езерцето не е имало никой друг, бил е съвсем сам. Или да каже, че е

плувал с Хари — но не и с Ричард, — което обаче щеше да му усложни живота още повече. Най-сетне Том извади ръце от джобовете на панталоните си, духна една от догарящите свещи на Ани и реши, че има едно-единствено нещо, което би могъл да каже:

— Трябва да тръгвам, Ани.

— Да тръгваш къде? — Подчертано бавно, Ани свали книгата и го погледна изпитателно.

Том си помисли колко трудно му е винаги да подбира точните думи, когато има да казва нещо важно. На хартия бе в състояние да превърне абсолютно всичко в поезия, но сега това едва ли би могло да му помогне. Почуди се как ли най-добре да изрази желанието си, отвори уста да заговори, но после реши, че нищо няма да излезе и се предаде. Обзет от ненавист към самия себе си, той седна на масата, точно срещу Ани, и подпря глава с ръцете си.

— Ако искаш да тръгваш в смисъл „да си отидеш“ — заговори най-сетне Ани, — просто си го кажи. Не се опитвай да увърташ, Том.

— Искам да си отида — каза той.

— Искаш да ме напуснеш. Е... добре.

С бързо движение тя се пресегна към свещта, която стоеше закрепена до нея върху една купчина списания. Като изви максимално ръката си назад, Ани замахна и я запокити в стената, точно над главата на Том, откъдето тя отскочи и тупна на пода. Двамата мълчаливо наблюдаваха как свещта се претърколи няколко пъти и най-сетне спря на едно място.

— Виж, Том — каза Ани, — пламъкът си гори. Все още не е изгаснал.

Том знаеше, че това не е всичко, ето защо продължи да седи мълчаливо, изчаквайки я да свърши.

— Някога искаше да се ожениш за мен — каза тя.

Том я гледаше и усещаше как гърлото му се стяга мъчително. Сякаш огромна буца заседна и започна да го задушават.

— За временно увлечение ли става дума? — подпита го Ани. — Много често става така, но с течение на времето всичко отминава. Като болест.

Том поклати глава и въздъхна.

— Ани, всичко свърши.

— Свърши ли? В какъв смисъл?

— Защо не подходим откровенно към въпроса, Ани, и да бъдем честни един към друг? — попита той, като я погледна право в очите. Но веднага отклони поглед, защото осъзна, че това бе възможно най-неподходящото, което би могъл да каже.

— Значи държиш на честността и откровеността, така ли? И затова следобед се промъкваш тайно до Лили Крийк, а?

Том стана от мястото си, вдигна свещта от пода, духна пламъка ѝ и после я остави върху капака на старото пиано на Ани. Когато се премести да живее при нея, първата им целувка беше до това пиано.

— Изневери ли ми?

— За бога, Ани!

— Каж ми! Изневери ли ми?

— Бъди честна, моля те, сама знаеш, че между нас нещата не вървят — каза Том, като ядосано тръсна глава.

— А защо не вървят? Какво куца според теб?

— Това вече не е живот. Имаше някакъв смисъл, но когато бяхме по-млади.

— Не е живот ли?! А какъв живот можеш да имаш ти без мен? — повиши тон и Ани.

— Ето, точно от това ми дойде до гуша! — Том вече викаше. — Винаги едно и също. Нямамо съм да оцелея без теб. Бил съм неспособен да водя нормален живот, ако не си ми до главата. Не осъзнаваш ли как нараняваш мъжкото ми достойнство и колко ме унижаваш?

— Кой ти пълни главата с тези глупости? — попита Ани, като смени позата си на дивана, така че да е с лице към него и да го гледа право в очите. — Хари ли? Или Ричард? Някой те е надъхал, усещам го по гласа ти. Да не би да е Сара?

— Значи — отвърна бързо Том — съм неспособен да вземам самостоятелно решения, ами трябва някой друг да ми казва какво да правя, така ли? Поне според теб така излиза.

— Престани! — изкрещя Ани.

— Всичко свърши! — извика и Том. — Това е моето решение, моето напълно независимо и лично решение.

— Ти и независимост! — присмя му се Ани, като захвърли *Брулени хълмове* на пода. — Ама че комбинация!

— Ти не изпитваш никакво уважение към мен — продължи Том.
— Защо тогава трябва да оставаме заедно?

— В тези неща няма трябва, Том — каза тихо Ани. — Всичко опира до любовта, това е. А аз виждам, че ти вече не ме обичаш.

Том знаеше, че ако продължи да изпитва гняв към Ани, това ще му даде сили да си тръгне. Упорито започна да си припомня колко пъти досега беше искал да си тръгне, но така и не го направи.

— Говорили сме за тези неща на срещите.

— О, да, срещите на *Анонимните алкохолици* — изсумтя мрачно Ани. — Тя ненавиждаше това, че преди време Том ги посещаваше.

— На тях казваха, че много често човекът, с когото си се събрал да живееш в началото, след време се променя и накрая вече не е същият човек. Точно така стана и с нас.

— Философствай, философствай.

— Тръгвам си, Ани. Това е. Тръгвам си завинаги.

Докато вадеше и подреждаше купчинки с ризи, фланелки, чорапи и гащета от чекмеджетата в спалнята им, на Том му идеше да си забие един юмрук в гърлото, само и само да спре ужасната болка. Повтаряше си мислено, че Ани ще се оправи. Тя имаше богати приятели в артистичните среди в Мелбърн, в Сидни, в Ню Йорк — всъщност навсякъде по света. И това бяха хора, които много повече от него й приличаха — на същата възраст, със същите възгледи за живота, — така че след време тя щеше да му бъде благодарна, че я е напуснал.

Том спря за момент, дръпна завесите от прозореца в спалнята и се загледа в нощното небе. Венера все още сияеше ярко и студено над главата му. Сигурен беше, че в същия този миг и Сара гледа към нея от прозореца на своята спалня в къщата на Ричард, на другия край на града. Осъзна, че му е някак по-лесно да си тръгне, когато мисли за Сара. Като си спомнеше колко забавно и непохватно като малко момиченце беше скочила във водата предишния следобед — и колко топла, влажна и уханна беше кожата ѝ после, в къщичката на дървото — Том започна да изважда още по-енергично дрехите си от гардероба и да ги нахвърля на леглото.

В къщата на другия край Ричард — а не Сара — гледаше към Венера.

— Невероятна нощ — каза Ричард, като се пхна в леглото до съпругата си. Завесите пред прозореца не бяха дръпнати и той виждаше обсипаното със звезди нощно небе.

— В Лондон — обади се Сара — почти не се виждат звезди заради високите сгради. Само от време на време можеш да видиш по някой преминаващ спътник. Също както е в песента на Били Браг: пожелавах да ти се сбъдне някоя твоя мечта, когато видиш падащи звезди, но после разбираш, че това всъщност изобщо не са звезди, а прелитащи високо горе спътници и започваш да се питаш дали изобщо си струва да мечтаеш.

— Били кой?

Сара въздъхна и се обърна на лявата си страна, с гръб към Ричард. Искаше ѝ се тази нощ той да заспи веднага, но на него явно му се говореше. Ако беше изявил подобно желание, когато и да било друг път през последните няколко месеца, с удоволствие би си говорила с него часове наред, но не и тази нощ, не и само няколко часа, след като е била с Том.

Когато се прибра от реката — малко след девет и половина — Ричард тъкмо се беше върнал от една ферма, където беше лекувал цял куп новородени кученца. Искаше ѝ се веднага да се напъха под душа, а после да се намаже с лосион против ухапвания от комари, но Ричард я беше изпреварил и пръв влезе в банята, така че тя направо си легна.

Сега Сара се почеса по нахапвания си от комари глезен и реши, че задължително трябва да се изкъпе и намаже, иначе изобщо няма да може да заспи.

— Ще си взема един душ — каза тя.

— И си измий всички тези листенца и цветчета, дето са се заплели в косата ти. Хубава идея, няма що! Не мога да повярвам, че си се разхождала из храсталаците без шапка.

Сара го потупа по ръката и бързо се измъкна от леглото. Все още беше с халата си. „Това е твоят съпруг — каза си Сара. — Твоят прекрасен съпруг, който те обича и когото ти току-що предаде.“

Влезе в банята и извади бутилката лизол. Не ѝ се налагаше да използва подобно дезинфекционно средство, но затова пък Ричард го употребяваше с тонове. Намаза се обилно по ухапаните от комари места. Пусна душа, съблече халата си и хвърли смутен поглед към бялата си рокля и сутиена, наkisнати в кофа с белина под умивалника.

Помисли си, че стига да можеше да измие под водата на душа мириса на Том — и спомена от този следобед, — донякъде би могла да се предпази от опасността да се побърка.

Първо се изкъпа с гореща вода, после завъртя кранчето на студената и стоя под ледената струя, доколкото можа да издържи, като усещаше ледени иглички да пронизват тялото ѝ.

— Ужас! — възкликна Сара, като остави водата да облива лицето ѝ. — Ужасна грешка!

Грабна шампоана и изстиска огромно количество син гел върху дланта си и го втри в косата си, колкото можеше по-енергично. Усещаше, че ѝ се гади. Но не достатъчно, за да повърне — само колкото да се присвие мъчително. Това ѝ напомни за преживяването на сватбата и прекараното време в преносимата тоалетна.

Започна да търка с гъбата коленете, глезените и бедрата си. Изкушаваше се да се почеше по ухапаните места, но знаеше, че ако го направи, раничките щяха да започнат да кървят. От друга страна, имаше ужасното желание да смъкне от тялото си всеки сантиметър, попил страстта от този следобед.

Как можа да постъпи като такава глупачка? Едва си поемаше дъх от връхлитащото я чувство на паника, но упорито започна да търка гърба си. Сърцето ѝ блъскаше до болка яростно в гърдите, но не бе в състояние да го успокои. Знаеше само, че колкото повече мисли за това, толкова по-устремно и по-силно биеше сърцето ѝ.

И тогава се сети за нещо. Лиз. Скъпата, интелигентна, нормална и вдъхваща спокойствие и кураж Лиз от апартамент 12 на *Търнпайк Роуд* №48, Лондон. Гласът на разума. Бременната и чувствителна Лиз, която бе излизала с Дейвид в продължение на осем години, от две беше и омъжена за него, но никога не беше имала какъвто и да било проблем.

Сара се изплакна набързо с гореща вода, притиснала с длан сърцето си, за да го накара да забави бесния си ритъм, а после нервно затвори кранчетата на душа. Защо не се сети за това по-рано? Единствено Лиз можеше да я посъветва какво да прави. И ако на този свят въобще съществуваше човек, на когото Сара можеше да се довери, това бе Лиз. При тази часова разлика, в Лондон беше някъде по обяд. Ако ѝ се обадеше вкъщи, сигурно щеше да я намери.

Почти разплакана от облекчение, Сара се уви набързо в две хавлиени кърпи — една за косата и една за тялото, — излезе тичешком от банята и хукна към телефона, рискувайки да се спъне и да падне по стълбите.

Знаеше съвсем точно какво щеше да ѝ каже Лиз, но въпреки това имаше нужда да го чуе от самата нея. Искаше да чуе, че Ричард е нейният съпруг и че Том е една голяма грешка; а също и че Ричард, съпругът ѝ, е единственият човек, който има значение в живота ѝ. Повече от всичко друго на този свят имаше нужда да чуе, че е постъпила като пълна глупачка. А Лиз вероятно бе единственият човек на света, който можеше да ѝ го каже.

Като придържаше с една ръка хавлиената кърпа около тялото си и се опитваше да не обръща внимание на ужасните мокри следи, които оставяше след себе си по килима, Сара придърпа един стол към масичката с телефона. Както и предположи, раничките от ухапванията бяха започнали да кървят. Знаеше наизуст телефонния номер на Лиз, но все още не можеше да запомни дългата поредица от кодове, които трябваше да набере преди това. Къде беше проклетият телефонен указател?

И точно в този момент телефонът неочаквано иззвъня. Сърцето на Сара заблъска още по-силно, сякаш всеки миг ще изхвъркне.

— Ало? — вдигна тя слушалката.

— Том е.

— Мили боже!

— Толкова се радвам, че ти вдигна телефона.

Сара се уви още по-плътно в хавлиената кърпа и седна на стола.

— От вкъщи ли се обаждаш? — прошепна тя.

— От уличен телефон — достигна до нея бързият му отговор.

— Не мога да говоря...

— Знам, че не можеш да говориш. Нямах намерение да ти се обаждам. Но гледах Венера и си помислих за теб. Напуснах Ани.

— Какво? — Сара имаше чувството, че сърцето ѝ започна да прескача.

— Всичко е наред. Беше крайно време. Ще отседна при едни приятели. Виж...

— Къде си?

— Ще ти се обадя пак. Трябва да тръгвам. Просто исках да чуя гласа ти, преди да заспя. Това е всичко.

— О, Том...

— Днешният ден беше фантастичен, Сара.

— Том...

— Просто исках да ти благодаря.

И в следващия миг се чу свободният сигнал на телефонната линия. Сара прокара трепереща ръка през мократа си коса и в съзнанието ѝ изплува споменът за това как Том я ухапа нежно по рамото, докато бяха в къщичката на дървото. Сърцето ѝ се сви за пореден път и тя с тревога погледна към рамото си, за да провери дали не е останал белег от зъбите му. Имаше, но беше съвсем малък и розов, така че ако Ричард случайно попита, спокойно можеше да се оправдае с ухапване от комар.

— Венера — прошепна тя и надникна през прозореца. Видя я да сияе ярко точно над главата си. Като продължаваше да придържа с една ръка хавлиената кърпа около тялото си, Сара докосна леко с другата мястото, където Том я беше ухапал по рамото. Ако извиеше глава, можеше да го целуне.

— Том — прошепна тя, залепила лице на прозореца, а дъхът ѝ остави мъглива следа по стъклото. Още чуваше гласа му. — Том. Какво да правя?

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

В пет часа Хари излезе от банката, затъкна в ушите си слушалките на уокмена, наду песента на *Блонди* до краен предел и тръгна право към бара.

Беше твърдо решил тази вечер да удави в алкохол всичките си грижи и проблеми. Въпреки своите почти трийсет години, никога досега не го беше правил, така че беше крайно време да опита.

— Напиване и удавяне — обърна се той към отражението си в огледалото над умивалника в банята. — Хитро.

От седмици вече агонизираше от мъка поради загубата на вещицата Уенди Вагнер. А като я видя в банката тази сутрин, едва не умря — особено силно го поразиха това, че пак беше облечена в лилавата си кадифена рокля с дълбокото деколте, обточено с дантелки.

Хъмфри Богарт се наливаше, Джон Уейн се наливаше сам, а също и Джеймс Бонд, така че Хари реши: „Защо пък и аз да не се напия сам“. Това му се виждаше единствената достойна мъжка постъпка при дадените обстоятелства. Може би ако наистина се понапънеш, най-сетне и на него щяха да му пораснат косми по гърдите.

— Здравсти, Хари — поздрави го сърдечно барманът. — Ти ли си подранил или тя закъснява?

— Няма „тя“ — каза обезсърчено Хари, като свали слушалките на уокмена си от ушите и седна на едно от високите столчета пред бара. — Ако имаше „тя“, сега нямаше да съм тук.

— Смъртоносно ли да бъде? — попита барманът.

— Скоч с лед — поръча си Хари като реши, че това е единственото питие, което си заслужава да бъде поръчано, ако човек иска да се потопи в страданията си и да ги удави в алкохол.

— Няма ли да ти е слабо? — ухили се барманът, но все пак се зае да го приготви.

— В такъв случай, веднага след него ми дай още един, и то двоен — каза Хари, като неизвестно защо му се прииска да можеше да си

свива на фунийка горната устна — само че никога не успяваше да го направи, както трябва. Не можеше и да мърда вежди, нито да си свива езика на тръбичка или да си извива палеца назад до основата на пръста.

— Уведоми ме, когато решиш да преминеш на нещо по-твърдо — каза Дон, обърнат с гръб към него.

— По-малко лед и повече скоч, това ми стига, за да бъда най-щастливият човек на света — отвърна Хари и се облегна със скръстени ръце на бара.

— Я ми кажи, кой ти е разбил сърцето? — предаде се най-сетне Дон, защото беше повече от ясно, че Хари иска да говори.

— Една млада дама, която би трябвало да е наясно каква фатална грешка прави — изломоти под нос Хари и гаврътна чашата до дъното.

— Миналата седмица жена ми взе *Казабланка* на видео — сподели барманът, докато в същото време миеше няколко чаши. — Страхотен филм. Не знам защо, Хари, но нещо в цялата тази ситуация ми напомня за него.

— Ще бъда откровен с теб — проговори накрая Хари, като окончателно се отказа да криви устна и да се опитва да говори като Хъмфри Богарт. — Падам си по Уенди Вагнер.

— Вещицата ли?

— Откъде знаеш?

— Идва тук, поръчва си млечен шейк, след което започва да мърмори „потри, потри, потри“.

— Мили боже — възкликна Хари удивено. — Съвсем същото прави и когато идва в банката!

— Както и да е. Значи Уенди си е паднала по Пипин, а ти си останал на сухо, а?

Хари дотолкова се шокира, че за малко да се срине от столчето.

— Ами да! — възкликна той, като гаврътна и второто уиски, което Дон остави пред него.

— Е, те двете бяха тук — продължи барманът. — И така безсрамно се натискаха и мляскаха, че по едно време чак се наложи да се намесе и да им направя забележка.

— Лесбийки — отбеляза мрачно Хари, усещайки как сърцето му пада в петите при тези ужасни новини. — Противоестествена работа, в противоречие със законите на природата и на еволюцията.

— Ако съществуваха динозаври лесбийки, днес нямаше да сме тук — съгласи се Дон.

— Само че Пипин не е просто лесбийка — тя е истинско възплъщение на сексуален универсален магазин! — изпъшка Хари.

— Още един скок? — предложи барманът, като започна да налива в чашата му, без да изчака отговор.

— Дай го троен — завалено отвърна Хари.

— Потри — подметна Дон, но Хари явно не схвана шегата.

С тежка въздишка Хари понамести лакти върху плота, като се постара да ги опре върху сините рекламни подложки за бира, за да не се плъзгат непрекъснато. Конфузно би било да се опитва да удави мъката си в алкохол, като дори не може да се задържи на бара.

— Ако питаш мен — каза Дон, като пак напълни чашата му, — трябва да поговориш с някоя жена за всичко това.

Хари кимна с натежала глава.

— Не че жените знаят повече — продължи Дон, — истината е, че не знаят, а защото тази история между Пипин и Уенди изглежда някак твърде загадъчна и типично женска работа. Едва ли истинските мъже като нас могат да разберат какво точно става, когато животът придобие такива странни измерения.

На Хари му стана приятно, че го поставят в числото на истинските мъже, затова живна малко.

— Само че аз съм сигурен, че Уенди все още ме желае! — каза той.

— И аз също — увери го Дон. — Та ти можеш да й уредиш заем от банката при изгодни условия.

— О, не! Желаете ме, защото в мое лице вижда сродна душа — настоя Хари. — Още един скок, моля. Ние с нея харесваме една и съща песен на Брехт! И тя свири на укулеле!

— Пази се от жени, които обичат да го правят и в двете посоки, и свирят на укулеле — измърмори Дон, докато се пресягаше за пореден път към бутилката *Джони Уокър*.

— Всъщност Пипин изобщо не желае Уенди. Просто си играе с нейните чувства, за да ми натрие носа на мен — въздъхна Хари.

— Слушай какво ти казвам, Хари — настоя барманът, — поговори с някоя жена за тази история. Защо не пишеш до някой вестник? Във всеки има рубрика *Лична драма*.

— Да нямаш предвид онези страници с лични проблеми и семейни драми, като например в *Доли*?

— Е, *Доли* май е за доста по-млади читатели. Но женските списания, знаеш, са пълни с подобни рубрики? Жена ми специално много ги харесва и редовно ги чете.

— Добре, Дон, ти си женен мъж — каза изведнъж Хари решително, — и то не от вчера, а от години. Следователно знаеш за какво говориш.

— Разбира се, че знам — каза Дон, докато наблюдаваше как лактите на Хари отново започват да се свличат от плота на бара. — И ще ти кажа още нещо — жена ми Хелън пише най-редовно до тези рубрики.

— Сериозно?

— Ами да, нещо като безплатна психотерапия и да ти кажа, доста добре се отразява на семейния ни живот — сви рамене Дон.

— Наистина ли?

— О, да — отново сви рамене барманът. Но явно не желаше да навлиза в подробности.

— Мислиш ли, че жена ти ще ми даде списанията си за временно ползване? — попита Хари.

— Няма да ти ги даде — отвърна категорично Дон.

— Тогава просто ще ида до будката и ще ги купя всичките — изломоти Хари. Усещаше приятната топлина на алкохола да се изкачва от гърдите към челото и да замайва главата му, и сякаш бе потънал в изпарения на уиски.

— Що да ги купуваш, като можеш да ги вземеш от брат си — подхвърли Дон.

— Какво? Ричард чете женски списания, така ли? — възкликна Хари, явно шокиран от тази неочаквана информация.

— Не бе, в чакалнята — търпеливо поясни Дон. — В чакалнята на ветеринарната клиника. Всичките ги има. Миналата седмица водихме Хенри, щото беше завъдил бълхи, и видях в чакалнята купища женски списания.

— Сигурно Сара ги купува — заяви Хари, изведнъж ободрен. — Дон, ти имаш невероятни прозрения за живота. Ами да, душеприказчиците от рубриците *Лична драма*! Точно така! Хей,

приятел, ама ти си направо страхотен! Знаел ли си досега, че си способен на такива дълбоки прозрения?

— Да — отвърна Дон лаконично, докато подреждаше чашите.

Хари приключи набързо с питието си.

— Отивам още сега при Ричард! — заяви той. — И край на проблемите!

— Направи го — погледна го Дон и се усмихна, когато видя как Хари се препъна и прекатури един стол по пътя си към изхода.

Когато стигна до ветеринарната клиника, Хари завари Ричард да се готви да спусне решетката пред вратата и да включи охранителната система. Беше имал дълъг и изморителен ден и нямаше търпение да си тръгне по-скоро.

— Ще взема за известно време няколко от онези списания — заяви Хари на брат си още с отварянето на вратата.

— Не може — отвърна лаконично Ричард. — Трябват ми за чакалнята. — После подуши въздуха и попита подозрително: — Да не си пиян?

— Искях да удавя мъката си в алкохол — каза Хари, като видимо заваляше думите. — Трябва да реша проблемите си. Да разбере какво мислят жените за живота. Да пиша до някое списание. До някоя *Лична драма*.

— Какво?

— Вещицата Уенди Вагнер и Пипин преповтарят одисеята на Алис Б. Токлас и Гертруд Стейн в света на протиеестествената любов, само че в Комптън. — А аз имам злощастния късмет да съм затънал наред цялата тази каша.

— Я повтори — въздъхна Ричард. Баща му винаги казваше, че когато Хари е пиян, говори пълни безсмислици. Е, така си беше.

— Трябва да пиша до някоя такава рубрика. Трябва да разбере как мислят жените — ломотеше си Хари непрекъснато.

— А ако ти дам списанията, ще си тръгнеш ли веднага?

Хари кимна.

— Добре тогава — предаде се Ричард. — Взимай, каквото искаш. Само гледай да ми ги върнеш после.

С огромно чувство на благодарност и признателност Хари награби куп списания, като нави на руло и още две, които напъха в джобовете на самото си.

— Страшно съм ти благодарен, приятел.

— Не съм ти „приятел“, а брат — отвърна разсеяно Ричард, като го следваше плътно по петите, за да се увери, че ще напусне клиниката по най-бързия начин.

— Познаваш ли Дон от бара? — попита го Хари.

— Да, той ли ти пусна мухата за списанията?

— Дон има страхотни прозрения за живота — поясни Хари.

— Нима?

— Дон казва, че ако е имало динозаври лесбийки, днес нямало да ни има на този свят.

— Така ли?

Като се опитваше да стои по надалеч от вълните алкохолни изпарения, прииждащи откъм Хари, Ричард угаси и последната лампа в коридора, грабна палтото си и отвори външната врата, като пусна брат си да мине пред него.

— Ще ме откараш ли при мама и татко? — примоли му се Хари, размахвайки под носа му един брой на *Космополитен*.

— Мисля, че е по-добре да се прибереш пеша, за да се пооправиш — внимателно отклони искането му Ричард. — И вземи да пийнеш малко вода по пътя.

Хари направи кисела физиономия, но стисна още по-здраво наръча със списания и пое по тротоара в обратната посока, като се опитваше да върви по права линия, в случай че Ричард го наблюдаваше в огледалото за обратно виждане, докато потегляше.

Хари реши, че най-доброто на пианството беше невероятната скорост, с която успя да стигне до вкъщи. Обикновено му отнемаше цяла вечност, докато се добере до караваната в градината на родителите му. Този път обаче сякаш направи скок във времето — въпреки че пак усещаше бедрата му да се трият болезнено едно в друго, защото дънките му бяха прекалено тесни.

Докато си вървеше по улиците, Хари пееше на висок глас стари хитове на *Блонди*, като си тактуваше по крака с навито на руло списание *За вас, жени*. Чувстваше се достатъчно пиан, за да започне да обмисля дали да не се изпикае до едно от лимоновите дръвчета на баща си, точно до стълбчето с пощенската им кутия, което пък означаваше, както заключи Хари със задоволство, че е успял солидно да се подреди. Този вътрешен подтик към синовно бунтарство наред

със завладялото го желание да пише любовни писма на Деби Хари беше обичайният му барометър за прекомерно количество поет алкохол.

И после някак изведнъж се озова вкъщи — а имаше усещането, че са минали едва три минути. Като подмина изкусителното лимоново дръвче, Хари изтича право в караваната си, захвърли списанията на леглото и се мушна директно в тоалетната. Първоначално караваната, в която живееше, беше използвана от родителите му за склад, а банята бе пристроена допълнително, през осемдесетте години, което обясняваше изцяло розовия ѝ интериор.

„Ще взема да пиша пак на Деби?“, заяви Хари на отражението си в огледалото над умивалника. Измъкна лист и химикалка, търкулна се по гръб на леглото и се взря в плаката на *Блонди*, окачен на тавана, за да почерпи от него вдъхновение. После внимателно написа адреса си в горния ъгъл на страницата. До този момент не бе получил отговор на нито едно от писмата си до Деби, но все някога трябваше да има и пръв път, нали? Както обичаше да казва майка му, ако хвърляш достатъчно много кал по стената, все нещо от нея ще залепне. Не че искаше писмата му да се възприемат като мръсна кал естествено!

С възможно най-красивия си почерк Хари написа:

Скъпа мис Хари,

Наскоро прочетох за новата мода в социалния живот на твоята страна, станала известна под името „Нещо повече от зализан млад красавец“. Именно това „нещо повече“ бих искал да ти предложа... Казвам се Хари Гилби и съм на двайсет и девет години, не страдам от никакви заболявания и често сравняват бакенбардите ми с тези на австралийския рокаджия Ник Кейв, само че по-млад (въпреки че може и да не си чувала за него). При желание от моя страна, мога да получа жилищен заем от банката при много изгодни условия, освен това разполагам и с някои изключително ценни за колекционерите пиратски дискове на „Бленди“ (въпреки че не знам какво точно е отношението ти към пиратските издания). Спокойно можеш да ми звъниш по всяко време на деня и нощта на

телефонния номер, който съм ти написал в началото на страницата. Но имай предвид часовата разлика с Тасмания!!! Ако обаче ти отговори майка ми, моля те веднага да затвориш и да опиташ да се свържеш с мен по-късно.

Много ми е самотно тук, в моята каравана, Деби, и тази нощ умирам от копнеж по теб. Убеден съм, че между нас има много общи неща. Също като теб и аз съм музикант. Също като теб и аз познавам болката на самотното сърце и на това да не си задомен. Усещам със сърцето си, че именно Ню Йорк е градът за мен, въпреки че жестоката съдба ме е захвърлила в забутания Комптън. Затова пък тук въздухът не е замърсен, има евтино мандраджийско масло и можеш да бъдеш сигурна, че си добре дошла. Нищо чудно и да изявиш желание да се присъединиш към моята група. Тя се казва „Докопахме палките на «Блонди» и ще пробием с тях“.

Боготворя те с любов и възхищение (но не и в стила на Марк Чапман или Джон Ленън все пак).

Хари Гилби

П. П. Възможно е в състава на групата да настъпят някои промени, докато дойдеш при нас.

Пределно доволен от себе си, Хари се ухили и препрочете писмото си, сгъна го, пхна го в един плик и го запечата с целувка, след което обаче бързо го подуши да не би случайно да е попило от мириса на скоч. Представи си как Деби го отваря насаме в стаята си, как устните ѝ леко се откряват от приятна изненада, а погледът в очите ѝ заблестява меко и нежно от предвкусвано удоволствие, когато вижда, че в писмото си той ѝ доверява домашния си телефонен номер. Хари се уповаваше на Господа, че часовата разлика ще бъде в негова полза, защото за момента това представляваше единственото му опасение. Ако Деби се обадеше посред нощ, баща му сигурно хубаво щеше да я насоли по телефона.

„А сега — второ действие“, обяви пред себе си Том, като грабна купчината женски списания. Докато ги преглеждаше отгоре-отгоре,

подбираше онези рубрики *Лична драма*, на които щеше да пише — въпреки че те носеха различни наименования, като например *Полезни съвети за душата* или *Професионални душеприказчици*. Много симпатична му се стори водещата на една от тях с екзотичното име Мери О’Фланеган, макар да смяташе, че то е артистичен псевдоним. Жената на снимката имаше закръглено лице с бузки като на хамстер и приятна усмивка.

— Ще започна с теб, Мери — обърна се той към снимката, взе чист лист хартия и дълбокомислено загриза върха на химикалката си.

Скъпа мис/мисис Мери О’Фланеган
(а мога ли да ви наричам Мери?)

Казвам се Хари Гилби (моля ви, не отпечатвайте това, защото ще си загубя работата в банката) и в момента се намирам на сложен кръстопът, всъщност в един триъгълник на хетеросексуална, бисексуална и лесбийска любов. Ако си представите парченце Тоблерон, то аз съм точно на неговия връх. Преди няколко седмици осъзнах, че между мен и една жена от нашето градче съществува силно взаимно привличане. Години наред съм я възприемал като откачена лунатичка, но се оказа, че именно тя е моята сексуална сродна душа. Същевременно обаче друга една жена, с която имам не особено успешни професионални контакти, започна интимна връзка с нея, или поне се опитва да ѝ влезе под кожата (и другаде) в местния бар. Какво ще ме посъветвате да направя?

Знам, че с плахост в сърцето не се печели любовта на достойна дама, но, Мери, вече не сме в XIX, а в края на XX век. Ето защо искам да попитам възможно ли е по някакъв начин да се „обърне резбата“ на една евентуална лесбийка или бисексуална жена изцяло към нормалната хетеросексуалност? Ами на някоя доказано бисексуална жена? По какви издйнически сигнали мога да разбера дали те двете са правили секс? Как според вас може да се различи бисексуалната жена от лесбийката? Какво

притежават лесбийките, което липсва на мъжете? Трябва ли да разтуря групата си при това положение?

Искрено ваш

Х. Г., Тасмания

П. П. Вече съм почти на трийсет години, а досега съм имал само две гаджета, с които интимната връзка е била малко по-дълга от едно-две преспивания — това нормално ли е?

П. П. П. Възнамерявам да пиша във връзка с този проблем и на други рубрики „Лична драма“, списвани от дами като Дана Грей, Ранди Стейнберген, Хариет Хюго, Фенела Дънлийви и Трейси Кокс. Надявам се, че нямате нищо против. Баща ми, който е лекар, все повтаря, че винаги трябва да се правят консултации и с друг специалист, а според майка ми, ако хвърлиш достатъчно много кал по стената, все нещо ще полепне.

— Така... — каза си Хари, като седна на леглото. Чувстваше се много смачкан — две писма за една нощ не беше лошо постижение, особено под въздействието на алкохол.

Реши все още да не слага в плик писмото до Мери О'Фланеган, защото искаше да го препише и за рубриките на другите списания. Но писмото за Деби щеше да изпрати още на сутринта — не му се искаше да я кара да чака.

Единственото списание, до което Хари категорично не желаше да пише, бе *Австралийска жена* — главно, поради факта че Бронте работеше там, а Хари й нямаше и капчица доверие. Беше сигурен, че тя ще разпознае кой е авторът на писмото, дори да го напише с изрязани от вестниците печатни букви. Първо щеше да позвъни на майка му и да й разкаже цялата история, или още по-лошо — щеше да се обади на Ричард.

Излегнат на леглото, Хари затвори очи и си спомни последния път, когато видя Бронте. Сигурно е било преди около година, по време на някое от кратките ѝ посещения при Мики. Помнеше, че по едно време тя беше преминала през фаза на обличане според пищната и шантава хипарска мода, дори си спомни, че я беше виждал да язди,

облечена в обшита с мъниста лилава пола. Или пък дали не беше с пухкав оранжев шал и мъхнати оранжеви панталони? Хари сбърчи чело, опитвайки се да си спомни, но после неусетно заспа, както си беше на запалена лампа и с химикалка в ръка. Когато се събуди в четири сутринта, напълно облечен и умиращ от жажда, с ужас установи, че е сънувал Бронте.

— И беше с червени жартиери — опули се той на отражението си в огледалото в банята. — Боже мили!

Още по-лошо — осъзна, че този сън бе едно от онези омайни, изпълнени с топлина, прелестни, еротични епични изживявания в три части, в които обикновено с нетърпение очакваше да потъне отново.

— Но не и с проклетата Бронте — озъби се към отражението си в огледалото, докато си наливаше чаша вода. Проклинайки тесните си панталони и смущаващата подутина в тях, той се опита да пропъди Бронте от мислите си. Но когато малко преди зазоряване най-сетне успя да се унесе отново, Хари заспа с представата за Бронте с червени жартиери. В осем сутринта, когато родителите му се разтропаха по прозореца, за да го събудят, той все още я сънуваше как язди Мики, с развети зад гърба ѝ коси като на лейди Годива.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Сара никога не бе проявявала кой знае какъв интерес към Мики, затова и когато Ричард я видя при него в конюшната, усети да го облива някаква особена топлина — въпреки че навън беше студено и бе започнало да мръква.

Реши да се присъедини към тях и намъкна гумените ботуши и палтото си. Сара никога не беше пожелала да язди Мики и той не я беше насилвал да го прави, но може би сега беше моментът. Помисли си, че Бронте не би имала нищо против. Пък и не би могла вечно да държи единствено тя да язди Мики. Първо, тъй като сега Сара беше негова жена, следователно тя притежаваше половината от всичко, включително от конюшната и коня.

Осъзна, че никога преди не беше мислил за брака си със Сара по този начин. Но по някакъв странен начин, фактът, че те двамата бяха равноправни собственици на всичко, което притежаваше, го караше да се чувства по-добре и да гледа по-обнадеждено на живота си. Може би, като се има предвид състоянието на нещата между тях напоследък, той просто се опитваше да си вдъхне увереност. Опита се да се отърси от тази мисъл.

Като напъха още по-дълбоко ръце в джобовете на палтото си, Ричард прекоси градината зад къщата и поспря до оградата, зад която започваше манежът на конюшната. За кой ли път забеляза с удивление колко силно се открояваше русата коса на Сара, дори в припадащия мрак. Той я харесваше повече разпусната, отколкото вързана на опашка, но дори както беше сега, прибрана и вдигната високо на главата ѝ, косата ѝ сякаш излъчваше сияние.

Сара беше обърната на другата страна, така че нито видя, нито чу приближаването на Ричард. Стоеше, загледана в планините. Все още я удивляваше разликата в цветовете между Тасмания и Англия. Помисли си, че нищо не може да се сравни с особения синкав цвят на тукашните планини; струваше ѝ се, че дори слънцето има някакъв по-особен розов цвят, когато залязва зад хълмовете.

Неволно се запита дали Венера щеше да изгрее тази вечер. Сега появата ѝ се беше превърнала почти в някакъв таен знак за нея и Том. Благодарение на него беше принудена да се превърне в тънка познавачка на светилата в нощното небе на Южното полукуълбо. Реши, че ако види Венера да изгрива, ще си позволи да му се обади по телефона тази вечер — дори ако трябва да го направи от уличен автомат. Бяха минали само броедни дни, откакто се видя с Том, но всеки час далеч от него буквално я убиваше.

Като въртеше разсеяно с пръсти крайчето на конската си опашка, Сара си позволи лукса да си припомни последния следобед, който бяха прекарвали заедно. Всички обитатели на къщата в Хобарт, където сега живееше Том, бяха излезли нанякъде и те се качиха в неговата мансарда, закриха прозореца с едно одеяло и си поделиха бутилка вино. Том беше запалил една ароматна свещ — все още си спомняше живо мириса ѝ, пропил цялото му тяло. Бяха слушали Равел. И се бяха смели на собствената си романтичност.

Обзета от нежност при този спомен, Сара подръпна надолу ръкавите на кадифения си жакет, така че да покриват и пръстите на ръцете ѝ. Бяха ѝ казвали, че и в Тасмания ще стане студено, когато лятото отmine, но тя просто не го вярваше. А ето че наистина застудя — пръстите ѝ бяха измръзнали.

После, точно когато реши, че ще се обади на Том, независимо дали Венера ще изгрее или не, изведнъж видя Ричард да приближава откъм оградата на манежа. Мики изцвили радостно и се понесе в тръс към него.

— Здравсти — подвикна Ричард, още преди да е стигнал до тях.

— Здравсти — отвърна Сара, като се постара гласът ѝ да прозвучи ведро.

Тръгна насреща му, като се опитваше да спре да мисли за Том. Налагаше се да отложи обаждането по телефона, а сега, когато Ричард беше тук, нямаше да си позволи да мисли за Том, докато вечерта не си легнеше.

— Сприятеляваш се с Мики, а? — подхвърли Ричард с усмивка.

Сара си помисли, че изглежда уморен. Предположи, че преди малко се е върнал от работа — вече беше доста късно.

— О, нямам проблеми с Мики — сви рамене тя.

— Искаш ли да ти организирам няколко урока по езда? — предложи Ричард.

— Не особено — отвърна Сара, като наведе глава.

— Сигурна ли си? — отново попита той.

— Сигурна съм, разбира се. Виж, Ричард, ти ми го предложи малко след като пристигнах тук и още тогава ти казах, че не искам. И така ми е добре. На Мики също. Двамата с него... един вид съществуваме съвместно.

Ричард остана смълчан за около минута, после се пресегна и взе ръката ѝ.

— Ръцете ти са студени — отбеляза той. — Може би трябва да се приберем. Дай да те стопля.

— Всъщност иска ми се да се поразходя малко — отвърна Сара.

— Харесва ми начинът, по който започна да употребяваш „всъщност“ — усмихна се Ричард.

— О, тези вечни шеги на Хари за мен — отвърна Сара нацупено и изрецитира: „Всъщност и английското момиче знае кога да казва «всъщност».“

— Добре! — възкликна Ричард, усетил нейното раздражение. — Разбрах! Спирам!

— Ами чудесно тогава — отвърна Сара, — защото ми се искаше да поостана малко насаме със себе си. По една случайност съм при Мики.

— Това ли е отношението ти и към мен? — попита неочаквано Ричард.

— Не изглупявай — отговори Сара.

— Искат ли да бъдеш насаме със себе си и просто по една случайност си с мен, така ли?

Сара въздъхна, обърна се и понечи да се отдалечи, като отново придърпа ръкавите на жакета върху пръстите си.

— Двамата с Мики сме вече част от твоя живот, Сара — настоя Ричард.

— Мики е бил част от живота на Бронте — изведнъж изтърси Сара и с удивление забеляза, че раздражението ѝ е прераснало в гняв. — И престани да се заяждаш с мен!

За момент настъпи тягостно мълчание. Ричард се обърна и бавно тръгна към Мики, с протегната за ласка ръка.

— Не знам какво ми става — побърза да каже Сара, — съжалявам.

— Нямам усещането, че наистина съжаляваш — отвърна Ричард, като галеше гривата на Мики.

— Въпросът е в това, че... О, изобщо не знам в какво е въпросът — въздъхна Сара.

— Съжаляваш ли, че се омъжи за мен?

— Какво? — Сара имаше чувството, че ѝ е бил нанесен неочакван удар в слънчевия сплит.

— Попитах дали съжаляваш, че се омъжи за мен.

— Не, разбира се. Боже мили, що за въпрос!

Съзнателно съсредоточено, Ричард галеше муцуната на Мики, защото нямаше кураж дори да погледне към Сара. Но по тона на гласа ѝ се досещаше за нейното недоволство и разочарование. И го болеше.

— Купих ново, огромно легло за спалнята ни, но и него май го използваме само за спане — отбеляза Ричард. — Явно проблемът не е в леглото.

Сара се беше втренчила упорито в земята под краката си, неспособна да заговори.

— Първо беше изтощена от полета, после времето стана прекалено горещо, след което заяви, че леглото ни е тясно. Но сега вече е зима, а доколкото ми е известно, имаш най-широкото легло в цяла Тасмания.

— Моля те — прошепна Сара. — Престани да ме насилваш.

— Но аз никога и за нищо не съм те насилвал, а може би е трябвало.

— Моля те, Ричард, просто ме остави на мира.

— Знаеш ли какво ми казаха онзи ден? Че си си купила някакъв наръчник за семейни проблеми.

— Какво?

— Наръчник за семейни проблеми. Е, аз изобщо не съм го виждал. Да не би да го криеш? И кога го купи? Веднага след сватбата, или поизчака малко?

„Казала му го е жената от антикварната книжарница“, помисли си Сара, като си спомни, че нейната котка Берил е почти постоянно присъствие в хирургичния кабинет на Ричард. Изчервявайки се в

мрака, тя се сети как беше скрила екземпляра от книгата в две найлонови торбички, преди да го хвърли в кофата за боклук.

— Откога е престъпление да се чете? — попита тя, изведнъж обзета от силен гняв. — Мразя го този град, Ричард! Толкова е малък. Не мога да мина по улицата, без още на другия ден да прочета за това във вестника!

— Ааа, сега вече и града мразиш. Ясно.

— О... — прехапа устни Сара. — Не, не че го мразя, съжалявам, че го казах така, но просто... Ох, наистина не знам какви ги приказвам. Не може ли да говорим по-късно за това?

Ричард изостави Мики, приближи се до нея и внимателно отметна падналите над очите ѝ коси.

— Не, сега трябва да поговорим — настоя той внимателно, — защото явно имаме проблем.

Вече беше толкова тъмно, че Сара не виждаше израза на очите му, но вече познаваше гласа на Ричард достатъчно добре, за да разбере, че говори много сериозно.

— Проблемът съм аз — каза му тя.

— Тук съм, Сара — въздъхна той, като взе ръката ѝ в своята, — тук съм, за да ти помогна. Винаги сме си казвали, че ще си помагаме един на друг. И че когато единият от нас потъне в мрачна безизходица, другият ще му носи светлина и надежда.

— Изобщо не съм потънала в мрачна безизходица, далеч съм от подобно нещо — отвърна Сара и още щом се чу да произнася тези думи, се почувства по-добре.

— Не си сама, Сара. Аз съм тук, при теб. Двамата заедно можем да решим проблемите — настоя Ричард търпеливо. — Не искам да се чувстваш така, сякаш се заяждам с теб, сякаш те обвинявам или се опитвам да те насиля за каквото и да било. Съжалявам, ако така ти е прозвучало.

— Е, имаш право да ме обвиняваш — призна Сара, като преплете пръсти и здраво стисна ръцете си.

— Не мисля така — настоя Ричард. — Каквото и проблем да имаш, той е и мой също. Винаги така съм си представял съвместния ни живот. Така и ще бъде, каквото и да ми коства това.

— Боже Господи! — възкликна Сара с въздишка, като хвана и стисна ръката му.

Припомни си обещанието, което си бяха дали един на друг навремето, в Англия, да си даряват взаимно светлина и надежда. Ето че сега Ричард го правеше. „Лоялно държи на думата си“, помисли си Сара и се възненавидя за това, че го наранява.

— Сара? — тихо я върна към действителността Ричард.

— Извинявай. Аз само... имам нужда от една минутка.

Като преглътна мъчително, тя отдръпна ръцете си от неговите, загърна се по-плътно в жакета си и се загледа в планините пред себе си. Стана ѝ ясно, че тази вечер нямаше да има звезди, още по-малко пък Венера — въпреки че и преди не беше хранила големи надежди.

— Преди няколко седмици имах някакво странно предчувствие — обади се най-сетне Ричард.

— Какво предчувствие?

Той потръпна и сви рамене.

— Имах чувството, че си срещнала някого. Искам да кажа, друг мъж. Чак дотам бях стигнал.

— Наистина ли?

Обзета от ужас, Сара усети как сърцето ѝ заблъска бясно и започна отново да придърпва ръкавите си надолу, като се опитваше по този начин да се успокои и овладее.

— Въпреки че, ако срещнеш някога друг мъж, ти би ми казала... нали? — попита Ричард.

— Какво имаш предвид?

Ричард я погледна неочаквано и осъзна, че вече е толкова тъмно, че трябва да гадае накъде е отправен погледът ѝ — и дали изобщо гледа към него.

— О, не знам — отвърна припряно. — Глупав разговор. Всъщност това изобщо не е никакъв разговор.

Обзе го яд на самия себе си, напъха ръце в джобовете на палтото си и бавно се извърна, за да застане рамо до рамо с нея.

„Каж ми — изведнъж панически си помисли Сара. — Сега или никога. Бъди честна към него. Каж ми истината. Нямах никаква вина за станалото. Просто си обикнала неговия най-добър приятел и кум, това е всичко.“

— Мислиш си, че проблемът е изцяло в теб. Аз пък си мисля, че е в мен — каза Ричард тихо, като отново хвана ръката ѝ.

— Да се прибираме — чу се Сара да казва.

— Да, наистина е прекалено студено, за да стоим тук — съгласи се той.

Бавно тръгнаха към къщата, а Мики ги изпрати до оградата на манежа. Сара се почуди защо винаги е толкова трудно да се намерят първите думи за абсолютно всичко. И колкото повече се стараеш да откриеш вълшебната фраза или изречение, толкова повече ти се изплъзват точните думи. Вероятно просто трябваше да заговори направо, така както чувстваше нещата. Мълчаливо продължи да върви, като усещаше тревожното биене на сърцето си, и всеки миг очакваше нещо в нея да не удържи и да заговори — но нямаше нито сили, нито кураж да го направи.

Вече от дълго време ѝ се искаше, но все отлагаше да направи списък с всички положителни и отрицателни черти на Ричард. По едно време беше започнала, но после спря, защото самото разчленяване на брака ѝ на „за“ и „против“ ѝ се стори като признание за окончателен провал. Но сега изведнъж реши да го направи. Струваше ѝ се, че ако успее да сглоби нещо смислено в главата си, ще успее да убеди самата себе си за едното или за другото решение.

И сега започна оттам, откъдето винаги започваше при опитите си да прецени Ричард — от деня, когато ѝ беше помогнал да измери онзи прозорец в Лондон и бе държал единия край на сгъваемия метър, докато тя държеше другия. Едва удържаше под мишницата си куфарчето, претърпено със застрахователни документи, но никой от присъстващите в залата за конференции дори не я поглеждаше, камо ли да ѝ помогне. Както се оказа впоследствие, съвсем типично за него, Ричард на секундата се озова до нея, мълчаливо и ефикасно просто ѝ помогна да свърши работата, готов също така бързо да се оттегли веднага щом приключат. „Ето, това е Ричард“, помисли си Сара. После изведнъж си спомни нещо друго, за което никога до този момент не се беше сещала — деня, когато бяха в Кентърбъри и някаква цветарка му предложи да купи за нея букетче бели нарциси, а Ричард взе, че плати и ѝ поднесе целия огромен наръч цветя от кофата на жената.

— Мечтая си да можех да върна времето назад — каза неочаквано Сара. — За да съм пак каквато бях, преди да се запознаем в Лондон и когато за първи път те видях. Да се върна в онова време, когато просто не можех да повярвам на страхотния си късмет, че съм те срещнала.

Ричард се разсмя смутено, но изпита усещането — невероятното усещане, — че пак го облива топла вълна, която сякаш извираше направо от сърцето му.

— Абсолютно всяка жена на този свят би казала, че съм се побъркала — продължи Сара. — Щеше да ѝ е достатъчен само един поглед към теб, за да се почуди дали не съм се побъркала, за да се държа така, както го правя напоследък.

— Глупости — отвърна Ричард и стисна ръката ѝ, но за първи път от седмици наред отново почувства надежда в душата си.

— Ти наистина си моята светлина, която ми помага да не се загубя в мрака — добави протичко Сара. — Но ще ти кажа и още нещо — ти си прекалено добър за мен.

Извърна се към него и го целуна, а той отвърна пламенно на целувката ѝ и я притисна толкова силно в прегръдките си, че тя усети копчетата на палтото му да се забиват в ребрата ѝ.

— Не те заслужавам — каза Сара, напълно убедена в правотата на думите си.

Ръка за ръка прекосиха градината и стигнаха до къщата. И Сара разбра, че никога не би могла да му каже за Том. Но в същия миг осъзна, че ненавистта, която изпитваше към самата себе си, копнежът ѝ по Том и любовта ѝ към Ричард са равностойни по сила. Прииска ѝ се да имаше достатъчно кураж, за да остане при Ричард, или да го напусне, а не да се терзае мъчително по средата на тези две решения. „Може би другия месец — каза си Сара. — Може би през юли, когато зимата ще си е отишла, ще знам какво да правя.“

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Хари си мислеше, че понякога животът все пак престава да бъде порой от гадости и започва да му предлага и своите прелести. Усмехнат погледна отново съобщението, оставено на вратата на караваната.

„Уенди Вагнер се обади, потвърждава за събота вечер“, пишеше на бележката с нечетливия почерк на баща му. А отдолу бе добавено дори нещо още по-вълнуващо: „Позвъниха от телевизионното шоу — молят те на всяка цена да им се обадиш“. На Хари му се прииска баща му да беше добавил малко повече подробности към двете съобщения, но същевременно те му бяха и достатъчни.

Избоксира въздуха с юмруци, като изкрещя с пълно гърло „Уаууууууу!“, след което за равновесие срита няколко пъти с маратонката си вратата на караваната и изрева „Ухаааааа!“. Това че се обади на Уенди Вагнер да ѝ определи среща, поначало си беше рискова операция с петдесет на петдесет шанс за успех. Но пък никога не би се решил да го направи, ако душеприказчицата от вестника, онази с бузките като на хамстер, не беше отговорила на изпълненото му с агония писмо и не му беше казала да го направи. Докато обаждането от телевизионния Канал 9 беше нещо направо невероятно. И те го молеха на всяка цена да им позвъни! Не, просто не можеше да го повярва!

Напоследък май цяла Тасмания се явяваше на прослушвания за *Горещ дебют*, новото шоу на Канал 9 за откриване на таланти. Откакто обявата им се появи по телевизията миналата седмица, Хари чу поне стотина души да заявяват, че ще кандидатстват за участие — от братовчед му, който живееше на другия край на страната и свиреше на ловджийски рог, до една от пощаджийките в Комптън, прочута с това, че може да квака като истинска жаба. Но изглежда, че от шоуто се бяха спрели на него — или по-скоро на *Докпахме палките на „Блонди“ и ще пробием с тях*.

Управителят на банката направо побесня, когато откри, че Хари е използвал цветния служебен ксерокс, за да размножи неговите и на

Пипин снимки, които му трябваха за реклама — „Но пък си струваше“, помисли си Хари, като се ухили доволно. Оставаше само да каже на Пипин. Тъй като тя ненавиждаше телевизията, до този момент той беше пазил в пълна тайна кандидатстването им за участие в *Горещ дебют*. Но сега изгаряше от нетърпение да ѝ съобщи добрите новини. Помисли си, че междуременно може и да ѝ се похвали, че в събота вечер ще излиза с Уенди. Просто за да е наясно кой печели по точки.

Първо обаче трябва да позвъни на хората от *Горещ дебют* на Канал 9 в Мелбърн. Захилен до уши, Хари влезе в караваната, проправи си път сред купищата женски списания и изрови телефона, затрупан под купчина бельо и пижами. Знаеше номера наизуст и като го набра, отправи гореща молитва този път да има късмета да го свържат веднага. Откакто бяха започнали да текат рекламните обяви за *Горещ дебют*, телефонът им даваше непрекъснато заето.

— Здравсти, Флип — чу се женски глас от другата страна на линията, след като пиюканията на междуградското свързване изчезнаха.

— Флип ли? — попита Хари озадачено.

— Ами да, Флип. Говорите с Флип от *Горещ дебют*.

— Ааа, Флип. Май не сме се чували преди. Обажда се Хари Гилби.

— Чудесно.

— Чудесно — съгласи се Хари.

Последва тягостно мълчание.

— Флип, там ли си още? — попита той колебливо. Шумовете, които чуваше от слушалката, го караха да си мисли, че тя е станала и е отишла да си направи чаша кафе.

— Да. А кой си ти, Хари? Защо се обаждаш?

— Ами, вашите хора там ме молят моята банда да участва в *Горещ дебют* — заяви Хари, раздразнен, че тази Флип не знае кой е той. — *Докопахме палките на „Блонди“ и ще пробием с тях.* От Комптън.

— А, да — измърмори Флип и гласът ѝ прозвуча така, сякаш светликът на деня е изчезнал за нея. — Искаме ви в Хобарт, в неделя. Редът ви е в 10 сутринта. С ваши дрехи, гримът от нас. Съжалявам, че нямате много време.

— Не се тревожи — отвърна Хари, като самият той изведнъж бе обзет от силна тревога.

— В градската концертна зала. Знаеш ли я къде е?

— Естествено — отговори Хари, като изведнъж наостри уши. Не беше стъпвал там от 1978 година, когато родителите му го бяха водили да гледа концерт от световното турне на някаква група от тяхната младост. Но знаеше все пак къде се намира залата.

— Чудесно — каза Флип.

— Тъъ... чудесно. А ти ще бъдеш ли там? — попита Хари.

— Аха — отговори Флип припряно и добави: — Трябва да свършвам. Бай! — и затвори телефона.

Хари си помисли, че краткият им разговор може би се дължеше на факта, че тя има изключително шантаво едносрично име — тази Флип говореше по-бързо, отколкото е прието за нормалните човешки същества, направо скорострелно. Реши, че вече се плаши и притеснява от нея, а дори още не я беше виждал. Опита се да си представи как ли изглежда тази Флип и в ума му изплува жена, която приличаше на Бронте, само че по-млада.

Почуди се защо ли всички хора, които работеха в интересните и бляскави сфери на дейност — като Бронте и Флип — обикновено имаха доста шантави имена. Дали притежанието на шантаво име е предпоставка за намиране на лъскава служба или всички те си сменят имената с нещо по така, когато постъпят на работа в телевизията или списанията? Въпросът за взаимовръзката между шантавото име и успеха му приличаше на този за яйцето и кокошката — кое беше първо и кое второ? Помисли си, че едва ли би постигнал много с име като Хари Гилби.

Стинг е имал страхотен късмет — достатъчно му е било в началото да се появи няколко пъти с едно силно прищипнато в кръста сако, в което е приличал на оса, и хората на секундата забравили истинското му име Гордън Съмър и почнали да го наричат Жилото. Късметлията Гордън дори не е трябвало да се притеснява за баналното си име — самата съдба му лепнала новото и благозвучно Стинг. „А аз какво?“, почуди се с горчивина Хари. Вече гонеше трийсетте, а неизвестно защо хората все още продължаваха да му викат Хари — е, понякога го наричаха и с по-лоши думи.

Изведнъж телефонът иззвъня. Хари се хвърли към него — беше вещицата Уенди Вагнер.

— Уенди! — почти изкрещя той. — Ще ме дават по телевизията!

— Уау — възкликна тя доста равнодушно. В *Горещ дебют* ли? Значи си кандидатствал за участие, така ли? Снощи пак им видях рекламата.

— Да — отвърна Хари, леко разочарован, че тя май знае всичко за шоуто. — Както и да е, в неделя сутринта аз и Пипин трябва да се явим в концертната зала на Хобарт.

— Много хубаво — каза Уенди.

„Не ми звучи особено ентузиазирано“, помисли си Хари.

— Какво има? — побърза да я попита.

— Пипин май не знае нищо по въпроса — отвърна Уенди.

— Още не. Точно се канех да ѝ се обадя — обясни Хари. — Направо ще умре, като научи!

Уенди си пое дълбоко дъх и изстреля:

— Само че това може изобщо да не ѝ хареса. Сигурен ли си, че идеята ти да участвате си струва?

— Защо? Какво? Разбира се. Направо е страхотна!

— Е, аз пък останах с други впечатления — каза Уенди колебливо.

— От къде на къде?

— Ъъъ... Пипин смята, че това е страшно тъпо. Искам да кажа, шоуто по телевизията за откриване на таланти. Тя беше у дома, когато пуснаха рекламата, а после си поговорихме и в бара. Тя мрази цялата тази работа.

— Да, ама може да престане да я мрази, когато разбере, че сме избрани да участваме — предположи Хари.

— Не, не мисля. Тя... хм... тя ненавижда телевизията. И особено мрази комерсиалните предавания. Убедена е, че музиката трябва да е на живо и пред публика. И смята, че хората на изкуството, каквито са музикантите, не бива да се конкурират едни други. Мисли, че това е напълно погрешно.

— Ясно — прекъсна я Хари. — Но да ти кажа, че на шоуто ще се конкурираме единствено с една жена, която квака като истинска жаба, и с един тип с ловджийски рог. Ама тя наистина ли ти ги е казала всички тези неща?

— Да. Снощи. В бара.

Хари изведнъж си представи как Уенди и Пипин са се награбили и се целуват, а Дон, барманът, им мята неодобрителни погледи — да не говорим пък за подмятанията, които прави за „влечугите от Лесбос“.

— Значи се виждаш с Пипин, така ли? — попита той с привидно безразличие.

— Ами да, разбира се.

— Хубаво.

И Хари изведнъж разбра, че и понятие си няма какво да й каже. Да можеше сега душеприказчицата от вестника с бузките като на хамстер и с милата си усмивка да е тук и да го посъветва! Но тя беше някъде далеч, в офиса си и пишеше отговори и съвети за нечии чужди проблеми.

— Е, както и да е — каза най-сетне той, — пак можем да излезем в събота вечер.

— Ооо — провлече Уенди, — май ще трябва да го отложим за друг път.

Ако имаше нещо, което Хари да мрази от все сърце, това беше изразът „да го отложим за друг път“.

— Нещо непредвидено ли изникна? — попита той подозрително.

— Да.

— Аха, значи непредвиденото е изникнало в краткия период, откакто си казала на баща ми, че ще излезем и мига, в който ми се обади преди малко. Ясно, разбрах.

— Съжалявам — измърмори Уенди. — Е, хубаво, може пак да ти звънна някой път.

— Непременно — каза Хари и затвори телефона като много добре знаеше, че тя няма да му се обади. Изведнъж му се стори, че житейската помия отново се излива на главата му.

Обзет от ярост, сграбчи слушалката и бързо набра номера на Пипин.

— В банята съм — простена недоволно тя. — Можеш ли да ми се обадиш по-късно?

Пипин беше единственият човек, когото познаваше, чийто телефон имаше толкова дълъг кабел, че можеше да стигне от кухнята до банята. И много добре знаеше също какво има на главата си вместо вълнената шапка — една стара и раздърпана найлонова шапка за баня,

която се пристягаше здраво отпред на челото, за да не потече извън нея цялата къна, с която Пипин си мацотеше косата.

— Не мога да ти се обадя по-късно — въздъхна Хари. — Прекалено много работа имам за вършене и никакво време, за да я свърша. От Канал 9 ни искат точно в десет сутринта в неделя в концертната зала на Хобарт, за да участваме в *Горещ дебют*.

— Какво?

— Каквото чу. Канал 9 организира снимки в градската концертна зала за участие в шоуто.

— Виж го ти, как само ми го подхвърля мимоходом, като нещо съвсем нормално, обичайна част от живота, само и само да не се ядосам. Е, нямаш късмет, Хари. Ще трябва да си свириш сам — рязко завърши Пипин.

— Какво?

— Изобщо не си ме питал. Как си могъл да им изпратиш наш запис на касетка, без първо да ме попиташ съгласна ли съм? Мразя *Горещ дебют*! Мразя и Канал 9! И ако искаш да знаеш, дори нямам и телевизор!

— Даваш ли си сметка колко хиляди души мечтаят и правят опити да се изявят в това шоу? — изкрещя й Хари. — Това е единственото прослушване на музиканти в цяла Тасмания!

— Много важно — отвърна презрително Пипин и явно започна да пляска с ръце и крака във ваната си, защото Хари чу оглушителен плисък на вода.

— Това прослушване е единственият ни шанс да пробием!

— Голям праз! — изсумтя Пипин. — Както и да е, не мога да говоря повече. Трябва да си измия къната от косата.

— Ако спечелим *Горещ дебют*, наградата е пътуване до Лос Анджелис и осигурен договор със звукозаписно студио — каза Хари равно. — И изобщо не ми пука, че нямаш телевизор.

— Ти си продажник — заяви Пипин като пак започна да разплисква водата. — Опитваш се да продадеш душите ни за жълти стотинки.

— Да бе, да. Само защото искам да пробием и да постигнем нещо.

— Не искам да участвам в тъпо телевизионно шоу с тъпи реклами и да свиря пред тъпи съдии, които да ми вдигат картончета с

оценки — настоя жално Пипин.

— Разкарай се от главата ми тогава — най-сетне изпусна нервите си Хари.

— Вече го направих — изсъска Пипин, като едва се сдържа да не запрати телефона във водата. — Напускам групата. Финито! — А после процеди с престорено сладък гласец: — Двамата с теб имаме различни ценностни системи, Хари. Ще ти пратя палките по пощата.

Хари пръв тресна слушалката и започна да обикаля из караваната като див звяр в клетка. Съвършено автоматично започна да сгъва и да прибира бельото и пижамите си, докато най-сетне не усети, че пак е в състояние да разсъждава нормално. Само в рамките на пет минути бе изгубил потенциалното си ново гадже, бандата си и своя уникален шанс да се изяви по националната телевизия. Изруга и като сграбчи някакъв крачол, с все сила шляпна с панталона един голям комар, който бръмчеше по прозореца.

— Умри, копеле! — изкрещя той, като продължи да удря прозореца с панталона от пижама, пак и пак, дълго след като комарът беше размазан.

Почти разплакан, той си припомни песента на Робърт Смит и Кюър *Момчетата не плачат* и реши, че щом е успял да порасне и да изкара цялото гадно училище с тази песен на уста, по-добре ще е да се придържа и този път към нея. Но това определено беше най-гадната минута от най-гадния час в целия му досегашен живот. Взе слушалката и набра номера на Ричард в хирургическата клиника. Помисли си, че брат му сигурно ще знае какво трябва да направи. Винаги знаеше.

— Ало? — обади се веднага Ричард.

По тона на гласа му Хари реши, че в момента е зает.

— Аз съм. И ми се случи нещо ужасно — каза той. — Много работа ли имаш?

— Не особено — отвърна Ричард. Съвсем ясно долови напрежението и отчаянието в гласа на брат си.

— Пипин напусна бандата. А сме приети да свирим на шоуто, като дойдат в Хобарт.

— А, телевизионното шоу за таланти... Поздравления. Татко ми каза.

— Но то е тази неделя! Какво да правя?

— Убеди я да се върне в бандата — предложи Ричард, като се опитваше едновременно да се съсредоточи върху кучето, чиято рана почистваше в момента, и да слуша какво му говори Хари.

— Няма начин. С бандата е свършено. Пък и тя ненавижда самата мисъл да се появява по телевизията, затова и напусна. Разсърди ми се, че съм изпратил запис за участие в конкурса.

— Не можеш ли да намериш някой друг, който да поеме барабаните? — попита Ричард, като притисна кучето, за да седи мирно, докато го превърже.

— Не и за толкова кратко време. Има и още нещо: проклетата вещица Уенди Вагнер ме изпързала за събота вечер. И мисля, че се чука с Пипин.

— Аааа — отговори Ричард, за когото вече беше почти невъзможно да се съсредоточава едновременно върху кучето и върху разговора с брат си.

— Не искам да се предавам — каза Хари.

— В никакъв случай — заяви твърдо Ричард. — Не бива да се предаваш.

Помисли си, че да лекува този териер е истинско предизвикателство и че никога няма да успее да му оправи раните, ако продължава да се върти така. Но пък гласът на брат му звучеше ужасно.

— За този следобед съм освободен от банката — подметна Хари. — Какво ще кажеш да се видим в бара?

— Е, мога да изпия едно кафе — отговори Ричард предпазливо. — Но трябва първо да свърша с това темпераментно куче тук. Ще те пресрещна пред пощата и после ще вървим заедно.

— След двайсет минути? — попита Хари обнадеждено.

— Няма проблем — отвърна Ричард и затвори телефона.

Помисли си, че периодично изживяваните от Хари кризи са неделима част от живота, а преодоляването им е част от принадлежността към семейство Гилби. Винаги се учудваше, че Хари се обръща за съвет и подкрепа към него, защото двамата имаха толкова различен начин на живот. Но пък, от друга страна, момчето нямаше към кого друг да се обърне. Никоя от приятелките на Хари не се беше задържала достатъчно дълго, за да му окаже каквато и да било подкрепа, а през последните години те ставаха все по-млади и по-

млади, така че едва ли можеха да оправят собствения си живот, камо ли този на брат му.

Четейки между редовете на казаното от Хари, Ричард се досети, че понастоящем Уенди и Пипин се опитват да си създадат усещане за съпричастност и общност една с друга за сметка на брат му. Помисли си колко тъжно е това, че те двете явно нямаха много общо помежду си, за да използват за спойка разговорите за Хари и превръщането му в тяхна обща жертва. Ясно му беше, че брат му не е трябвало да кандидатства за участие на *Палките* в шоуто без съгласието на Пипин. Но също така знаеше, че Хари го е направил с надеждата да зарадва Пипин. Направил го е с най-добри намерения, както обикновено впрочем. Ето защо реши, че трябва да се опита да му помогне по някакъв начин, да направи поне нещо за него, независимо колко дребно. Пък и никога не беше харесвал Пипин.

Като се поразрови в паметта си, Ричард се сети на кого може да се обади. Докато следваше в университета, се беше запознал с едно момче Невил Скръби, което се радваше на редица достойнства с претенции за слава — асиметрично подстригана коса като прическата на фронтмена на *Хюман Лийг*; обички на зърната на гърдите; най-слабите резултати на изпити в цялата история на ветеринарния факултет; и най-сетне, потресаващо скъпа и не по-малко потресаващо оглушителна дръм-машина, която бе в състояние да възпроизведе всякакъв барабанен ритъм. Сега Ричард си мислеше именно за последното достойнство на Невил.

Откри телефонния номер на някогашния си съученик в един от старите си тефтери и го набра, като се молеше — заради Хари — да го открие.

До известна степен беше доволен, че нещата с Уенди не бяха потръгнали. В действителност той не гледаше особено сериозно на тези увлечения на брат си — знаеше, че някой ден Хари щеше най-сетне да порасне, а когато това станеше, в живота му щеше да се появи и подходящата за него жена. Бронте често бе изказвала това твърдение по отношение на брат му и сега Ричард реши, че тя несъмнено е права. Помисли си, че когато Хари най-сетне откриеше и поемеше по своя път, той вероятно щеше да бъде по-щастлив от всеки от тях.

Но междуременно телевизионното шоу бе наистина неотложен въпрос. Даде си сметка, че ще закъсне за срещата с брат си, но пък

знаеше, че първо трябва да реши проблема с Пипин. Не разбираше много от музика, но си спомняше как Невил ги забавляваше и им вземаше акъла по разните купони със своята невероятна китара под ритъма на страхотната си дръм-машина. Помисли си, че щом той е могъл да го прави, несъмнено и Хари ще може.

— Закъсня — измърмори нацупено Хари, когато Ричард най-сетне се появи пред пощата, половин час по-късно от определеното за срещата им време.

— По много основателна причина — отвърна Ричард и махна с ръка към кафенето на отсрещната страна на улицата. — Дай да влезем там — предложи той. — В другото доста са развалили кухнята си.

— Някой ден — простена Хари, докато пресичаха улицата, — когато най-сетне се измъкна от Комптън, ще мога да избирам между много повече от две кафенета. И всичките ще са толкова добри, че ще се чудя кое да предпочета.

Ричард се усмихна и го поведе към една маса до прозореца. Келнерката го познаваше — преди време беше кастрирал котарака ѝ, — така че менюто се появи на секундата пред тях заедно с купчинка малки чеснови питчици и масло, с които да се подкрепят, докато чакат.

— Толкова много жени има наоколо, Хари — подметна Ричард, като погледна многозначително след отдалечаващата се от масата им келнерка. — При това невероятно красиви. Не се коси прекалено много заради Уенди.

— О, това вече е история — отвърна Хари, като махна пренебрежително с ръка. — Тя определено хвърля мрежи за друга риба. За женска риба, ако трябва да сме точни.

— Впрочем — каза Ричард сякаш между другото, — намерих ти дръм-машина. Ако я искаш, разбира се.

— Какво? Откъде? — едва ли не извика Хари.

— От един тип, с когото се знаем от университета, Невил Скръби. Има една в гаража си. Каза, че ще ти я даде за временно ползване.

— Дръм-машина?! — възкликна Хари с безкрайно удивление. Това бе една от най-налудничавите идеи, които беше чувал — модата на дръм-машините беше отминала безвъзвратно, заедно с осемдесетте години. При все това обаче почувства в душата му да се надига нещо, което напомняше на далечна и луда надежда.

— Да ти дам ли телефона на Невил? — попита Ричард, като поръчваше кафе.

— Дръм-машина! — повтори Хари отнесено.

— Знаеш какво е това, нали?

— Знам естествено — сви нетърпеливо рамене Хари. — И си мисля, че колкото и да е странно, може пък да свърши работа. Всъщност, Ричард, тази идея е толкова шантава, че можеш направо да откачиш.

— Ами добре тогава — приключи въпроса Ричард.

— Искам да кажа, че е страхотна! Направо фантастична! — и Хари тупна възторжено с длан по масата.

— Нали не си подписвал никакъв документ, според който бандата трябва да е задължително дует? — попита Ричард делово.

— Не. Просто им изпратих запис на касетка. Е, имат и няколко снимки на мен и Пипин. Но мога да кажа, че тя е болна. Впрочем *Палките* поначало си беше банда на един човек. Пипин само отмерваше ритъма с барабана си.

— Е, и аз също си помислих, че можеш и сам да се справиш.

— Просто ще кажа, че е получила отравяне на мозъка от цялата тази къна, дето си я плеска по главата — кимна доволно Хари. — Направо страхотно! — пак повтори той, като гледаше с нямо удивление брат си. — Аз и дръм-машината! Само че... По дяволите!

— О, не! — възкликна и Ричард, изведнъж досетил се какъв е проблемът.

— *Докопахме палките на „Блонди“ и с тях ще пробием!* — простена Хари. — Какво да правя с името?

— Не е ли все едно? — попита Ричард.

— Не е. А какво ще ги правя тези палки на *Блонди*, като нямам барабанист? Ако предположим, че Пипин изобщо ми ги изпрати по пощата. Обеща да го направи — каза Хари тъжно.

— Е, какво ти пречи като нямаш барабанист да смениш името на бандата? — измърмори Ричард.

— И как да я нарека според теб? „Моят брат ми даде старата дръм-машина на Невил Скърби от университета и ще пробия с нея“, така ли? — процеди Хари. — Уви, просто не става.

— Ъхъ — съгласи се Ричард, отпивайки от кафето си.

— О, не ми пука — възкликна най-сетне Хари. — Просто ще се бия с палките на *Блонди* по главата, когато съм на сцената. Все едно как, важното е да ги използвам. И така ще си запазя името. Само че вече няма да е „ние“. „Ние“-то свърши, Ричард. Името на бандата ми ще бъде *Докопах палките на „Блонди“* и ще пробия с тях.

— Аха — каза брат му, като започна бързо да гълта кафето си, за да не избухне в смях.

— Какво „аха“? — предизвикателно го попита Хари.

— Ами нищо — наведе глава Ричард. Но това изобщо не му помогна. Задави се с кафето си, не успя да се сдържи и най-сетне избухна в смях.

— О, я стига — каза Хари с досада.

— Извинявай — отвърна брат му, като едва си поемаше дъх.

— Да бе, да, много смешно. Наясно ли си, че винаги ме караш да се чувствам така, сякаш животът ми е някакъв скапан виц?

— О, Господи — въздъхна Ричард, преглътна тежко и изведнъж стана сериозен. — Изобщо не е така, Хари.

— Така е. Идвам при теб с истински сериозен проблем, с жизненоважен за мен проблем, а ти го възприемаш само като удобен повод за забавление.

— Хари! — Ричард хвърли поглед през рамо и улови келнерката да надава ухо към разговора им.

— Ако искаш да ми помогнеш, просто го направи. Ако не искаш, поне не се смей за моя сметка — мрачно и жално измърмори Хари, като разбъркваше кафето си два пъти по-бързо от обичайната за целта скорост.

— Е, мога ли и аз да кажа нещо? — попита Ричард.

— Тъхъ. Какво?

— Не бъди толкова прекалено чувствителен. Това е всичко. Помоли ме да ти помогна и аз ти помогнах — въздъхна Ричард. — Съжалявам, че се разсмях. Не знам какво ми стана. Уморен съм. Сам знаеш как е като си уморен.

Хари вдигна поглед към брат си, сви рамене и каза помирително:

— О, добре. — А после изведнъж добави: — Извинявай, и аз също съм уморен. Предполагам, че понякога просто ти завиждам за живота, който водиш. За твоя подреден, нормален и смислен живот,

докато при мен са само гадости и тъпотии. Помисли си само, да се тревожа толкова за някакво си тъпо име на банда...

— Спести ми комплекса си за малоценност, моля те — озъби му се Ричард.

От дългия си опит знаеше, че само така може да изкара брат си от сегашното му мрачно настроение. За момент останаха смълчани. После Хари най-сетне успя да пусне една усмивка.

— Да — въздъхна той. — Прав си. Точно това е. Амбиция, полята с неувереност и комплекс за малоценност.

Въздъхвайки на свой ред, Ричард поръча още две кафета. Вече бе виждал веднъж Хари да потъва в подобна мрачна безутешност — преди години, при друга криза по повод на друга банда и с друга жена. Съмняваше се, че ще може да издържи още един подобен период, а за родителите им съвсем сигурно знаеше, че това ще ги съсипе. Щом като Хари явно пак излизаше от релсите, наложително беше да го вкара в пътя, колкото се може по-бързо.

— Ако животът беше сапунен сериал... — започна Хари.

— Какво тогава? — услужливо поде Ричард.

— Е, ако беше някой скапан сапунен сериал, сега щях да сложа ръка на рамото ти и да ти кажа: „Хей, много съм ти благодарен, брат ми“. Или нещо подобно, сам знаеш. Но няма да го направя.

— Не, разбира се.

— Хубаво тогава — каза Хари, като стана и остави няколко монети за бакшиш на келнерката. — Просто исках да знаеш.

В събота вечер Хари си легна рано, като внимателно подреди всички дрехи — грижливо изгладени за първи път от доста време насам, — които щеше да облече за прослушването на следващия ден. Любимите му кубинки гордо увенчаваха дръм-машината, която Ричард беше докарал от гаража на Невил Скръби в Хабарт.

Освен кубинките Хари бе решил да облече тесните си тъмносини панталони, имитация на кожа от акула, ризата с леопардов десен, която бе взел назаем от майка си, и дългия черен шлифер с военна кройка. Щеше да бъде само с една обеща, на лявото ухо.

— Постмодернизъм, иронично намигване към осемдесетте години — измърмори на себе си, като за пореден път подуши

леопардовата риза, за да се увери, че женският парфюм на майка му вече е изветрял. — За да върви на дръм-машината. Няма начин да не схванат вица.

Предишната вечер абсолютно всеки от колегите му в банката го беше канил в бара, за да поляят успеха му. Но Хари категорично отказваше — не искаше да излезе с кървясали очи по телевизията, пък и подозираше, че в бара ще налети на Пипин и Уенди. Въпреки че беше казал на Ричард, че е преглътнал цялата история, станалото все още му причиняваше болка всеки път, когато се сетеше.

Вече знаеше съвсем точно какво ще свири на *Горещ дебют*. Според регламента на конкурса всеки участник можеше да се яви само с две песни и макар изборът да не беше никак лесен, Хари най-сетне се спря на една своя версия на *Екстаз на Блонди* — най-вече, за да извлече възможно най-голяма полза от дръм-машината, и на една нова песен, която беше написал преди няколко седмици специално за Уенди, като се надяваше тя да пусне телевизора и да го гледа, макар много добре да знаеше, че няма да го направи.

Въпреки че част от него я мразеше, той все още не можеше да я забрави. Помисли си, че щом разбере, че Пипин прекарва живота си с найлонова шапка за баня на главата и че си боядисва косата с къна, Уенди вероятно щеше да си промени виждането за нещата. На всичкото отгоре, напускайки бандата, Пипин губеше автоматично блестявия ореол на живота си. Какво изобщо би могла да предложи на Уенди сега?

В неделя сутринта Хари се събуди много рано — дори преди баща си, който почука на вратата на караваната му в 7:00 ч., крепейки в ръцете си поднос с препечени филийки, конфитюр и кана със силно кафе.

— Очаквахме, че ще си махмурлия — обясни баща му, — затова ти нося и кафе.

— Не, снощи си легнах рано — прозя се Хари. — Трябва да подхожда професионално към въпроса.

Баща му зяпна от удивление — никога преди не беше чувал Хари да споменава по какъвто и да било повод за професионализъм. Безкрайно внимателно остави подноса на пода до леглото.

— Благодаря, татко — каза Хари.

— Майка ти настоява да дойде да те слуша на записа на шоуто в Хобарт — поде баща му. — Обещах да те питам пак дали може. Какво, пак „не“ ли да й кажа?

— Съжалявам — сви рамене Хари. — Но ще го гледате, когато го излъчат по телевизията.

— Стига да не съвпадне с повторението на *Две дебелани* — предупредително изсумтя баща му, затваряйки вратата зад гърба си. — Няма да го пропусна дори заради теб.

Остатъкът от ранните сутрешни часове преминаха като миг. Когато Хари беше нервен за нещо, винаги се улавяше, че започва да проверява нещата по два, три, а понякога и по четири пъти. Така и сега беше включил и изключил два пъти дръм-машината, три пъти се беше напръскал с дезодорант под мишниците, пет пъти беше ходил до колата, за да провери дали аптекката за първа помощ е на мястото си, в случай че нещо непредвидено станеше по пътя до Хобарт. Хари се почувства толкова изтощен, че почти му се прииска да се мушне обратно в леглото.

И все пак, в десет без двацет, след краткото пътуване от Комптън, Хари влетя в тръс в градската концертна зала, помъкнал в едната си ръка китарата, а в другата — дръм-машината на Невил.

— Флип? — нервно се обърна той към една флипоподобна жена с къса руса коса, мобифон и бележник.

— Да, аз съм Флип — отвърна жената.

— Аз пък съм Хари Гилби. От *Докпахме палките на „Блонди“* и ще пробием с тях. Само че в името има малка промяна и...

— Вече трябваше да си при гримьорната — рязко го прекъсна Флип, като махна към едно малко, оградено с параван ъгълче от фойайето на залата.

— Може ли първо да получа чаша чай? — попита Хари, забелязвайки я да отпива от своята чаша.

— Не — отсече Флип. — Веднага отивай да те гримират. Съжалявам. Струпах се куп музиканти, изобщо не си спазват часовете и вече не знам какво да ги правя всичките.

Докато отиваше към гримьорната, Хари се поспря, за да види какво става на сцената в залата. Там вече свиреше един от участниците, към когото бяха насочени три телевизионни камери и куп ярки прожектори — шестгодишно момиченце с плитки като на Пипи

Дългото чорапче, провесило на раменете си огромен акордеон, помъкнало в едната си ръка опитомен пор на верижка. Хлапетото пееше прочутата песничка за самотната гъска, а порът, който на всичкото отгоре имаше на главата си пъстро шалче, подскачаше насам-натам на задните си крачета с привързаното към гърдите му акордеонче от картон.

Хари поклати съкрушено глава и реши, че няма душевни сили да наблюдава тази покъртителна гледка. Встрани от сцената беше провесен голям лист кафява опаковъчна хартия, върху който с едри черни букви беше изписан редът за излизане на участниците. Като се позачете в имената, Хари откри, че познава доста от тях. Изкикоти се, когато видя, че ще участват *Сатенените гащички*, нашумялата хевиметъл група от съседното градче, която гастролираше от време на време в Комптън. И изстена, като прочете, че в конкурса се явяват и *Междуконтиненталните плейбои*. А щом те щяха да свирят, по-добре всички останали още сега да си се приберат по домовете. Първо, групата беше от цели петима души, и второ, всички те бяха облечени в костюми от златисто ламе и сребристи вратовръзки.

— Ти ли си *Докопахме палките на „Блонди“* и ще пробием с тях? — попита гримьорката на Канал 9, като приближи към него.

— Да — отвърна Хари. Нямахме смисъл да ѝ обяснява промяната в името.

— Сядай — каза момичето, като едновременно омотаваше около врата му нещо, което напомняше ресторантска покривка, и бързо плескаше шепи фон дьо тен върху носа му. — Я си свали шлифера и го остави на облегалката на стола.

— Не, благодаря — успя да измучи Хари през стиснатите си устни. — Ироничен намек за осемдесетте.

— Какво? — попита момичето и Хари изведнъж си даде сметка, че то вероятно е родено някъде през осемдесетте.

— Бяхме двама, но вече съм сам. И сега съм с дръм-машина, вместо с барабани. Ама ти не се притеснявай за мен. Та затова е ироничен намек към осемдесетте. Заради дръм-машината.

— Аха — промърмори гримьорката, но си личеше, че не го слуша.

— Без пудра, моля — каза Хари, когато я забеляза да приближава към него огромно пухче в ръка.

— Сигурен ли си?

— Предпочитам да си се потя, ако това ще е без значение за снимките.

— Всички други тази сутрин държаха да ги напудря — натърти тя.

— Да, ама дали Крис Стейн и Клем Бърк са си пудрили носовете по пътя към върха? — зададе риторичен въпрос Хари и веднага сам си отговори: — Не, не мисля.

— Клем кой? — попита момичето.

Хари побърза да скочи от стола преди гримьорката да успее да нанесе други поражения на лицето му. Запромъква се внимателно покрай параваните и стативите със силни лампи, заобиколили преносимата тоалетка, но за свой ужас се спъна във влаещите се по пода поли на дългия си шлифер и за малко да падне.

Като си възстанови равновесието, Хари повдигна малко шлифера и с въздишка на облекчение се измъкна във фойето.

Чувстваше се като пълен глупак. Каквото и да облечеше, все не беше наред. А гримьорката бе сложила толкова много оранжев фон дьо тен върху цялото му лице, че сигурно приличаше на презряла кайсия.

— Хари! — изкрещя Флип от другия край на фойето.

Със свито сърце Хари си помисли, че великият миг бе настъпил. Сега или никога — дръм-машината на Невил Скръби го очакваше.

— Върви там! — изкрещя пак Флип, като сочеше към някакъв мъж с бейзболна шапка на главата и огромни слушалки на ушите. — Върви да се разбереш с режисьора!

Мъжът му помахаше, но вниманието му веднага беше отвлечено от родителите на момиченцето с пори, които го накачулиха заедно с поне десетината братчета и сестричета на хлапето, всичките май еднояйчни близнаци. В дъното на залата жената от пощата загреваше за своето изпълнение, като издаваше гърлени и самоуверени квакания.

После някой го потупа по рамото. Хари се обърна и видя мъжа с бейзболната шапка и слушалките.

— На сцената — каза му той безизразно.

Хари врътна глава и измърмори:

— Не мога.

— Отказваш ли се?

Изведнъж почувствал се пак на шест години, Хари отново завъртя отрицателно глава. Помисли си, че точно в този момент би дал всичко на света, за да притежава поне половината от куража на Ричард или на баща си.

Защото усети как сърцето му пада в петите, коленете му се разтреперват и искаше само отнякъде да се появи някое извънземно и да го засмуче в безопасността на своята летяща чиния, да го отнесе далеч от Флип, режисьора, момиченцето с поря, квакащата пощаджийка и цялата тази каша. Май му се налагаше да посети тоалетната — при това спешно. Но осъзна и още нещо — искаше му се да умре.

— Хубаво тогава — сви с безразличие рамене режисьорът. — Просто ще повикаме следващия. Хей, Флип! Дай насам *Междуконтиненталните плейбоу!*

Хари си даде сметка, че вече е изхвърлен от конкурса, буквално за секунда, и се сви притеснено в шлифера си и в леопардовата риза на майка си. Изглежда, че той поначало правеше толкова малко впечатление на хората, че и сега никой дори не го и поглеждаше, въпреки ироничните му намигвания откъм осемдесетте години. Флип говореше по мобилния си телефон. Операторите се мотаеха наоколо и явно умираха от желание да запушат. А другите участници, които се блъскаха във фойето и задната част на залата гледаха през него като през стъкло.

Като вдигна и помъкна дръм-машината и китарата си, Хари вирна брадичка — цялото лице го смъдеше от грима — и тръгна бавно и внимателно към вратата на пожарния изход, като се молеше да му стигнат силите да я отлости и да се измъкне навън. Беше сигурен, че ако му се наложи да мине пак през фойето, за да излезе през централния вход, просто ще умре.

За негов късмет някой вече беше отлостил вратата и като приповдигаше и придържаше полите на шлифера си Хари успя някак си да измъкне самия себе си, дръм-машината на Невил, китарата си и всичко останало, без да се строполи по пожарната стълба и да си счупи я ръка, я крак.

Остана за известно време в подножието на стълбата със смъдящо от грима лице, като се чудеше дали всеки миг от някой облак няма да се появи гигантската лапа на Годзила, да се стовари върху главата му и

да го сплеска. Помисли си, че явно натам върви животът му. И никой нямаше да усети липсата му. Хари остави за момент дръм-машината на земята, за да се почеше по брадичката и усети по лицето си първите капки дъжд от облака, понесъл се на запад.

— Ето как умря любовта между мен и музикалната индустрия — тъжно оповести Хари пред двойката мокри гълъби.

После загърна дръм-машината на Невил с шлифера си, за да не се намокри, и се запрепъва към колата си.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Бронте никога не бе предполагала, че е толкова болезнено да се седи в йогийската поза лотос. Разгърна крака, просна ги пред себе си и разтърка десния си глезен, който беше изтръпнал и я пробуждаха иглички. Точно пред нея на една от шарките на килима беше изобразен тибетски монах, седнал в лотос с полузатворени очи и молитвено сбрани ръце — е, не, за нищо на света не можеше да я заеме тази поза.

— По дяволите! — изруга на глас, когато усети и левия си крак да изтръпва.

След като в продължение на час и половина напразно се беше опитвала да потъне в медитация, за да избистри вижданията си за света, Бронте се почувства повече от всякога обърквана по отношение на собствения си живот. Единственото, което бе осъзнала, докато седеше с мъчително кръстосани крака, беше колко лошо кръвообращение има. Почуди се дали на монасите в Тибет им се налага на всеки десетина минути да се надигат стенойки от пода на храма и да размятат крака насам-натам, за да се спасят от изтръпването и от игличките. И още, че Буда може и да е постигнал просветление под священото дърво Бодхи, но за нея е по-вероятно да стигне до същия ефект, ако слезе до магазина и си купи пакет цигари.

Хиндуизмът също не ѝ вършеше работа. Въпреки че много харесваше мъничката фигурка на Ганеш, слонът бог на мъдростта, която си беше купила от битпазар. Дори го сложи на тоалетката си, като му разчисти място сред шишенцата с лосиони за тяло, кутийките с кремове за крака, тубичките с разтворими поливитамини и пакетчетата хартиени носни кърпички. При все това обаче Ганеш не ѝ предоставяше търсените отговори. „Със същия успех бих могла да сложа на негово място и фигурка на Мики Маус“, каза си Бронте.

Като тръсна още няколко пъти ту единия, ту другия си крак, Бронте реши, че най-ефективно ще се отърве от изтръпването и игличките, ако си направи една разходка до парка и обратно, като пътьом си купи и цигари. В резултат на всичките тези дълбоки и

здравословни вдишвания и издишвания по време на медитацията сега направо умираше да пъхне в устата си една цигара и да поеме с пълни гърди крайно нездравословния ѝ дим.

Все още не можеше да свикне напълно с това, че не ходи на работа. През седмицата често-често ѝ се случваше да го забрави, да погледне часовника си и изведнъж да се паникьоса, че закъснява. В началото след тези пристъпи на виновна паника настъпваше неописуемо сладостен момент на облекчение, когато се сетеше, че вече няма закъде да бърза. Напоследък обаче след благодатния момент на облекчение все по-често я обземаше тревога, защото осъзнаваше, че не само няма закъде да бърза, но и няма кой знае колко пари — нещо, на което постепенно се учеше да не обръща внимание. Доколкото знаеше, будистките монаси си живееха преспокойно само с чифт сандали (които те наричаха тонги), с един саронг (или казано на разбираем език — расо) и с купичка ориз дневно — и не само си живееха, ами на всичкото отгоре бяха и щастливи. А щом те можеха, защо тя да не може? Особено като се имаше предвид, че ги води по точки, защото имаше цели четири чифта тонги, няколко всекидневни саронга и един бутиков суперсаронг под формата на коктейлна рокля.

На тръгване към парка Бронте свали от закачалката и намъкна старото си любимо мъхесто палто — реликва от живота ѝ в Комптън, — като напъха по джобовете му портмонето и ключовете си. И беше изключително приятно изненадана, когато откри в един от тях забравено полупразно пакетче с дъвки. Като пъхна в устата си последните две, тя се отправи към парка като дъвчеше настървено с надеждата, че може пък и да си спести купуването на цигари. Струваше ѝ се ужасно тъпо да се размине по чудо със собствената си неочаквана смърт при катастрофа, а после доброволно да си купи пакети цигари с надпис „Предупреждение: пушенето е смъртоносно“.

Когато пресичаше улицата, се размина с един свой съсед.

— Свободен ден, а? — подметна ѝ човекът доброжелателно, докато отминаваше в обратната посока.

Тя обаче поклати мрачно глава, а после му махна за поздрав и подвикна през рамо:

— Сега вече всичките ми дни са свободни.

Местният парк беше доста добро място за разходка, стига да си отваряш очите на четири, за да не стъпиш в някое кучешко ако докато

газиш през тревата. Е, не можеше изобщо да се сравнява с волното препускане на гърба на Мики из храсталаците зад Комптън, но днес едва ли би могла да се надява на нещо повече.

Пред нея вървеше един католически свещеник, понесъл две огромни бели найлонови торби с продукти. Бронте си помисли, че сигурно е млад мъж, ако можеше да се съди по тила му. Косата му беше почти като на Ричард — къса, кестенява, подстригана на леко вълнообразна черта, малко над високото столче на расото му. Бронте се замисли колко невероятно тъжно е това, че мъжете биват ръкополагани за свещеници още в началото на двайсетте им години. Освен, разбира се, ако докъм деветнайсетгодишната си възраст вече не са опитали и не са се преситили от всичко, което биха могли да им предложат сексът, наркотиците и рокендролът. „Защото в такъв случай — продължаваше разсъжденията си тя — отдаването на безбрачие, пост и молитва можеше да бъде възприето и като огромно облекчение, почти като доживотна почивка в санаториум.“ Въпреки факта, че бе настояла пред Ричард да се венчаят в католическа църква, сега Бронте реши, че всъщност никога не е била особено религиозна. Беше кръстена в католическата вяра, но така и никога не можа да свикне с потискащо огромните мраморни статуи на Исус и Мария.

Изведнъж една от торбите на свещеника пред нея се скъса. Като прехапа устни, за да не се разсмее, Бронте гледаше как от нея се изсипва порой от консервени кутии с боб и се оттича към канавката край пътя, а няколко пакета замразен грах цопнаха в локвата, която се бе опитал да прескочи. Тя го настигна бързо, наведе се и започна да събира кутиите с боб.

— Благодаря — усмихна се свещеникът смутено.

— Ей там има още една — каза Бронте, когато видя, че една от кутиите с боб се е търкулнала под близкия храст.

— Благодаря — отново ѝ каза свещеникът — Мисля, че ако успея да ги сместя в другата торба, все някак ще ги отнеса.

— Наблизо ли живеете? — попита Бронте любезно повеждайки разговор, защото сега вървяха един до друг.

— През няколко улици, но сега отивам в *Сейнт Джеймс* — кимна той по посока на една малка църквица, разположена точно пред тях на ъгъла с парка.

Бронте с учудване си помисли, че никога преди не я беше забелязвала. Предположи, че църквите сигурно са също като спирките на градския транспорт или стълбовете на уличното осветление — ако не си се запътил точно към някоя от тях, те си остават напълно незабележими, нещо като фон на живота.

Свещеникът обаче беше забележително хубав мъж. Имаше тъмносини очи с почти черни мигли и вежди, а също и невероятно чувствени устни — от онзи тип мъжки устни, които ти се иска да гледаш цял ден в захлас, независимо какво говори притежателят ѝ. Кожата му беше удивително бяла и чиста. Бронте си помисли със завист, че сигурно това е един от благоприятните странични ефекти на святата непорочност.

— Навремето бях католичка — неочаквано за себе си изтърси тя.

— Само навремето ли? — усмихна се той. — А ние сме склонни да си въобразяваме, че човек е католик веднъж и завинаги.

— Е, искам да кажа всъщност, че навремето веднъж ходих да се изповядам — уточни Бронте.

— А, да, ясно ми е за какво говорите — отново се усмихна свещеникът. — „Отче, минаха едва няколко десетилетия от последната ми изповед...“

Като видя очарователната му усмивка, Бронте изведнъж почувства неудържимо влечение към него, но се постара на секундата да прогони тези свои нечестиви помисли. „Това е то резултатът от бездуховността“, мрачно си помисли тя. Нима не беше достатъчно лошо, че не е в състояние да медитира, без веднага да не ѝ се припуши до смърт?! А ето че сега има и похотливи желания към католически свещеник — е, това вече беше върхът на лошотията!

— Аз съм отец Болард — представи се свещеникът, без да забелязва, че Бронте упорито не откъсва поглед от настилката под краката си, обзета от силно неудобство поради греховните си помисли.

— Бронте Никълсън — отвърна любезно тя, като се стараеше да не го поглежда, от страх да не би отново да го пожелае.

— Били ли сте в нашата църква? — попита той. — Сигурно сте влизали поне да я разгледате. Тя е доста стара, строена е някъде около 1870 година.

— Не, не съм — усмихна се и Бронте. — Много съм заета в службата. — Но веднага осъзна, че е излъгала свещеник и пак заби

поглед в краката си.

— Знаете ли, на мнозина им е доста трудно да разговарят с мен — каза свещеникът.

— Може би защото трябва непрекъснато да ви наричат „отче“, отче — смотолеви Бронте. — Искам да кажа, изглеждате твърде млад.

— Двайсет и осем годишен съм — поясни отец Болард. — А името ми е Ник и спокойно можеш да не ме наричаш „отче“.

Бронте стреснато си помисли, че той е само година по-млад от Хари.

— Ник, може ли да ти задам един въпрос? — неочаквано попита тя.

— Разбира се.

— Защо никоя от религиите... и като казвам „никоя“, имам предвид абсолютно никоя... не се съгласява с която и да било друга религия за каквото и да било?

— Труден въпрос — каза той, като придържаше с две ръце препълнената торба пред гърдите си.

— Коя религия е права по въпроса за рая, примерно? Или за ада? И освен това, къде са доказателствата? — настойчиво продължаваше да го обсипва с въпроси Бронте.

— Правилно — отрони отец Болард, дълбоко замислен. Кутиите с боб — беше купил наистина огромно количество консерви — бяха разпънали до пръсване торбата в ръцете му.

— И за какво сме на този свят? От къде мога да науча за какво съм аз на този свят? — настояваше Бронте.

— Виж какво ще ти кажа — прекъсна я отец Болард, — това всъщност е разговор, който се води на чаша чай. Защо не влезеш за малко и евентуално ще поговорим по-задълбочено по всички тези въпроси? И ще пийнем по чаша чай. В шест имам служба, но все ще ни остане малко време. — Бронте си помисли, че ако той беше обикновен мъж, а не свещеник, това негово предложение щеше да я отпрати направо на седмото небе от щастие. Сега обаче имаше ужасното чувство, че той гледа на нея единствено като на отделило се от стадото заблудено агънце, което му се иска да примами и да прибере обратно в кошарата. Но пък, от друга страна, тя беше получавала и далеч по-лоши предложения. Нищо чудно дори да склони да му

поблее, стига да я оставеше да го гледа прехласнато в дълбоките тъмносини очи с дълги черни мигли.

— Ами хубаво тогава — каза Бронте, — да вървим.

Като следваше отец Болард по петите, Бронте влезе през тежката двукрила врата на църквата, мина по пътеката между редиците дървени скамейки и изведнъж осъзна, че за първи път през живота ѝ ще ѝ бъде позволено да прекрачи отвъд вишневочервените кадифени завеси на олтара.

— Ще мина през завесите — прошепна неволно на глас. — Уау!

— Нищо тайнствено няма зад тях — поусмихна се за кой ли път Ник. — Всъщност отзад е моята стаичка, която ползвам за офис и за кабинет, а също и още няколко малки стаи за останалите свещеници. От другата страна пък е салонът към църквата, където си правим коледните партита и разни други събирания.

Бронте се зачуди как ли ще изглежда и ще се държи Ник — просто ѝ беше невъзможно да го нарича „отче“ — по време на коледно парти. Пред очите ѝ заплуваха картини на пъстри гирлянди, подноси с красиво украсени сандвичи и усмихнати хора, танцуващи под звуците на весела музика. „Жалко!“, помисли си Бронте. Наистина беше много жалко, че Господ Бог егоистично е присвоил Ник Болард само за себе си.

— Ник — поде Бронте, докато го следваше по петите, когато влизаха в офиса му, — ти наистина ли, ама съвсем, съвсем наистина ли вярваш във всичко това? Искам да кажа, не го ли възприемаш просто като ходене на работа? Не е ли работа като всяка друга работа на света? Сигурно има неща, с които не си съгласен или не одобряваш.

— Наистина и дълбоко вярвам — отвърна той протичко, като ѝ отправи един проникновен, искрен, тъмно синеок поглед и ѝ предложи кресло, в което да се настани.

Когато отец Болард на свой ред седна в другото кресло, Бронте прехласнато се вторачи в глезените му, които се подадоха изпод дългото му расо. Сега вече прекрасно разбираше защо във викторианска Англия подобна гледка се е смятала за невероятно еротична.

— Напоследък ми се случват някои много странни неща — каза тя. — И понастоящем търся отговори на редица въпроси.

— Аха.

— Първо си мислех, че ще умра. После моят кон се върна при мен от отвъдното и започна да ми говори, след което същият кон ме спаси да не бъда прегазена от кола. Както и да е, сега обаче трябва да си отговоря на редица въпроси.

— Например? — попита отец Болард.

— Ами например... Готов ли си да ги чуеш?

— Готов съм — отвърна свещеникът, въпреки че Бронте изобщо не беше убедена, че е готов.

— Е, добре тогава — започна тя, като си пое дълбоко дъх. — Как Исус е преместил канарата? Как е успял да го направи?

— Ммммм — отвърна отец Болард.

— Дали по същия начин както моят кон успя да ме блъсне встрани от шосето, за да не ме смачка колата? И защо всъщност бях спасена? Никой няма особено голяма полза от мен.

— Не съм убеден — усмихна се свещеникът.

— Къде е раят? Къде е адът? Там има ли слонове?

— Моля? — попита свещеникът озадачено.

— Ганеш ли е слонът на рая? Ами Буда? Защо католиците да са прави, а не индийците? Както и да е. Но има и още нещо. Ако отидеш в ада, можеш ли после да се върнеш отново на този свят в следващия си живот? А за да бъдем още по-конкретни, аз в ада ли ще отида? Ами как стоят нещата с Ейнджъл? Добре, името му е Ейнджъл, ама той в рая ли е? И има ли отделен рай за конете и рай за хората, защото аз лично просто не мога да си представя баба ми щастливо да хрупа сено на някакво пасище.

— Не, наистина — каза отец Болард.

— Ами как стоят нещата с всичките онези петдесет милиона коне, които са умрели от сътворението на света насам? Къде са те всички? Как се побират там, където и да са?

— Аха! — каза Ник Болард, като се поприведе напред, готов да заговори, но Бронте вече беше преминала към следващия от своите въпроси, чакащи отговор.

Тя подви крак под себе си в креслото, въздъхна тежко и продължи:

— Това, което искам да кажа, отче, е, че и представа си нямам защо беше спасен моят живот. Напуснах работата си, защото я ненавиждах. Това беше първото, което направих, след като бях

спасена. Но оттогава насам просто се мотая като муха без глава. Изобщо не чувствам някакво призвание или нещо подобно. Просто... просто блуждая. Искам да кажа, блуждая в неизвестност: защо, защо именно аз бях спасена? И през цялото време започнах да си задавам страшно много въпроси.

— Започнала си да търсиш пътя си — внимателно допълни отец Болард.

— Добре, търся го. Но пък искам да кажа, будистите твърдят, че това тук е само един от около стотината живота, които са ми отредени. Хубаво, ама къде им е доказателството, питам аз?

Ник се усмихна.

— Тъй де, искам да знам дали се връщам отново и отново на света — още от времето на Римската империя — и ако да, защо нищо — нищичко не си спомням? Ами че аз дори не мога да говоря на италиански! И изобщо не обичам лазаня. Пък и въпросът с Ганеш. Вече сума ти време стои на тоалетката ми с мъдро вдигнат хобот, ама аз нещо изобщо не ставам по-мъдра. Де да знам, може пък той да помага само на хиндуистите. — Бронте отново въздъхна съкрушено. — Не знам, отче, вероятно комунистите са прави и всичко това е просто опиум за народа.

Бронте изведнъж се притесни, че може да го е засегнала и прехапа устни. Но когато го погледна, видя, че отец Болард се беше навел силно напред и изглеждаше толкова развълнуван и въодушевен, че сякаш всеки момент щеше да падне от креслото си. „Това е то, за него аз съм едно заблудено агънце — помисли си Бронте примирено. — И нищо чудно да съм най-заблуденото от всички заблудени агънца, които е намирал през последния месец.“

— Мормони, мюсюлмани, евреи, свидетели на Йехова, спиритуалисти — рецитираше Бронте, — тези от Харе Кришна, теософисти, това на Мадона... как беше...

— Кабала — услужливо ѝ подсказа свещеникът.

— Протестанти, англикани, зороастрианисти...

— Зороастрианисти... — повтори Ник, като вдигна удивено вежди. — Ама ти сериозно търсиш.

— Ако ме питаш мен, нещата се свеждат до следното: прекалено много откровения има на този свят. — И Бронте въздъхна отново. — А

това пък е единственото откровение, което аз имам във връзка с цялата тази бъркотия.

— Така ли мислиш? — попита свещеникът.

— Имам предвид, всеки има някакво откровение — отвърна Бронте вече напълно отчаяна. — Абсолютно всеки! Откровения под дървета, откровения на планински върхове... къде ли не. И всичките винаги са все различни. Как пък един не се съгласи с някой от останалите! Ама не, никой не е съгласен. Позволено е да се яде свинско; забранено е да се яде свинско. Позволено е жените да бъдат свещеници; забранено е жените да бъдат свещеници. Е, добре, това, което искам да знам, е следното: кой от всички тях е прав? Вече имаме достатъчно откровения, но какво да кажем за фактите?

— Би ли ми казала какво работиш? — неочаквано попита Ник. — Тоест, какво си работила преди да напуснеш?

— Работех в едно списание — отговори Бронте и осъзна, че макар и за кратко, беше разголила душата си пред него.

Известно време останаха смълчани. Бронте се беше втренчила замислено в кръста, окачен над камината, а отец Ник Болард гледаше неотклонно горящия в нея огън.

— Е, нали помниш как ти казах, че това е разговор, който трябва да проведем на по чаша чай — най-сетне се обади свещеникът.

Бронте кимна.

— В действителност за него май ще отидат едногодишни запаси от чай — усмихна се той.

— Може би запасите от чай за цял живот — поде Бронте шегата му и също се усмихна.

— Винаги си добре дошла — каза отец Болард. — Сега обаче аз трябва да се приготвя, защото трябва да се видя с едни хора след около четвърт час. Искаш ли да дойдеш утре? Или може би да се видиш сега с един от по-висшите свещенослужители в енорията?

— Разбирам — поусмихна се Бронте. — Включваме и тежката артилерия.

— Цял следобед няма да ни стигне дори само за един от тези въпроси — каза отец Болард, ставайки от креслото си.

Бронте също се изправи, после пое ръката му, която ѝ подаде за довиждане, и я стисна.

— Благодаря все пак — каза тя, след като той я придружи през завесите, покрай редиците дървени скамейки, до входа на църквата.

Преди да си тръгне — а знаеше, че няма да дойде повторно — Бронте си позволи за последен път да погледне с копнеж лицето му, като се опитваше да си представи какъв ли живот би водил, ако не беше свещеник, а обикновен мъж, и сега се връщаше в апартамента си, а не в католическа църква. После се отърси от тези мисли и излезе, а отец Болард остана на прага, вдигнал леко ръка, сякаш да ѝ помахва, загледан след нея.

Бронте си помисли, че ако не друго, той бе успял поне да я отърве от мъчителното ѝ желание да запали цигара. Но пък това би могло да бъде и Божие чудо, нали? Докато се връщаше обратно през парка, тя се чудеше дали всички жени от папството на отец Ник Болард не хранят тайни греховни помисли към него. Вероятно не, укори сама себе си Бронте — вероятно всички други в енорията му са поне сто пъти по-извисени духовно от нея. Тя винаги е била безсрамна, вятърничава и повърхностна — беше избрала дори църквата, в която се ожениха двамата с Ричард не за друго, а заради красивите, млечно опалови стъкла на прозорците.

После изведнъж спря рязко, поразена от една прорязала съзнанието ѝ мисъл: отец Ник Болард беше първият мъж, когото бе пожелала след повече от година пълно безразличие към мъжете.

— Удивително! — възкликна гласно Бронте и възгласът ѝ накара минаващата покрай нея жена да се обърне и да я изгледа.

За всеки случай прехвърли набързо наум последните дванайсет месеца и се увери, че не е сбъркала. През цялата година не бе регистрирала дори най-мъничко атомче на привличане към когото и да било — а ето че сега шест огромни молекули, гъмжащи от атоми, се бяха стоварили отгоре ѝ едновременно.

Може би, ако знаеше какво ѝ се беше случило точно сега, Господ Бог би ѝ простил всичките светотатства. Защото Бронте осъзна, че при нея се бе върнало не само и не толкова сексуалното желание, колкото желанието ѝ да живее — а вече беше забравила колко тясно свързани са тези два копнежа. Но нали се предполага, че именно в това е същината на Бога? Да вдъхва живот, а после и желание да го живееш.

Бронте знаеше, че до утре ще е забравила Ник Болард. А междуременно и ще престане да довежда сама себе си до пълна

лудост, медитирайки с кръстосани крака на пода и разговаряйки с малки порцеланови слончета. Помисли си, че вероятно смисълът на живота е в това, че той е такъв, какъвто е и човек просто трябва да си го живее, а ако има късмет, и да му се наслаждава от време на време, а не да подклажда в себе си греховни помисли към свещеници, с десетина години по-млади от него. Помисли си още, че може би Ейнджъл е спасил живота ѝ именно, за да ѝ даде възможност да види и осъзнае тази истина. Но най-интересното от всичко беше, че тя бе забравила напълно какво означава да желаш някого. Толкова много време беше минало, откакто онази част от мозъка ѝ, която обикновено събуждаше тези изживявания, бе сякаш замръзнала. Благодарение на Ник — въпреки че се срамуваше от обзелата я похот към него — нещо в нея отново се беше събудило за живот. „Въпросът обаче е — помисли си Бронте — какво да правя с това нещо? Накъде да го насоча?“

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Том винаги се чувстваше неудобно в бара на единствения хотел в града *Комптън Армс*. Прекалено много пъти в миналото бе припадал в тоалетната му, а редиците от бутилки зад барплота остро му напомняха за безвъзвратно пропилените месеци и години от живота му, както и за всичките не само часове, но дни и седмици, които въобще не помнеше. А което бе още по-лошо, бутилките му напомняха, че понякога все още не може да си има доверие. „Едно питие никога не стига“, помисли си Том.

Но нямаше начин да промени общото желание на градския отбор по крикет, така че всяка първа сряда от месеца всички играчи се събираха по традиция във вътрешния салон на бара. Понякога обсъждаха първенствата по крикет, но обикновено просто се напиваха заедно, играеха билиард и се обзалагаха за резултата от конните надбягвания във *Флемингтън*.

Когато Ричард дойде, завари Том да отпива на малки глътки от чашата си с портокалов сок, стараяйки се да утолява с него жаждата си за други питиета.

Ричард му кимна и придърпа един стол до масата, на която се беше настанил Том и прелистваше вестника.

— Ние ли сме първите? — попита Ричард.

Том кимна и остави вестника.

— С рейса ли дойде?

— С рейс от Хобарт, а после с колелото дотук. Но голяма разправия падна, докато ми позволят да кача колелото си в рейса.

— Как се чувстваш на новото място?

Том се усмихна и сви рамене.

— По-добре, отколкото при Ани. Но бях забравил какво е да живееш с повече от един човек. Редиш се на опашка за банята.

— Е, ако това ще те утеши — подхвърли Ричард, — със Сара е все едно да изчакваш трима души за банята. Тя прекарва там много по-

дълго време, отколкото Бронте, а аз си въобразявах, че световният рекорд е на Бронте.

Том съсредоточи цялото си внимание върху чашата със сока, за да не му се налага да срещне погледа на Ричард, като трескаво търсеше някаква друга тема за разговор, която да не е свързана със Сара.

— На Хари май му идва доста нанагорно — каза най-сетне Том.

— Да, ужасно е — съгласи се Ричард. — Разбра за телевизионното шоу, нали?

Том отпи от сока си като поизкриви съчувствено лице.

— Да. И за Пипин също.

— Направих, каквото можах — погледна го Ричард. — Намерих му дръм-машина.

— Хари ми каза.

— Но не съм убеден, че го оцени.

— Напротив, много ти е благодарен. Наистина — настоя Том.

— Просто Хари показва по странен начин благодарността си. Пък и ти нямаш никаква вина, че се е отказал в последния момент.

— Така е.

— Липсва му увереност. Знаеш как е. Е... — Том сви рамене — той ти е брат, така че сигурно си наясно по въпроса.

Ричард махна с ръка на няколкото от членовете на отбора, които току-що бяха влезли, после погледна часовника си.

— Днес всички подраняват — отбеляза той. — Има още половин час до началото.

— Ще пиеш ли още едно? — попита Том.

Ричард врътна отрицателно глава. После погледна приятеля си, помисли си как ли наистина се справяше, след като напусна Ани, и го попита:

— Сигурен ли си, че взе правилното решение, като напусна Ани?

Том кимна.

— И Ани също не беше щастлива — сви рамене той. — Но не искаше да си го признае.

— Сигурно — съгласи се Ричард.

— Единствено градината ми липсва — каза Том.

— Някакви победи в Хобарт?

Том се изчерви и погледна встрани. Ненавиждаше факта, че вече минаваше трийсетте, а Ричард все още можеше да го накара да се

изчерви.

— Не мога да повярвам, че все още не си покорил някоя с този твой чар — подкачи го Ричард.

— Е, не знам — безпомощно сви рамене Том.

— Мисля, че ергенският живот ще ти се отрази добре — отбеляза Ричард. — Ще си намериш някоя, която да ти подхожда повече. Или поне да е по-млада.

— Не искам все пак да е толкова млада, колкото са гаджетата на Хари — смотолеви Том, като се опитваше да отклони вниманието от себе си.

— О, не, не. Не ти говоря за двайсет и една годишни хлапачки — съгласи се Ричард, като се позасмя. — Мисля, че по-скоро имаш нужда от жена приблизително на възрастта на Сара.

Като преглътна мъчително, Том изпи наведнъж сока си и направи отчаян опит да не се изчерви отново. Може би нямаше да се изчервява, ако си наложеше непрекъснато да мисли колко много му липсва градината на Ани.

— Ще отскоча до тоалетната — каза и стана от стола си. Ричард се загледа в огромния видеоекран, където течеше запис на някакъв боксов мач. Искаше му се да хапне нещо. Но като си помисли за спагетите със сос болонезе, които сервираха тук, му се отщя. След като се съберат всички, може да се прехвърлят в местния китайски ресторант. А може и Сара да му спретне нещо за вечеря по-късно, ако има настроение за готвене.

— Сара не ми позволява да гледам бокс — подхвърли Ричард, след като Том се върна на мястото си. — Вкъщи сме на постоянна диета с видеозаписи на английски телевизионни филми и шоупрограми. Понякога имам чувството, че тя сякаш още не е напуснала Лондон. Само дето гледа неща отпреди две години.

— Ако се преместя да живея в друга страна, и на мен също ще ми липсва тукашната телевизия — отбеляза Том спокойно.

— О, става дума за нещо по-различно — въздъхна Ричард и разсеяно пак насочи поглед към боксовия мач. — За нещо повече от носталгия.

Том замълча и също загледа мача. Искаше му се някой от боксьорите да нокаутира другия, за да отвлече вниманието на Ричард от тази тема.

— Сара е показателен пример за това какво става с жените, когато се омъжат за първи път — въздъхна Ричард, като отново погледна към Том.

— Така ли?

— Сякаш правилата на играта се променят. И с Бронте стана същото. Само че не толкова бързо. Отначало сте ей така... — Ричард вдигна длан съвсем близо до гърдите си, — а после изведнъж те се озовават ей там. — И той отдалечи дланта си встрани. — Със Сара не е никак леко да се живее, Том, но едва сега, когато вече сме женени от месеци, съм готов да го призная.

— Предполагам, че просто свиквате един с друг — смотолеви Том.

— Да, свикваме, но и много се караме.

— Ясно — кимна Том, като упорито си мислеше за градината на Ани, за да не се изчерви.

— Всъщност, преди да се оженим, изобщо не сме се карали. Нито веднъж — продължи Ричард. — А сега непрекъснато си тряскаме вратите. Ужасно е — поклати глава Ричард, като погледна Том. — А най-ужасното е, че тези караници са единствените моменти, когато имам чувството, че сме наистина семейна двойка. Възприемам ги като някакво доказателство, че поне тогава сме в известен смисъл заедно.

Том усещаше сърцето му да бие все по-силно и затова не откъсваше поглед от боксьорите на екрана, които сега сякаш танцуваха около центъра на ринга.

— Но тя не ми споделя нищо за чувствата и притесненията си, за да мога да ѝ помогна — призна Ричард. — Господи, наистина съм уморен от всичко това.

— Лоша работа — съгласи се Том, като отчаяно се опитваше гласът му да звучи хладнокръвно.

— Страшно лоша. Дори стигнах дотам да си мисля дали пък тя не... Не знам.

Полагайки усилия да запази спокойствие и да не се изчервява, Том кимаше от време на време с глава, колкото се може по-непринудено, без да откъсва очи от екрана.

— Започнах да се питам дали Сара не се вижда с някой друг — най-сетне призна Ричард, като остави празната си чаша на масата. —

Ето доколко лоши са нещата, Том. Както и да е. Стига признания. Явно алкохолът ми развърза езика — каза Ричард и кимна към чашата си.

Някаква шумотевица в другия салон на бара отвлече за момент вниманието му. Той погледна натам и видя Хари, който държеше щеката за бiliarд като микрофон и се преструваше, че пее за радост и забавление на останалите играчи от отбора по крикет.

— Хари — провикна се Ричард през бара.

Хари му махна с ръка, остави щеката, взе от барплота по една бира във всяка ръка и приближи към тяхната маса. Ричард забеляза, че брат му е облечен по един от обичайните за него шокиращи начини, макар че никога преди не го беше виждал точно в тези дрехи — панталони с ръб, явно от строг делови костюм, над чийто колан обаче се подаваше доста широка ивица от фосфоресциращо зелените му боксерки.

— Да бе, да — подхвърли Хари, когато забеляза, че Ричард го оглежда от главата до петите. — Виждат се гащите ми. Много важно. Пък и гледката си я бива. И е сто пъти по-добре да те зяпат, отколкото никой да не те забелязва — обърна се той към Том, който беше облечен в изтъркани дънки и стар пуловер, с протрити дупки на лактите.

— Точно си говорехме за телевизионното шоу — отбеляза Том помирително. — Домъчня ми за теб, като разбрах какво е станало.

— Много повече трябва да ти домъчнее за горките австралийски телевизионни зрители, които ще трябва да понесат едно шестгодишно момиченце с изкуствено щръкнали плитки и забраден с шалче пор на верижка да им пее „Самотната гъска“ — въздъхна Хари, като сръбна от бирата си.

— За какво става дума? — попита Ричард.

— О, хлапето с пора спечели конкурса. Конкурсът, от който аз се оттеглих — отговори Хари безгрижно. — Впрочем всичко наред ли е с дръм-машината?

— Невил не се е обаждал.

— Хубаво — кимна Хари. — Защото, въпреки че не й се наложи да премине изпитанието на своя звезден миг, имах известни опасения да не би репетицията в караваната да й е видяла сметката. — Хари започна да цъка шумно и ритмично с език и да барабани с длани по масата, а Том и Ричард се обърнаха отново към екрана, където боксовият мач беше свършил и сега течеше състезание по сумо.

— Върхът на забавлението — отбеляза Хари. — Двама тлъсти японци се боричкат, облечени в женски гащички. Какво да ви донеса за пиене, момчета?

— За мен нищо, благодаря — отговори Том, като решително завъртя глава в знак на отказ.

— Намали малко темпото — предупреди брат си Ричард. — Чака ни сбирка на отбора.

— Питам само — отвърна Хари, после вдигна за поздравница към тях първата си бира и добави: — Впрочем нека ви зарадвам, Пипин и Уенди вече са двойка.

— Така ли? — попита Том. Ясно му беше, че Хари се прави на непукист, но по тъмните кръгове под очите му си личеше, че напоследък явно страда от безсъние.

— Аха, разхождат се по улицата хванати за ръка, прегръщат се на обществени места и тъй нататък — въздъхна Хари. — Така де, Ричард, я кажи, ти правиш ли така? Двамата със Сара ходите ли по улицата, като се държите за ръце?

Том се почувства неудобно заради Ричард поради всичко, което приятелят му бе споделил с него преди малко, затова заби поглед в ботушите си, докато Хари говореше.

— Съгласен съм, че държането за ръце е доста солидно доказателство — усмихна се Ричард.

— Ами да — възкликна Хари, а после предупредително вдигна пръст: — Отваряйте си очите на четири, защото Пипин и Уенди ръсят подобни доказателства навсякъде из града. А според моето лично мнение това изобщо не е подходяща гледка за деца и животни.

— Всъщност Пипин изобщо не беше чак толкова страхотна на барабаните — съчувствено се обърна към него Том. — Можеш да си намериш някой много по-добър.

— А, не — махна пренебрежително с ръка Хари. — Скъсах с музиката.

— Така ли? — попита учудено Том.

— Завинаги — отвърна Хари, като упорито вирна брадичка.

— Любовта между мен и музиката умря в градската концертна зала на Хобарт. Разбрах, че това е окончателно в мига, когато излязох оттам. И още нещо искам да ви кажа.

— Какво? — попита Ричард.

— Скъсах и с Деби Хари също.

Ричард се втренчи в него, опитвайки се да разбере дали брат му говори сериозно или не.

— Не можеш да скъсаш с Деби — обади се Том най-сетне. — Деби е неделима част от живота ти.

— Нищо подобно — отвърна Хари бързо. — Писна ми да ми връщат от Ню Йорк писмата, дето ѝ ги пиша, с клеймо „Няма такъв човек на този адрес“. Все едно, съвсем скоро навършвам трийсет години. Нещата се променят.

— Какво искаш да кажеш с това? Кои неща се променят? — попита Ричард.

— Разни неща — отвърна Хари загадъчно, като отвори втората си бира.

— Това да не си го прочел в някое от женските списания — попита Ричард.

Том се усмихна на себе си. Той беше напълно в течение на това как Хари осъществява мисията на своя живот на мъж, който пише на абсолютно всяка рубрика от рода на *Лична драма* във всеки вестник и списание в страната.

— Всъщност и това е едно от нещата — обърна се Хари към брат си. — Едно от променящите се неща.

— Ясно.

— Реших да стана първият мъж — водещ на рубрика *Лична драма* — обяви Хари и надигна отново бирената бутилка.

— Сериозно? — неволно възкликна Том недоверчиво.

Хари обаче изглеждаше неимоверно сериозен.

— За известно време, докато се утвърдя на новото поприще, ще продължа да работя на половин работен ден в банката — обясни той на Том, като нарочно не поглеждаше към Ричард. — После ще напусна и ще се отдам изцяло на това да решавам емоционалните проблеми на хората. Но естествено, това означава, че ще ми орежат заплатата. А също и че ще трябва да забравя за жилищния заем при изгодни условия. Но пък всъщност аз и без това никога не съм имал намерение да тегля заем за жилище. Когато тръгна да си купувам къща — обяви тържествено той, — ще я платя изцяло в брой. Непрекъснато спестявам в една консервена кутия, която е под леглото ми. Майната ѝ на банката.

— Искаш да кажеш, че ще отговаряш на писмата на читателите, които пишат до вестниците и до женските списания, за да търсят съвет за своите емоционални проблеми, така ли? — попита Ричард замислено.

— Да — кимна Хари. — Мисля, че е крайно време да допуснат и някой мъж до списването на тези рубрики. Особено пък човек като мен. Мъж, който... — той замълча за миг — който има доста опит в живота.

— Значи мислиш, че си достатъчно квалифициран за тази работа, а? — остро отбеляза Ричард.

— Колко типично! — въздъхна Хари, като остави бирената бутилка на масата. — Знаеш ли, Ричард, точно такава предполагах, че ще бъде реакцията ти. Ти си толкова... — личеше си, че Хари търси по-меки думи, за да окачестви брат си — толкова си праволинеен! Дали съм квалифициран?! Боже мили, че на кой му пука?! Вероятно жената хамстер също не е квалифицирана.

— Коя е тази жена хамстер? — търпеливо попита Ричард.

— Мери О'Фланеган — поясни също толкова търпеливо Хари. — Тя има бузки като на хамстер. Жената, която отговори на писмото ми и ме посъветва да поканя вещицата Уенди Вагнер на среща.

— Е, ясно в такъв случай, че тя определено не е квалифицирана — съгласи се Ричард. — Но пък, предполагам, човек сигурно трябва да има все пак диплома по психология или друг някакъв сертификат, за да върши тази работа.

— Я ти пък ми кажи, за какъв дявол ти е диплома, за да разбираш загадъчните и непредвидими глъбини на човешкото сърце и душа? За да си я окачиш в рамка на стената може би?

— О, за бога! — въздъхна Ричард.

— Какво? Какво? — нападателно попита Хари.

— Искам да кажа... — поизправи се Ричард на стола си. — Наистина ли говориш сериозно, Хари?

— Абсолютно сериозно — отговори брат му, като сложи на масата ръцете си със здраво преплетени пръсти. — Вече депозирах уведомителното си писмо до шефовете на банката.

— Какво? — извика брат му.

— Виж сега, Ричард, писах до куп подобни рубрики. И знаеш ли какво? Те са абсолютно безполезни. Така де, повечето от тях. Аз

самият бих могъл да реша проблемите си сто пъти по-добре, отколкото всички тези „лели Агонии“ от списанията. Всеки месец милиони хора по целия свят го отнасят поради неподобни неквалифицирани съвети. Това е направо скандално! Помислете си само колко семейства и интимни връзки са пострадали, колко хора са били докарани до самоубийство...

— Хари... — опита се да го прекъсне Ричард.

— Мисля, че притежавам необходимото, за да водя подобни рубрики — настоя Хари. — И изобщо не ми пука дали ти вярваш в мен, Ричард. Аз си вярвам, а това е най-важното. Само че...

— Само че какво? — попита Ричард.

— Ще трябва да ти поискам една услуга — призна Хари.

— Една услуга — криво се усмихна Ричард. — Само че май никога не е една, а?

— Ей, по-кратко — прекъсна ги Том.

Мразеше, когато двамата братя започнеха да си говорят по този начин. А и все по-трудно понасяше да бъде в присъствието на Ричард. Това, което бе научил за семейния му живот със Сара, го караше да се чувства неудобно до прилошаване. Осъзна, че някак изведнъж всичко бе станало прекалено реално. Реши, че идването му в бара тази вечер беше грешка от негова страна. Трябваше да си остане у дома — съквартирантите му готвеха вечеря, така че поне щеше да им нареже лука или да свърши нещо друго полезно.

— Не се карайте — каза Том неочаквано, като погледна последователно Ричард и Хари. — Не и вие двамата.

— Това не е каране — сви рамене Хари, вторачил се безизразно в борците на екрана. — Просто... Ричард трябва да разбере що за човек съм.

— А ти трябва най-сетне да пораснеш — отговори му Ричард.

— Точно това правя — на свой ред отвърна Хари.

— Добре де, каква услуга искаш? — попита Ричард. — Какво точно трябва да изтърпя този път заради теб?

— Е, сигурен съм, че това май наистина ще те убие, Ричард, но все едно... — започна Хари.

— Какво?

— Трябва ми домашният телефонен номер на Бронте.

Ричард кимна, завъртя театрално очи, въздъхна и погледна към Том за съчувствие, но приятелят му се бе отнесъл нанякъде, смръщил вежди.

— Бронте. Трябваше да се досетя — каза Ричард. — Да не си мислиш, че тя ще ти осигури работа?

— Не, разбира се — отговори Хари. — Просто предполагам, че познава този-онзи.

— Нали знаеш, че тя напусна списанието?

— Ами! — Хари явно не знаеше.

— Преди доста време. Така че не съм сигурен.

— Е, дай ми номера ѝ все пак — настоя Хари. — Хайде де, какво толкова ще стане, ако ми го дадеш. Най-многого Бронте да ми тресне слушалката.

Ричард въздъхна тежко, извади химикалка от джоба си, откъсна парченце от вестника, надраска телефонния номер на Бронте и го подаде на брат си. Стори му се, че Том сякаш потъва в стола си и се отнася все повече и повече.

— А би ли направил и още нещо заради мен? — умолително го попита Хари.

Ричард кимна. Очакваше Хари всеки момент да му поиска пари и преценяваше наум каква сума може да си позволи да заеме на брат си.

— Имам нужда някой да прочете каквото съм написал — продължи Хари и забеляза израза на облекчение, който се изписа по лицето на Ричард, когато стана ясно, че няма да му иска пари. — Нахвърлях няколко емоционални проблема, а после написах и как смятам, че би трябвало да се подходи към тяхното разрешаване. Един вид като примерен образец за това какво мога. Просто си помислих, че ти би могъл да им хвърлиш един поглед.

— Разбира се — кимна Ричард любезно.

„Прекалено любезно“, помисли си Хари. После изведнъж отмести бирата си встрани.

— Знаеш ли, Ричард, ти никога не си ми показал, че си убеден в моите способности и аз да дам нещо на този свят — оплака се Хари с горчивина.

— Не е вярно — бързо отговори Ричард.

— Никога не си вярвал, че ще постигна нещо в музиката. И я виж ти, наистина не постигнах. Никога не си мислил, че някой ден ще

се оженя. Е, не съм женен. Ти кажи, Том, не съм ли образцов пример за сбъдването на всичко, в което родният ми брат ми е предрекъл, че ще се проваля?

— Престани! — срязва го Том.

— Ами да, животът ми е прекрасно изследователско поле за психолозите. А най-смешното е, че аз някак си успях да докажа абсолютно всяко съмнение, което брат ми е имал по отношение на мен.

— Ричард не се съмнява в теб, глупако! — изкрещя му Том, най-сетне стигнал предела на своята издръжливост. — Изобщо не се съмнява в теб, така че просто млъкни!

С тези думи Том тресна чашата си на масата, стана, блъсна стола настрана и бързо излезе от бара.

Знаеше, че никой от двамата братя няма да тръгне след него, но за всеки случай пресече пътя срещу движението и нарочно се отдалечи на зигзаг от бара, като мина през една детска площадка, а после по тясна уличка със стари къщи, чиито фасади носеха следите на жеги и порои. Най-сетне край една от тях откри неоградена морава, където се свлече на земята, облегна гръб о стената на къщата и се замисли. От години не бе изпитвал толкова силно желание да заплаче. Помисли си, че изобщо не беше плакал, когато напусна Ани, а това сигурно допринасяше за сегашното му състояние.

Много по-мъчително обаче беше усещането му, че Ричард току-що го е събудил от нещо като сън. Том изведнъж си даде сметка, че двамата със Сара се виждат тайно вече от три месеца. Единственото, което в момента го измъчваше много повече от чувството му за вина, бе жаждата му за алкохол.

— Как искам да прегърна моя стар приятел — обърна се той към една мотаеща се наблизо улична котка — бутилката, пълна със скоч.

Знаеше, че няма да го направи и че не би трябвало да го прави, но отвореният до среднощ магазин за алкохол беше само през няколко пресечки.

— Ела при мен, котано — повика той черното неугледно животинче с тънка извита опашка, но то пъргаво отскочи по-надалеч, когато видя протегнатата към него ръка.

„Няма начин да стане по-лошо, отколкото вече е“, помисли си Том. За повече от година време сега за първи път усети наистина сериозно желание да се напие. Живееше в къща със съквартиранти,

които почти не познаваше. И макар и само от време на време, продължаваше да мами единствения човек в живота му, който го беше поканил за кум на сватбата си. А по нищо не личеше, че Сара има намерение да напусне Ричард — въпреки всичко, тя все още беше омъжена за приятеля му.

В един вестник Том бе видял обява, че се търсят опитни градинари за работа по програмата на държавната агенция за поддръжка на националните паркове и грижи за дивите животни в тях. Заплащането беше толкова ниско, че пак щеше да му се наложи да живее със съквартиранти. Но беше дошъл моментът, когато се налагаше да вземе някои решения относно живота си. Като стана от земята, Том реши още на другата сутрин да се обади и да кандидатства за работата.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Две седмици по-късно Сара също вземаше решения. Вдигна телефона и направи нещо, което осъзна, че е трябвало да направи още в самото начало.

— Лиз, ти ли си? — каза тя, когато чу, че някой в Лондон вдигна слушалката. — Сара се обажда. Може ли да поговорим?

— Разбира се — отговори Лиз. — Имаш късмет, Джош току-що заспа, така че за известно време всичко ще е спокойно.

Бебето на Лиз, Джош — кръщелникът на Сара — се държеше много по-сговорчиво, отколкото бяха предполагали.

— Трябва да ти споделя нещо — каза Сара. — Вероятно ще те шокирам.

Лиз премълча, като се чудеше дали и приятелката ѝ не е забременяла, но нещо ѝ подсказваше, че това е последното, което може да очаква.

— Имам извънбрачна връзка — съобщи лаконично Сара, като за първи път се чу да употребява тези думи. Прозвучаха ѝ точно като друга една дума — изневяра, която напоследък също доста често ѝ идваше наум.

— О! — каза Лиз.

— С Том. Кума ни. Приятелят на Ричард.

— Да, знам кой е Том. Кумът ви. Русият тип. Авторът на онази поема.

— Полудяла съм, Лиз.

— Да, така е. Каза ли си на някой друг? Каза ли си на Ричард?

— Не, никога. Само сега на теб.

— Сериозно ли е? От колко време?

— Не знам дали е сериозно — въздъхна Сара. — Вече нищо не знам. От няколко месеца.

Сара седеше в креслото до телефона и наблюдаваше безжизнено как лъчите на яркото зимно слънце играят по каучуковите дървета в

градината. След няколко седмици щеше да е рожденият ден на Ричард. След няколко месеца — първата годишнина от сватбата им. Долови далечния музикален сигнал за началото на новините по Би Би Си, долетял по телефонната линия от Лондон до Австралия.

— Господи, новините — въздъхна Сара. — Не съм и предполагала, че новините ще ми липсват.

— Том какво иска? — делово я върна към темата на разговора им Лиз.

— И той не знае. Искам да кажа, на няколко пъти опитвахме да скъсаме, но е прекалено болезнено. Ту се събираме, ту се разделяме, и после всичко пак започва отначало.

— Ами Ричард?

— Не мога да го напусна. Не бих могла да му причиня подобна болка.

Лиз погледна към спокойно спящия в кошчето си Джош, после повдигна вежди към съпруга си, който гледеше телевизия, като му даде знак да намали звука.

— Не мога да спя, нищо не мога да правя — продължи шепнешком Сара.

— Кога за последен път се видя с Том? — попита Лиз.

— Миналата седмица. Бях решил да не му се обаждам. Мислех си, че ако първа спра да му се обаждам, може би на него ще му е по-леко също да престане. Но той се обади. А после го заварихме на едно парти, където Ричард и аз бяхме поканени. И само като се видяхме... О, Лиз, просто не мога да ти го опиша.

— Ясно.

— Но на същото парти се скарахме страхотно. Бяхме излезли в градината, само двамата. И се скарахме. Том иска да напусна Ричард. Или най-малкото иска да знае дали Ричард ще ме напусне. Но, Лиз, още е твърде рано за подобно решение.

— А междувременно продължавате да се виждате тайно — отбеляза Лиз. — И къде се срещаш с Том?

— В неговата квартира, когато съквартирантите му ги няма — призна Сара и когато се чу да го казва на Лиз, почувства огромен срам. — Знаеш ли, когато ти го казвам сега, когато за първи път всичко излиза на бял свят, имам чувството, че това не съм аз, а някоя друга жена.

— Да, но си ти. А и Том е изоставил онази жена, Ани. Сега си спомням, че преди време ми каза, че я е напуснал.

— Да, напусна я.

— Значи е свободен.

— Да, но аз не съм. Донякъде ми се ще да не беше свободен. Мисля, че в такъв случай и за двама ни щеше да е по-лесно да прекратим връзката си. А сега имам чувството, че аз трябва да взема решението.

— Наистина ти трябва да го вземеш — категорично заяви Лиз. — Сама казваш, че всичко това продължава вече месеци наред. Е, крайно време е да решиш какво искаш.

— Луда съм по Том — простичко каза Сара. — Само да можеше да го видиш, щеше да разбереш. Толкова е лесно да го обикне човек. Той е невероятен мъж. И има нужда от мен. И двамата имаме нужда един от друг.

— Но още обичаш Ричард, така ли?

— Да. Но по различен начин. Не ми е безразлично какво ще стане с него. Затова и не мога да го напусна.

— Е, знаеш предполагам, какво ще ти кажа — въздъхна Лиз и отпрати любящ поглед към Джош, сладко спящ в кошчето си.

— Да — въздъхна и Сара, — знам.

— Доволна ли си от себе си? Щастлива ли си с живота, който водиш?

— Мразя се.

— Това е добре — каза Лиз. — А Том с какво се занимава?

— Започна нова работа. Като градинар към Национални паркове — отговори Сара. — Там има една жена, от която май се интересува. Всъщност не знам. Но я споменава доста често и просто имам чувството, че... е, разбираш какво искам да кажа. Но пък си мисля, че при това положение нямам право да недоволствам, нали?

— Така е — каза Лиз. — Нямам.

— Как се забърках в подобна каша? — въздъхна Сара. — Стана като на сън. Всичко беше толкова диво и някак нереално.

— Е, не бих искала да ти говоря, все едно че съм ти майка — започна Лиз, — но няма никакво значение как си се забъркала в кашата. А дори да е било като на сън, идва един момент, когато трябва да се събудиш и да кажеш „не“ на единия, „да“ на другия или пък „не“

и на двамата. Всичко друго е подло и гадно. Мразя да ти говоря така, Сара, но вероятно ми се обаждаш и донякъде, защото точно това искаш да чуеш.

— Да — отвърна Сара през сълзи.

— Доволна съм, че чух да казваш, че се мразиш — продължи Лиз. — А щом нещата са стигнали дотам да се мразиш, значи нямаш нужда от моя съвет.

— Преди няколко дни Том засади едно дръвче камелия — каза Сара. — Напролет ще цъфне. Каза, че го засажда за мен, защото искал винаги да му напомня за мен, независимо какво ще стане с нас двамата.

— Много мило — каза Лиз, като се опитваше да говори, колкото се може по-сурово със своята най-отдавнашна и най-близка приятелка. — Кажи му да си го сади за някоя друга. Помниш ли колко често сме си говорили за жени, които изневеряват на съпрузите си, и за жени, които разбиват интимните връзки на други хора?

— Да — отговори Сара и усети как цялата се свива.

— Някога и двете ненавиждахме този тип жени, Сара. А ето че сега ти самата постъпваш точно по такъв начин, нали?

— Знам.

— Защото не става дума само за Ричард, но и за Ани също. Помисли какво си й причинила на нея.

— Лиз, моля те — почти проплака Сара. — Мисля, че трябва да свършваме.

Като притисна смачканата на топка кърпичка към очите си, за да възпре напиралите сълзи, Сара затвори телефона и се загледа през прозореца към нощното небе.

Няколко дни по-късно Том гледеше как Пердита — градинарката, с която работеха заедно — поливаше засадената от него камелия. Бяха облечени в еднакви служебни гащеризони в цвят каки, но Пердита едва ли не плуваше в нейния, толкова беше дребна и слабичка. Но Том откри, че неизвестно защо просто не може да откъсне очи от нея.

— Искаш ли да ти помогна? — попита, като приближи към Пердита.

Новата му работа му носеше огромно удоволствие — от една страна, защото засаждаха с млади дръвчета една пустееща част от парка, а от друга, защото чрез нея заживяваше нов живот, който му се струваше по-реален — и много по-нормален.

— Май ще отида да обядвам в бара — каза Пердита, като се изправи.

Том забеляза, че днес косата ѝ беше сплетена на плитки — отдалеч приличаше на мъничка индианка.

— Добра идея — отвърна Том, като гледаше как деликатните ѝ ръце, напъхани в големи градинарски ръкавици, пъргаво укрепват ствола на малката камелия с дървени подпорки.

— Това дръвче умира — отбеляза Пердита.

— Да, наистина. Умира преди още да е имало шанс да порасне — каза Том, заслушан в скрития смисъл на думите. „Нищо чудно, че умира“, помисли си той. Та нали беше нарекъл тази камелия за Сара.

Том гледаше Пердита и си мислеше, че Ричард май е бил прав със съвета, който му даде. Тя беше трийсет и четири годишна, почти колкото него. А от малкото, което знаеше за нея, бе стигнал до извода, че не е женена. При тази мисъл усети да го залива остро чувство на вина по отношение на Сара, но побърза да го потисне. Сара не беше негова. А и той не беше неин. Тя принадлежеше на Ричард, а той самият вече не принадлежеше на никого.

— Може би и другите ще искат да дойдат в бара — каза Пердита като отметна плитките си назад и се обърна да погледне към групата градинари, които работеха в подножието на хълма.

— Ще ги попитам — каза Том с надеждата, че ще откажат.

Струваше му се, че ако успее поне за два часа да изхвърли Сара от мислите си, вероятно ще съумее да допусне в тях Пердита. А колкото и да е странно, имаше усещането, че дори Ани сигурно щеше да я хареса.

Том нямаше представа докъде щеше да го отведе в бъдеще работата му на градинар, но засега беше доволен да живее в настоящето. Реши, че поне по отношение на Сара е безсмислено да се тревожи за бъдещето. Много по-разумно му се виждаше да живее ден за ден. А ако дните се слеяха и го поведяха в някаква нова посока, щеше да заплува по течението им. Осъзна, че сега, когато Ани си беше отишла от живота му, най-сетне започва да се учи да плува.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Честит рожден ден! — извика Хари, като натика подаръка си в ръцете на Ричард. — И честита пролет!

— Чакай сега малко, дай да уточним нещата — каза Ричард с усмивка. — Как да го смятам този подарък — на патерица за миналата година или по изключение точно навреме за тази?

— Това е подарък „две в едно“ — ухили се брат му. — Спокойно, не съм забравил, че миналата година нищо не ти подарих.

Ричард разопакова пакета и с изумление се вторачи в подаръка си — солница и пиперница с формата на крави, върху обща поставка, имитираща тучна поляна. Хари дори не си беше направил труда да махне етикетчетата с цената от магазина за стоки втора употреба.

— Точно за каквото си си мечтал, знам — отбеляза Хари.

— Значи, лявата крава ми е подарък за рождения ден през миналата година... — започна Ричард.

— Да. А дясната ти е за тазгодишния, така че вече всичко е тип-топ. Солта и пиперът излизат от виметата им — обясни Хари гордо. — Бях направо поразен, когато жената от магазина на Червения кръст ми ги показа.

— Мммм, да — усмихна се Ричард. — Страхотни са, Хари. Благодаря.

Двамата братя бяха сами в кухнята, на чиято маса имаше голяма празнична торта, огромен поднос, отрупан с невероятно количество сандвичи с риба от консерва и голяма хладилна чанта, натъпкана с кутии бира в лед.

— Аз ли пристигнах пръв? — попита Хари.

— Да — отвърна Ричард. — Сара отиде до супера и сигурно ще се забави поне още половин час. Каза, че ще купи и няколко печени пилета, така че ще имаме случай да използваме твоите вимета.

— Имам добри новини — оповести изведнъж Хари.

Ричард го гледаше очаквателно, докато Хари измъкваше от джоба си руло листове, привързани с ластик.

— Завърших първия си материал с емоционални проблеми и съвети за решаването им — щастливо обяви Хари. — Впрочем благодаря за всички предложения. Том също доста ми помогна. Сега вече материалът е много по-добър. По-реалистичен.

— Аха — съгласи се Ричард.

Почти беше забравил за идеята на Хари да стане първият мъж душеприказчик в женски списания. През годините брат му беше изказвал толкова откачени идеи, че Ричард просто не беше в състояние да ги приема насериозно.

— Като начало, доста трудно ми беше да измисля проблемите — продължаваше да обяснява Хари. — Но както и да е, справих се. Помислих си, че няма да е зле да го донеса, за да хвърлиш едно око на завършения материал. Реших първо да го изпратя на *Космополитен*, да видя какво ще кажат.

— Аха — отново се съгласи Ричард, поемайки от брат си изписаните листове. — А Бронте какво каза, ще ти помогне ли?

— О, да — отговори Хари, като си избра един сандвич от подноса върху масата.

— Наистина ли? — попита Ричард безкрайно удивен.

— Е, каза, че ще помисли по въпроса — призна Хари. — Но пак ще ѝ се обадя, за да ѝ напомня. Мисля, че тя е от хората, на които трябва да звъниш по два пъти.

— Може би дори три — поде шегата му Ричард.

— Ясно — кимна с разбиране Хари, а после неочаквано възкликна: — Ей, кажи нещо за новата приятелка на Том. Ще дойде ли на партито?

Ричард сви рамене.

— Пердита. Градинарка. Не знам дали вече има статус на приятелка. Има-няма две седмици, откакто излизат заедно. Казах му, че е поканена. Но не знам дали ще я доведе. Не говори много за нея. Знаеш го какъв е.

Почукване на вратата извести идването на д-р Гилби и мисис Гилби, които носеха голям найлонов плик с варени речни раци, а Макс неотклонно ги следваше по петите.

— Това е нашият подарък — каза мисис Гилби, като целуна Ричард. — Честит рожден ден! Подрали ли сме?

— Няма значение — отвърна Хари, като взе един сандвич от подноса и го подхвърли на Макс. — Така ще започнем по-бързо да ядем. Но пък трябва да кажа, Ричард, малко странни са ми тези сандвичи с риба от консерва за рождения ти ден! Къде ѝ е бил умът на Сара?

— Я стига — каза баща им, като изгледа строго Хари. — Престани да хленчиш.

— Не се тревожи, освен печените пилета Сара ще донесе и други неща за похапване от супера — утеши брат си Ричард. — Чипс, варена царевица, пържен боб... Все по твоя вкус, както виждаш.

Хари реши, че той ще поеме озвучаването на вечерта и приближи към стереоуредбата в хола. Понякога колекцията на Ричард от компактдискове го изненадваше и му се беше случвало да открива сред тях някоя група или певец, от които не му се потрисаше, но това не спасяваше общото впечатление за безнадеждност. Припомни си все пак, че така беше открил някои интересни изпълнения на Барбра Стрейзънд. Но пък беше безсмислено да се надява да попадне на каквато и да било наистина сваятна музика — никакъв шанс Ричард да си е купил последния албум на *Супертрева*. Е, ако се поразровеше, сигурно щеше да открие нещичко достойно да бъде чуто — може би, да речем, четвъртото парче от втората страна на компактдиска с музиката от филма *Титаник*.

Прехвърляйки компактдисковете, Хари откри абсолютно всеки, който би искал да види обезглавен с мачете — Селин Дион, Елтън Джон, Марая Кери, Хари Коник, а също и някои силно издраскани сингли от ученическата колекция от плочи на брат му.

— *Нак* — провикна се Хари от хола към кухнята. — Ричард, какво ще кажеш да пуснем *Нак*!

— Какво? — провикна се и Ричард, като леко смръщи вежди озадачено.

Хари реши да пусне сингъла, а когато се разнесоха уводните китари на *Моя Шарън*, започна разсеяно да върти ханш предизвикателно, под неодобрителния поглед на баща си.

— Хари ми каза, че любовта между него и музиката била умряла в градската концертна зала на Хобарт — довери Ричард на майка си, като наблюдаваше брат си, който вече и пееше заедно с групата.

— Е, това определено е нещо, което брат ти би казал — съгласи се мисис Гилби.

— Но я го виж сега — Ричард кимна с глава към брат си, който подскачаше и се извиваше, като пееше във въображаем микрофон. — Това е по-силно от него.

В този момент усети една ръка да го потупва по рамото, обърна се и видя незабелязано влезлия Том — с най-късата коса, каквато не бе виждал от години.

— Честит рожден ден — каза Том и му протегна бутилка червено тасманийско вино.

— Благодаря — усмихна му се Ричард и остави подаръка на масата. Това бе любимата му марка, а Том се беше постарал да намери и бутилка с отлежало вино от много добра реколта.

— Всички сме подранили — отбеляза мисис Гилби, като подаде на Том един сандвич от подноса и същевременно се опитваше да попречи на Макс да скочи и да го грабне от ръката ѝ. — Сара е отишла до супера, за да вземе още неща за ядене. О! — възкликна тя, като забеляза новата къса прическа на Том.

— Харесва ми. Много ти отива.

— Пържен боб! — провикна се Хари към Том, като му махна с ръка за поздрав. — Чакаме пържения боб. Храната на истинските мъже!

Том отиде при него до стереоуредбата, коленичи върху килима на пода и започна да рови в големия кашон, където бяха старите сингли на Ричард.

— Не мога да ѝ се наситя на *Моята Шарън* — обяви Хари, след като песента свърши, вдигна игличката и отново я сложи в началото на плочата.

— А какво ще кажеш за това? — Том подхвърли на Хари друг сингъл в избледняла червена обложка.

— О, Боже! — хлъцна Хари. — *Видеото уби радиото*. По нейно време аз още съм ходил прав под масата.

— Помня, че на една училищна дискотека Ричард се сваляше с някакво гадже под звуците на тази песен — разсмя се Том.

— Типично — съгласи се Хари. — Никой, освен брат ми, не би посмял да си прави свалки на това парче.

— Мислех, че си скъсал с музиката — предизвика го Том.

Хари гръсна глава.

— Ами да, скъсах. Професионално.

— Аха, професионално.

— Стига сме говорили за мен, приятел — каза Хари, като бутна настрана кашона с плочи. — Я кажи какво става с онази мацка с плитките?

— Пердита — усмихна се Том и заби поглед в килима.

— Да, именно. Пердита с плитките.

— Нищо не става.

— Да бе, да.

— Тя ми е само приятелка.

— Само приятелка, но и двата пъти, като ти се обадох, тя беше в стаята ти.

— Отбележи обаче, че и двата пъти беше по съвсем прилично време.

— Е, както и да е. Радвам се да чуя, че отбелязваш напредък — каза Хари. — Това изобщо не ме огорчава. Въпреки че аз лично живея в безбрачие, мога все пак да споделя твоето щастие. Аз...

Хари се надигна от пода, където седяха двамата с Том, свали *Моя Шарън* от грамофона на уредбата и сложи на нейно място *Бъгълс*.

— Ей, Ричард — провикна се той през стаята. — Това да ти напомня нещо?

— По-кратко! — извика брат му в отговор и многозначително вдигна вежди към майка си.

— Мисля, че се държи така, защото напусна банката — обясни мисис Гилби. — Един вид хормонална реакция.

Когато няколко минути по-късно паркира джипа пред къщата, Сара се смръщи, чувайки гърмящата отвътре музика. Какво става? Един поглед през прозореца обаче ѝ бе напълно достатъчен, за да си изясни положението. Хари подскачаше като полудял нагоре-надолу пред стереоуредбата, опънал ръце по шевовете на панталона си, в компанията на Макс, който също подскачаше като полудял нагоре-надолу пред стереоуредбата.

— О, Боже! — измърмори Сара, като заизважда от багажника кутиите с печените пилета и пликите с консерви. Имаше дни, когато можеше да понася Хари, и дни, когато това ѝ беше напълно невъзможно. Днес определено не беше Хари-поносим ден.

Като влезе в кухнята с покупките със задоволство видя, че родителите на Ричард са донесли речни раци. Не по-малко доволна беше и че вече най-сетне се научи да различава речните от морските раци — помисли си, че това донякъде я правеше почти тасманийка.

Съсредоточи се в приготвянето и поднасянето на храната като си повтаряше, че за нищо на света не бива да поглежда към Том. Безуспешно, разбира се, защото в мига, в който влезе в хола, го видя да стои заедно с Хари пред стереоуредбата. Веднага забеляза, че си е подстригал много късо косата. Неизвестно защо това я депресира страхотно.

— Аз ще нарежа пилетата, ако не възразяваш — предложи ѝ Ричард, като я целуна по бузата. — Ти отиди да се видиш с мама и татко. Другите още не са дошли.

— О, благодаря — отвърна Сара, като полагаше усилия да не гледа към Том.

— Изглеждаш прелестна — отбеляза мисис Гилби одобрително при вида на белите дънки и розовата кенарена блузка на Сара.

— Пролетта най-сетне дойде — вметна д-р Гилби.

Но Сара не чуваше какво ѝ говорят, защото умът ѝ беше на светлинни години от тях.

„Погледни ме“, опитваше се да внуши мислено на Том, но безрезултатно. Стоеше с гръб към нея, явно нарочно, докато двамата с Хари въртяха копчетата на стереоуредбата. Сара си помисли, че няма начин да не е чул паркирането на джипа, а въпреки това не беше дошъл в кухнята да я поздрави и да поговори с нея.

— Тази песен... — въздъхна мисис Гилби, — помня я тази песен. Ама как се казваше групата... *Бигълс? Бъгърс?*

— *Бъгълс* — отвърна Сара, която помнеше песента още от времето, когато в училище слушаха предано топкласациите по радиото. — Ще отида да поздравя Хари.

Д-р Гилби и мисис Гилби ѝ се усмигнаха одобрително.

— Толкова е красива — каза мисис Гилби, когато Сара стана и се отдалечи от тях. — Навремето и аз имах такава блузка.

— Здравсти и честит рожден ден на мъжа ти — подхвърли ѝ Хари, когато Сара спря до него и Том. — Точно се ровехме в кашона на Ричард. Трябва най-отговорно да заявя, че като се почне от петдесетте години, неговата колекция с плочи непрекъснато запада.

Сара се усмихна.

— Здравейте — поздрави и двамата, но гледаше само към Том. Непокорните му руси къдри бяха изчезнали и това я натъжаваше.

— Някакви предпочитания към музиката? — попита Хари.

— Ами явно към *Блонди*, щом и ти си тук, Хари — отговори Сара.

— Ааа, не! — бързо отвърна Хари. — Скъсах с *Блонди*.

— Жалко — отбеляза Сара, без изобщо да вниква в думите му, като се опитваше да улови погледа на Том.

Късата коса го правеше да изглежда по-суров и някак по-възрастен, но едновременно с това и много, много по-секси. Сара усети краката ѝ да отмаляват от желание.

— Прекалено много писма ми върнаха от Ню Йорк с клеймо „Няма такъв човек на този адрес“ — поясни Хари. — Пък и е крайно време да си намеря някоя истинска жена. И която да живее поне на един и същ континент с мен.

— А ти, Том? — попита Сара, като го гледаше настойчиво, докато Хари се зае отново с плочите в кашона до стереоуредбата. — И ти ли си търсиш жена, която да живее на един и същ континент с теб?

За няколко мига никой от тях не проговори. После Хари изведнъж скочи, размаха една малка плоча в ръката си и изкрещя с пълно гърло:

— Уау! *Ли Ремик!*

— Какво е това? — неразбиращо попита Том.

— Ричард има първото издание на сингъла на *Ли Ремик*. Просто не мога да повярвам, никога не ми е казвал! — задъхваше се от възлнение Хари.

— Какво е това? — попита неразбиращо и Сара.

— *Ли Ремик* на *Гоу-Битуин!* — отвърна Хари като им тикаше плочата в лицата. — Трябва да говоря с Ричард. Та това е колекционерско издание!

— Нищо не ми говори — сви рамене Сара, като проследи с поглед Хари, който се втурна през глава към кухнята при Ричард.

Настана мълчание.

— Отбягваш ме — каза Сара.

— Не те отбягвам — отрече Том.

— Отбягваш ме — настоя Сара. — Дори не ме и поглеждаш. Какво има?

— Нищо — сви рамене Том. — Както и да е, сега не можем да говорим. — И като направи привичния си жест да отметне падналите над очите му къдри, въпреки че тях вече ги нямаше, той отстъпи крачка назад от нея, а после каза припряно: — Налага ми се да посетя тоалетната.

— Ами... — отвърна Сара, като го гледаше да се отдалечава, — ... знаеш къде е.

В кухнята Хари попадна под обстрела на родителите си, които бяха отишли да помогнат на брат му.

— Ричард ни каза, че Том има нова приятелка — започна мисис Гилби. — Знаеш ли нещо повече за нея?

— Защо сама не го попиташ? — сви рамене Хари.

— А каква е тази история, че си искал да ставаш водещ на рубрика за емоционални проблеми? — попита д-р Гилби.

— Просто искам да се пробвам — отвърна Хари, а после се озъби на баща си: — Не знаех, че кухнята на Ричард е щабквартира на Гестапо.

Но преди да може да добави каквото и да било, Ричард го прекъсна, като му даде знак да го последва в хола.

— Задръжте малко — измърмори Хари към родителите си, — някой има нужда от мен.

— Вън — каза Ричард безизразно и Хари видя в ръката му своя материал — образец.

— Какво имаш предвид?

— Ела навън за малко, искам да поговоря с теб — поясни брат му.

Смръщил вежди, Хари излезе през задната врата в градината, а Ричард го следваше по петите.

— Това тук не е измислица — започна Ричард, като свали ластика от рулото с листове, които Хари бе изписал с проблеми и съвети за тяхното решаване.

— Измислица е — отвърна Хари отбранително, защото Ричард изглеждаше направо бесен.

— Това е за мен и за Сара, и ти много добре го знаеш — настоя Ричард, като тикаше пръст в първата страница от ръкописа.

— О, виж сега, никой няма да разбере — припряно се заоправдава Хари. — Всичко е анонимно.

Скъпи Хари — зачете Ричард от листа, — омъжена съм едва от шест месеца, но вече изпитвам нужда да си купувам книги със съвети за семейните взаимоотношения. Дали не съм сбъркала, като се омъжих толкова прибързано? Съпругът ми е страхотно добър в общуването с животни, но е в състояние да изкара и седмици наред, без да говори с хора. Отказах да спя с него, под претекст, че леглото е тясно. Той е имал преди и друг брак, който обаче приключил с развод. Страх ме е и сега да не стане същото. Какво трябва да направя?

— Добре де, но я прочети отговора — настоя Хари. — Съветът ми е наистина много разумен, не мислиш ли?

— Не става дума за това — отговори Ричард, като изглежда сурово брат си и побутна настрани Макс, който беше изтичал след тях в градината.

— Виж сега, просто не знам защо се ядосваш. Никой няма да ви разпознае в това писмо. Така де, искам да кажа, че това изобщо не сте вие.

— Да бе, да.

— То е един вид компилация между вашия случай и... много други мои познати.

— Стига глупости, Хари.

— Пък и това е само образец, честно! — умолително каза Хари. — Списанието едва ли ще го използва. Просто ще го прочетат, а после ще ми изпратят купища истински писма, на които да отговарям — отбранително скръсти ръце Хари.

— Така де, ако извадиш късмет да те харесат — озъби му се Ричард.

— О, благодаря — отговори Хари обидено. — Вечната история. Много ти благодаря за доверието.

— Доверие ли?! По дяволите?! Защо си говорил със Сара зад гърба ми? — остро го попита Ричард.

— Какво?

— Е, нещо не си спомням да съм споделял с теб съкровени тайни за нашия брак, нали? Значи трябва да си ги узнал от нея.

Хари се почувства крайно неудобно и започна смутено да пристъпва от крак на крак.

— Личният ми живот си е мой личен живот, ясно ли е? — натърти Ричард ядно. — Просто не мога да повярвам, че Сара ти се е доверила!

— Но тя не ми е казала нито думичка по въпроса! — отчаяно възкликна Хари.

— Добре, но как в такъв случай си узнал? Да не би да си ни шпионирал, а?

— Слушай, успокой се. Аз просто... така де... Книжарката си пада малко клюкарка, сам знаеш. Всъщност не мога да си спомня кой ми каза за Сара и теб.

— Някой ти е казал все пак! За бога, Хари, та това са твърде лични неща.

Хари сви рамене:

— Не знам. Може би някой от отбора по крикет ми го е казал... Има ли значение... Наистина не си спомням. Може би Том?

— Значи Том, а? — предизвикателно натърти Ричард. — А от къде на къде според теб Том ще знае подробности за моя брак? Я ми кажи, Хари, да не би целият град да се забавлява за моя сметка? А аз едва сега да научавам, и то случайно?

— Ами, може и Том да ми е казал — колебливо призна Хари. — Най-добре него питай откъде знае.

— А от къде на къде ти и Том обсъждате брака ми? — продължаваше да настоява Ричард.

Хари сви рамене:

— Не знам всъщност. Май си говорихме един ден и аз казах, че вашият брак ми изглежда направо съвършен. И тогава улових едно изражение на лицето на Том, което ме накара да си помисля, че той не е на същото мнение. Не искаше да говорим за това, но аз започнах да го разпитвам и той най-сетне каза, че нещата не са винаги такива, каквито изглеждат.

— Но откъде би могъл Том да знае чак такива лични подробности за моя брак? — почти изкрещя Ричард, обзет от ярост.

— Я по-кратко! — изкрещя и Хари, но не на брат си, а на Макс, който се въртеше около тях и скачаше радостно по краката му. — Господи, Ричард, всеки си има проблеми. Какво толкова е станало?! На

кой изобщо му пука. Чудя се обаче защо нищо не споделяш, ами криеш толкова неща от личния си живот.

— О, така ли?! — извика Ричард, усещайки да го обзема все посилен гняв. — Значи вече съм и потаен, а? Освен че мога да общувам само с животните — и Ричард погледна към Макс, който веднага приседна послушно в краката му и радостно затупка с опашка по земята.

— Не съм казал, че си потаен — взмути се Хари. — Ти сам го каза.

Ричард поклати съкрушено глава и измери брат си с поглед:

— Според това, което пишеш в материала си, излиза, че аз не мога да общувам, а жена ми се страхува, че ще се разведем. За бога, Хари?!

Макс се търкулна по гръб и заскимтя умолително, за да му почешат коремчето. Хари се наведе и отзивчиво изпълни желанието му, благодарен за готовността на кучето да поразсее напрежението.

— Е, случва се нещата да не потръгнат. Какво толкова, да не е престъпление? — каза най-сетне Хари. — Пък и сам знаеш, че се ожени доста прибързано. Сигурен съм, че си наясно по въпроса.

— Нямам никакви проблеми в брака си — процеди Ричард през зъби.

— Не, имаш.

— И защо смяташ така?

— Защото всички го виждаме, Ричард — каза Хари толкова внимателно, колкото изобщо умееше. — Не е нужно човек да е гений, за да си направи някои изводи.

— Какво искаш да кажеш с това, че всички го виждат? Да не би да сте заформили някакъв нов клуб — ти, Том, половината отбор по крикет? Искам да знам с кого още дискутирате моя интимен живот! Кажете ми, Хари, ама честно, Сара наистина ли е обсъждала с Том нещата между нас? Явно нещо става, така че просто ми кажете.

— Не знам! — почти извика Хари, като търсеше начин да се защити от нападките на брат си. — За бога, Ричард, успокой се!

Няколко минути останаха смълчани, а после Ричард отново се върна към написания от Хари материал:

— Наистина ли имаш такова мнение за мен? Че мога да общувам пълноценно само с животните? — Изведнъж осъзна, че това го е

наранило безкрайно много.

Хари сви рамене и се почеса по брадичката — днес не беше успял да се избърсне и наболите косъмчета го сърбяха. После мълчаливо се загледа нагоре към короните на дърветата.

— Е, признателен съм ти за проявената лоялност — тихо и с горчивина отрони Ричард, като нави листовете на руло, мушна ги в ластичето и ги подхвърли на брат си.

Хари го проследи с поглед, докато Ричард не влезе обратно в къщата, а после зарови лице в ръцете си.

— Макс — простена към кучето. — Макс, Макс, какво става, за бога?!

На горния етаж, в семейната спалня, Сара седеше на леглото и гледаше ноктите си. Не беше гризала ноктите си откакто излезе от пубертета, но напоследък този лош навик се беше върнал с пълна сила. Мислеше си, че трябва да слезе долу и да посреща гостите, които бяха започнали да пристигат на групички. Последното, което ѝ се искаше обаче, беше да се прави на любезна домакиня пред приятелите на Ричард от отбора по крикет.

По едно време чу шум откъм вратата, обърна се и видя Том, когото бяха пратили да я повика.

— Бързо — каза му Сара.

Том влезе и затвори вратата зад гърба си. Но не се приближи до нея, а остана на безопасно разстояние, облегал на рамката на вратата.

— Трябва да поговорим — каза ѝ тихо.

— Не, не сега с всички тези хора наоколо — възрази Сара.

— Неотложно е — отвърна Том, като си пое дълбоко дъх. — Сара, срещнах една жена.

— Знам — каза тя, загледана жадно в лицето му. — Чух.

— Трябва да скъсаме, Сара. Сега вече трябва да се разделим. Това е всичко, което исках да ти кажа.

— Не знам дали ще мога, Том — започна Сара тъжно, но той я прекъсна, като поклати решително глава.

— Не бих искал да отлагам повече. Затова си помислих, че можем да се разделим още сега, тук.

— Не искаш да чакаш повече — въздъхна Сара, загледана през прозореца.

— Чаках цели шест месеца — настоя Том, сложил ръка на дръжката на вратата. — Отначало си мислех, че заедно ще започнем нов живот. Ти изглеждаше толкова уверена, че бракът ти е бил моментна грешка. И аз ти вярвах. Постепенно обаче разбрах, че не е така. А така... така не мога.

— Не си отивай — каза Сара умолително.

— Какво друго бихме могли да си кажем? — попита Том с горчивина.

— Не знам дали бих понесла да не те виждам повече — отговори му тя.

— Но, Сара, ти обичаш Ричард и си негова съпруга. Ако не го обичаше, отдавна щеше да го напуснеш и да дойдеш при мен. Но явно го обичаш. А и той заслужава да бъде обичан.

Замълчаха, а после Сара заговори първа:

— Говорехме си как ще отидем в Мелбърн, ще си намерим някоя малка къщичка и ще живеем заедно, помниш ли? — попита го тя, приковала поглед в ръката му на дръжката на вратата.

— Да, а също и за това как ще завърша колеж и за още много, много други неща, които така и не се случиха. Виж, Сара, сега вече живея в реалния свят, отчасти благодарение и на теб.

— Е, радвам се, че съм направила поне нещо за теб — отвърна Сара и стисна здраво ръце, като се опитваше да не изпусне нервите си.

— Ти ме събуди и ми показа колко мъртъв е животът ми с Ани. И сега, сега вече имам друг живот, но не половинчат, а истински, пълнокръвен нов живот.

— С тази жена.

— Трябва да тръгвам. А и ти трябва да слезеш долу при гостите. Ричард ще се чуди къде си изчезнала.

— Каж ми, наистина ли си влюбен в тази жена, с която работиш? — умолително го попита тя, когато видя, че се обръща да си тръгне.

— Всичко свърши, Сара — отвърна Том тихо, с отчаяното желание да не ѝ причинява повече болка, след което излезе и затвори вратата зад гърба си.

Когато влезе обратно в кухнята, Хари с облекчение видя, че Ричард оживено разговаря в хола с приятелите си от отбора по крикет. Помисли си, че така брат му по-бързо ще забрави разговора им в градината. Чувстваше се зле поради това, че го е критикувал и му е говорил по-остро, но същевременно усещаше и облекчение, сякаш е свалил от плещите си огромно бреме. Защото вече от седмици наред нещата между тях не бяха съвсем наред.

— Хари! — прекъсна размислите му гласът на баща му.

— Какво?

— Я дай да ги видим тези твои материали за списанието — помоли д-р Гилби.

— О, не — врътна глава отрицателно Хари. — Все още не са за пред публика.

— Но не си се отказал да ги пращаш, така ли?

— Не. Мисля да опитам на няколко места, пък ще видим как ще ги приемат — сви рамене Хари.

— А после ще се върнеш на работа в банката, нали? — попита с надежда баща му.

— Не, татко, никога повече няма да се върна в банката — твърдо заяви Хари.

— Но все пак, щом имаш намерение да помагаш на хората да си решават проблемите... — започна баща му.

— Какво в такъв случай? — тревожно попита Хари.

— Може би е добре първо да махнеш трохите от устата си.

Хари вдигна ръка, опипа лицето си и наистина усети около устата и под носа си мазнина и трохи от сандвичите.

— Ей сега се връщам — подхвърли на баща си и се отправи към банята.

Пътъом поогледа реверите си и видя, че е накапал доста солидно третия си по ред най-любим костюм — този с вталеното сако и тесните панталони по модата от средата на седемдесетте години.

Изруга тихичко, когато откри, че някой го е изпреварил и се е заключил в банята, от която се чуваше шум на течаща вода. Нетърпеливо zakрачи напред-назад пред вратата. Сега вече имаше чувството, че целият воня на риба и изгаряше от желание да се измие час по-скоро.

— Аз бях — отрони Сара, излизайки от банята. Хари забеляза, че очите ѝ бяха зачервени. — Виждал ли си Ричард?

— Долу е, точно приема поздравления от отбора по крикет.

— Благодаря — измърмори Сара и се втурна надолу по стълбите.

Когато влезе в хола, Сара наистина видя как неколцина мъже дружески потупваха Ричард по гърба. Спомни си, че май ги е виждала по време на летните мачове по крикет. „Цял един живот започна и свърши оттогава“, каза си Сара, мислейки за Том.

Ричард улови погледа ѝ и ѝ даде знак, че иска да поговори с нея. Докато приближаваше към него, Сара приглади дънките си с длани, като се опитваше да изхвърли Том от мислите си и да се настрои за нормален разговор.

— Сара! — възкликна един от приятелите на Ричард. — Отдавна не сме се виждали.

Сара му кимна мълчаливо и се обърна към съпруга си:

— Всъщност, Ричард, би ли ми помогнал малко?

Ричард се усмихна любезно на приятелите си и хвана Сара за ръката.

— Искам да ти задам един въпрос — започна той, като я отведе в един по-усамотен ъгъл на хола.

— Ммм? — погледна го Сара очаквателно, като се опитваше да не обръща внимание на бясното биене на сърцето си.

— Става дума за Хари. Въобразил си е, че нашият брак едва ли не се разпада.

— О!

— Бил говорил с Том. Знае, че си си купила книга за проблемите в интимните връзки. Известни са му и други неща, твърде лични неща. А също и че се караме и за какво точно се караме.

— О, за бога! — вдигна рамене Сара.

— И куп други неща. Като това например че мога да общувам нормално единствено с животните. И това ли си казала на Том?

— Какво? Господи, Ричард! Какво означава всичко това?

— Е, Сара, благодаря. Щастлив съм, че мога да ти имам доверие. Кого, освен Том си посветила в интимния ни живот напоследък?

Сара хвърли отчаян поглед наоколо, но като видя засмените и весели лица на гостите, отклони очи към прозореца.

— Ричард, наложително ли е наистина? — попита обезсърчено тя.

— Какво дали е наложително? Аз явно съм последният от списъка на хората, с които би искала да говориш, така ли!

— Престани!

— Страх ли те е, че ще се разведем?

— Не!

— Фактът, че вече съм разведен веднъж представлява ли някакъв проблем за теб? Защото, когато се запознахме, това изобщо не те притесняваше. Но явно вече не е така, тъй като и този въпрос фигурира в шедьовъра на Хари.

— Не желая да говоря на такива теми — каза Сара, забила поглед в килима. — Не знам какви ги е забъркал Хари и просто не искам да говоря.

— Е, ти никога не искаш да говориш — гневно възкликна Ричард. — Но не мислиш ли, че това е доста странно? Особено като се има предвид, че аз съм този, който не умее да говори и го бива да общува единствено с животните! Какво ще кажеш, а?

— Моля те, Ричард. Събрали сме се да празнуваме все пак.

— Казвала ли си на Том за леглото?

— Не — преглътна мъчително Сара.

— Плакала ли си на рамото му?

Сара поклати тъжно глава, все така обърната към прозореца, за да не може никой да види лицето ѝ.

— Искам да изляза — прошепна Сара, мушна се покрай него и изтича навън към джипа, който беше оставила паркиран пред къщата.

— Сара, чакай! — извика Ричард и се втурна след нея, когато я видя да се качва в колата. Бързо отвори вратата и седна на седалката до нея.

Известно време останаха смълчани.

— Чудесно забавление устройхме на всички с тази караница пред тях — обади се тихо Ричард, като не откъсваше поглед от лицето ѝ. С крайчеца на окото си виждаше, че гостите ги наблюдават през прозорците на хола.

— Е, предполагам, че им е интересно да видят, че не си съвършен — каза Сара, като усети гневът да се надига в гърдите ѝ.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че ти си... О, не знам точно какъв... Но повечето хора в града изглежда смятат, че си местният герой или нещо подобно.

— Я стига.

— На Хари му е изключително трудно с теб. А мисля, че и на Том. И винаги им е било трудно. Ти никога нищо не споделяш с тях и никога не разкриваш какво си мислиш и какво става в душата ти. А също така и никога не грешиш, никога не оплескваш нещата. Ти си просто... самото съвършенство, в чиято сянка те трябва да живеят.

— Ясно — скръсти ръце Ричард, като се опитваше да не се поддава на гнева си. — Е, щом така мислиш...

— Те изживяват различни мъки и терзания в своя живот, както впрочем и всички ние. Аз също, ако искаш да знаеш. Но ти сякаш си изключение от това правило. Като че ли си над тези неща. Като че ли те не те засягат. Човек просто не може да те достигне. И знаеш ли, Ричард, ти никога не правиш нищо погрешно. Нито веднъж!

— Е, разведох се все пак.

— Да, но и за това също не говориш. Я ми кажи, какво зная аз за теб и Бронте? Колко си ми говорил за грешките и изживяванията си? Ей толкова... — и Сара показа връхчето на нокътя си.

— О, за бога, Сара! — въздъхна Ричард и затвори очи.

Събраните в къщата гости се навъртаха пред прозорците в хола и в кухнята и безуспешно се преструваха, че не зяпат към джипа.

— Какво става в ума и в сърцето ти? Това никой не го знае, Ричард. Дори аз, а вече живеем заедно близо година.

— Какво искаш да кажеш?

— Виж сега... — започна Сара, но веднага се отказа да продължи и разтърка лице с дланите си. — Не, невъзможно е да говорим сега. Не и тук.

— Ами тогава да отидем някъде другаде. Хайде да отидем в клиниката и да поговорим за всичко това.

— Какво?

— Запали мотора — каза Ричард. Целият трепереше от едва сдържан гняв. — Потеглай.

Сара се чувстваше неудобно под многото любопитни погледи, които знаеше, че ги следят откъм къщата. Завъртя ключа и запали колата.

Никой не проговори, докато изминаха краткото разстояние до ветеринарната клиника на Ричард. Все така мълчаливо Ричард излезе пръв от джипа и като я изчака да го настигне, отключи задната врата, която отвеждаше право в офиса му. Едва когато затвори вратата зад Сара, най-сетне се почувства достатъчно спокоен, за да заговори.

— След два месеца е годишнината от сватбата ни — каза тихо.

Сара кимна.

— С Бронте никога не празнувахме годишнините си. Затова сега с теб ми се искаше да е по-различно. Дори мислех да те изненадам и да си направим някакво пътешествие.

— Защо всичко, което правим или не правим, винаги трябва да е много различно от това, което сте правили или не сте правили с Бронте? — отвърна Сара остро.

— Ето, виждаш ли, все така става — гневно каза Ричард. — Винаги, когато кажа нещо за Бронте, ти изведнъж започваш да се дразниш. Явно не искаш да говоря за нея. А после се оплакваш, че не общувам с теб и че никога нищо не ти казвам за живота си.

— Нямах това предвид — отговори Сара и пхна ръце в джобовете на дънките си. Откъм манипулационната се носеше лъх на болница, като дори тук се усещаше кучешка миризма.

— Добре, за какво всъщност става дума?

— Знаеш ли какво ми каза за спонтанния аборт на Бронте? За това как сте изгубили бебето си? — извика Сара насреща му.

— Само две думи! Каза... — пое си дълбоко дъх като си припомни точните му думи, които беше казал в Лондон, когато се запознаха — каза, че било тъжно. За бога, Ричард, това ли е всичко, което би могъл да ми кажеш? Че било тъжно?

— Но какво общо има това с нас сега? — попита той, без да откъсва поглед от очите ѝ.

— Общото е това, че аз съм омъжена за теб, Ричард. И се предполага, че ти трябва да си част от мен. Само че не си. И ми писна да живея със светец.

— Какво?

— Ти никога не грешиш, никога не се объркваш, нямаш никакви грехове, никога не се боиш и не се колебаеш, никога не рухваш, никога нищо не показваш... Нали, Ричард? Всъщност аз дори не съм сигурна

дали изобщо имаш нужда от мен! — завърши Сара, разтреперана от гняв и покруса.

Известно време останаха смълчани. Сара изведнъж чу лая, който се разнасяше от съседното помещение, където неколцина от четирикраките пациенти на Ричард бяха оставени през нощта.

— И затова реши да разкриеш душата си пред Том, така ли? — заговори най-сетне Ричард.

— Не! Това няма абсолютно нищо общо — рязко отговори Сара.

Ричард започна механично да мести насам-натам по бюрото си различните шишенца с лекарства. Помисли си, че на другия ден пак ще бъде в клиниката и ще си разговаря с животните точно като съпруга, описан в материала на Хари за списанието.

— При инцидента, когато Бронте изгуби бебето — най-последно заговори той отново, — изгубихме и Ейнджъл. Когато в моята професия се налага да убиеш животно, което не може да бъде излекувано, обикновено това е изключително болезнено изживяване. Особено пък кон — те са толкова красиви и благородни животни. Но когато се налага да го направиш, просто го правиш. И се научаваш да оставаш хладнокръвен. Защото това е професията ти, в крайна сметка. А дълбоко в сърцето си знаеш, че си прав да не чувстваш нищо. Защото дадеш ли воля на чувствата и на мъката си за едно животно, в крайна сметка започваш да скърбиш и да жалиш за всички. И тогава вече си неспособен да упражняваш професията си и няма да можеш да помогнеш на никое от тях.

Сара кимна.

— В такива случаи главата на коня трябва да се надигне по определен начин и да се закрепят и държи в това положение, докато всичко свърши — продължи Ричард. Имаше чувството, че се задушават, а думите се изливаха като порой от устата му. — Държах Ейнджъл в прегръдките си. Беше почти като човешко същество. Всъщност аз наистина възприемах този кон като човешко същество. А и за Бронте той беше като член на семейството ни. Разбираш ли, ние загубихме едновременно и бебето си, и един член на нашето семейство, в един и същи ден.

Втренчила поглед в лицето му, Сара кимна бавно.

— Месеци наред бях напълно съсипан — продължи тихо Ричард. — Изобщо отказвах да лекувам и да оперирам коне. А когато видех

кон, обръщах се на другата страна.

— Съжалявам — отрони Сара, като преглътна мъчително.

— Казваш, че съм местен герой и че не страдам, но не можеш да си представиш колко си далеч от истината — въздъхна Ричард. Изведнъж осъзна, че почти плаче. Почувства мъката си не принудено и открито, като съвсем малко дете, но и същевременно се засрами от себе си.

— Имам нужда от теб — каза тихо на Сара, когато най-сетне успя да преглътне заседналата в гърлото му буца. — Когато те срещнах, това беше като някакво чудо за мен. Имах чувството, че си ми пратена като дар от Бога. Искам да кажа, какъв мислиш, че е бил животът ми, преди да те срещна, Сара?

Както стоеше изправен и тъжен в ъгъла до прозореца, Ричард изведнъж се стори на Сара безкрайно самотен.

— Притеснява ме това, което каза, че хората ме смятали за нещо като светец — поде тихо той. — Не би трябвало, защото знам, че е пълна глупост, но пак се притеснявам. Но най-много ме тревожи фактът, че Хари е абсолютно прав.

— В какъв смисъл? — попита Сара.

— Прекалено много време прекарвам тук, в клиниката — отговори Ричард, като въздъхна и се огледа наоколо. — Прекалено много време прекарвам с животните. И всъщност се чувствам безкрайно самотен.

— Но ти не си самотен — каза тихо Сара.

— Не, наистина съм самотен — настоя Ричард. — Имам чувството, че аз самият по някакъв начин пораждам самотата си. Не знам.

— Не си самотен — бавно каза Сара, — защото ме имаш мен. Ела... — и тя приближи до него.

— Сара, може и да си мислиш, че съм местният герой, но това изобщо не отговаря на истината — каза Ричард.

Сара изведнъж осъзна, че никога до този момент не го беше виждала да плаче. Но сега сълзите се стичаха по лицето му и той ги бършеше смутено с опакото на дланта си.

— Ричард, обичам те от цялото си сърце и душа и никога няма да те напусна — каза му тя простичко и го прегърна.

— Изгубих те — прошепна Ричард в косите ѝ. — Чувствам, че всичко е свършено... Почувствах го още преди няколко месеца.

— Напротив, намери ме — бързо каза Сара, като го притисна към себе си. — Намери ме, намери ме, намери ме — повтаряше тя, като го целуваше ненаситно.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Шест седмици по-късно цяла Тасмания бе обхваната от тридневна вълна на страшна жега.

— Чуй какво ще ти кажа, Хари — каза д-р Гилби, като почука на вратата на караваната една гореща петъчна сутрин, — тези полиестерни ризи, дето ги носиш, трябва да изчезнат.

— Че защо? — попита Хари, като се прозя и пое от баща си купчината писма, които му беше донесъл.

— Ами да речем, че времето е неподходящо за тях. Още от прага те надушвам.

— О! — погледна го изпитателно Хари. — Искаш да кажеш, че ухая, но не по особено приятен начин, така ли?

— И така би могло да се каже — сви рамене баща му, обърна се и се отправи обратно към къщата, като шляпаше с чехлите си.

Хари винаги беше мразил лятото, а тази година направо го ненавиждаше, защото въпреки че беше края на октомври, температурата не падаше под трийсет и пет градуса. Ръцете му бяха прекалено кльоцави, за да носи тениски. Поради същата причина категорично отпаднаха и шортите. След кратък размисъл Хари реши, че ако напръска обилно с дезодорант подмишниците си и ризата под ръкавите, полиестерът няма да е чак толкова зловонен. Особено привързан беше към тази, която се канеше да облече днес — яркозелен фон, изпъстрен с мънички бели яйчица, от които се излюпват яркожълти пиленца.

Полагаше невероятни усилия да не се вълнува при вида на купчината пощенски пликосе с изписаните на мястото на подателя адреси на различни списания и вестници. Мярна един от *Епоха* и един от *Тя*. До днес беше получил осем отказа на предложението си да поеме рубриката, посветена на емоционалните проблеми на читателите. Реши, че ако поотложи поне малко отварянето на тази част от днешната поща, отказите ще загубят до известна степен ореола си на значимост. Помисли си, че е крайно време да започне да свиква с

тях. А ако станеше чудо и някой най-сетне проявеше интерес, това би му дошло като много приятна изненада.

— Не, по-скоро като приятен шок — поясни Хари на котката, подаде любопитно глава иззад полуотворената врата на караваната.

Приседнал на края на леглото си, Хари отвори и прочете едно заплашително последно предупреждение във връзка с неуредените сметки по кредитната му карта, а после и краткото писъмце от любимия му магазин в Сидни за плочи втора употреба, в което му напомняха да си уреди дълга от сто долара:

Скъпи мистър Гилби,

За съжаление не сме в състояние и занапред да пренебрегваме неуреденото плащане на сумата от \$100, която ни дължите от миналия юни за покупката на следните сингли:

„Блондинка“ — Блонди; „Пластмасови писма“ — Блонди; „Паралели“ — Блонди; „Дъвчи в ритъм“ — Блонди; „Глуха, глупава и руса“ — Дебора Хари.

Искрено ваши, Ег Рекърдс

П. П. Как се развива групата?

Хари въздъхна и отвори писмата от *Тя* и *Епоха*. Беше чиста лудост, като си помисли човек колко много вестници и списания тръпнеха да съхранят името му в своите досиета за „евентуално бъдещо сътрудничество“. Според всички писма с откази, които беше получил досега, понастоящем творението му беше „надлежно съхранено“ в десет редакции, пръснати из цялата страна.

Хари напъха писмата в едно от чекмеджетата на шкафа за дрехи и се почуди дали ще има достатъчно кураж да се обади повторно на Бронте. Цяла вечност беше минала, откакто обеща да му помогне, но оттогава — ни вест, ни кост. Помисли си, че ако в най-скоро време не му поверят някоя рубрика за емоционални проблеми, ще му се наложи да се върне пак в банката. Дори само при мисълта за това го полазиха ледени тръпки въпреки полиестерната риза.

Взе телефона и затърси в бележника си къде беше записал номера на Бронте. Откри го надраскан в полето на една от страниците

и ужасно се смути като откри, че — явно докато е говорил първия път с нея, — беше надраскал до името ѝ сочни женски устни и нещо, което приличаше на червени жартиери.

— Ало? — измърка сънено Бронте, като вдигна слушалката в апартамента си в Сидни. Макар да беше петък сутрин, настроението ѝ беше като за неделя, така че си беше позволила да спи до късно.

— Обажда се Хари. Да не съм те събудил?

— Легнах си чак в три — отвърна тя с прозявка, после измъкна от джоба на халата си смачкана носна кърпичка и си издуха носа.

— Уау, див нощен живот, а? — предположи Хари нервно.

— Нищо подобно — отвърна Бронте. — Дивият нощен живот е, когато си на дваисет. Когато си на четирийсет и си си легнал в три сутринта, това означава, че си гледал на видеото два филма с Харисън Форд и си се наливал с кафета.

— Е, добре — каза Хари, като се излегна на леглото с телефона до себе си, — много ми е неудобно, че пак те безпокоя, но сега вече съвсем официално съм един тотално отчаян човек.

— Сериозно? — отговори Бронте, като подвиг крака в креслото.

— Никой не ми ще материала за „леля Агония“ — оплака се Хари, като пропъди една муха, която упорито пикираше над главата му.

— Я ми го изпрати на мен — предложи Бронте и се прозя отново.

— О, това всъщност е просто примерен вариант — каза бързо Хари, — пък и бях принуден да махна един от проблемите, които бях измислил, защото Ричард си въобрази, че ставало дума за него.

— А, не, веднага да го възстановиш — разсмя се Бронте. — Тичай да го извадиш от кошчето и на секундата ми го изпрати по факса.

Като слушаше заразителния ѝ гърлен смях, Хари си помисли, че сега звучи по-различно откогато и да било преди. „По-спокойна изглежда някак си, не толкова напрегната и изнервена“, реши той.

— Ричард ми каза, че си напуснала работата си.

— На мен пък Ричард ми каза, че ти си напуснал работата си.

— Аха — отговори Хари, като се поизправи в леглото и се облегна на възглавниците. — Ама започнах да получавам сметките по кредитната си карта и вече не съм сигурен, че беше чак толкова умно.

— Много си е умно даже — възрази Бронте. Вече започваше да се събужда. — Следвай интуицията си, Хари.

— Ти това ли направи? — любопитен беше да разбере на какво се дължи решението на Бронте да напусне бляскавата си кариера.

— Е, бих казала, че изведнъж осъзнах колко кратък е животът — отвърна тя лаконично. Реши, че е прекалено рано сутринта, за да започне да разказва на брата на бившия си съпруг всичко, което ѝ се беше случило през последните шест месеца. Все още и на Ричард не беше казала.

— Знаеш ли, навремето непрекъснато се тревожех за това, че ще умра — поде Хари, като махаше с ръка, за да прогони мухата от леглото си. — Докато бях на тийнейджърска възраст, нямаше ден да не си мисля, че ще умра.

— Интересно — отвърна Бронте. С нищо не се издаде, но имаше чувството, че той сякаш чете мислите ѝ.

— Сега ми се ще обаче да бях направил нещо повече. В смисъл че съжалявам, задето не съм използвал всички онези мисли за смъртта като мотивация да постигна нещо повече в живота си — призна Хари.

— Какво например? — сега вече Бронте беше напълно будна и истински заинтригувана от разговора.

— О, ами да речем, да прекося с кола Америка от край до край. Господи, какви ги приказвам, та аз дори до Куинсланд не съм ходил! — въздъхна Хари.

— Веднъж го направих това прекосяване на Америка — сподели Бронте. — С две приятелки. Но да ти кажа, Хари, Америка не е Джак Керуак, *Джак Даниълс* и див секс. Изобщо не им се връзвай на лакърдиите.

— Е, това ме кара да се чувствам по-добре — призна Хари. — В крайна сметка, нищо не изпускам.

Като се понамести в креслото, Бронте реши да съблече халата си. Температурата в Сидни се покачваше, а тя още не беше включила климатичната инсталация.

— Разпуснал си бандата — подхвърли Бронте. — Ричард и това ми каза.

— Аха, барабанистката ми тръгна да се сваля с тази... ох, не знам — въздъхна Хари. Все още се опитваше да преглътне и да забрави историята с Уенди и Пипин.

— Значи засега няма гадже на хоризонта, а? — попита Бронте деликатно.

— Не мога да подмамя дори котката да спи при мен — призна Хари, като погледна към котката, която спеше на прага на вратата, свита на кравайче и извила по невъобразим начин двете си лапи зад главата.

— Аз пък вчера си паднах по един свещеник — разсмях се Бронте. — Представяш ли си докъде съм стигнала?

— Жестоко. Аз пък бях влюбен във вещица — призна Хари. Странно, но като го сподели сега с Бронте, цялата история вече не му се струваше чак толкова ужасна.

За момент останаха смълчани. После Хари се обади пръв:

— Доста откачен разговор водим. Искам да кажа, много си е добър разговорът, ама е доста откачен.

— Точно същото си мислех и аз — съгласи се с него Бронте. — Я ми кажи, откога не съм те виждала?

— Последния път, когато те мярнах, ти яздеше Мики и беше обути в оранжеви плюшени бричове — припомни си Хари.

— О, не! — ужасено изпуфтя Бронте. — С тях ли бях наистина?

— Приличаше на щастлива богаташка. Наистина ти отиваха.

— Две неща на този свят определено не съм: богатата и щастлива.

— А каква си, ако не е тайна? — попита Хари, удивен, че може да говори така непринудено с Бронте по телефона.

— Застаряваща жена с много бързо топящи се финанси и без изгледи за нови парични постъпления — отвърна Бронте.

— А стига бе! — срязва я Хари. — Господи, Бронте, това пък за остаряването откъде го измисли?

— Ама аз наистина остарявам, Хари, не с дни, а с часове — настоя Бронте. — Вече имам бели косми и изобщо не се побирам в тези дрешки, които са сега на мода, е, знаеш ги, дето целите са като един чорапогащник.

— Е, винаги можеш да си боядисаш косата — предложи Хари съвършено сериозно. — И май не би трябвало да ти го признавам, но...

— Карай да чуем — наостри уши Бронте, предусетила, че следва нещо интересно.

— Преди няколко месеца те сънувах. И беше направо умопомрачително.

— Сериозно? И как ме сънува? — Бронте усети, че започва да ѝ става горещо.

— Ако искаш да знаеш, изглеждаше страшно изкусително.

— Изкусително ли?

— Достатъчно, млъквам — каза Хари. Но по гласа ѝ познаваше, че ѝ е приятно.

— Изкусително, така ли? Какво имаш предвид по-точно?

— Лейди Годива — измърмори той, изведнъж почувствал се неудобно. — Яздеше Мики и приличаше на лейди Годива.

— И не го казваш, за да ми се подмажеш да ти помогна да пробиеш в списанията, така ли? — разсмя се отново Бронте.

— Не, разбира се — смутено си призна Хари. — Наистина те сънувах така. — Останаха смълчани за момент.

— А пък разговорът ни наистина е откачен — обади се Бронте.

— И още как! — съгласи се Хари, като му мина през ума и каква сметка за телефон ще трябва да плати.

— Но пък е страхотен — настоя Бронте. Последният човек на този свят, с когото би предположила, че може да прекара една невероятна сутрин в интересен разговор, беше Хари Гилби, но ето че точно това става.

— Я кажи — поде отново Хари, — ще дойдеш ли за голямото парти по случай годишнината от сватбата?

— Ауу, Ричард и Сара! — Бронте изведнъж бе запокитена обратно в реалността. — Че кога стана една година?

— Идеята е на Сара — обясни Хари. — На рождения му ден двамата доста яко се скараха и сега тя иска да направи парти като един вид компенсация за проваления празник.

— Какво?! Скарали са се на рождения му ден? — попита Бронте. Тя естествено не беше уважила и тази покана.

— Аха — въздъхна Хари. — Е, сега вече всичко е наред. Още тогава, като седнахме на масата, двамата непрекъснато се мляскаха и се държаха за ръце. Ужасно, чак да ти се отще да ядеш.

— Прекалено много информация ми пускаш — прекъсна го бързо Бронте.

— А, да, извинявай, забравих, че си била женена за него. Ей, а какво ще кажеш за това — Сара ме помоли да отговарям за музиката на партито!

— Ами, страхотно — отвърна Бронте.

Хари сви рамене.

— Не знам все пак. Любовта между мен и музиката умря в градската концертна зала на Комптън — призна си той. — Сега вече винаги имам известни резерви, дори по цяла нощ да си пускам касети и плочи.

— О! — съчувствено отрони Бронте.

— Предполагам поради асоциацията с едно момиченце с акордеон и пор с шалче на главата. Кофти работа, не ти и трябва да знаеш.

— Не е болка за умирачка — отвърна Бронте дипломатично.

За момент се поколеба дали да не попритисне Хари малко, за да ѝ разкаже повечко подробности за караницата между Ричард и Сара на неговия рожден ден, но после реши, че би било прекалено и нечестно. Пък и напоследък проявяваше любопитство към техния семеен живот по-скоро по навик. Някак изведнъж Ричард и новата му жена престанаха да занимават мислите ѝ.

— Всъщност бих искала да дойда на партито за годишнината им — каза Бронте. — Но пък нали не бях на самата сватба, така че... не знам.

— Разбирам — отвърна Хари и леко се изчерви като си спомни какви ги наговори на пияна глава за Бронте по време на почерпката. „Слава богу, че не е разбрала за това“, помисли си той.

— Мислиш ли, че ще съм добре дошла? — колебливо попита Бронте. — Всъщност самата аз се изненадвам от себе си, че искам да дойда, но...

— Разбира се, че трябва да дойдеш — бързо каза Хари. — Имаше достатъчно време, за да свикнеш с мисълта, че са се оженили и сега вече сигурно си наред.

— Да, наистина — съгласи се Бронте.

— Не виждам защо да не си добре дошла — продължи Хари. — Пък обикновено всяка година по това време идваш, за да се видиш с Мики, нали?

— Така е — отговори Бронте.

— Е, в такъв случай — настоя Хари — просто ела на партито.

— Предполагам, че ако дойда, ще имаме време да обсъдим по-подробно твоята идея за рубриката.

— Не го вземай чак толкова присърце — каза Хари притеснено. Но след миг мълчание си призна. — Въпреки че наистина ще ми е от полза. Ако нямаш нищо против, разбира се.

— Решено, идвам — на секундата възкликна Бронте.

— Идваш, така ли? — Хари беше забравил с каква светкавична скорост Бронте вземаше решения. Това бе нещо, за което винаги ѝ беше завиждал.

— За всеки случай ще се обадя на Ричард да го питам за партито — предупреди го тя, — така че, ако ме поканят, ще се видим там.

— Но щом ще дойдеш...

— Да?

— Може би... Не знам. Може би да излезем да пием по нещо или...

Хари изведнъж усети да се изпотява от притеснение и веднага му стана ясно какво е имал предвид баща му по въпроса за полиестерните ризи.

— С удоволствие — веднага прие Бронте, доловила неговата нервност.

— Но да си боядисаш косата, преди да дойдеш все пак — подхвърли Хари, като се канеше да затвори телефона.

— Смятам да я удължа, за да заприличам досущ на лейди Годива — не му остана дължна тя.

Когато остави слушалката, Бронте си издуха пак носа, а после с примес на ужас и възбуда осъзна, че беше флиртувала с Хари Гилби в десет сутринта!

— Боже Господи! — подхвърли към отражението си в огледалото, когато се зае да си измие зъбите и да сложи подхранващ крем на лицето си. Удиви се колко дълго бяха останали на телефона. И как я беше нарекъл той? Изкусителна. — Мили Боже!

Ако тя беше някое цинично човешко същество — точно каквато беше допреди шест месеца, — вероятно би изтъкувала неговото флиртуване като опит да я свали, за да му помогне да пробие в списанията. Но реши, че това изобщо не е в стила на Хари. И никога не е било. Така че просто трябваше да му повярва, че наистина иска да се

видят и да пийнат по нещо. Изведнъж се стресна, защото това ѝ прозвуча почти като предложение за любовна среща.

В своята каравана, докато чакаше чайника да кипне, за да си направи чай, Хари също се опитваше да си разтълкува току-що проведеня разговор с Бронте. Никога на никого не беше казвал колко го е било страх от смъртта като малък. До днес това бе една ужасяваща и твърде интимна негова тайна. Но нещо в гласа ѝ го изпълваше с желание да ѝ сподели абсолютно всичко за себе си.

— И освен това ми се струва, че току-що ѝ определих среща — заяви на котката, която се беше преместила да спи върху възглавницата му и при това негово изявление само измърка и се понамести по-удобно.

„Бронте Никълсън“, повтаряше си Хари, докато си сипваше чая. Жената, която го беше принудила да се яви с шотландска поличка на сватбата ѝ. Жената, която се беше развела с брат му, беше заминала за Сидни и там беше постигнала такъв успех в бляскавата си кариера, че го преизпълваше със страхопочитание — и с огромна завист, ако трябваше да бъде откровен.

Но докато говореха по телефона, определено се беше почувствал силно привлечен от нея, но не беше съвсем сигурен дали това трябва да го тревожи, или да го радва. През последните шест месеца Бронте Никълсън за втори път бе успяла да го изкуши неимоверно много.

— От жегата е — заяви на котката, която мъркаше оглушително като бормашина. — Аз съм невинен.

След което си взе чашата с чая и се пъкна обратно в леглото.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Още рано сутринта на партито по случай годишнината от сватбата на Сара и Ричард температурата стигна трийсет градуса, като за Хобарт се очакваше да се покачи до трийсет и осем. Като чу прогнозата по радиото, Хари се обърка тотално по въпроса какво да си облече. Ако действително станеше трийсет и осем градуса, значи в Комптън ги очакваше истински мор, а от това следваше, че той ще трябва да се намъкне в тениска — най-омразното за него облекло.

Родителите му споменаха, че щели да вземат и видеокамера на партито, но Хари в никакъв случай не искаше да бъде сниман и да остави в идните поколения впечатление за някакво хербаризирано насекомо. Естествено, в случая и дума не можеше да става за костюми и ризи. В караваната вече беше задушно като в сауна — липсваха само няколко голи тела, които да се налагат едно друго с върбови клонки.

Хари насапуниса косата си под душа и си затананика едно от най-любимите си парчета на *Блонди* — *Мечта* — без дори да осъзнава, че го прави. Странно му беше, че пее отново, макар и зад найлоновата завеска в банята. Трябваше обаче да признае, че се почувства доста добре. Но не смяташе да пуска дискове на *Блонди* точно тази вечер. Вече бе приключил с този период от живота си.

Докато изливаше последните капки шампоан върху главата си и насапунисваше с *Ледър* подмишниците си, Хари си мислеше, че чувствата му към музиката никога повече нямаше да бъдат същите. Въпреки че Пипин в крайна сметка му изпрати по пощата палките на *Блонди*, абсурд беше дори да си помисли отново да прави банда или да си представя как свири и пее пред тълпи от екзалтирани фенове, които махат с ръце и се поклащат в ритъм с музиката като житни класове под напора на вятъра.

Виж, да си пееш с пълно гърло под душа като обикновено човешко същество, беше нещо съвсем естествено. Особено приятно се почувства, когато стигна до любимата си част, в която Деби пееше как си прави чаша чай.

Когато излезе изпод душа, плътно увит в хавлиена кърпа, чу шума на приближаващи се към караваната стъпки. Чак сега си спомни, че майка му искаше от него да ѝ помогне да надуят балоните за тържеството.

— Още не съм готов — извика от банята с малката надежда, че тя може и да промени намерението си и да го остави на мира. Едва ли белите му дробове щяха да понесат надуването на четири пакета, натъпкани с поне стотина отвратително миришещи балони. Явно никой не искаше да разбере, че гърдите му са плоски като статив на художник.

— Хари? — долетя глас от външната страна на караваната.

Само че това не беше майка му, а Бронте.

— Там ли си? — извика отново тя и влезе в преддверието.

— Не! — изкрещя Хари, обзет от паника. — Мислех, че ще пристигнеш чак довчера.

— Е, реших да взема по-ранен полет — започна да му обяснява тя. — Звънях на телефона на родителите ти, но цяла сутрин никой не ми отговори. Не мога да открия нито Сара, нито Ричард, така че реших да дойда и да те отвлека. Нали нямаш нищо против?

Хари буквално се разтрепери при мисълта, че стои пред нея, покрит само с една хавлиена кърпа.

— Можеш ли да ме изчакаш навън? — извика той, като пристегна кърпата си още по-здраво около кръста.

— Разбира се — съгласи се Бронте и се върна в градината.

„Той явно не знае, че през горното прозорче на банята се вижда абсолютно всичко“, мислеше си Бронте. Хари винаги си е бил кльошав, така поне си го спомняше още от сватбата си с Ричард, когато го накара да се появи облечен в шотландска поличка. „Но пък тази негова стройна слабост страхотно му отива“, мислеше си Бронте, докато наблюдаваше струйките вода, които изтичаха в градината и се събираха около отводнителната шахта. Самата идея, че Хари може да има мускули или дори тен, изглеждаше направо еретична. Той беше от типа източени и бледи градски момчета с тъмни костюми и черни очила. И такъв щеше да си остане.

— Купих каса *Мьое* за партито — подвикна му Бронте през вратата на караваната, докато го изчакваше да се облече. — Сигурно това изсмука и последните трохици от кредитната ми карта. Но пък си

помислих, че може и да не намеря шампанско в тукашния магазин за напитки.

— Много си права — прекъсна я Хари. — Ако намериш и една *Фанта* в цял Комптън, това си е направо повод за национално честване. А нали знаеш каква е тукашната представа за текила — бира с умряла мишка в нея.

— Е, тази каса *Мьое* е моят подарък за Ричард и Сара — поясни Бронте. — Излязох от къщи доста по-рано сутринта и го купих от летището.

— Хубаво си направила — каза нервно Хари, обличайки се припряно.

Помисли си, че ако първо облече ризата от полиестер с малките бумерангчета и след няколко часа я смени с другата — на конски подкови — може и да успее да преживее топлинната вълна без огромни потни петна под мишниците. Едно обаче беше сигурно: за нищо на света нямаше да се появи пред Бронте облечен в тениска, в която ще изглежда като екзотична мушица с шест крачета.

— Направиха ми твърде великодушно предложение — провикна се Бронте през вратата. — Сара каза, че мога да отседна в къщата, за да се приготвя по-спокойно за празненството, защото утре целия ден нямало да ги има.

— Уау! Първо Сара те кани на партито, а после те пуска в къщата си! Страхотно! — отбеляза Хари.

— Да, невероятно — съгласи се Бронте. — Обади ми се точно след като говорихме с теб — дори не стана нужда да занимавам Ричард. Но реших тази нощ да остана в хотела — поясни тя, примижавайки срещу слънцето. — Нямам никакво намерение да спя на техния диван, това вече ще е прекалено.

— Е, така определено ще си спестиш ходенето посред нощите, за да се прибереш. Всъщност, ако поискаш, можеш да лазиш и на четири крака по стълбите.

— А чия беше идеята тържеството да се организира в бара? — попита Бронте, продължавайки да подвиква иззад вратата.

— Моя — отвърна Хари. — Приятелят ми Дон, който работи на бара, обеща, че може да ни предостави вътрешния салон напълно безплатно.

Най-накрая Хари се появи като примигваше срещу силното слънце, облечен в тесни черни панталони, любимите си маратонки марка *Канвърс* и червена полиестерна риза, нашарена с малки бумерангчета.

— Боже Господи! — каза Хари, като примижа срещу силното слънце. — Някой да вземе да ѝ дръпне шалтера на тая жега!

— Жегите са нещо свършено нормално за Тасмания, каквото е дъждът за Сидни — отбеляза Бронте, като размаха бутилка *Мъое*, за да подчертае думите си. — Щеше да ти е ясно за какво говоря, ако беше видял какъв порой се изливаше, когато излязох сутринта.

— Виждам, че вече се готвиш да отпочнеш шампанското — отбеляза Хари, след като погледна етикета на бутилката.

— Ами помислих си, че можем да пийнем по едно, докато обсъждаме бъдещата ти кариера — сви рамене Бронте. — Пък и в този забравен от бога град не може да се прави нищо друго, освен да се пие.

— Това ми е пределно ясно — каза Хари. — Днес целият град е на плажа. Всичките три хиляди души, или поне две хиляди деветстотин деветдесет и четирима от тях, се пържат някъде на плажа.

— Точно там са Сара и Ричард също — кимна Бронте. — Оставили са ми бележка.

— А мама и татко са в бара и надуват балоните — въздъхна Хари. — От мен се иска да им помагам. Сигурно си мислят, че гърдите ми са помпа или нещо подобно.

— О, не — бързо го прекъсна Бронте, — само не и балоните, Хари. Това може сериозно да увреди здравето ти, заявявам ти го съвсем отговорно като дългогодишен пушач. Дай по-добре да поседим тук, на сянка — и Бронте посочи към едно възрастно каучуково дърво в ъгъла на градината.

Беше облечена в стара зелена пола и бяла памучна риза с къс ръкав, по чиято предница имаше следи от кафе, а на краката си носеше ниски маратонки. Но най-странното бяха червените мрежести чорапи, с които беше обута.

— Облечена съм наполовина — обясни Бронте като забеляза, че я зяпа. — Чорапите са за довечера, а всичко останало са дрехите, с които пътувах. Взех да пробвам едно — друго, но после ми писна и реших да си остана с това, което съм си избрала за отдолу, пък за отгоре да решавам после.

— Ухаа, червени мрежести чорапи и маратонки — цъкна с език Хари. — Дано да ти се размине общественото порицание.

— Кой знае — усмихна му се лукаво Бронте, — може пък да реша да се появя гола и с развети коси върху гърба на Мики.

Хари се изхили и закри очи с дланта си:

— Да беше я забравила тази лейди Годива.

— Късно е, момчето ми — усмихна се Бронте и ловко отпуши тапата на шампанското. — Вече се изтърва. Но не се тревожи, Хари, твоят комплекс за по-възрастни жени ще бъде навеки погребан в душата ми.

— Какъв комплекс за по-възрастни жени? — попита Хари, като я зяпаше прехласнато как отпива направо от бутилката.

— Много добре знаеш за какво говоря — пак се усмихна Бронте, като обърса устни с опакото на дланта си и подаде бутилката на Хари.

— Ама аз скъсах с Деби Хари, ако това имаш предвид — каза той и също отпи.

— Че какво друго мога да имам предвид? — попита Бронте с широко ококорени очи, като пърхаше пресилено с клепки и явно го подкачаше. Забеляза, че започва искрено да се забавлява, но също и да усеща някаква тръпна наслада от това, че той не престава да зяпа краката ѝ.

— Носиш и червени жартиери — каза Хари най-сетне. Полата ѝ се беше вдигнала до средата на бедрата.

— Ами да, естествено. Как другояче бих могла да задържа тая рибарска мрежа опъната? — нацупи устни Бронте и пое бутилката от ръката му.

— Така беше и в съня ми — каза Хари сериозно и усети, че започва да се изпотява.

— В съня за лейди Годива ли? — прекъсна го Бронте.

— Нищо подобно — припряно отрече Хари, забил поглед в тревата и безкрайно смутен, — в друг.

— Но да, разбира се, нямаше да бъде исторически достоверно, ако беше в съня за лейди Годива, защото е всеизвестно, че по нейно време не са носели жартиери, да не говорим пък за мрежести чорапи. Впрочем тя дори чорапи е нямала, била е чисто гола според свидетелството на безпристрастни селски наблюдатели — оповести авторитетно Бронте, като отново отпи от бутилката. Обожаваше вкуса

на лекото искрящо френско шампанско. То винаги я изпълваше с усещане за топлота, барбекю и лято. „И за любов — помисли си тя лениво. — Може би за любов.“

— Така значи — поде отново тя, като не искаше да остави Хари да се измъкне, — сега ми признаваш, че си ме сънувал и друг път, така ли?

— Сигурно съм някакво паранормално явление — заекна удивено Хари. — Червени жартиери! Направо съм шокиран. Ти наистина имаш червени жартиери. И ги носиш!

— Е, наистина съм впечатлена — каза Бронте, като го погледна с премрежени очи и пак остави бутилката на тревата. — Не толкова от твоите паранормални способности, колкото от... За бога, Хари, та не всеки ден някой готин мъж ме сънува цели два пъти, и то как! — усмихна му се лукаво тя.

Останаха за момент смълчани, наблюдаваха врабчетата, които подскачаха насам-натам около градинската пръскачка, усещайки жегата да пари телата им през дрехите.

— Откачена работа — обади се най-сетне Хари, като разтърка лицето си с длани.

— Защо?

— Ами че аз почти не те познавам.

— Правилно.

— И в същото време съм те познавал през половината от досегашния си живот.

Бронте кимна.

— Знам — въздъхна тя. — И аз си мислех същото.

Бронте се излегна по гръб върху тревата, изрита лявата си маратонка с пръстите на дясната, после изрита и нея по същия начин и започна леко да повдига и да върти един след друг обутите си в червени мрежести чорапи крака.

— Не бих се учудила, ако си имал някакво паранормално прозрение по въпроса за моите жартиери — въздъхна тя. — Тази година ми се случиха доста твърде странни неща. Имаше един тип, Бърнард Болтън, дете живееше над магазинче за пържена риба и картопки, който изглежда също имаше невероятно задълбочени прозрения в моя най-личен и най-интимен живот.

— Кой е той? — бързо попита Хари.

— О, просто един мъж, който говори с духовете на умрели хора — обясни тя. — И на умрели коне.

— Значи ти е бил гадже, така ли? — настоя за по-съществени подробности Хари.

— Боже мили, нищо подобно! — възкликна Бронте. — Той просто налетя с колата си върху мен и за малко да ме убие.

Хари се предаде и мълчаливо се отпусна до нея на тревата. Но реши все пак да не си сваля обувките. Имаше дупки на чорапите.

— А свещеникът? — не се сдържа и попита. Знаеше, че по този начин се издава, но определено трябваше да научи повече подробности за любовния живот на Бронте.

Тя поклати отрицателно глава.

— Той беше просто един свещеник, чиято пазарска торба се скъса. И, уви, нищо не се случи — въздъхна тя. — Но да си призная, в продължение на десетина минути бях направо като поразена от гръм. Докато не ми стана ясно, че той няма да ми разясни смисъла на живота.

— А защо ти е да го знаеш? — попита Хари, загледан в една мравка, пълзяща по стръкче трева.

— Нали помниш като ми каза как си искал да прекосиш Америка, когато си си мислел, че ще умреш? — попита неочаквано Бронте.

Хари кимна.

— Тайните, които си споделил с мен са на сигурно място в душата ми — увери го отново Бронте, — но искам да знаеш, че нещо подобно ми се случи неотдавна и на мен.

— Как така? — извъртя се Хари към нея, като вдигна и разтърси бутилката, за да провери дали е останало нещо, но Бронте явно я беше пресушила.

— Ами първо започнах да виждам Ейнджъл — обясни тя. — И всеки път той се опитваше да ме предупреди, че ще умра. А после Бърнард Болтън, мъжът, дето говори с мъртвите, едва не ме прегازی. А не успя, защото в последната секунда Ейнджъл долетя и ме блъсна встрани от пътя на колата му. И когато най-сетне осъзнах, че в крайна сметка май няма да умра в близко време, реших да напусна работа и да се опитам да открия смисъла на живота. Дотук ясно ли е?

— Не особено — призна Хари и подпря с ръка брадичката си. — Но схванах същината на нещата. И мога да разбера това с Ейнджъл.

— Наистина ли?

— Аз вярвам във всички тези неща, Бронте — сви рамене той.

— О, забравих, че си излизал с вещица — въздъхна тя. — Явно си го прихванал от нея.

— Не — поправи я Хари. — Пипин излиза с вещицата. Пипин, моята бивша барабанистка. Аз бях само остроото връхче в триъгълния *Тоблерон* на любовта или в тоблероновия триъгълник на любовта, както предпочиташ.

— Сега пък на мен не ми е ясно — каза Бронте и засенчи с длан очите си срещу слънцето. — Въпреки това обаче аз също знам точно какво имаш предвид. Откачена работа.

— Чудесно е някой да знае точно какво имаш предвид, а и ти да знаеш точно какво той има предвид — каза Хари, вече одремал се от жегата. — Дори когато говорите откачени работи.

— Да — каза Бронте и се усмихна, излегната със затворени очи на тревата. — Знам точно какво имаш предвид с това колко е хубаво да знаеш точно какво другият има предвид.

Започваше да се унася, чувстваше се разгорещена и леко пияна, като се питаше дали може да подремне под каучуковото дърво, без риск после да се събуди с тежки изгаряния от слънцето, а краката ѝ да са с десен на рибарска мрежа.

— Хай, още ли се чувстваш застаряваща? — попита Хари, като изви глава, за да я погледне.

— Само косата ми — въздъхна Бронте. — Мислих по въпроса в самолета. Трябва да направя нещо с тези побелели кичури.

— Защо не се изрусиш? — предложи Хари, загледан в очите ѝ. — Ще изглеждаш страхотно с руса коса.

— Мислиш ли? — попита тя и седна в тревата.

— Имам малко руса боя в караваната — каза той. — Ако искаш, можеш да я използваш.

— Какво, искаш да кажеш просто да си излея шише боя върху главата, така ли? — попита тя и леко се смръщи.

— Много е лесно — Хари също седна, като не откъсваше очи от лицето ѝ. — На няколко пъти съм го правил. Само трябва да знаеш италиански.

— Какво?

— Ами това е евтина боя. Долар опаковката. Италианска боя за коса от битпазара. Инструкциите звучат горе-долу така: лазаня, лазаня, лазаня... Фасулска работа.

— Сигурно русата италианска боя за коса е много секси — отбеляза Бронте и усети кръвта ѝ да кипва от шампанското. — Като онази жена от *Долче вита*.

— О, дааа! — проточи замечтано Хари, за момент самозабравил се при спомена за съблазнителната Анита Екберг във филма.

— И смяташ, че е абсолютно безвредно, така ли? — поинтересува се Бронте.

— Ами веднъж боядисах Пипин, така че... — промърмори Хари неуверено.

— Ясно — сви рамене Бронте. — Давай! Да вървим!

„Ето, пак го направи — помисли си Хари възхитено. — Пак взе решение буквално за секунда.“

— Знаеш ли, страхотно ти се възхищавам за това — призна ѝ той, като я гледаше как се изправя на мрежестите си крака.

— За какво по-точно?

— Ами за скоростта. За секунди решаваш какво ще правиш и после просто се хващаш и го правиш.

— Е, grazie, grazie — измърка Бронте, с възможно най-ужасяващия италиански акцент, който Хари беше чувал през живота си.

— Ще изглеждаш страхотно като блондинка — зяпаше я Хари прехласнато. — Вярвай ми.

— Откачена работа — каза Бронте, като го последва в караваната. — Вярвам ти.

В другия край на града Том буташе велосипеда си надолу по хълма към Лили Крийк. Плажът беше прекалено далеч, а днес не искаше да бъде никъде другаде, освен край вода. Беше хванал първия рейс, в девет — от Хобарт за Комптън имаше само два рейса дневно, един сутринта и един следобед, — така че сега имаше цял ден на разположение докато стане време да отиде на партито. „Ако изобщо отида“, помисли си Том.

Ричард му се беше обадил, за да го покани, а после дори бе успял да проведе почти напълно нормален разговор със Сара. Но сега, когато вече беше в Комптън, нямаше какво да си криви душата — мисълта, че ще ходи на празненството, го изпълваше с неудобство и притеснение. Помисли си, че дори още не им е избрал подарък, и въздъхна.

Въпреки че никой още не му беше обяснил какво точно е станало между Ричард и Сара на партито по случай рождения ден на приятеля му, Том имаше чувството, че когато те двамата се скараха и изхвърчаха като побеснели навън, това бе свързано по някакъв начин със самия него. Хари обаче упорито не искаше да говори по въпроса — а и дума не можеше да става да позвъни на Ричард или на Сара и да ги пита, — така че Том просто се опитваше да не мисли за станалото. И все пак с приближаването на днешното парти това му се удаваше все по-трудно, а последните три нощи буквално го лиши от сън.

За да се почувства по-добре, Том се опита да съсредоточи вниманието си в заобикалящата го растителност. Комптън му липсваше. Градинарската работа в парка беше спокойна и приятна — а с Пердита край него, с която си говореха за това-онова, беше дори повече от приятна, — но все пак нищо не можеше да се сравни с дивите храсталаци, през които се провираше сега, или със закътаното кристално езерце, в което се канеше да поплува.

Неволно се улови, че се пита дали Сара е идвала тук, откакто се разделиха. Вероятно не. Помисли си, че за него днешното гмуркане в езерцето щеше да е нещо като прогонване на зли духове и пречистване.

Дочу през храстите зад него да тича някакво животно, обърна се и се заслуша. Нищо чудно жегата да принуждаваше дивите горски обитатели да напускат по-рано убежищата си, за да търсят вода. Но видя, че към него се е устремил не див звяр, а едно малко, набито и безкрайно познато куче.

— Мерлин! — възкликна Том, изненадан и безкрайно радостен, че го вижда отново.

— Здравей — подвикна му Ани, която се появи по пътеката след кучето си.

— Здравсти — отвърна Том със затаен дъх.

А в следващия миг, на няколко крачки зад нея, видя да приближава с пружинираща походка един висок и строен мъж, с посивяла коса, раница през рамо и бутилка минерална вода в ръка.

— Мой приятел — посочи Ани към мъжа. — Показвам му нашите забележителности.

— Здравсти — поздрави мъжът със силен американски акцент. — Аз съм Алек.

Том също се представи и двамата се ръкуваха.

— Искаш ли глътка вода? — попита Алек и му предложи бутилката.

Том я прие благодарно, защото умираше от жажда, отпи и после я подаде на Ани.

— Прогнозата е, че може да стане и четирийсет градуса — отбеляза Ани, като гледаше как Мерлин обикаля около ствола на едно каучуково дърво, за да търси заешки дупки.

Том кимна:

— Страхотна жега.

Ако съдеше по влажните им коси, Ани и Алек бяха ходили да плуват в езерцето.

— Открихме в гората една невероятна къщичка на дърво — махна с ръка Алек към гората зад гърба си.

— Знам я — каза Том и се опита да се усмихне. — Наистина е невероятна.

— Е — каза Ани, като подаде бутилката обратно на Алек, — трябва да се връщаме. Намини някой ден, Том. Може би... — опита да се пошегува тя и почти успя, — когато косата ти порасне отново.

— Непременно — прие поканата ѝ Том, като много добре съзнаваше, че щяха да минат месеци, преди да е в състояние да събере кураж за едно такова „наминаване“.

— Довиждане — каза Алек, като деликатно подхвана Ани за лакътя и я поведе по пътеката, а Мерлин се втурна пред тях.

Том усещаше сърцето си да бие така, сякаш щеше да изхвъркне — дори при тази тъй кратка среща. Запровира се отново през храстите. Каза си, че веднъж стигне ли до езерцето, ще седне да си поеме дъх и да подреди мислите и чувствата си.

Стори му се, че Ани изглежда по-възрастна, но някак си и похубава. „Сигурно защото сега е много по-щастлива“, помисли си Том с горчивина и се възненавидя за това. Имаше още нещо, което бе различно в Ани — може би това, че позволи на американеца, на този Алек, да я подкрепя за лакътя. Винаги, когато преди бяха идвали

заедно на Лили Крийк, тя неизменно отблъскваше ръката му всеки път щом искаше да ѝ помогне при провирането през храсталаците.

„Безсмислени са тези спомени и сравнения“, реши Том като се облегна за секунда на едно дърво. Днес беше дошъл на Лили Крийк, за да намери покой, а може би и да почерпи решимост, а ето че май нямаше да успее. Помисли си дали няма да е по-добре да се върне в града, да яхне велосипеда си и да се прибере с него до Хобарт. А покъсно да звъгне на Ричард и Сара с извинението, че го е свалил някакъв вирус.

От близките храсти излетя какаду и Том го проследи с очи докато не кацна в клоните на една млада акация, откъдето започна да призовава дружките си. Изведнъж си помисли, че Пердита ще се зарадва на клонче акация — от това дървото нямаше да пострада. Том протегна ръка и умело откъсна един от по-ниските млади клони, мушна го под мишница и си каза да не забрави да намери в града някоя по-голяма найлонова торба, за да го подготви за пътуването. Вече седмици наред Пердита все повтаряше, че иска да засади в парка някои местни дървета и храсти. Нямаше търпение да ѝ го занесе и мисълта как ще я зарадва някак изведнъж го ободри.

— Ще ѝ се обадя по телефона — заяви Том на черните какаду, които го наблюдаваха с извити главички от върха на дървото.

— Я не ми се подигравай — обърна се той към един присмехулник, който се беше присъединил с кикот към какадута. — Наистина ще ѝ се обадя.

Изведнъж осъзна, че няма нищо на този свят, което да иска повече от това да чуе гласа на Пердита. В подножието на хълма, край пътя, имаше телефонна кабинка — често я беше използвал, за да се обажда късно вечер на Сара. Помисли си, че ако побърза, ще успее да хване Пердита, преди да е тръгнала за работа. А може би — макар вероятността да не беше много голяма — може би тя щеше да се съгласи да дойде до Комптън и да отидат заедно на партито. Почувствал огромно облекчение, Том се обърна, яхна велосипеда си и бързо пое обратно към града, като следваше пътеката през храсталаците, по която бяха дошли Ани и Алек.

Когато Сара и Ричард най-сетне стигнаха на плажа, и над техните глави прелитаха орляци черни какаду.

— О, виж паркинга — въздъхна Ричард. — Претъпкан е.

— Претъпкан ли? — Сара поклати глава в недоумение. — В Лондон, Ричард, на такъв паркинг му викахме „пустош“. — Имаше само двадесетина коли и два мотора.

— Ей, все забравям, че си чужденка — разсмя се Ричард.

Сара го целуна, а после отвори жабката и започна да рови за защитния крем против изгаряне.

— Ооо — проточи разочаровано, като стискаше пластмасовото шише, — май сме го свършили целия.

— Няма значение — сви рамене Ричард и излезе от колата. — Ще се гмурнем съвсем за кратко. Няма да има време да изгорим.

— Мmmm, бързо гмуркане по случай първа годишнина — съгласи се Сара.

— Ще поплуваме малко и ще имаме предостатъчно време да се върнем и да се приготвим за партито — отбеляза Ричард. — Мама разправяше нещо за надуване на балони в бара.

— Господи — възкликна Сара, като протегна ръце към небето над паркинга, — колко е прекрасно, че съм тук!

— Прави го по-често, защото хавлията ти се смъква — отбеляза Ричард, като се любуваше на розовите ѝ бикини.

— Такава съм късметлийка! — усмихна му се тя, заслушана в звука на морето зад дюните. — Благодаря, благодаря, благодаря, благодаря.

— О — каза Ричард, като я хвана за ръка, — денят тепърва започва. Добро начало. И няма защо да ми благодариш на мен.

Сара стисна ръката му и го поведе към плажа по посока на шума на вълните, а какадута подвикваха след тях от върховете на дърветата.

— О, щях да забравя — каза Сара — Бронте ще пристигне с поранен самолет. Обади се, когато беше под душа.

— Ще умре от скука — прозя се Ричард. — В тази жега градът е като мъртъв. Мама и татко организират нещата в бара. А някак си не мога да си я представя да пожелае да прекара деня с Хари.

Сара кимна и изви ръка зад гърба си, за да оправи закопчалката на горната част на банския си, а когато той го направи вместо нея, му

се усмихна щастливо.

— Май си прав — съгласи се тя. — Мисля, че Бронте по-скоро цял ден ще надува самоотвержено балони с майка ти, отколкото да се съгласи да се мотае с брат ти. Горкичкият Хари — въздъхна тя и проследи с поглед какадутата, които излитаха от дърветата.

— Preparazione! — оповести Хари и намъкна найлоновите ръкавици, приложени в опаковката към шишенцето с италианска боя.

Седнала на един стол пред него, Бронте полагаше усилия да се отпусне.

— Seguire rigorosamente le istruzioni indicate sul modo d'impiego — прочете Хари. — Ясно, трябва да следваме стриктно упътванията за употреба. Защото иначе — вдигна той пръст предупредително, — може да последва експлозия, при която и двамата да загинем. Е, нали се сещаш, главата ти може да започне да се върти бясно като в онази сцена от *Екзорсист* и... Бам! — обясняваше ѝ той как стоят нещата с боядисването на коса.

— Това ли е смисълът на италианското изречение? — попита Бронте силно впечатлена.

— Откъде да знам — сви рамене Хари. — Но пък виж какво ще ти кажа, Бронте, в хладилника съм скрил бутилка евтино бяло вино. Е, не е *Мьое*, но може да ни осигури...

— ... непрекъснатост на процеса на напиване — услужливо предложи Бронте.

— ... и смелост за предстоящото начинание — завърши Хари, като прескочи сложната част от инструкциите за употреба, където се обясняваше за разните му там алергични тестове, перхидролни изгаряния и други глупости.

„Май италианският ми не е чак толкова добър“, помисли си Хари. Но пък какво толкова? Просто трябваше да разклати силно шишето и после да го излее върху косата на Бронте. Тя изобщо не му приличаше на склонна към алергии и чувствителна кожа жена.

— Я виж ти, има и кондиционер — възкликна Бронте, като измъкна от опаковката още едно шишенце. — Много мило от тяхна страна.

— Готов съм да ти направя и безплатен масаж — предложи Хари — като част от обслужването.

— Да, благодаря — въздъхна Бронте като го гледаше как разбърква съставките и разклаща силно пластмасовото шише.

— И така, чаша вино за мадам и масаж на скалпа — пригответи се за работа Хари. — Но, моля, не си движаре главата, за да не потечаре боято, грацие.

— Хари? — повика го Бронте, когато той тръгна към хладилника за виното.

— Мммм? — отвърна Хари.

— Има нещо, което още не съм ти казала — започна тя, — защото не бях сигурна как ще го приемеш.

— Давай — подкани я той.

Жената, с която работех преди, асистентката ми, Лаура — заобяснява Бронте, — ами, позвъних ѝ и се оказа, че имат нужда от човек в счетоводния отдел. В счетоводството на *Австралийска жена*, списанието, където работех. Виж сега, не е това, което искаше, не става дума за рубрика със съвети за решаване на емоционални проблеми, но...

— Господи, Бронте, косата ти става червена! — изведнъж възкликна удивено Хари като наблюдаваше как косата ѝ от кестенява се превръща в аленочервена.

— Е, поне ще отива на жартиерите ми — отвърна тя, без изобщо да се разтревожи. Помисли си колко е странно, че когато е наистина щастлива — а днес определено беше, — почти нищо не можеше да я изкара от релси.

— Счетоводство — повтори Хари, навел глава встрани, за да огледа по-добре преливането на цветовете по косата ѝ. — Хммм...

— И си помислих, че ако искаш да дойдеш до Сидни за интервю в списанието... въз... можеш да останеш с мен за няколко дни.

— Сериозно? — чак подскочи Хари от радост. — Може да остана с теб, в твоя дом, така ли?

— Ами да — кимна тя, като се опитваше да попречи на боята да се стича прекалено много по лицето ѝ.

— Искам да кажа... Ама наистина ли... с теб?

Тя отново кимна и се усмихна, когато го погледна и видя израза на лицето му.

— Е, щом е така, разбира се, че отивам на интервюто и се хващам на тази работа — бързо реши Хари. — В действителност, веднага щом приключим тук с твоето *trattamento finale*, хуквам към самолета. Обещанието за няколко дни с вас, мадам, е достатъчно, за да склоня да подпиша доживотен договор за работа като счетоводител на въпросния мултинационален медиен конгломерат.

— Идиот — разсмя се неудържимо Бронте.

— Уф, слава богу — въздъхна Хари с огромно облекчение. — Виж, сега косата ти започна да изрусява.

Денят се изнизваше постепенно, като по обяд температурата стигна четирийсет градуса, после леко започна да спада, когато слънцето най-сетне започна да се снишава и да се приготвя да изчезне с настъпването на вечерта.

— Ей, я вижте, вижте каква страхотна гледка — обърна се барманът Дон към неколцината посетители в *Комптън Армс*. — Това слънце оцвети целия ми бар в розово.

— Каквото е тъмнооранжево — обади се предупредително един по-възрастен мъж, — чакаат ни горски пожари утре. Или буря тази нощ.

— Аз пък нещо друго ще ви кажа — отбеляза Дон. — Днеска се изпи толкова много джин — фис, че трябва веднага да се обадя на снабдителя да ме зареди, да не стане така, че да останем на сухо.

Дон разчисти празните чаши от масите, а после пъхна под мишница флакон освежител за въздуха, за да напръска за последен път вътрешния салон, малко преди гостите да започнат да пристигат. Мислеше си, че ако се прицели достатъчно умело, може случайно да изпръска Пипин и вещицата Уенди Вагнер, така че да ги разкара от бара. Каза си, че явно Хари няма никакъв късмет, щом тези двете бяха избрали точно тази събота вечер за периодичното си целонощно напиване.

— Ей, какво правиш, ами озоновият слой?! — изсъска му Пипин, докато Дон внимателно пристъпваше към тях със спрея в ръка.

— Тази вечер фамилията Гилби има парти тук — осведоми ги той мимоходом, като пръсна солидна доза точно над главата на Уенди, преди да поеме към следващата маса.

— По дяволите — обърна се Пипин към Уенди, като вдигна въпросително вежди.

Но вече беше много късно — през остъклената врата на бара видя Хари да стои отвън, издокаран с ризата на подкови, а бакенбардите му бяха оформени във възможно най-острия ъгъл, който бе виждала през живота си.

— О, боже! — измърмори Пипин, когато видя Бронте да влиза в бара след Хари. — Виж я блондинката.

— Уау! — тихичко и възторжено възкликна Уенди, забила нос в чашата си с вино.

— Уау! — също толкова възторжено, но доста по-високо възкликна и Дон, като се обърна към неколцината играчи от отбора по крикет, които се бяха появили малко по-рано от обявения час за откриване на партито.

Преизпълнена със задоволство — от години появата ѝ не беше предизвиквала подобно масово обръщане на глави и възгласи на възхищение — Бронте ситнеше зад Хари в своите червени мрежести чорапи и на високи токчета. Каза си, че веднага щом влязат, ще отиде право в тоалетната, за да може още веднъж да се погледне в огледалото. Макар да знаеше, че изглежда — според описанието на Хари — потресаващо. Помисли си, че на другата сутрин, когато се събуди с махмурлук, сигурно няма да се чувства чак толкова потресаващо, но пък сега, тази вечер и тази нощ, всичко беше страхотно.

Като махна небрежно за поздрав към Пипин и Уенди — и се направи, че не забелязва как сърцето му все още се свива при вида им, седнали в интимна близост една до друга — Хари се отправи към вътрешния салон, като нарочно мина покрай масите за бiliarд. Искаше му се Бронте да върви малко по-близо до него, за да могат всички да видят, че са двойка, но пък тя правеше, каквото можеше с тези нейни смъртоносно високи токчета — на излизане от караваната за малко да се срути и да си счупи врата.

— Никой не ме позна — прошепна му Бронте, когато най-сетне се изравни с него на входа към вътрешния салон, целият украсен с балони.

— Казах ти, че няма да те познаят — наду се важно Хари.

— О, здравей, Бронте — поздрави я мисис Гилби, като сваляше фолиото от някакъв поднос с пай. — Харесва ми косата ти. Много ти отива.

— Здравей, Бронте — обади се учтиво и д-р Гилби, който се беше покачил на един стол със сноп балони в ръка и се чудеше къде още да ги накачи.

Хари се разсмя и сръга с лакът Бронте в ребрата.

— Е, досега трябваше да си разбрала, че мама и татко са извънземни. И имат свръхчувствителни сензорни способности.

— О! — сви рамене Бронте. — За момент се подлъгах, че мога да ги преметна. Но си прав, явно са извънземни.

— Ей, Бронте — каза Хари, като надникна през вратата на салона към предната част на бара, — видя ли ги онези двете там?

— Всъщност видях те тебе, че се опитваш да не гледаш към някакви си две особи — отвърна Бронте. — Местните лесби, а?

Хари кимна.

— И те ти създават някакъв комплекс, така ли? Това ли се опитваш да ми кажеш, Хари? — попита тя.

— Това са Пипин и Уенди — въздъхна той.

— А, другите два върха на триъгълния *Тоблерон* на любовта, значи. Е, сигурно ще ти е приятно да чуеш, че нашата поява ги накара да се почувстват унижени и нищожни. И не успяха да го скрият. — Бронте се разсмя и се облегна на рамката на вратата, като наблюдаваше как Дон обработва със спрея масата на Пипин и Уенди. — Е, бъди сигурен, че каквото и да са ти причинили, то е вече в миналото.

Хари се усмихна широко и лениво вдигна и прихвана ръцете си на тила. Чувстваше се страхотно.

— О, виж — изведнъж каза Бронте — Том дойде.

Все още с голямата найлонова торба с акациевия клон от Лили Крийк Том и Пердита влязоха в салона заедно с още няколко новопристигнали двойки.

— Добре дошли — поздрави Хари учтиво, като забеляза, че Пердита е от онзи тип жени, които му стигат до под гърдите. Том му беше казал, че е мъничка и сладка, и сега Хари се увери, че е наистина такава — въпреки че излъчването ѝ на домашен уют беше малко прекалено силно за неговия вкус, — но бе пропуснал да уточни степента на това „мъничка“.

— Харесва ми подстрижката ти — каза Бронте на Том. През всичките предишни години на познанството им косата му вечно падаше над очите и той постоянно я отмяташе назад.

— И аз харесвам твоята — отвърна ѝ Том и почувства отново да го завладява стеснителност, когато забеляза, че всички в стаята зяпат Пердита. Двамата за първи път се появяваха заедно в Комптън.

— Е, моето е не толкова подстрижка, колкото драстична смяна на цвета, благодарение уменията на Хари — обясни Бронте, като потупа Том по ръката. Беше забравила колко красив и секси е Том. „Нищо чудно, че това мъничкото, го е грабнало веднага след като той напусна Ани“, помисли си Бронте, като гледаше Пердита.

— Какво? Хари ти е боядисал косата, така ли? — разсмя се Том.

— С шише евтина италианска боя от битпазар.

— Е — усмихна се Том, — мисля, че добре се е получило. Искам да кажа... Бронте... — започна да заеква той от притеснение — изглеждаш страхотно.

Том и Пердита отидоха да си вземат по едно питие, а после си намериха едно по-закътано ъгълче, далеч от ярките разноцветни светлини.

— Хари и Бронте — каза тихо Том, сякаш на себе си.

— Коя е тя? — попита Пердита. Вече знаеше всичко за Хари, но пък нищо за фантастичната жена с червената рокля, която беше с него.

— Първата жена на брат му — усмихна се Том. — Любовта на неговите детски и ученически години.

А после се обърна и видя Ричард да влиза бавно в салона, следван от Сара. Беше се опасявал от този момент през целия следобед, докато бе седял в кафенето и бе чакал пристигането на Пердита. Но сега, когато той най-сетне беше настъпил, Том осъзна, че както става обикновено в подобни случаи, опасенията му бяха изгубили своята острота.

— О, не! — отрони Пердита съчувствено. — Наистина жестоко са изгорели.

— Боже мили! — възкликна мисис Гилби, която се беше изправила, за да ги посрещне. — Какво е станало с вас?!

Сара беше с големи червени петна по носа, бузите и челото, а на раменете си имаше две бели резки там, където са били презрамките на

банския ѝ. А Ричард имаше най-яркочервения нос, който мисис Гилби бе виждала през живота си.

— А я виж тук — ухили се той и нави ръкава на ризата си, за да покаже изгарянията по тялото си. — Чувствам се ужасно неудобно, защото аз все пак съм лекар и би трябвало да ги разбирам тези неща.

— Е, лекар си, но само на кучета и котки — успокой го майка му, — така че ти е простено.

— Смятахме само малко да поплуваме — сви рамене Сара и се усмихна.

— А после някои хора решиха да подремнат в дюните — намигна Ричард на Сара.

Застанал малко по-встрани от групата заедно с Пердита, Том гледаше към Ричард и Сара, които очакваха търпеливо мисис Гилби да им налее по едно питие. Въпреки че бяха изгорели и изтощени от слънцето, двамата изглеждаха безкрайно щастливи. Радваше се за тях. Нямаше представа как щеше да се развие животът му с Пердита, но сега вече бе спокоен за Ричард и Сара. И бе доволен, че Сара най-сетне беше осъзнала това, което той самият знаеше инстинктивно още от самото начало — че обича Ричард повече, отколкото би си признала.

Усетила погледа му, Сара вдигна глава и му махна за поздрав. Том ѝ отвърна по същия начин и си помисли, че е постъпил правилно, като до този момент не беше разказал нищо на Пердита за тях двамата — сега вече нямаше никакъв смисъл да го прави.

„Всичко дойде на мястото си, Том“, помисли си Сара, когато го видя да стои редом с другата жена.

От вечерта на рождения му ден, когато се бяха скарали, Ричард не ѝ беше споменал нито дума за Том или за написаното от Хари в неговия материал за списанията — а тя подозираше, че и занапред няма да ѝ спомене каквото и да било по въпроса. „Сякаш никога нищо не е било“, помисли си Сара, когато го видя да отива към Том. Вероятно именно този подход бе причината дружбата между Том и Ричард да пребъде през всичките тези години. Реши, че сигурно и с техния брак ще бъде така. Ричард беше достатъчно силен, за да загърби всичко, което би изложило на риск любовта или приятелството и това щеше да бъде тяхната застраховка за щастие, дори когато тя самата сгрешеше.

Сара прекоси салона, за да отиде при Хари и жената, за която предположи, че е Бронте с руса перука. Като наближи обаче, видя, че не е перука, а истинската ѝ коса. Бронте бе облечена в тясна червена рокля, която някак си не се връзваше с представите на Сара за нея.

— Нещо става тук — прошепна ѝ Ричард, като застана до нея.

— Какво имаш предвид? — също шепнешком го попита Сара. — Между Хари и Бронте ли?

Ричард кимна.

— Не съм съвсем сигурен, но... определено има нещо.

Сара се разсмя.

— Сигурно е от шампанското — каза тя. — Тази каса *Мьое*... Предполагам, че те двамата цял ден са седели тук на сянка и са го дегустирали.

— Не — поклати глава Ричард, — има още нещо. Хари казва, че ще отиде за няколко дни в Сидни и ще отседне в апартамента ѝ.

— Какво?

Но преди Сара да успее да каже още нещо, се разнесе страхотна гръмотевица.

— Започва се — отбеляза Ричард, като погледна през прозорците навън. Небето бе станало мътнокафяво, като кафе, а слънцето се беше скрило напълно.

— Уха, страхотно! — подвикна някой от другия край на салона, когато в прозорците избухна ярка светкавица.

— Най-сетне — отбеляза Дон, който бе дошъл да събере празните чаши. — Крайно време беше. Вече цяла седмица предсказват, че ще има буря.

Като се усмихна на Том, Пердита протегна врат, за да види следващата светкавица.

— Радваш се на дъжда, нали? — също ѝ се усмихна Том.

— Притеснявах се, че дръвчетата, дето ги засадихме, ще умрат от засуха — отвърна Пердита. — Но все пак не мисля непрекъснато за работа.

— Естествено — съгласи се Том.

— Искам да кажа, че ми остава време и за други неща също — срамежливо поясни тя с надеждата, че Том най-сетне ще схване намека ѝ.

— Заваля! — извика д-р Гилби и вдигна очи към тавана, когато надвисналото небе най-после се отприщи и дъждът забарабани по ламаринения покрив на бара.

— Ей, какво става с музиката? — извика някой от отбора по крикет. — Нищо не се чува от този дъжд!

Хари се зае с копчетата на стереоуредбата. Застанала до него, Бронте се олюляваше на невъобразимо високите си токчета. Реши да ги свали.

— Уау, боса по асфалта — възкликна Хари, като я видя да изритва обувките от краката си. — Така де, боса в бара.

— Пусни нещо да потанцуваме — въздъхна Бронте. — Цяла вечност не съм танцувала.

— Si, si, signorina — превключи Хари на фризьорския си италиански акцент. — Каквото си пожелаете.

— Пусни това — каза Бронте, като му подаде *Най-доброто от Хенри Манчини*.

— А, да, сеньор Манчини от вашата родна Италия — съгласи се Хари.

— Виж тук, *Дъждовни капки по лицето ми се стичат* — посочи Бронте. — Идеално!

Като кимна и се усмихна в настъпилия полумрак — защото си мислеше, че тази песен е подходяща и поради други съображения — Хари пхна компактдиска в уредбата и увеличи звука докрай.

— Харесва ми как започва — усмихна се Сара, когато от високоговорителите се разля началото на песента. — Толкова нежно пресъздава мелодията на дъждовните капки.

— А най-вече Хари като че ли за първи път пуска нещо наистина подходящо за случая — отбеляза Ричард, като й стисна ръката, докато по хълмовете на Комптън се изтърколи продължителна гръмотевица, а дъждът продължаваше да вали.

— Ще танцуваме ли, signorina? — протегна Хари ръка към Бронте.

— Само ако престанеш с този италиански — отвърна тя, като пое ръката му. — Разбира се, че ще танцуваме.

Гостите се отдръпнаха, за да им направят място в средата на салона. Хари нежно прихвана Бронте през кръста.

— Ухаеш сладостно на отровни химикали от Милано — прошепна ѝ той тихичко, заврял нос в косите ѝ.

— А ти трябва да си смениш ризата — отвърна му тя през смях, също шепнешком.

— *Дъждовни капки по лицето ми се стичат* — пригласяше мисис Гилби на музиката, като гледаше със задоволство как по-малкият ѝ син притиска по-плътно Бронте към себе си и двамата валсират в средата на салона. — Винаги съм харесвала тази песен — обърна се тя към съпруга си. — Толкова оптимистично звучи. И знаеш ли, Хенри Манчини е абсолютно прав. Не можеш да спреш дъжда с оплаквания.

— Не бих казал, че Хенри се оплаква — отговори д-р Гилби и повдигна многозначително вежди, когато видя Бронте да скланя нежно глава на гърдите на сина му.

Изливащият се навън дъжд обгръщаше всичко в меко сияние.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.